

Giới thiệu Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần

Vũ Nhật Vy cùng cha của mình chuyển đến một thành phố mới sinh sống và học tập tại một ngôi trường danh giá mang tên "Dream".

Tại ngôi trường mới này, nó đã trải qua vô vàn rắc rối, bởi nó bị tai nạn và quên hết tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

Cuộc hành trình tìm kiếm kí ức và những bí mật dần được hé lộ.

Thời gian có thể hàn gắn vết thương nhưng không bao giờ xé nát được kí ức, cho dù thời gian có chạy nhanh và xa cách mấy thì quá khứ vẫn luôn đuổi kịp hiện thực

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Nhập học

Tại trường "Royal" đây là một ngôi trường rộng lớn mang phong cách cổ điển, nguy nga tráng lệ như một toà lâu đài rộng lớn với trang thiết bị hết sức tối tân hiện đại, dành cho những h/s là con cháu các quý tộc giàu có, học giỏi, hay những h/s được nhận học bổng may mắn lắm mới vào được. Hôm nay là một ngày đẹp trời, yên bình, chim hót líu lo, nhưng ở trường "Royal" Không khí lại khác hẳn, bởi những tiếng la hét khủng khiếp của h/s khiến những chú chim cũng không dám ở lại, nguyên nhân của những tiếng hét không gì khác chính là do sự xuất hiện của các "hot boy và hot girl" của trường, ba chiếc siêu xe có một không hai trên thế giới màu đen dừng lại ngay giữa sân trường, ba con người bước xuống, người đầu tiên là Thiên Băng tiếp đó là Hàn Vũ và Lãnh Phong, họ vừa bước xuống là ngay lập tức có người chạy ra cất xe cho họ (đây là quy định của trường ai đi ô tô riêng đều được như vậy hết á) Băng và Phong bước đi nhẹ nhàng, khuôn mặt lạnh lùng phớt lờ mọi thứ xung quanh bởi họ đã quá quen với việc này chỉ có Hàn Vũ là luôn nở nụ cười sát gái khiến nhiều h/s nữ phải vào viện cấp cứu vì mất máu, đau tim, bởi nụ cười quá ư là tỏa nắng bọn hắn đi về phía lớp học S1 của mình để tránh những tiếng ồn ào, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ bọn họ rất thân vì lúc nào cũng đi cùng nhau, nhưng sự thật không phải vậy đúng là Hàn Vũ và Lãnh phong rất thân thiết. Nhưng họ đối với Thiên băng chỉ như những người bạn bình thường tuy quen nhau từ nhỏ, ba bên gia đình cũng rất thân thiết nhưng Thiên Băng luôn lạnh lùng, khép kín, trầm lặng cô không bao giờ tin bất cứ ai nên cô không thể mở lòng với hai người bạn từ thừa nhỏ này được, họ không biết gì nhiều về cuộc sống cô và cô cũng vậy, giữa cô và họ luôn có khoảng cách nhất định.

Thật ra cách đây 10 năm về trước vào dịp sinh nhật tròn 7 tuổi của phong ba của băng đã đưa con bé tới đây vì thế cậu đã được gặp băng. Lúc ấy những gì cậu nhận thấy ở băng là một cô bé 6 tuổi xinh xắn dễ thương với chiếc váy công chúa màu trắng cô bé thông minh, hoạt bát, lém lỉnh, nhanh nhẹn, dễ gần và đặc biệt rất ảm áp, trong buổi tiệc không có Hàn Vũ lên phong không chơi được với ai ngoài cô bé, băng là người con gái đầu tiên khiến anh nở nụ cười khiến trái tim anh rung động và cảm thấy hạnh phúc kể từ sau hôm đó anh không còn được gặp lại cô bé nữa. Nhưng 2 năm sau vào ngày sinh nhật tròn 8 tuổi của cô bé ấy cũng là ngày gia tộc họ Nguyễn công bố ra mắt công chúng về truyền nhân tiếp theo của dòng họ, anh đã vô cùng chờ đợi giây phút được gặp lại băng, nhưng giây phút ấy thật đau khổ bằng như một người xa lạ và không nhớ bất cứ thứ gì về anh cô bé lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ anh không tin vào mắt mình nhưng lại không làm gì được khi cô khẳng định đây là lần đầu tiên gặp mặt anh cô phủ phàng mọi sự cố gắng của anh. Kể từ đó Lãnh phong, Hàn Vũ và Thiên băng gặp mặt nhau nhiều hơn vì ba mẹ họ hay đi công tác nên thường gửi họ đến cho ông của băng chăm sóc, ba đứa trẻ đã cùng tham gia khóa huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc do chính ông mở ra để chúng có thể sớm thừa kế gia nghiệp của dòng họ mình

Cùng lúc đó tại trường "Dream" Nó Vũ Hạ Vy vừa cùng ba nó chuyển đến đây sinh sống, ba nó đã chuyển nó đến trường này và hôm nay là ngày đầu tiên nó đi học. Đến với ngôi trường này nó phải công nhận là rất rộng và đẹp nha, vượt xa so với trí tưởng tượng của nó đúng như lời ba nó nói ngôi trường này là nơi có tiếng khó có thể xin vào được, còn dặn nó bảo "cố gắng học hành không được phụ lòng ba" đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì nó bị một tiếng hét kéo về thực tại:

- h/s1: Ôi chúa ơi "tiên nữ giáng trần" kia tại đây ời!
- h/s2: Oa!! còn đẹp hơn cả ba hot girl của trường mình
- hơn hẳn một trời một vực luôn kìa, trên đời sao lại có người đẹp thế chứ?
- h/s3: hình như là h/s mới, bạn ơi nhìn mình đi, bạn dễ thương quá!!

Thấy mọi người khen ngợi mình nhiều quá nó không biết phải làm gì, đành mỉm cười nhẹ, cúi đầu chào hỏi không ngờ lại khiến bao trái tim thổn thức. Nó không biết rằng cách đó không xa dưới tán cây Phượng vĩ có ba cô gái đang nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn.

.....ta là dài phân cách thời gian.....

Bây giờ nó đang đứng trước cửa phòng học 10A4 đợi gvcn vào giới thiệu, nhìn cái lớp như cái chợ vỡ, mỗi người một việc nó cũng không lấy làm lạ, bởi nó cũng đã quen cảnh này rồi.

Rầm...rầm...gvcn gõ thước xuống bàn, nghiêm nghị:

- cả lớp chú ý hôm nay chúng ta có bạn mới, em mau vào lớp đi.

Nó vừa vào chưa kịp nói gì h/s nam trong lớp đã nhao nhao lên nào là "là bạn xinh gái hồi nãy học lớp mình sao, ôi hạnh phúc quá cơ", "học cùng lớp có cơ hội rồi, bạn tên gì, nhà ở đâu vậy...vvv" h/s nữ thì nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn, chữ đố kị viết rõ trên mặt phải nhờ có sự trợ giúp của cô giáo thì lớp mới trật tự, nó mới có thể giới thiệu được.

- Mình tên Vũ Hạ Vy, mới chuyển đến học mong nhận được nhiều sự giúp đỡ từ các bạn.

nói xong nó còn khuyến mãi thêm nụ cười, rồi nhìn sang cô giáo, như hiểu được ý nó cô nhanh chóng đưa mắt xuống dưới lớp rồi dừng lại ở chỗ trống duy nhất là cái bàn cuối lớp cạnh cửa sổ

- được rồi em qua đó ngồi đi.

Theo hướng chỉ nó đi thẳng về phía cái bàn, bỗng một h/s nữ đứng lên nhìn thẳng vào nó và cô giáo nói: "thưa cô, cậu ấy không thể ngồi ở đó được, chỗ đó là của Từ Hy trước giờ cậu ấy không thích ngồi cùng ai cả, cho nên Hạ Vy không thể ngồi ở đó" Cô giáo còn không biết phải xử lí ra sao cô cũng sợ cái tên này lắm chứ đang phân vân thì một người con trai, cao hơn nó khoảng một cái đầu, da trắng, mái tóc màu nâu nhạt, đôi mắt màu nâu vô hồn. Nói chung là cậu ta rất đẹp cũng may là nó miễn nhiễm với trai đẹp từ nhỏ lên sắc đẹp này vẫn không đủ làm nó gục he he, cậu ta ở phía cửa lớp nên tiếng, giọng nhàn nhạt:

- tôi thích ngồi cùng ai, hay không thích ngồi cùng ai, từ lúc nào đến lượt cô quản vậy?

- mình xin lỗi Từ Hy, mình chỉ muốn giúp cậu thôi mà

- tôi có nhờ cô sao?

- À, không có, mình xin lỗi.

Thái độ của hai con người này khiến nó khó chịu vô cùng tưởng nó thích ngồi đây lăm chặc đúng là khiến người ta tức chết mà, cảm thấy không còn gì nữa nó lặng lẽ bước về chỗ của mình mà trong lòng đang bùng cháy lửa hận, cái tên đó cũng bước về phía nó, vẫn cái giọng nhàn nhạt đáng ghét ấy cậu ta hỏi nó:

- h/s mới sao?

- không thấy sao mà còn hỏi?

- Thái độ này là sao đây, tôi vừa giúp cô mà, không cảm ơn tôi sao.

- không cần cậu giúp, tôi có nhờ cậu hay sao? Đồ Điện!!!

- thái độ này là ghét tôi à, vì sao?tôi đẹp trai lại tài giỏi trước giờ chưa cô gái nào nói ghét tôi, hay là cô muốn gây sự chú ý hả.

- Ô!! Tôi đâu có nói ghét cậu, trình bày nhiều như vậy làm gì hay là cậu bị mắc chứng "ảo tưởng sức mạnh" giai đoạn cuối rồi nên không tự khen bản thân không chịu được à.

- cậu...cậu được lắm!!

- cũng bình thường thôi cậu quá khen, haha!!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Rắc rối từ những người lạ

Reng!!!reng!! - Oh Yeah!!!!!! cuối cùng thì cũng ra chơi rồi "xã hội chủ nghĩa muôn năm" nó sáng khoái vươn vai định đứng dậy thì một bàn tay rắn chắc kéo nó lại, "là cái tên chết bầm Từ Hy đó" nó lăm bầm trong miệng chừng mắt nhìn cậu ta, hân thần nhiên không quan tâm đến thái độ của nó giọng đều đều mà đối với nó là nhặt phếch:

- đi đâu vậy?

- xuống cắntin, có gì không? Muốn đi chung à?

- không có gì, đi đi, tôi không thích xuống đó

- cậu bị điên hay thần kinh không ổn định vậy, gọi người ta xong lại bảo không có gì.

Đáp lại nó là sự im lặng đến phát ghét của hắn, nó tức giận không làm gì được đành hậm hực xuống cắntin.

Tại Cắntin.....

Nó chọn cho mình một cái bàn trong góc khuất ít người đi tới để tránh sự chú ý, nhưng cũng chẳng có tác dụng bởi mọi người vẫn nhìn vẫn bàn tán về nó, cứ như nó là người ngoài hành tinh ấy. Nó quyết định không quan tâm đến những chuyện đó mà cố gắng bù đắp cho cái dạ dày thần yêu của mình. Đang hí hửng thưởng thức bữa ăn nhanh thì nó cảm nhận được không khí có vẻ lạ hơn, những tiếng bàn tán càng ngày càng lớn. Nó đành ngậm ngùi ngừng ăn thấy mọi người trong cắntin nhìn nó với ánh mắt thương hại rồi lại nhìn về một phía khác, nó nhìn theo hướng nhìn của họ từ xa thấy có ba cô gái đang tiến về phía mình ngày càng gần, nhìn họ cũng khá xinh đẹp nhưng nếu lột bỏ lớp trang điểm ra không biết nhan sắc thật ra sao nữa. Nó không hề có ý khinh thường hay đánh giá một người chỉ vì họ trang điểm vì nó hiểu con người luôn có nhu cầu làm đẹp đặc biệt là con gái điều này giúp họ tự tin hơn. Nhưng họ cũng đâu cần makeup đậm như vậy khi đến trường chứ, chỉ cần nhẹ nhàng thôi là rất đẹp rồi. Họ đang đứng trước mặt nó, rất gần, mùi nước hoa và mỹ phẩm nồng nặc xộc vào mũi khiến nó khó chịu nhưng không sao nó không phải là người quá nhạy cảm với mùi mỹ phẩm.

- Chào bạn tại mình ngồi đây được không?

-(nó miễn cưỡng đồng ý) À, tất nhiên rồi các cậu ngồi đi

- cảm ơn bạn,mình xin tự giới thiệu mình tên là Mỹ Ngọc,

cô gái mái tóc màu đồng xanh nhất nói rồi chỉ vào 2 cô gái còn lại nói: "còn đây là "Tuyệt Mai" và "Ngọc Diễm" tại mình cũng học chung lớp với bạn đấy.

- À vậy sao, xin lỗi mình không để ý, mình tên Hạ Vy

- ừm, không sao đâu, bây giờ cậu biết là được rồi, hi

Mọi thứ lại trở về như trước, có điều Nó cảm thấy có gì đó không ổn nhìn cái thái độ và ánh mắt của mọi người trong cắntin hồi nãy dành cho ba cô gái này, Nó đủ thông minh để biết họ là ai, là những con người như thế nào. Nhưng điều Nó thắc mắc là tại sao họ lại đến tìm Nó, lại còn mắc công đóng kịch, giả tạo như vậy nữa. Nó cũng không thể phủ nhận họ diễn rất đạt, nhưng họ nghĩ Nó là ai chứ,tưởng Nó dễ bị qua mặt vậy sao, đúng là nực cười. Nghĩ đến đây Nó không tự chủ được khẽ cười khinh bỉ, điều này cũng khó có thể qua được mắt của Mỹ Ngọc cô ta từ từ đặt miếng bánh xuống bàn, giọng đầy hoài nghi hỏi nó:

- Nụ cười lúc nãy của cậu là có ý gì?

- cũng không có gì, chỉ là thấy mấy cậu diễn xuất sắc quá, mình nghĩ chắc hẳn rất mệt phải không? Đúng là đáng thương

Nó đợi câu trả lời của mỹ ngọc nhưng Tuyệt Mai lại xen vào giọng chua chát:

- đáng thương sao?mày nghĩ mày là ai mà dám nói với bọn tao bằng cái giọng đó hả? Đừng tưởng được hot boy của trường để ý tới là giỏi, rồi muốn làm gì cũng được

- Đổi cách xưng hô rồi sao, bình tĩnh đi tôi chỉ muốn các cậu sống thật với chính mình thôi mà.

Tuyết Mai định nói thêm điều gì đó nhưng lại bị Mỹ Ngọc ngăn lại, rồi cô ta chuyển hướng nhìn sang nó:

- Hạ Vy cô đúng là thông minh, vốn là định chơi đùa với cô một chút nhưng xem ra không được nữa rồi. Nếu cô đã thẳng thắn đến vậy thì tôi đây cũng không ngại nói thật.

- có điều gì cô cứ nói thẳng

- Ok tôi muốn nhắc nhở cô, nếu không muốn gặp thêm nhiều rắc rối thì tốt nhất là cô nên biết điều tránh xa Từ Hy ra.

- Nếu vì chuyện này thì cô cứ yên tâm giữa Tôi và Từ Hy không có gì hết, chúng tôi lần đầu gặp mặt, tôi cũng không thích cậu ta cùng lắm cũng chỉ có thể là bạn.

- rất tốt nhưng tôi nghĩ nếu cô không tiếp cận anh ấy thì khả năng làm bạn là 0%

- tôi không quan tâm đến chuyện đó, điều tôi quan tâm là có phải cho dù tôi có tránh xa Từ Hy hay không thì các cô vẫn đến làm phiền tôi đúng chứ?

- không sai

- tại sao? đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt tôi và các cậu không thù, không oán sao lại muốn làm khó tôi.

- đừng vội, đến lúc đó cô sẽ biết thôi mà.

Nó quay lại lớp học, nhìn những con người lúc này còn tò rõ thái độ ghét nó giờ đây khi nhìn thấy nó lại tươi cười như chưa hề xảy ra chuyện gì, bỗng nó cảm thấy ghê tởm và lo sợ trước họ, đầu sao đây cũng là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện này, suốt cả buổi nó chẳng còn tâm trạng đâu mà học hồn cứ treo ngược lên cành cây.

Vừa về đến nhà nó đã nhảy tót lên phòng, nằm vật xuống giường nhìn căn nhà vắng tanh. Ba nó đi công tác khoảng tuần sau mới về bỗng nó cảm thấy nhớ Ba vô cùng, mới chuyển đến đây sống chưa được bao lâu hôm nay lại là ngày đầu tiên đi học vậy mà ba nó lại đi công tác xa bỏ mặc nó một mình ở đây. Nhưng nó cũng chẳng thể trách ông được hơn ai hết nó hiểu công ty này quan trọng với ông như thế nào, ông đã gây dựng nên từ hai bàn tay trắng mất bao nhiêu công sức mới được như ngày hôm nay tuy không quá lớn nhưng cũng đủ để cho hai cha con nó sống thoải mái không còn khổ sở như hồi nó còn bé. Nó biết mình vốn dĩ chỉ là một đứa con nuôi nhưng lại may mắn được ông thương yêu như con ruột nên nó vô cùng hạnh phúc và quý trọng tình cảm này, thoát khỏi dòng suy nghĩ nó tiến đến gần cửa sổ thả hồn vào không gian, trời đã tối trăng bắt đầu lên cao chiếu ánh sáng như được lát bạc xuống nền đất, soi vào một người con gái nhỏ bé phủ lên đôi mắt màu tím than một thứ ánh sáng vàng nhạt khiến đôi mắt vốn có màu lạnh lùng ấy bỗng trở nên ấm áp như chính tâm hồn của cô dù vậy ánh mắt lại vô cùng quý mị khó đoán, khung cảnh bây giờ thật yên tĩnh đến lạ kì.

Trái đất có quy luật ngày-đêm, thế giới con người có thiện-ác trắng-đen. Trong khi cả thành phố đang chìm trong giấc ngủ yên bình mọi vật cũng chuyển động vô cùng nhẹ nhàng, tĩnh tế thì ở đâu đó phía ngoài ô thành tại khu đất trống những tiếng kêu la thảm thiết cùng tiếng súng, tiếng dao kiếm cọ sát vào nhau khiến người nghe không khỏi cảm thấy gai người run sợ, hoà cùng mùi máu tươi tanh nồng lan tỏa khắp không gian, nền đất cùng cỏ dại như vừa được tắm gội bởi một dung dịch màu đỏ tươi, tất cả tạo nên không gian ghê rợn, cảnh vật đối lập hoàn toàn với nơi thành thị khi về đêm

- Bang chủ đã xử lí xong

Người được gọi là bang chủ bấy giờ mới xoay người lại, hần khoác trên mình bộ đồ toàn một màu đen khuôn mặt tuyệt mỹđược che đi một nửa bởi chiếc mặt nạ màu đen hai bên trên có đính hai viên kim cương đen hình đầu lâu được chế tác tinh xảo, đôi mắt màu xám tro ẩn sau chiếc mặt nạ mái tóc màu xanh đen bay theo gió hoà vào màn đêm tĩnh mịch, tạo nên một con người với khí chất cao ngạo, lạnh lùng, huyền bí hần cất giọng băng lãnh như muốn đóng băng người đối diện:

- Như cũ, xử lí gọn gàng

- Dạ Người con trai đeo chiếc mặt nạ màu xám bạc đính những viên kim cương màu xanh dương đôi mắt hổ phách ẩn sau chiếc mặt nạ mái tóc màu xám khói, ngông cuồng cả người toát lên vẻ lạnh lùng, thờ ơ hần im lặng bấy giờ mới cất giọng nói lạnh nhạt âm khí cũng không kém người lúc này là bao:

- Về thôi, còn nhiều việc chưa xử lí xong

Vừa dứt lời hai con người ấy đã lao lên hai chiếc mô tô phân khối lớn lao vun vút đi như muốn xé toạc màn đêm yên bình, tĩnh mịch

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: I dont care

Người ta nói quả không sai mà "đẹp quá cũng là một cái tội" tình hình hiện tại nó đang bị bao vây bởi đám háo sắc á nhằm là bọn h/s nam trường nó bọn họ đúng là một lũ "rãnh rỗi sinh nông nổi" cứ lòi lòi kéo kéo nó giữa sân trường nắng trang trang, rồi đặt những câu hỏi như "bạn tên Hạ Vy phải không? nhà bạn ở đâu? cho mình số điện thoại đi? bạn có phổ thuật thâm mỹ không vậy? trường học trước kia của bạn ở đâu? Mỗi tình đầu của bạn là ai? Làm bạn gái mình nhé...vân vân và mây mây" Ôi trời đất quý thần ơi! nó bắt đầu thấy chóng mặt rồi đây nó đâu phải người nổi tiếng mà họ càng không phải là phóng viên, nó tự nhủ trong lòng "bọn họ chắc chắn không phải là người mà là một lũ yêu tinh tụ luyện ngàn năm, mặt dày hơn cái sân bê tông cho dù đánh chết cũng không mong đi được" thấy gái là cứ bu tới không có sĩ diện của đàn ông nó không thể đứng đây làm bạn với chị nắng mãi được bộ não bắt đầu hoạt động hết công suất.Cuối cùng sau hơn 15 Phút chật vật nó cũng đến được cái bàn thân yêu của mình. Nó hiện tại thấy nóng vô cùng, thờ hồng hộc vì thiếu ôxi, mồ hôi chảy đầm đìa bộ dạng hết sức thảm thương nhưng chỉ là nó nghĩ vậy thôi chứ thật ra không phải vậy, mồ hôi chảy nhiều khiến tóc mai của nó hơi ướt dính vào da mặt vốn đã trắng nay còn ửng hồng nữa chứ, đôi môi đỏ mọng cũng vì thế mà hơi se lại chuyển sang màu hồng cánh sen nhìn nó bây giờ thật sự rất cuốn hút khiến ai kia ngấm mãi không biết chán, cảm thấy có người đang nhìn

mình chăm chăm càng khó chịu hơn khi biết đó là tên Từ Hy nó giọng chế giễu: - Tôi biết mình đẹp nhưng cậu có cần nhìn tôi hoài vậy không? Hắn ta bị câu nói của nó làm bùng tình rồi lại ôm bụng phì cười khiến nó khó hiểu

- Haha!! tôi có nghe nhầm không vậy? hôm qua chẳng phải có người còn bảo tôi bị "ảo tưởng sức mạnh" thế mà hôm nay lại tự khen mình đẹp, vậy cho hỏi cậu như thế có được coi là bị "ảo tưởng" không hay là bị bệnh "tự sướng" đây hả?

- No No, ngàn vạn lần sai tôi như vậy là đang "thừa nhận và tôn trọng sự thật" cậu nghe rõ chưa, nếu không cậu nói thử xem tại sao cậu lại nhìn tôi chăm chăm mãi thế hả? không phải vì tôi quá đẹp sao? Nó vốn dĩ chỉ định chọc hắn cho vui thôi thật không ngờ Từ Hy lại quay mặt về hướng khác tránh ánh mắt của nó, mặt cậu ta còn chuyển màu hồng nữa chứ, nó vờ dụi dụi mắt ra vẻ không tin nói:

- Hahaha!! tôi có đang nhìn nhầm không vậy cậu là đang xấu hổ sao? Tôi chỉ đùa thôi mà tại sao cậu lại phải thẹn thùng như thế?

- Ai nói với cậu là tôi xấu hổ, con mắt nào của cậu nhìn thấy điều đó hả?

- Cả hai mắt của tôi đều nhìn thấy, nếu không sao mặt cậu lại đỏ lên thế kia.

- Ồ...thì...vì tôi thấy nóng được chưa?

- Làm ơn đi máy lạnh ngay đằng sau lưng cậu đấy, Hixix

- Thôi thôi được rồi coi như là tôi chịu thua cậu vậy.

- Tại sao lại là "coi như" rõ ràng là cậu nói không lại tôi mà

. - Được rồi là tôi THUA cậu như vậy đã được chưa?

- Hahaha được rồi.....được rồi!!

Sau một trận cười hả hê nói mới để ý đến hai bọn nó bây giờ đang là tâm điểm sự chú ý của cả lớp, cũng phải thôi vì đây là đầu tiên họ thấy Hoàng Từ lạnh lùng, kiêu ngạo Dương Từ Hy nói chuyện cười đùa nhiều như thế mà đối tượng lại là h/s mới chuyển đến như nó đúng là khiến người ta kinh ngạc. Từ Hy cũng nhận ra được điều này cậu ta ho khan vài tiếng rồi trở về bộ mặt lạnh như tiền ngay lập tức h/s trong lớp cũng đồng loạt quay lên không dám ho he gì. nhưng nó cảm nhận được một luồng sát khí rất mạnh nó ngay lập tức nhìn về phía Mỹ Ngọc, Tuyết Mai và Ngọc Diễm đang ngồi, đúng như nó đoán họ đang nhìn nó với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống, ngay lúc này đây trong lòng nó xuất hiện một nỗi bất an vô hình. "Tĩnh....tĩnh" là chuông tin nhắn điện thoại của nó, nó lấy ra xem là một số lạ tin nhắn có nội dung như sau "hết giờ học lên sân thượng gặp tôi, đừng nghĩ đến việc bỏ trốn" đọc xong nó đưa mắt nhìn sang phía bọn Mỹ Ngọc, ngọc diễm cô ta tay phải cầm chiếc điện thoại giờ lên, miệng cười tươi hết cỡ ra hiệu chính cô ta là người nhắn tin.

.....sân thượng.....

Nó vừa bước lên sân thượng đã thấy bọn Mỹ Ngọc cùng 5 h/s nữ đứng chờ nó vừa thấy nó một h/s nữ đã cất giọng điệu đà:

- Chị đại con nhỏ đó tới rồi.

- các cô gọi tôi đến có việc gì?

- con nhỏ kia im ngay chưa đến lượt mày lên tiếng đâu.

Mỹ Ngọc im lặng không nói gì vẫn quan sát nó đến giờ mới lên tiếng:

- Cô to gan hơn tôi tưởng dám đến đây một mình, tôi còn nghĩ là cô sẽ đi cùng Từ Hy nữa chứ.

- Tôi và cậu ta không có liên quan gì tại sao phải làm phiền nhau

- không có gì? hỏi này còn nói chuyện vui vẻ làm mà.

- chúng tôi chỉ là bạn bình thường thôi

- Ai mà thêm tin một đứa không cha không mẹ như mày, nói dối

Câu nói của mỹ ngọc như nhát dao đâm vào tim nó, đúng vậy nó là trẻ mồ côi và nó ghét điều này mỹ ngọc chẳng biết vô tình hay cố ý cô ta đã thành công làm nó bộc lộ sự lì lợm trong tính cách của mình nó lạnh lùng đáp lại:

- tin hay không tùy cô, tôi không quan tâm

- vậy được từ giờ tao cấm mày lại gần anh ấy cũng không được làm bạn.

- nếu tôi nói Không thì sao? cô có quyền gì mà ra lệnh cho tôi, ngăn cấm tôi..

CHÁTTTT!!!! Nó vừa dứt lời còn chưa nói hết đã ăn ngay một cái tát vào mặt đau điếng khiến nó mất thăng bằng ngã xuống đất nó đứng dậy muốn đánh lại nhưng bị lũ còn lại giữ chặt, họ thì nhau kêu Mỹ Ngọc dạy cho nó một bài học, nó cố vùng vẫy nhưng không thoát ra được, Mỹ Ngọc nở nụ cười mãn nguyện nói:

- mày là người đầu tiên dám cãi lại tao, mày nghĩ mày là ai mà dám hỗn xược như thế mày chán sống rồi sao? mày còn non lắm, đây chỉ là cảnh cáo lần sau sẽ không nhẹ nhàng vậy đâu, sẽ có nhiều trò vui lắm đây cả gia đình của mày nữa ok.

Nói rồi cô ta quay đi bọn họ xô nó xuống đất một cách thô bạo rồi phui tay như vừa chạm vào thứ gì đó ghê tởm sau đó bước theo cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mất điện thoại_bạn mới

Nó chẳng muốn quay lại lớp học nữa định sẽ nghỉ một tiết sau đó vào học tiếp nó lang thang ra sân cỏ sau trường nơi đây vô cùng yên tĩnh, mát mẻ nằm dài trên bãi cỏ xanh mướt nó móc chiếc điện thoại ở sân cỏ tự cốc vào đầu mình nó lịp tức chạy tới trường, trường bây giờ thật vắng không còn ai ngoài bác bảo vệ, nó chạy ra sân sau tìm thứ mà mình cần tìm nhưng mãi không thấy đâu nó bắt lức ngồi bịch xuống đất trong lòng không khỏi lo sợ đây là chiếc iphone 7 ba nó tặng nó nhân dịp sinh nhật tuần trước, nó biết chiếc điện thoại này rất đắt và cả vì cái tính ầu của nó nữa nên không muốn nhận, nhưng như mọi khi ba nó lại tiếp tục ca bài ca muôn thủa "con xứng đáng nhận được nhiều hơn thế" làm nó không thể không nhận, nó còn tự nhủ sẽ giữ gìn cẩn thận vậy mà giờ mất tiêu rồi hu hu làm sao giờ, bỗng phía sau lưng nó vang lên một giọng nói:

Áaaaaa!!! nó chợt tỉnh là thất thanh vì nhận ra đã gần vào tiết thứ 2 rồi là tiết hoá của bà cô khó tính, nó vội vàng chạy một mạch vào lớp quên luôn cái điện thoại ở trên nền cỏ. Nó vừa vào lớp cũng là lúc bà cô bước vào, thờ phào nhẹ nhõm nó nằm bò ra bàn nhìn sang bên cạnh không thấy Từ Hy đâu có chút thắc mắc nhưng rồi nó cũng gạt bay suy nghĩ trong đầu mình, mặc kệ hần dù sao nó cũng đang bực mình vì hần mà nó bị ăn tát vô cơ.

Reng... reng...!! Tan học nó uể oải cất sách vào cặp và ra về đi bộ trên con đường dài theo thói quen nó lấy điện thoại ra nghe nhạc nhưng không thấy đâu, hốt hoảng khi kịp nhớ ra mình bỏ quên điện thoại ở sân cỏ tự cốc vào đầu mình nó lịp tức chạy tới trường, trường bây giờ thật vắng không còn ai ngoài bác bảo vệ, nó chạy ra sân sau tìm thứ mà mình cần tìm nhưng mãi không thấy đâu nó bắt lức ngồi bịch xuống đất trong lòng không khỏi lo sợ đây là chiếc iphone 7 ba nó tặng nó nhân dịp sinh nhật tuần trước, nó biết chiếc điện thoại này rất đắt và cả vì cái tính ầu của nó nữa nên không muốn nhận, nhưng như mọi khi ba nó lại tiếp tục ca bài ca muôn thủa "con xứng đáng nhận được nhiều hơn thế" làm nó không thể không nhận, nó còn tự nhủ sẽ giữ gìn cẩn thận vậy mà giờ mất tiêu rồi hu hu làm sao giờ, bỗng phía sau lưng nó vang lên một giọng nói:

- cậu tìm thứ này phải không?

Nó quay đầu lại thì thấy Từ Hy cậu đứng đó trong làn gió mát nhẹ mái tóc nâu nhạt hơi rối, cùng bộ đồng phục bay mướt mà dưới ánh nắng nhạt, nhìn cậu không khác gì lãng tử của gió. Cậu ngồi lại gần nó vừa trao cho nó chiếc điện thoại vừa mắng:

- "cậu có bị ngốc không vậy đến giờ mới biết mình bị mất điện thoại biết tôi chờ cậu lâu lắm rồi không"

nó chẳng quan tâm việc mình mới bị mắng, vui mừng đón lấy chiếc điện thoại rồi ôm chầm lấy cậu giọng vui mừng: "cậu đúng là cứu tinh của tôi cảm ơn cậu nhiều nha" Rồi nó bỏ cậu ra xuyết xoa chiếc điện thoại của mình không biết trái tim ai kia đã đập lối một nhịp, cậu nhìn nó ánh mắt ngập ngừng nói:

- Nè tôi hỏi cậu một chuyện được không?

- ừm, hỏi đi

- cậu không có bạn, hay người thân sao?

- ai nói tôi không có chứ, tôi có ba và một đứa em trai kết nghĩa mà?

- vậy tại sao tôi thấy trong danh bạ của cậu chẳng có số của ai cả?

- tại tôi nhớ số của họ rồi nên không cần lưu lại thôi

- chỉ có ba và em trai vậy không có bạn sao?

- ừ... Thì... không...

- tại sao cậu rất tốt mà sao lại không có bạn chứ?

- cậu cũng thấy tôi tốt sao? tôi cũng thấy thế, tôi còn dễ gần nữa, vậy mà chẳng ai thèm chơi với tôi cả, lúc còn nhỏ không ai chơi với tôi vì tôi là con nuôi họ bảo tôi là kẻ không cha, không mẹ, lớn hơn họ cấp hai thì họ lại bảo nếu làm bạn với tôi thì người yêu của họ sẽ bỏ họ mà theo tôi, cậu thấy có vô lý không cơ chứ tôi có làm gì đâu, họ dường như ghét ở gần tôi thì phải? Vậy là từ nhỏ đến giờ tôi chỉ làm bạn với thằng em kết nghĩa, với thư viện và một đồng sách vở các loại, nhưng thôi kệ quyền của họ mà ai bắt ép được đâu. Haizzz!!!, thật ra trước kia hồi cấp hai tôi cũng từng có một người bạn, tôi hết mực tin tưởng, yêu thương, trân trọng tình bạn ấy nhưng thật trớ trêu cô ta lại chỉ coi tôi như một con khò, một đứa ngu ngốc để cô ta lợi dụng. Tôi đúng là một con ngốc để cô ta lừa hết lần này đến lần khác mà không hề biết gì, khi biết được sự thực tôi rất shock, đau khổ tuyệt vọng, chính lúc đó ba tôi đã an ủi ông ấy nói với tôi rằng:

"sống trên đời nhìn bằng mắt, nghe bằng tai, cảm nhận bằng trái tim, phán đoán bằng lí trí là chưa đủ phải biết kết hợp tất cả chúng lại để nhìn ra được tính cách thật của mỗi con người, không nên đặt tất niềm tin vào một ai, họ tươi cười, nói những điều tốt đẹp trước mặt ta không có nghĩa họ tốt với ta, sự thật bằng lửa dối, lửa dối bằng phản bội, đằng sau một sự thật này luôn tồn tại một sự thật khác"

kể từ đó tôi bắt đầu nhìn đời bằng con mắt khác, biết đọc được suy nghĩ của người ta từ đôi mắt của họ, biết nhìn sắc mặt người ta mà ứng xử sao cho phù hợp. Tôi thích tôi lúc nhỏ cái lúc mà tôi chưa chạm tay vào cuộc sống chưa bước chân vào xã hội, chưa chạm mặt với đời, Vui thì cười, buồn thì khóc, giận thì hét thật to Nụ cười của tôi hồn nhiên đến vô tư Rồi...

...từ cái lúc tôi hiểu được lòng người nụ cười của tôi nhạt dần Và... Có khi còn.....trở nên giả tạo!!

Nó thờ dài tuần hết mọi tâm sự, nỗi lòng ra cho cậu ta nghe nó cứ tự bực bực như thế mà không biết cậu ta có hiểu gì không hay lại tưởng nó bị thần kinh ngồi luyên thuyên một mình, nó cũng chẳng hiểu sao mình lại nói ra được với cậu chắc nó cần và khao khát có được tình bạn lắm rồi, Từ Hy im lặng nó tưởng cậu ta ngủ luôn rồi chứ, mãi cậu mới chịu lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh:

- sao cậu lại nói với tôi, cậu tin tưởng tôi sao?

- không biết nữa, có lẽ tôi cần một được chia sẻ...

- thôi đừng buồn nữa, nè tôi đã lưu số của mình vào máy của cậu rồi, chúng ta làm bạn nha có chịu không? Nó nghe đến đây mắt sáng như đèn pha ô tô, long lanh như đứa trẻ vừa được gặp mẹ sau bao ngày xa cách, hí hửng hỏi lại:

- cậu chịu làm bạn với tôi thật sao? vui quá đi mất nhưng rồi nó chợt nghĩ tới Mỹ Ngọc nó hơi sợ ngập ngừng: ...nhưng... mà!!! Như vậy liệu có ổn không?

- có gì mà ổn với không ổn?

- thì cậu là hot boy mà làm bạn với cậu không khéo tôi chưa kịp tốt nghiệp đã xuống đàm đạo với diêm vương ca rồi...híc!
- Toàn nghĩ vớ vẩn linh tinh, làm quá mọi chuyện! nếu cậu không thích thì thôi vậy.
- thôi được rồi, vì cậu là người bạn đầu tiên của tôi lên nhất định tôi sẽ đấu tranh tới cùng, nhất quyết cũng không buông tay tình bạn này.
- cậu hứa rồi thì sau này dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng thất hứa nhé, tôi ghét nó lắm điều ấy sẽ khiến tôi tổn thương đấy. - rồi rồi, tôi hứa mà. Nó đưa tay ra móc ngoéo khiến cậu phì cười vì hành động trẻ con này nhưng rồi cũng đưa tay ra làm cùng nó
- cậu yên tâm đi đã là bạn của Dương Tử Hy này thì tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu mà.

Dưới ánh nắng chiều tà hai con người ngồi đó với những suy nghĩ và những cảm xúc khác nhau, một người đang vui vẻ vì lần đầu tiên trong đời có bạn nhưng cũng không khỏi suy nghĩ đến những giông tố sắp phải đối mặt, còn một người đang có nhiều khúc mắc trước những cảm xúc kì lạ của bản thân, tự hỏi rằng trái tim làm sao mà cứ loạn nhịp trước người con gái này, phải chăng là mình bị bệnh tim mất rồi? Vì tình bạn, hay là...chẳng lẽ lại có chuyện yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên sao?

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đi chơi = biết yêu

Sáng, ánh nắng ban mai khẽ len lỏi qua ô cửa sổ rơi vào người con gái trong phòng khiến cô như một thiên sứ, một làng công chúa của nắng ấm áp. Mặt trời đã lên cao, nó vẫn say giấc ngủ vì hôm nay được nghỉ và kế hoạch cho cả ngày là ngủ, ăn rồi nghe nhạc ngủ tiếp, nó không có thói quen ngủ nướng hiện tượng này chỉ xảy ra vào những hôm nó được nghỉ học không có việc gì làm hay quá mệt mỏi thôi, đồng hồ điểm tám giờ nó vẫn đang ngủ ngon bỗng điện thoại nó vang lên đoạn điệp khúc bài "my love" của westlife thông thường chỉ có ba nó hoặc là Dương Tử Minh=>ken (em trai kết nghĩa của nó) gọi cho nó vào khoảng thời gian này thôi. Nhóc ken thì đi du lịch không biết vì vụ tận đâu rồi có nhớ gì đến nó đâu lên loại bỏ suy ra người gọi là ba nó, nghĩ thế nó nghe mà không nhìn màn hình điện thoại: - Alo con nghe ba, mới sáng ba gọi cho con có việc gì không ạ.

- Ba nào, mơ ngủ à mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi mà vẫn còn ngủ sao hả cái con heo kia?

Nhận ra đầu dây bên kia không phải là ba nó mà là giọng của Tử Hy, nó bắt ngờ hỏi:

- Nè sao cậu biết số của tôi vậy?

- hôm qua.

Thế đấy câu trả lời chẳng mấy liên quan nhưng giúp nó nhớ lại cuộc đối thoại chiều hôm qua, như hiểu ra mọi chuyện nó giọng còn ngại ngùng:

- Ồ, nhớ rồi mà cậu gọi cho tôi có chuyện gì không?

- Tính rủ cậu đi chơi nhân dịp chúng ta vừa kết bạn chỉ vậy thôi.

Nghe đến đi chơi mắt nó sáng lên giọng tút tút:

- được đó ý kiến rất hay cậu đang ở đâu?

- Ở trước cổng nhà cậu

- Vậy cậu đợi tôi chút nha tôi ra ngay đây.

Nó chạy vào phòng làm vsen mất 15 phút, đứng trước gương nó hài lòng với chính mình. Mái tóc búi cao kiểu hàn quốc cá tính nó mặc một chiếc quần short làm bằng vải thun cotton màu trắng, chiếc áo cụt tay màu trắng cùng chất liệu được đóng thùng gọn gàng cùng chiếc thắt lưng dạng dây xích màu vàng cách hai mắt xích lại có hình ngôi sao treo lủng lẳng, dây chuyền hình thập giá màu vàng bản to dài qua ngực kết hợp với đôi sandal màu vàng nhũ đính đá màu trắng làm nổi bật nước da trắng không tì vết, nhìn nó bây giờ vừa năng động vừa dễ thương, xinh đẹp. Nó chạy ra với tốc độ ánh sáng, Tử Hy đứng đó đợi nó chắc cũng lâu rồi mồ hôi nhễ nhại, cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần jean màu đen xước cùng với giày thể thao trắng.

- Hi! cậu đợi tôi lâu chưa? mà sao biết nhà tôi hay vậy?

- Cái gì mà Dương Tử Hy tôi chẳng biết chứ.

- Xì, bệnh lại tái phát rồi

- Thôi không nói nhiều nữa, mau lên xe đi

- yes!sir

Nó đưa tay chào kiểu quân đội rồi cùng Tử Hy leo lên chiếc mui trần trắng tiến cho kế hoạch chơi bời, tụi nó đến hội chợ mới mở vừa bước xuống ngay lập tức tụi nó đã trở thành tâm điểm của sự chú ý các tiếng bàn tán bắt đầu nổi dậy

"oa anh kia đẹp trai quá, lại còn đi xe xịn nữa", "Ôi soái ca của em, mày ơi tao muốn ngất", "ngất rồi không có cơ hội ngắm trai đẹp nữa đâu con ngu", "hình như anh có bạn gái rồi hay sao ý mày", "ừ con nhóc đó là ai nhĩ? xấu mù,thầy mà ghét"...vvv. Nó khá bất mãn gì chứ có mắt không vậy nhan sắc của nó ngồi ngồi như vậy mà cũng kêu xấu ừ đúng là mẽ trai một cách mù quáng. Con trai ở đây cũng lác con mắt

"hot girl kia mày ơi xinh nghệ, cho tao làm bạn trai một ngày chết cũng đáng", "người gì đâu mà xinh thế, ra làm quen đi", "mày ơi hoa đã có chủ rồi tiếc quá", "họ đẹp đôi thật đấy, đẹp hơn cả diễn viên Hàn Quốc"

Tử Hy lườm nó một cái đơn giản vì lúc này cậu ta muốn đưa nó đến một nơi sang trọng kia nhưng nó nhất quyết đòi đến đây. Nó nhún vai tỏ vẻ không biết, không liên quan tới vô tội làm cậu ta tức xì khói nhưng rồi rất nhanh lại nở nụ cười gian tà, cậu ta nắm lấy tay nó khiến nó giật mình trợn tròn mắt:

- Nè cậu làm gì vậy?

- cậu im mồm đi, không thấy họ bảo chúng ta là một cặp sao? chúng ta phải diễn cho đạt chứ, hihi!!

Cậu ta cầm chặt tay nó và kéo nó đi thật nhanh, đến đây tụi nó chơi tất cả các trò chơi, từ trò của con nít đến những trò chơi mạo hiểm, táo bạo đầy thử thách như: đu quay, thú nhúng, xe điện đụng, máy bay lượn, tàu lượn siêu tốc, đĩa bay...vvv đến một gian hàng trò chơi, người chơi sẽ bỏ tiền ra mua lượt chơi rồi đứng ở xa dùng chiếc nỏ gỗ nhỏ bắn vào những quả bóng bay được đặt sẵn trong khung, tùy theo mức độ bắn trúng mà nhận quà, người bắn trúng hết những quả bóng bay có thể nhận được con gấu bông to đùng. Nó chơi trước nhưng mua rất nhiều lượt chơi rồi mà không nhận được phần quà nào cả, cái nó này bắn khó thật, mặt nó xụ xuống thấy vậy Từ Hy bắt đầu ra tay cậu chơi rất hay bắn hết tất cả các quả bóng và lấy được em gấu bông tặng nó, nó thì cười tít mắt hết lời khen ngợi. Tụi nó đi khắp chợ đến gian hàng bán toàn thức ăn, hoa quả nó thấy đói cầm tay Từ Hy kéo đi khắp đây hàng ăn hết món này đến món khác, nó thì cứ ăn như chưa bao giờ được ăn còn cậu thì không đụng ít nào vì cho rằng chúng rất mất vệ sinh nó phải năn nỉ i ới mãi cậu mới chịu ăn một hai miếng nhưng cái mặt thì nhăn ra như khi ăn ớt làm nó không nhận được cười. Nó còn định quay lại ăn thêm lượt nữa nhưng bị Từ Hy kéo đi, cậu ta kéo nó đi xa chỗ đó rồi mà vẫn rất mạnh tay chọt tụi nó đi qua một quán kem và nó là người nhìn thấy đầu tiên, nó dùng hai tay níu cậu lại bị kéo lại đột ngột cậu ta dành cho nó ánh mắt ngạt nhiên dò hỏi, nó thì về mặt phụng phịu:

- tôi đang ăn mà cậu lại kéo tôi đi giờ thì cậu phải đền cho tôi

- được miễn không phải những thứ vừa nãy thì gì cũng được.

Quán kem, nó gọi tất cả các loại kem trong quán ra khiến chị phục vụ, những người trong quán và đặc biệt là cậu nhìn nó mà muốn nói luôn hai con mắt cậu ta hốt hoảng, ngạt nhiên hỏi nó:

- cậu vừa ăn bao nhiêu là bao nhiêu thế mà giờ còn muốn ăn hết từng này á? cậu là con heo à? ăn được hết không đấy?

- có chứ! mà sao cậu nói nhiều thế sợ tôi ăn nhiều quá cậu không có tiền trả đúng không? yên tâm đi lát tôi trả tiền.

- không phải vậy cậu nghĩ tôi nhỏ mọn, nghèo hèn thế sao? được rồi cậu ăn hết đi lát tôi thanh toán cho

. - thì đúng rồi cậu giàu vậy mà để cậu thanh toán là chuẩn rồi lúc nãy tôi chỉ thử cậu thôi,hi!

- Cậu thật là...!

Nó vẫn mãi mê ăn bỗng Từ Hy sờ vào cánh tay bên trái của nó chỗ có băng cá nhân hỏi:

- Cậu bị sao mà lại dán băng cá nhân hình tròn kì vậy tôi tháo nó ra nhá?

- KHÔNG ĐƯỢC!!!

- Làm gì mà phản ứng ghê vậy không cho tháo thì thôi.

Nó cúi xuống ăn tiếp đầu óc mông lung thật ra là ba nó kêu nó dán như vậy để che đi cái bớt màu đỏ của mình, cái bớt ấy có hình một vòng tròn lửa những ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt đỏ rực bao quanh một mặt trăng khuyết.nó đã nhiều lần hỏi rằng tại sao nhưng ông chỉ bảo "không được cho ai nhìn thấy cái bớt này nếu không sẽ gặp nguy hiểm "những lần như thế mặt ông đều tối sầm, ánh mắt mang nét buồn về mặt lộ rõ sự đau khổ nên nó cũng không hỏi nhiều nữa.

Mặt trời bắt đầu xuống núi, ánh nắng nhạt rồi tắt dần, trời đã nhá nhem tối nó cùng Từ Hy trở về, đến nhà nó xuống xe đi vào nhà thì Từ Hy gọi lại:

- Cậu không mời tôi vào nhà chơi sao?

- Ồ không

- cậu thật phũ phàng

- kệ tôi,tôi thích thế

Nó nói rồi bước vào nhà bỏ Từ Hy lại lát sau cậu ta cũng phóng xe đi luôn. Căn nhà yên ắng nhà nó không thuê người giúp việc nhưng một tuần sẽ có người đến dọn dẹp ba lần, còn về khoản ăn uống giặt giũ quần áo tụi nó làm hết, nó lên phòng tắm rửa và lên giường ngủ ngon lành, chẳng bù cho ai kia đã khuya rồi mà nằm trên giường không chịu ngủ cứ giơ bàn tay ra ngắm rồi cười như vừa trốn trại trong lòng không khỏi vui mừng vì "trái tim đã xác nhận biết yêu."

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bí mật_ bật mí

Đồng hồ báo thức điểm 6:00 nó thức dậy như một thói quen bước vào phòng làm vsen mất 15 phút Nó mặc trên mình bộ đồng phục của trường gồm chiếc váy màu đen hơi xoè ngắn trên đầu gối, chiếc áo sơ mi trắng cột tay viền đen tay áo và viền đen ở cổ áo, sợi dây duy bằng bản dày màu đen được thắt nơ cân thận cùng đôi dây thể thao trắng để đen rất năng động, mái tóc nâu vàng cột cao. đồng phục nam trường nó cơ bản cũng giống vậy chỉ thay váy thành quần tây bó màu đen và nơ thành cavat bản nhỏ. Nó vừa bước ra khỏi cổng thì cái mặt của Từ hy là thứ nó nhìn thấy đầu tiên, cậu ta ngồi trên chiếc xe đạp thể thao màu đỏ nếu nó không nhớ nhầm thì nó đã từng thấy chiếc xe này trên ti vi rồi giả của chiếc xe này cũng chẳng phải dạng vừa đâu, mãi đánh giá về xe nó cứ thẩn ngờ rồi bỗng tỉnh khoanh tay trước ngực giọng điệu cợt: - chuyện lạ à nha, thiếu gia sang sảnh của chúng ta hôm nay lại đi xe đạp mới nghệ chứ.

- lạ cái đầu cậu, biết chiếc xe này có giá bao nhiêu không mà dám nói há?

- rồi tôi biết, mà cậu qua đây làm gì không mau đi học đi?

- thì tôi đợi cậu muốn chờ cậu đi học thôi... muốn cậu là người đầu tiên được ngồi trên xe đạp của tôi

- ồ nói vậy thì tôi thật may mắn mới có vinh dự cao quý này nhĩ.

- tất nhiên rồi, biết vậy còn không mau lên xe đi muộn rồi đấy.

- ok

Nó cùng Từ hy đến trường dù đã dừng lại ở cổng nhà gửi xe nhưng sức hút của cục nam châm Từ hy này đúng là nghề góm, cả trường đổ dồn về phía nhà gửi xe họ bàn tán sôi nổi những tiếng xì xào to nhỏ, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu ấm của họ đi xe đạp đến trường và nó lại là người đầu tiên ngồi trên xe mà không phải Mỹ Ngọc - bạn thân từ nhỏ của cậu. Nữ thì dành cho nó ánh mắt hờn ghen, giận dữ có cả những ánh mắt ngưỡng mộ nam thì nhìn nó với ánh mắt tiếc đứt ruột ruột còn nó trưng ra bộ mặt vô tội, đơn giản vì nó thấy chuyện này hết sức bình thường. Từ trong đám đông Mỹ Ngọc đi tới chỗ tụi nó còn Tuyết mai và Ngọc Diễm thì đuổi hết đám đông ấy đi mọi người vừa nhìn thấy Tuyết mai và Ngọc Diễm thì nhanh chóng tản ra, đủ cho thấy thể lực của họ ở trường rất lớn Mỹ ngọc mỉm cười rạng rỡ giọng có chút hờn dỗi khoác tay Từ hy:

- sao hôm nay cậu có nhĩ hững đi xe đạp vậy lại còn chờ theo Hạ Vy nữa, thật là...Hạ Vy đang mặc váy mà cậu đứng là không tâm lý chút nào

- không sao đâu, à hai cậu làm quen với nhau đi

- hi! tụi mình biết nhau rồi, hôm đầu tiên còn ngồi ăn chung trong cắntin nữa đó

- vậy tốt quá hai cậu nói chuyện đi mình đi cắt xe đã

- ừ cậu đi đi

Nó từ đầu vẫn không nói gì im lặng không hiểu cái quái gì đang xảy ra, Mỹ ngọc cười nửa miệng cô ta tiến gần nó một bước nó lại lùi về phía sau một bước bỗng cô ta nắm lấy cổ tay nó kéo nó lại gần về mặt khinh bỉ chất giọng vẫn giữ nguyên:

- cô sao vậy bình tĩnh đi mọi thứ mới chỉ bắt đầu thôi mà, có vẻ cô đang sống rất thoải mái thì phải

- (nó im lặng khuôn mặt không cảm xúc)

Cô ta kẻ sát vào cổ thì thầm vào tai nó giọng nói lạnh lùng đáng sợ "hãy tận hưởng khi cô còn có thể đi vì hạnh phúc không bao giờ là mãi mãi, sẽ không lâu đâu cô sẽ biến mất...mãi mãi chúc may mắn bye" nói rồi Mỹ ngọc bỏ tay nó ra nó sợ hãi lùi về phía sau một bước đôi mắt hoe đỏ có chút cay, Mỹ ngọc cười nham hiểm bỏ đi vào trong chỗ gửi xe kéo Từ hy vào lớp và bảo nó vì chờ lâu lên vào lớp trước. Vậy là còn nó vẫn đứng đó thần thờ vội lắc đầu tự trấn an bản thân nó không nghĩ Mỹ Ngọc có thể làm gì nó, lấy lại tâm trạng nó vào lớp như chưa có gì xảy ra, vừa vào lớp nó đã thấy Từ hy và Mỹ Ngọc ngồi nói chuyện vui vẻ có thể thấy ngoài nó ra Từ hy chỉ nói chuyện cười đùa như thế với riêng Mỹ Ngọc thôi, thấy nó cô ta nhanh chóng kéo nó từ cửa lớp vào chỗ ngồi giọng lo lắng hỏi nó:

- cậu đi đâu vậy mình tưởng cậu vào lớp rồi chứ? Nó nhìn chằm chằm vào Mỹ Ngọc cô ta vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ chờ đợi câu trả lời của nó, Từ hy cũng vậy cậu hỏi nó:

- mau trả lời đi chứ tôi cũng rất lo cho cậu?

- à tại mình vào nhà vệ sinh thôi không có gì đâu.

Đúng lúc ấy tiếng chuông reo vào lớp, mỹ ngọc trở về chỗ ngồi của mình cô chủ nghiệm bước vào hình như hôm nay cô có gì đó rất vui, ngồi trên bàn giáo viên nhìn học sinh thân yêu của mình cô cất giọng vàng oanh:

- hôm nay trước khi vào bài mới cô muốn các em giải một bài toán cho cô

Sau câu nói ấy là một tiếng "Ồ" của lớp cô bắt đầu viết đề lên bảng cả lớp như nghẹt thở theo từng nét phấn của cô kết thúc phần chép đề cả lớp khinh ngạc hét lên vì độ khó khình khủng duy chỉ có nó và Từ hy là thấy bình thường đối với nó đây là một bài toán vô cùng dễ chỉ cần nhìn qua là có đáp án rồi, cô giáo mỉm cười ngầm về thái độ của học sinh

- được rồi cả lớp có ai giải được bài này không

- (im lặng không một ai dám ho he)

- thôi được Ngọc Mỹ em lên bảng làm bài này cho cô

- thưa cô...em chưa ra kết quả ạ...à hay cô mời học sinh mới đi ạ

- ừm, ý kiến hay Hạ Vy lên bảng cho cô

- dạ vâng

Nó lên bảng cả lớp nhìn nó như để chờ đợi sự thất bại, Mỹ Ngọc cười nửa miệng nó cảm phấn và bắt đầu viết, 5 phút là thời gian để nó trình bày lời giải hết sức ngắn gọn cho một bài toán mà cô giáo phải mất cả buổi tối để nghĩ ra và tìm cách giải, nó bước về chỗ với sự ngạt nhiên cùng ngưỡng mộ của cô giáo và cả lớp, khỏi phải nói cô vô cùng vui mừng vì lớp của mình có thêm một nhân tài toán học cô đứng ra trước lớp nói:

- Hạ vi em làm rất tốt kết quả chính xác và cách trình bày rất ngắn gọn khoa học dễ hiểu cô tự hào vì em. Còn Mỹ Ngọc em lên xem lại việc học của mình không thôi là mất danh hiệu hạng nhì của trường đấy.

- dạ vâng em sẽ cố gắng (mặt khó chịu)

.....

Hôm nay lớp được nghỉ tiết cuối lên nó được về sớm hơn mọi khi, nó lại ra sân cỏ nằm dưới tán cây mát mẻ nó suy nghĩ về ngày hôm nay, đối với nó cả buổi hôm nay trôi đi một cách vô vị Từ hy vẫn quan tâm nó chu đáo nhưng không quên chọc gẹo, Mỹ Ngọc thì cứ giả tạo tươi cười tỏ vẻ trong sáng kẻ kẻ bên tụi nó nói đúng hơn là bên Từ hy còn nó thì cố nhập vai đóng vở kịch "bạn tốt" cùng cô ta. Hai từ một mối là những gì nó cảm thấy bấy giờ may sao nó vẫn còn một niềm vui nho nhỏ đó là chiều nay vào

- có chuyện gì sao? hôm nay tôi thấy cậu lạ lắm.

Nghe đến đây mắt nó chợt chùng xuống rồi nó trở về tư thế ban đầu, đôi mắt vẫn nhìn ngắm bầu trời trong xanh nó đáp lại cậu bằng một câu hỏi ngược lại mà đối với cậu chẳng có liên quan gì

- cậu với Mỹ Ngọc thân lắm sao? Tôi thấy ngoài tôi ra cậu chỉ thân với mỗi cô ấy thôi.

- ừm, tôi với cậu ấy có thể nói là bạn "thanh mai trúc mã" từ nhỏ tôi dường như không tin bất kì ai kể cả cô ấy nhưng từ khi Mỹ Ngọc vì cứu tôi gặp gặp tai nạn giao thông nguy hiểm đến tính mạng từ đó chúng tôi thân hơn. Mỹ Ngọc tuy có tính tiểu thư nhưng cũng rất dễ thương, cậu thấy đấy cô ấy đối xử với mọi người rất tốt với cậu cũng thế mà.

- vậy nếu như...tất cả chỉ là...giả tạo thì sao?

- cậu nói vậy là có ý gì? Tôi không hiểu.

- à, ý tôi là...nếu như có người nói tất cả những gì cậu thấy ở Mỹ Ngọc đều là giả dối, là cô ấy cố diễn kịch cho cậu xem thật ra cô ấy là một con người độc ác, đáng sợ thì cậu sẽ cảm thấy thế nào?

- có lẽ thật khó tin một cô gái dễ thương như thế sao có thể chứ? Còn nếu nó là thật chắc tôi sẽ đau lắm, tôi ghét sự lừa dối nhất là từ những người tôi đặt niềm tin vào. Mà sao tự nhiên cậu lại hỏi thế?

- à...ừ không có gì tại tôi thấy tò mò thôi

- ừm vậy chiều này chúng ta đi ăn đi, tôi biết quán này mới mở bán đồ ăn ngon lắm hi!

- chiều nay không được tôi bận rồi

- cậu bận gì?

- bận gì kệ tôi, thôi tôi về trước đây bye.

Dứt lời nó vớ lấy chiếc cặp sách chạy nhanh đi không cho Từ Hy kịp ú ớ thêm điều gì

Về tới nhà nó chạy lên phòng tắm rửa thay quần áo rồi xuống bếp mở tủ lấy bánh mì và một cốc sữa đem lên phòng làm bữa trưa, đáng lẽ ra nó không định ăn đâu nhưng tại sáng đã không ăn rồi lên bữa trưa không thể không ăn, nó là thế khi có ba ở nhà thì nấu nướng ăn uống đành hoàng ngày đủ ba bữa khi ba nó vắng nhà thì bỏ bữa, ăn uống thất thường cái gì mà nó đã thích là ăn với số lượng khổng lồ còn không thích thì không thêm đụng đĩa suốt ngày chỉ bánh mì với sữa đến mì gói cũng không buồn nấu. Nó một tay cầm mẫu bánh gặm gặm đôi lúc bỏ ra để uống sữa tay còn lại thì gõ bàn phím, để xem cách chế biến những món ăn mới, ngon, bổ dưỡng chuyển bị đón ba nó về.

Hiện tại nó đang ở siêu thị mua đồ còn Từ Hy thì ở nhà nằm trên giường lăn qua lăn lại thắc mắc không biết nó bận gì mà lại bí mật thế cầm chiếc điện thoại cậu phân vân không biết có nên gọi cho nó không, cuối cùng cậu cũng quyết định gọi cho nó. Hạ Vy đang ra thanh toán tiền thì điện thoại lại vang lên đoạn nhạc quen thuộc nó vì nghe điện thoại mà bị một người đẩy ra chen chỗ đứng của nó khiến nó bực mình vô cùng, nó nghe điện thoại với volume cực đại:

- ALO, CẬU GỌI TÔI CÓ CHUYỆN GÌ?

- cậu nhỏ tiếng thôi có cần hét lớn vậy không?

- CỐ

- thôi mà bớt nóng đi hôm nay cậu bận gì vậy nói cho tôi biết đi nha!! bạn hiền.

- (nghiến răng) cậu rảnh quá ha? DUỖNG TỬ HY Tôi cảnh cáo cậu nếu hôm nay cậu còn gọi cho tôi hoặc đến làm phiền tôi nữa thì tôi sẽ cho cậu vào danh sách hạn chế đó nghe chưa?

- ơ...này...

Nó cúp máy cái rụp ra xếp hàng thanh toán rồi đi về còn cậu thì vứt điện thoại sang một bên tiếp tục công việc cao cả là lăn qua lăn lại đến nỗi ngã xuống giường đau điếng. Nó về nhà vào bếp để đồ vừa mua lên trên bàn rồi lên phòng thay đồ nó mặc một chiếc đầm suông xếp ly màu hồng đất, tóc búi hai bên, đeo chiếc kính hello kitty không tròng màu đen nhìn nó hiện tại thật cute nha, nó xuống dưới nhà dọn dẹp qua một chút rồi trang trí lại tô điểm thêm bằng cách cắm hoa cho phòng khách và nhà bếp rồi nó bắt tay vào công việc nấu nướng, căn bếp phát ra những tiếng cắt, băm, xào, đảo nó thực hiện những động tác vô cùng thành thạo như một đầu bếp thực thụ chẳng mấy chốc những món ăn thơm ngon đã được bày biện ra bàn. Đã 19:00 rồi đáng lẽ ra ba nó phải về rồi chứ nó ngồi ở phòng khách chờ đợi và chờ đợi, lúc này ba nó cũng đã về đến công nhà và ông đã bắt gặp một cậu nhóc trạc tuổi con gái mình đứng thập thò trước cổng không dấu được sự tò mò ông xuống xe và hỏi cậu:

- cháu à, cháu đến đây tìm ai vậy?

- Bác là...?

- ta là chủ của ngôi nhà này cháu đến đây có việc gì?

- A thì ra là vậy cháu xin lỗi cháu thất lễ quá. Dạ cháu tên Từ Hy là bạn của Hạ Vy cháu tìm cậu ấy có chút chuyện ạ

- thật quý hoá quá! đây là lần đầu tiên có bạn đến tìm Hạ Vy nhà bác đây, vậy sao cháu không vào nhà đi

- cháu cũng muốn lắm nhưng cậu ấy có bảo nếu hôm nay mà làm phiền cậu ấy thì cháu không xong đâu ạ

- trời!! cái con bé này chắc nó muốn đợi bác về nên mới như vậy cháu đừng để bụng, thôi vào nhà cùng bác, chắc giờ này con bé cũng nấu ăn xong rồi hai bác cháu ta vừa ăn vừa nói chuyện nhé?

- dạ vâng

Ba nó bước vào nhà ngay lập tức nó nhào đến ôm chầm lấy ba cười típ cả mắt, ba nó cũng đáp lại bằng cái xoa đầu đứa con đầy ảm áp đồng thời véo chiếc mũi nhỏ xinh của nó

- con hư quá ba đi có mấy ngày mà ốm đi nhiều rồi đấy, chắc xử lý xong đồng bánh mì ta mua rồi chứ gì? Thật không hiểu nổi con mà ta mà không chuyển bị bánh cho con chắc con chết đói mất

- ba!!! Đâu có đâu con gái ba ăn đủ ngày ba bữa cơm rau thịt đủ chất mà

- tin cô thì tôi bán nhà mất thôi không nói nữa con xem ai tới này "con mau vào đi" Từ Hy bước vào vẫy tay chào nó miệng cười toe toét còn nó thì dờ

- sao...sao...cậu lại ở đây?

- (nhún vai tỏ vẻ không biết)

- (quay sang ba) ba à là sao ạ?

- Thái độ của con hơi nỏ rồi đấy ta gặp cậu bé ở cổng nó nói là bạn của con lên ta mời vào, thôi hai đứa nói chuyện đi ta lên phòng thay đồ rồi chúng ta cùng ăn cơm

- dạ vâng ạ

.....

- NÈ!! Sao cậu lại ở đây cậu quên tôi đã nói những gì với cậu rồi à?

- không

- vậy sao cậu tới đây mau về đi

- nè có cần đuổi tôi vậy không? Tại tôi coi cậu là bạn nên mới tới đây chơi...quá đáng, thôi thì tôi về vậy

Nó cảm thấy hơi có lỗi lên giữ cậu ở lại vừa lúc ba nó ra thể là ba người ngồi ăn cơm nói chuyện vui vẻ. Qua buổi tối này cậu phát hiện ra nó có một điểm giống cậu đó là nó được đặc cách học trước và đã có bằng đại học rồi không những thế sách ở mấy thư viện gần nhà cũng đọc hết không sót quyển nào ngoài ra còn đọc cả những sách nước ngoài vô cùng khó có khi đến cậu cũng không đọc được. Ba nó cho nó đi học là để ôn lại kiến thức nhưng thực tế là để nó giống như bao người khác tránh gây sự chú ý cho nên ông đã kêu cậu giữ bí mật chuyện này. Cũng đã khá muộn nó tiễn Từ Hy ra về trong sự tiếc nuối của ba nó, vừa ra đến cổng Từ Hy bỗng lên tiếng giọng nói ảm áp lạ thường

- muộn rồi ra ngoài đường sẽ nguy hiểm lắm cậu vào trong đi không cần phải tiễn tôi nữa đâu lát sẽ có người tới đón tôi

- vậy cậu về cẩn thận, hẹn mai gặp lại

- ừm, mà cảm ơn vì bữa tối và cả những bí mật của cậu nữa.

Nó không nói gì chỉ mỉm cười gật đầu nhẹ rồi vào trong nhà, đối với nó những chuyện ngày hôm nay không có gì là bí mật cả, bước vào trong nó đã thấy ba trong phòng sách vì nó thích đọc sách nên ông đã quyết định làm một phòng chứa sách cho nó căn phòng này cũng khá lớn chủ yếu chứa sách mà nó đã đọc qua và những thứ như bằng khen, bằng tốt nghiệp đại học quốc tế, các giải thưởng huy chương vàng, cúp vàng học sinh giỏi Olympic toàn diện Quốc tế mà trong suốt những năm qua nó đạt được. Ba nó là vậy mỗi khi đi công tác xa trở về ông đều vào phòng sách ngắm và lau chùi những thứ này trong niềm hạnh phúc, nó mỉm cười đến ôm lấy ông giọng nhẹ nhàng yêu kính:

- ba à muộn rồi ba đi ngủ đi hôm nay ba mệt lắm phải không?

- không đâu cho dù mệt hơn nữa chỉ cần vào căn phòng này là ba lại thấy tràn đầy năng lượng rồi

- vậy ba yêu chúng hơn con gái ba sao

- đương nhiên rồi bởi vì chúng chứng minh con gái của ta rất thông minh tài giỏi mà hơn nữa có con mới có sự tồn tại của chúng chứ

- ba nói chuyện khó hiểu quá thôi ba ngủ sớm đi nha! nha!!

Nó vừa nói vừa đẩy ba vào trong phòng rồi cũng lên phòng mình ngủ một giấc ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Sự trở về...quá khứ dễ thương

5:00 điện thoại nó lại đổ chuông làm phiền đến giấc ngủ của nó, khỏi nói nó bực mình thế nào rồi tối qua nó khá mệt vậy mà giờ ngủ cũng không được yên. Kể cũng lạ từ ngày đến đây sống điện thoại của nó bận rộn hơn hẳn so với trước kia, nó vớ lấy chiếc điện thoại nghe luôn không xem màn hình mắt vẫn nhắm tịt không buồn mở - Alo, ai vậy?

- bé ngoan hả? Là ken này bé không nhớ ken sao?

- nhớ rất nhớ được chưa? Trên thế giới này ngoài nhóc ra còn ai gọi chị thế nữa đâu, em trai ngoan tha cho chị đi lát chị còn phải đi học nữa nha

-xi hơn người ta có một tuổi mà suốt ngày kêu nhóc là sao? Mà yên tâm lát vy khỏi phải đi học

- Why???

- hi hi hôm nay ken về, tầm 8h30 Vy ra sân bay đón ken nha

- what? No tự về ok có chân mà đi biệt tăm biệt tích suốt mấy tháng trời thì phải biết đường mà lết cái xác về chứ

- thôi mà chị Vy xinh gái ken đâu biết nhà mới của Vy ở chỗ nào đâu mà về chứ

- không biết đường về nhà chị thì nhóc về nhà nhóc ấy, nếu không ở khách sạn cũng được

-bé ngao dễ thương đừng giận nữa ken chỉ thích ở nhà bé thôi, ken mua nhiều quà cho bé lắm nè, quyết định vậy đi nha ken chờ Vy tới

Nhóc ken nói xong là tắt máy luôn không cho nó nói thêm điều gì, nó bật cười vì tính trẻ con của thằng em mình bắt chợt nó nhớ về khoảng thời gian và ngày đầu gặp ken. Lúc nó tám tuổi khi ấy ba nó còn đi làm thuê cho một tập đoàn lớn nghe ba nói ông chủ của ba rất tốt cũng chính nhờ ông ấy mà gia đình nó có ngày hôm nay, ken là con trai thứ hai của ông ấy nghe nói ken và anh trai của mình không hợp nhau suốt ngày cãi cọ đánh đấm lẫn nhau không ai ngăn cản được, lại trùng hợp ba mẹ của ken đều phải đi công tác xa dài hạn khoảng một năm ông sợ ở nhà hai đứa không nghe lời lại xảy ra chuyện xấu nên đã nhờ ba nó cho ken ở nhờ trong khoảng thời gian ông đi công tác, đơn giản là ông tin ba nó có thể trị được thằng con cứng đầu này của ông. Ngày đầu tiên ba đưa ken về là khi nhóc chỉ có 7 tuổi đi cùng họ là một cô giúp việc, ấn tượng đầu tiên của nó về ken là một cậu bé khá dễ thương nó rất vui vì trong nhà có thêm người để nó chơi cùng. Nhưng sự thật đâu có thế ken quả là một đứa bé ngang ngược khó ưa khó dạy bảo, nhóc có rất nhiều đồ chơi nhưng lại toàn cướp đồ chơi của nó đã thế lúc nào cũng tỏ vẻ công tử nhà giàu nói giọng hách dịch nhưng nó rất biết điều luôn muốn làm thân, nhường nhịn nhóc từ đồ ăn cho tới đồ chơi cho đến một ngày kia khi không có ai ở nhà ngoài nó và nhóc, lúc ấy hai đứa đang đứng ở cầu thang từng hai

- này ken trả lại cho chị đi, cái này là món quà đầu tiên mà ba tặng cho chị em không thể lấy được

- kệ tôi, tôi thích nó đấy, sao? Chị tốt nhất nên nhớ tôi là con ông chủ của ba chị đấy, trong nhà này thứ gì tôi cũng lấy được

- em thật ngang ngược mau trả chị đây

Hai đứa nó giằng co mãi không may ken suýt chút nữa là té cầu thang cũng may mà nó kịp giữ tay nhóc lại, vậy mà ken còn vừa nói vừa hất tay nó ra "ai cho chị động vào tôi" khiến nó té lăn lộn từ bậc thang từng hai xuống gãy cả một chân và một tay. Khi ở trong bệnh viện ba và cô giúp việc luôn bên cạnh chăm sóc nó còn ken thì thập thò ở ngoài không dám vào, ba nó thấy vậy liền ra ngoài hỏi thăm

- ken sao không vào thăm chị Vy đứng đây làm gì con

- bác không giận con sao? Vì tại con mà con gái bác...

- (xoa đầu ken) không sao đâu chỉ là tai nạn thôi mà, ngoan bác không trách con đâu

- vậy còn Vy thì sao ạ? Chị ấy có ghét con không ạ

- vậy con phải đi xin lỗi chị thì Bác mới biết được chứ

- dạ vâng con sẽ làm như thế.

Nhóc bước vào với khuôn mặt bí xị về ăn năn tiến lại phía giường bệnh của nó:

- Vy cho ken xin lỗi nha, ken hứa sẽ không như vậy nữa

- biết mình có lỗi rồi sao?

- ừm Vy tha lỗi cho ken nha?

- tại sao chị phải tha thứ cho em chứ, không đòi nào xi

- nếu vy chịu tha thứ cho ken sau này ken nhất định sẽ bảo vệ cho tiểu vy, sẽ cho tiểu vy thật nhiều kẹo nè, đồ chơi nè và còn có cả...

- thôi được rồi nhúc đầu quá tha thứ cũng được nhưng từ giờ em phải sửa đổi tính cách ngang bướng của mình đi

- được mà ken hứa

Từ đó ken và Vy thân nhau hơn ngày nào ken cũng vào viện thăm Vy nhưng tuyệt nhiên không chịu gọi Vy bằng chị với lí do nó chỉ hơn ken một tuổi thì thoàng mới chịu gọi nó là chị khi mà có việc cần nó giúp thôi, ngày nó sắp xuất viện ken còn tự tay nấu cháo bón cho nó ăn, nó ăn ngon lành vì cháo lạ mà ngon ăn xong nó lại nằm viện thêm tuần nữa vì dị ứng với hải sản thì ra bát cháo ấy là cháo ngao hèn gì nó thấy lạ lạ, thế là tội lại thêm tội. Đó cũng là lí do vì sao ken hay gọi nó là bé ngao. Những ngày tháng sau này ken sống với gia đình nó rất vui về ken thay đổi hoàn toàn về tính cách khiến ai cũng bất ngờ, khi ba mẹ nhóc đón nhóc về nhà thì thỉnh thoảng nhóc vẫn đến nhà chơi với nó. Không những thế ken còn gọi ba nó là ba nuôi mặc dù ít gọi nó bằng chị nhưng ken luôn coi nó như chị ruột.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Hai người là...!!! không thể nào?

Ở sân bay nó đang đứng đợi ken, hôm nay nó chọn cho mình một chiếc đầm ren trắng rộng rãi có đai thắt nhỏ ở eo cùng nốt đôi giày bata màu trắng, mái tóc tết kiểu thác nước không quá cầu kì rất nhẹ nhàng mọi người xung quanh cả trai lẫn gái không khỏi xuýt xoa khi nhìn thấy vẻ đẹp tựa nữ thần của nó, từ xa nó đã nhận ra nhóc ken nhưng phải công nhận chỉ mấy tháng không gặp mà giờ nhìn ken khác hẳn nhóc mặc nguyên cây trắng áo sơ mi trắng viền đen, quần jean trắng, giày thể thao trắng đen, mái tóc xám ánh kim khiến undercut hàn quốc rất phù hợp với làn da trắng sáng không tí vết của nhóc, giờ nhìn ken đẹp trai hơn, cao to hơn nhìn nhóc không có vẻ gì là kém nó một tuổi cả, chắc chắn chỉ tập gym ác lắm đây cứ thế này bảo sao các em xếp hàng theo là phải ken cũng vừa nhìn thấy nó miệng nhóc cười toe toét: - (chạy tới ôm nó) Ôi! tiểu Vy xinh gái của ken nhớ quá đi mất

- nhớ cái đầu em ấy đi ba tháng mới về còn những nhều à

- vy giận vì nhớ ken đúng không?

gọi chị xưng em ok

- thôi gọi vậy quen rồi chúng ta đi về thôi ken mệt rồi

Hai đứa lên taxi rồi về nhà, vì ken thường xuyên ở nhà nó lên ba luôn dành một phòng cho nhóc, nó đưa ken lên phòng, nhóc tỏ ra khá thích thú vì phòng này đẹp hơn phòng trước ở nhà cũ của nó tất cả đều một tông màu trắng trang nhã màu mà nhóc thích nhất, ken lần lên giường ôm chiếc gối cười tít mắt:

- Oa, thoải mái quá là do tiểu Vy chuyển bị cho ken đúng không? Yêu tiểu Vy ghê

- gọi là CHị

- ừ còn lâu hơn người ta có một tuổi mà còn lùn hơn người ta vậy mà cứ bắt gọi bằng chị hoài

- hơn một tuổi không phải là hơn à nhóc có gọi chị không hả?

- không đừng có mà "ảo tưởng" nhá! Có vẻ như bé ngoan càng lớn thì não càng bé giống con ngoan thì phải hi hi ha ha!!!

- Em Nói Gì Cơ Ngon Nhắc Lại Coi

- Ồ thật không ngờ lâu không gặp tai còn có vấn đề nữa à?

-Hừ KEN em chết chắc rồi

Vừa dứt lời nó vỗ luôn chiếc gối đập vào đầu ken túi bụi, nhóc cũng không vừa đánh lại nó te tua không thương tiếc nó bực mình hét to

- Xem ra lâu không gặp em tính tạo phải sao ken

- Ồ muốn tạo phản đấy thì sao lêu lêu

- Hừ vậy bốn cô nương hôm nay sẽ ra tay dẹp loạn.... xem ta đây

Nó dùng gối đập liên tiếp vào đầu ken, sau đó vật nhóc xuống giường lấy gối đè lên mặt nhóc, hai đứa hét chạy lên giường rồi lại xuống đất cứ thế cầm gối phang nhau làm lông vũ trong hai chiếc gối bung ra bay tứ tung, cảnh tượng càng đẹp hơn tại nó càng hăng chiến đấu, những tiếng cười giòn tan rạo rờ, hai con người như hai thiên thần áo trắng đùa nghịch trong căn phòng lông Vũ trắng tinh, tất cả tạo nên một khung cảnh thật đẹp. Khi cả hai đã thấm mệt tại nó nằm dài ra giường thờ dốc nhìn nhau bật cười không một ai nói thêm điều gì nhưng lại hiểu rõ trong đầu đối phương nghĩ gì. Nghỉ được một lúc thì ken kéo nó dậy nũng nịu:

- Vy ơi lâu lắm rồi ken không có về đây, hay giờ Vy đưa ken đi dạo chút đi nha!

Nó nhìn bộ dạng của nhóc thì ra vẻ đề phòng hỏi lại

- đừng bảo em bắt chị đi bộ nha nói trước never!!

- thôi mà đi đi ken muốn đi bộ ngắm cảnh với "chị Vy" xinh gái của ken mà nha nha (nhìn nó với ánh mắt cún con)

- (nó thực không thể kiềm được khi thấy ánh mắt cún con của nhóc) được rồi đi thì đi

Thế là bọn nó ra khỏi nhà cuộc bộ đi chơi kể ra như vậy cũng vui, còn về phần Từ hy hôm nay không thấy nó đi học, gọi điện thì không nghe máy nên cậu cúp tiết luôn không có nó ở lớp đi học chẳng có ý nghĩa gì, trên đường về cậu nhìn thấy một đôi tình nhân có cừ chi vô cùng thân thiết nhìn phía sau lưng của cô gái cậu thấy có gì đó quen thuộc và chợt nhận ra...đó chẳng phải phải là Hạ Vy sao? Chuyện gì đang xảy ra? Không nhớ nó vì đi chơi với người này mà nghỉ học rồi không nghe điện thoại của cậu nữa chứ, trái tim nhói lên từng hồi, đau quá,khó chịu sao ấy nhìn họ thân mật biết bao, chàng trai xoa đầu cô gái, còn cô gái thì phụng phịu khó chịu rồi hai người chạy đuổi bắt nhau trên con đường dài, cậu đâu biết rằng lúc ấy là ken kêu nó thấp đặt tay lên đầu nó bắt nó gọi nhóc bằng anh, nó không chịu lên mới có cảnh rượt đuổi như vậy. Từ hy cũng không vừa cậu muốn làm rõ mọi chuyện lên phóng xe thật nhanh chặn ngang trước nó và ken, cậu bước xuống về mặt tức tối ngườm nó cháy mặt còn nó chả hiểu mô tê gì cả rồi cậu chuyển ánh mắt sang ken ánh mắt chợt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, mở to như hai con ốc nhồi nó nhận ra thái độ ấy không chỉ của mình Từ hy mà còn của nhóc ken nữa, ồ cái quái gì vậy chẳng có nhẽ...

~~~~~

Quán cafe

- CÁI GÌ CỜ?????

Văng chính tiếng hét long trời lở đất của nó đấy ạ, đúng là trái đất tròn không gì là không thể, tình thế có vẻ bị đảo ngược nó giờ mắt mờ to hết cỡ muốn lòi hai con mắt ra ngoài luôn, mồm thì muốn rớt xuống đất cho rồi, còn hai tên kia lại bình thản đến lạ ngồi ngắm nhau mới ghê chứ

- hai...hai...người nói gì cơ...hai người là anh em ruột hả?

- đúng vậy (đồng thanh tập 1)

- không thể nào

- why? (đồng thanh tập 2)

- Dương tử hy - Dương tử ninh a đúng rồi, ken sao em không nói chị biết

-(vẫn nhìn Từ hy) có hỏi đầu mà nói

Kể cũng đúng trước giờ nó có quan tâm hay có hỏi ken về anh trai của nhóc là ai bao giờ đâu, mà cho dù nhóc có nói thì nó cũng chịu trên thế giới này thiếu gì người tên giống của anh nhóc mà chắc gì đã gặp mặt nhau, thế mà giờ toàn người quen này hi hi trùng hợp ghê, bỗng giọng nói của Từ hy cất lên phá vỡ sự im lặng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

- ken em về sao không nói một tiếng để gia đình còn đi đón

- em đi đi về về xuất ngày cũng là chuyện thường thôi cần gì phải làm vậy cho mất công

- dù sao cũng nên báo một tiếng và về nhà thăm ba mẹ chứ

- em chỉ mới xuống máy bay thôi ngày mai em sẽ về

- ừm

Nó cứ ngồi im lặng ngẩn ngơ suy nghĩ mãi thôi, ồ nhìn xem cách nói chuyện của họ kia có vẻ không hợp nhau cho lắm, còn khách sáo nữa. Cũng phải hai tầng băng ở gần nhau không thành bắc cực mới lạ, nhìn vậy thôi chứ nhóc ken cũng lạnh lùng không kém anh trai mình chỉ là khủng khiếp khi ở cạnh nó thôi mà hồi nhỏ hình như cũng không ư nhau lắm thế nên ken mới phải ở nhà nó còn gì nhưng chắc giờ đỡ hơn trước rồi, lại một lần nữa Từ hy phá vỡ im lặng hỏi nó

- thì ra đây là em trai kết nghĩa của cậu, vậy cậu chắc hẳn là bé ngao của nó rồi

- à...ừ là bé ngao!!!!

Nó vừa nói vừa liếc xéo ken vì cái tên đặt biệt danh cho nó không ra cái thể thống cống rãnh gì. Hừ cái gì mà bé ngao chứ cái tên ngao tuy là một loại hải sản nhưng lại giống như tên gọi của con chó nhà hàng xóm ấy tại nó là giống chó ngao nên chủ của nó lúc nào cũng gọi con chó ấy là bé ngao ời, bé ngao à, thế nên nó ghét cay ghét đắng cái tên này ken cũng không vừa mặt nhon nhon

- vậy đây là bạn mới "phiên phức" của "chị Vy" sao?

- ha ha!! bạn thì đúng nhưng Phiên Phức thì không

Nó nói có gần tiếng "phiên phức" kiểu đây nghiêng ngườm ken rồi quay sang Từ hy cười già là như đó chỉ là hiểu lầm, thằng chết tiệt này muốn hại nó sao đầu dễ chứ mà không được phải trả thù, phải cho nó một bài học mới được, nhưng ken sợ gì nhất ta? A hình như là cay đúng rồi nhớ hồi bé chúng nó cùng đi ăn mỳ cay ken đến cấp độ 0,5 còn không ăn được cũng may nó ăn được hẳn cấp độ 2 còn từ 3 trở lên thì nó bó tay chạy mất dép. He he!! lần này chết nha con chị sẽ cho em chết trong cay đắng ha ha!! nghĩ rồi nó thực hiện luôn

- Ê đối rồi đi ăn đi tôi biết có quán mỳ cay mới mở ngon lắm luôn

- cũng được tôi cũng đang đói nhưng xem ken có ăn cay được không đã

Nó và Từ hy đều chuyển hướng nhìn sang ken, nhóc nhún vai nói:

- tất nhiên là được nhưng tôi quán mì cay liệu có được không?

- ha ha ken ời là ken đừng bảo với chị em không ăn được cay nha

- đương nhiên là được, đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hại người thành ra hại mình

WHAT??? Vâng chính xác lại là tiếng hét long trời nở xà bông của nó đấy ạ thật không ngờ hai tên điên này đòi ăn mỳ cay cấp độ 7. Hu hu là cấp độ 7 đó đầu phải ai cũng ăn được chắc hai anh em nhà này định đùa nó rồi nhìn xem thằng thì không biết ăn cay còn một thằng thì soái ca lạnh lùng sao có thể để mất hình tượng khi ăn mỳ cay được ...

đúng vậy chắc chắn họ tính dọa tinh thần nó đấy mà

- đã vào đến đây đương nhiên là phải thử sức với cấp độ 7 rồi làm gì mà ngạc nhiên vậy.

Thế đấy câu nói của từ hy đã thành công đập bay suy nghĩ của nó ra khỏi đầu dù vậy nó cũng không đầu hàng chẳng phải nó vào đây với mục đích trả thù ken sao, nhóc không biết ăn cay mà đứng rồi nhớ hồi bé món nào mà có chút cay là nhóc nổi đóa lên không chịu ăn

- ê ken không phải em không ăn cay được sao? giờ hối hận vẫn kịp đó

- tiểu vy sao vậy? Ken giờ khác ngày xưa rồi đi nhiều nơi trên thế giới món cay cũng đã ăn qua nhiều rồi không còn sợ nữa ngược lại là vy đó nếu không ăn được cứ nói, ken không ép có điều...ừ người khác đi ăn mà chính mình lại không ăn được thì hơi "Nhục" đó nha.

Ầy!! Mới có mấy tháng mà nhóc ken dùng từ "ngày xưa" mới sợ chứ, nói cứ như là vừa cho nó một cây kem ngọt ngào nó còn chưa kịp ăn đã đổ một gáo nước lạnh lên đầu nó ấy, được thôi chị đây khả năng có hạn nhưng thủ đoạn thì vô biên, hãy đợi đây ta sẽ cho ngươi chết trong cay nóng ken à...ha!!ha!ha!

- thôi được rồi hai người gọi đồ đi tôi vào nhà vệ sinh một chút

Để lại lời nói xong nó đi về phía sau, đứng ở nơi khá khuất tầm nhìn đợi hai tên này gọi phục vụ xong nó chờ anh phục vụ đi vào trong bếp mới chạy với theo

- anh phục vụ ời đợi em một chút

- xin lỗi tôi có thể giúp gì cho quý khách

- dạ có phải hai người ngồi bàn kia đặt 3 xuất mỳ cay cấp độ 7 không ạ

- vâng đúng rồi thưa quý khách

- anh ời thật ra em ngồi cùng bàn với họ em muốn đổi phần của em thành cấp độ 1 được không ạ?

- chuyện này...?

- anh biết rồi đây con gái ăn cay sẽ nóng trong mà nóng trong thì sẽ mọc mụn như vậy xấu lắm...anh giúp em với nha?

Nó xin anh phục vụ kèm theo nụ cười ngọt ngào nói gì thì nói chứ anh này cũng có chút nhan sắc mà con trai đẹp thường hay tỏ vẻ ga lăng với gái xinh nhìn thấy nó đã đỏ rồi mà giờ nó còn cười nữa chẳng đồng ý với đề nghị đâu chứ, nó vui vẻ tung tăng về phía bàn của mình ngồi một lúc sau anh phục vụ đem 3 tô cay cay cùng với 3 phần nước ra cho tụi nó, nó mỉm cười với anh đợi anh phục vụ vào trong ken mới quay sang nó mà dò hỏi

- Này sao lại cười với tên đó? Hừ có âm mưu đen tối gì đúng không?

- Âm mưu gì đâu thấy người ta đẹp thì nhìn thôi

- hần ta mà đẹp sao... này nhìn lại đi hai hot boy đẹp trai ngồi ngồi ở đây thì không ngấm, mắt có vấn đề à

- Kệ chị, chị thích thì chị ngắm thôi

- chắc chắn ở cũng đúng với con mắt kém thẩm mỹ này của vy thì người như vậy cũng cho là đẹp là chuyện bình thường thôi mà

- em nói gì ai mắt kém thẩm mỹ hả?

Cuộc chiến của nó và ken sẽ không có hồi kết nếu Từ Hy không xen vào, tụi nó bắt đầu ăn chưa được mấy phút nó đã thấy ken và Từ hy mặt mũi đỏ ửng còn nó cười thắm trong bụng nhưng cũng không quên diễn sâu cũng giả vờ bị cay uống nước liên tục xịt xoạt liên miên, chẳng mấy chốc mà nó đã ăn hết bát mì rồi uống một hơi hết cốc nước ngồi xoa cái bụng nó căng nó há hê quan sát hai chàng trai còn lại. Từ hy mở hời hợt nhai dường như chiếc máy lạnh không có tác dụng gì với cậu, hai mắt đỏ hoe như muốn khóc cổ kim nén để không bộc phát cảm giác khó chịu hiện tại nên nhìn khuôn mặt và biểu cảm của Từ hy thật khiến người ta không nhìn được mà bật cười khanh khách. Về phía ken cũng chẳng khá khảm hơn là bao trái lại còn có phần thảm hại hơn, có lẽ lúc này ken còn chưa biết được sự kinh khủng của mì cấp độ 7 nên mạnh miệng giờ chắc cu cậu đang hối hận lắm đây, nó cười ha ha như đang mở hội trong lòng thoải mái ý nguyện trả thù vui phải biết bỗng ken tức giận ném mạnh đôi đũa xuống bàn bực dọc về không can tâm nói:

- A...! không ăn nữa cay quá, mì gì mà cay khủng khiếp quán này tính bán đồ ăn hay giết người vậy.

- (nó cười đầu) cay lắm sao cưng? Chị tưởng "ham nhi đại trượng phu chút mì cay đâu là gì" lúc này chẳng phải còn cứng lắm sao?

- vậy còn...

Ken ngẫm nghĩ nói cái gì ấy thì bỗng ngừng lại ngó người khi nhìn vào bát mì của nó sạch bóng bong bóng, nhóc không tin vào mắt mình làm sao có thể chứ phép màu gì đã xảy ra vậy nhóc liên tục dụi mắt nhìn vào bát mì rồi lại ngược lên nhìn nó, nó mỉm cười đắc thắng gật đầu đáp trả rồi bỗng đứng như trên đầu ken này ra một cái bóng đèn nhóc cười gian manh nguy hiểm hỏi nó:

- tiểu vy tại sao cùng là mì cấp độ 7 mà sao hai đôi đũa của ken và từ hy có màu đỏ còn của vy lại là màu đen vậy chứ?

- (nó đơ 2 giây) khụ khụ...ừ...ừ thì người ta lấy đũa nào mình ăn đũa ấy vậy thôi

- à vậy sao... phục vụ!!

Anh phục vụ tốt bụng khi này đi ra mặt vẫn rất hớn hở

- thưa quý khách, quý khách cần gì sao ạ?

- (vẫn nhìn nó không rời) tôi muốn hỏi tại sao cùng là mì cấp độ 7 mà đũa của chúng tôi lại có màu khác nhau?

Nó ra sức ám chỉ cho anh phục vụ hiểu rằng đừng nói ra đúng lúc bắt gặp cái ngườm nguyệt của ken nó đánh bùm miệng phồng má quay đi vậy nhưng anh phục vụ chẳng hiểu gì hazi!!! Chỉ tiếc anh có sắc mà không có trí không hiểu được ngôn ngữ mắt của nó

- thưa quý khách anh nói gì vậy lúc này cô gái này có gặp chúng tôi nói là cùng bàn và muốn đổi thành cấp độ 1, ở quán chúng tôi mì cấp độ bảy sẽ có đũa màu đỏ cấp độ còn lại là có đũa màu đen đó là cách chúng tôi phân biệt.

- vậy sao? Cảm ơn tôi hiểu rồi anh có thể vào trong

Anh phục vụ đi vào trong cũng là lúc hai ánh mắt ác quỷ nhìn chăm chăm vào nó, nó như chú thỏ con nhò bé yếu ớt đứng giữa bầy sói độc ác hung dữ đang háu đói chỉ chờ xé nó ra thành trăm mảnh mà nhai ngấu nghiến...oa...oa...còn gì đau khổ hơn khi hai ánh mắt đó chạm vào nhau như hiểu được ý của đối phương rồi cười gian mãnh, ngay lập tức Từ hy nhào tới giữ chặt nó còn ken thì móc lấy cốc nước mì đổ vào miệng nó làm nó chưa kịp phản ứng mà chết sặc, thế là cái nước nó cay gấp 2 gấp 3 lần mì nó lại còn bị sặc nữa thì...oa...oa thôi rồi lợm ọi hại người hại ta nó vừa thoát khỏi vòng vây của lũ sói là ngay lập tức vớ vội phần nước của từ hy hút sạch đang định lấy nước của ken thì nhóc nhanh tay dành lấy ngòi uống nhân hạ, nó như bốc hỏa nước mắt tèm nhem gọi to

"PHỤC VỤ CHO MUỖI PHẦN NƯỚC GIẢI CAY TỐT NHẤT"

30 phút sau khi mà nó cùng từ hy và ken xử lí xong đồng nước cả ba cũng đã hạ nhiệt đỡ cảm giác cay nó vẫn không thôi ngườm nguyệt, ken cũng vẫn tiếp tục sự nghiệp cười ha hả thông thả uống nước của mình thì từ hy lại có vẻ lo lắng cho nó cứ nhìn nó bằng ánh mắt kì lạ hoài à hazi!!! Không hiểu...không hiểu...!!! Và không muốn hiểu;(

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bữa tối vui vẻ

Rời khỏi quán mì tụi nó lại đi chơi rong ruổi khắp phố phường, nó lao vào mua sắm điên điên cuồng và dĩ nhiên hai anh em nhà kia chính là người hầu đi theo xách đồ cho nó với bộ mặt vận vẹo kiêu thật không can tâm mà. Đến chiều sau khi đã chơi mệt tụi nó về nhà quyết định nấu bữa tối và cho ba nó một bất ngờ kha khá to hi hi!!

Nhà bếp lại vang rộn tiếng cười đùa âm thanh có chút hỗn tạp:

"ken em nhặt rau giúp chị đi"

"ken em thái thịt chưa"

"từ hy giúp tôi nướng thịt nha"

"tiểu vy sắp xong chưa vậy"

"tiểu vy mau ra cắm hoa đi"

"á chết thiếu món canh củ quả mà ba thích ăn nhất rồi tiểu vy mau đi cắt cà rốt đi nhanh lên"

Áaaa!! nó đang thái cà rốt thì không biết nhóc ken vội vội vàng vàng chạy đi lấy cái gì và vào nó làm nó không may bị cắt chúng tay, ken lúng túng gãi đầu đang định đưa tay ra cầm vào vết thương xem nó có sao không thì bàn tay rơi giữa không trung bởi một lực rất mạnh. Vâng chính xác là ken còn chưa kịp động vào nó đã bị từ hy hất tay ra quát mắng "em vội vàng cái gì? Nhìn xem làm Hạ vy bị thương rồi kìa"

rồi cậu cầm ngón tay bị thương của nó cho vào miệng mình hút máu, nó giật mình tròn mắt còn chưa kịp định hình nhận thức, lại bị cậu kéo ra phòng khách băng vết thương lại. Nhóc ken một mình ở trong bếp nhìn theo bóng dáng rời khỏi của nó và từ hy nhóc cười khổ lắm lắm "gì chứ? Sao lại mắng mình? Chỉ là vết thương nhỏ thôi mà có cần làm quá vậy không? Nói cứ như mình có tình ấy, hừ! tức chết mà"

ngoài phòng khách hiện giờ trên ngón tay của nó đã yên vị một chiếc băng cá nhân màu hồng, từ hy vừa đóng hộp cứu thương lại vừa hỏi nó:

- Cậu không sao chứ? Đỡ đau chưa?

- tôi không sao, thật ra chỉ là vết thương nhỏ thôi mà cậu làm vậy hình như có phản phóng đại sự việc lên rồi đó.

Từ hy lúc này có lẽ cũng đã nhận ra điểm bất thường trong hành động và thái độ vừa rồi của mình, mặt bỗng ửng hồng âm ừ luống cuống rồi chạy vào bếp thật nhanh nó lại phen tròn mắt khó hiểu. Hôm nay ông Lập được về sớm, ông không hiểu sao hôm nay thật sự háo hức được về nhà gặp đứa con gái của mình, chẳng biết điều gì lại thôi thúc ông đến vậy. Ánh nắng dần tắt khoảng không gian dần chìm vào bóng tối, phố xá bắt đầu lên đèn những ánh đèn xanh, trắng, vàng bao phủ khắp thành phố như những vì sao lấp lánh trong đêm đẹp đến nao lòng, dòng người lại xô bồ vội vã tấp lập trên những tuyến đường quen thuộc. Hoà vào dòng người ấy ông Lập chẳng mấy chốc đã về đến ngôi nhà của mình, bước vào phòng khách trước mắt ông là ánh điện mờ nhạt không một bóng người ông thật lấy làm lạ

"sao không có ai ở nhà vậy? Giờ này tiểu vy phải về rồi mới đúng chứ?"

Ông bước vào phòng bếp, càng tới gần mắt của ông lập càng tiếp nhận nhiều ánh sáng hơn vẫn là ánh sáng vàng nhạt lờ mờ ấy nhưng không phải của đèn trùm mà chính là của những ngọn nến lung linh đẹp đẽ. Ông lập bật điện lên để nhìn cho rõ khung cảnh trước mắt cùng lúc ấy mắt của ông lại lần nữa bị bóng đèn bao phủ bởi một bàn tay ấm áp, ken nhảy chồm ra bật mắt ông hết lớn

"ba à ngạc nhiên chưa"

tiếp nhận được âm thanh quen thuộc ông lập mỉm cười phúc hậu ôm lấy ken vào lòng, vỗ vai nhóc

- tên tiểu quý này tính dọa chết ta sao?

- bà à làm gì có con quý nào lại có được nhan sắc tuyệt hảo như con trai của ba kia chứ.

- Haha!!! Phải...nói rất phải

Đến giờ ba nó mới nhận ra sự hiện diện của nó và từ hy, vẫn chất giọng hào hứng ông hỏi:

- từ hy cháu cũng ở đây sao? Thật quý hoá quá

- dạ vâng cảm ơn bác

Nhận thấy mình như người thừa nó không can tâm nhảy đến giữa ba và nhóc ken, lúi từ hy lại gần giới thiệu:

- ba à hôm nay con gái của ba vừa phát hiện một tin cực nóng luôn

- tin gì vậy cái miệng của con ta có tin được không đây?

- ba đây là bạn con nhưng cũng chính là anh ruột của nhóc ken đó ba

- thật vậy sao?

- dạ vâng con vừa mới biết hôm nay tin chính xác 100% luôn, đảm bảo không đúng không lấy tiền

- vậy tốt quá rồi, nào chúng ta mau tới ăn thôi nào ta đói lắm rồi

- DẠ (đồng thanh tập 1)

Tất cả bốn người ngồi ăn ngon lành nói cười vui vẻ như một gia đình, khi ăn xong ken và từ hy xin phép được về nhà trước để còn thăm hỏi ba mẹ ken, ba nó sau khi hai anh em từ hy đi về thì lên phòng xử lí tiếp công việc, còn nó thì đi rửa bát dọn dẹp nhà cửa vậy là mỗi người một việc căn nhà bỗng trở nên tĩnh lặng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 11: Dạy dỗ đứa em không biết điều

Tại căn biệt thự to lớn lộng lẫy nhà họ Dương hai anh em từ hy lái hai con ô tô màu đen hiệu BMW bóng loáng từ phía cửa sắt vào tới khuôn viên nhà trước khuôn viên có rất nhiều cây cảnh quý hiếm được tưới tắm chăm sóc kỹ lưỡng đủ để ta thấy chủ nhân của căn biệt thự này yêu thiên nhiên như thế nào, điểm nổi bật nhất vẫn là đài phun nước với ánh đèn tím lung linh mộng mơ được xây ngay giữa khuôn viên của biệt thự, dù rộng lớn nhưng căn biệt thự này luôn tràn đầy sự ấm áp người giúp việc ra vào luôn phiên gương mặt tràn đầy hào khí không hề có chút gì gọi là lạnh lẽo. Ken và từ hy vừa đặt chân đến phòng khách đã thấy ba mẹ của mình ngồi sẵn trên ghế sofa vừa nhìn thấy ken người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng vội chạy đến mà ôm nhóc giọng nói mang ngữ điệu tràn đầy yêu thương mong nhớ:

- con trai của ta cuối cùng con cũng về có biết ta nhớ con thế nào không?
- dạ con biết mà con cũng nhớ mama nhiều
- biết mà không về để ta mong nhớ con như vậy, con thực không có tâm mà
- mama à con thực xin lỗi con cũng không còn cách nào khác bởi chỉ có đi nhiều nơi con mới có thể tìm cảm hứng mà sáng tác nhạc theo đuổi đam mê của mình chứ

Đúng vậy ken nói không hề sai ước mơ từ nhỏ của nhóc là có thể trở thành người mẫu, diễn viên điện ảnh, ca sĩ kiêm nhạc sĩ nổi tiếng trên khắp toàn thế giới suy cho cùng đó cũng không phải là ước mơ của mình nhóc mà chính bản thân nó cũng mong muốn ken có thể trở thành người mẫu nổi tiếng còn nó sẽ là nhà thiết kế thời trang đến sau này nó nhất định sẽ để ken làm đại diện cho thương hiệu thời trang nổi tiếng của nó, sẽ là người đầu tiên mặc trên mình những bộ trang phục do chính nó thiết kế. Từ trước đến nay có lẽ nó chính là động lực lớn nhất để ken có thể thuyết phục gia đình của mình cho nhóc theo đuổi ước mơ, đến cuối cùng ba của ken cũng đồng ý việc này với điều kiện là ken vẫn phải học hành đàng hoàng và phải dành chút thời gian tìm hiểu về kinh doanh, nhóc đồng ý vậy là giao hiệp của hai bên được thoả thuận kí kết trong yên bình)

Bà Dương nghe đến đây cũng chẳng biết nói gì hơn chỉ xoa đầu đứa con trai của mình rồi kéo nhóc ngồi xuống ghế cạnh bà, còn về phía từ hy ngay từ lúc mới về sau khi bỏ lại câu nói "mọi người cứ nói chuyện vui về con không làm phiền"

thì cũng đã về phòng tắm rửa sạch sẽ cậu vốn không có hứng thú với cảnh gia đình đoàn tụ này bởi cậu quá hiểu tính cách của ba mẹ mình đặc biệt là bà Dương, vị phu nhân này luôn thích làm quá mọi thứ lên như thế, có khi cậu chỉ đi có một ngày không về nhà là bà Dương đã nhớ nhưng rồi ôm hôn cậu như trăm năm không được gặp mặt vậy, bà luôn coi hai anh em cậu như trẻ con mà tận tình chăm sóc cưng chiều ken có vẻ thích ứng với điều này còn cậu thì cực kì dị ứng với kiểu yêu thương có phần thái quá này. Trở về thực tại ông Dương ra dáng một vị chủ tịch ngồi im lặng này giờ mới lên tiếng:

- ken con vẫn khoẻ chứ nhìn con hình gầy hơn thì phải
- ba à con rất khoẻ hơn nữa con không phải là gầy mà đang giữ dáng ba à con đang ăn theo chế độ để sớm có vóc dáng hoàn mỹ
- được rồi làm gì thì làm nhưng tốt nhất vẫn phải đặt lợi ích sức khoẻ của mình lên vị trí đầu ghe chưa?
- vâng con biết rồi!!

Sau một hồi hỏi thăm trò chuyện cười đùa mãi miết, màn tâm sự đêm khuya cũng chính thức kết thúc, nói mãi cũng hết chuyện ông bà Dương bỏ lại đứa con trai của mình dưới phòng khách mà lên phòng nghỉ ngơi ken cũng nhanh chóng vớ lấy chiếc điện thoại cùng chìa khoá xe đứng dậy định ra ngoài thì vừa hay lúc đó từ hy cũng bước xuống cầu thang thấy trời đã muộn mà thắng em mình còn tỉnh ra ngoài cậu mới hỏi nhóc

- muộn rồi em còn tỉnh đi đâu nữa vậy?
- về nhà
- "về nhà" em không phải đang ở trong nhà mình sao? em còn nhà nào nữa mà về?
- đương nhiên là nhà của tiểu vy rồi

Nghe đến đây mặt từ hy chợt xám lại, đúng vậy chính xác là cậu cực kì không vừa lòng cậu chẳng hiểu sao mình lại bức tức khó chịu đến vậy

- tuyệt đối không được ken em tốt nhất là nên ở nhà thì hay hơn
- WHY?
- why cái gì? Em cũng chỉ vừa mới về nhà thôi vậy mà lại định đi rồi sao? hơn nữa cô nam quả nữ ở chung một nhà không sợ người ta dị nghị sao? Mà cho dù hai người có thân đến mấy...ken à e vẫn phải giữ khoảng cách nhất định chứ sao có thể để người ngoài hiểu lầm được, tóm lại là em ở nhà đi

Ken nhìn người anh trai mình bằng ánh mắt khó hiểu rồi như nhận ra được điều gì đó nhóc cười xảo trá

- từ hy à em muốn nói với anh: thứ nhất trong nhà không phải chỉ có em và tiểu vy mà còn có ba nữa như vậy không thể coi là cô nam quả nữ, anh sao có thể nói những điều hồ đồ như vậy chứ.
- Thứ hai em và tiểu vy trước giờ đều như vậy hành động thực không có gì khiến người ta hiểu lầm
- Thứ ba em không chấp nhận lí do của anh em trước giờ qua đêm bên ngoài không phải ít anh chưa bao giờ quản tới nên em nghĩ cần lí do thuyết phục hơn ví dụ như..... thứ tư em sẽ không ở nhà vậy nên giờ em đi đây bye
- nè không được... đứng lại...đã nói là không được đi mà...

Ken rồi đi nhanh chóng bỏ lại quả bom sắp nổ phía sau chỉ để cho từ hy kịp ú ớ vài câu

.....

Nó đang trong phòng ngồi trên thành cửa sổ nhìn ngắm những vì sao lín lung trên bầu trời tuyệt đẹp suy nghĩ có phần sâu lắng "Cạch!!!!!" Cánh cửa bỗng mở nhóc ken bước vào đến bên đứng cạnh nó ngắm sao cùng nó rồi bỗng nhóc lên tiếng giọng nghiêm túc

- Hạ vy em hỏi chị một chuyện chị có thể trả lời thật cho em biết được không?

Nó nhìn ken nhóc gọi nó là chị chắc hẳn chuyện này phải rất quan trọng nó vô thức "ừm" một tiếng ken tiếp lời

- Hạ vy chị có nhận ra từ hy anh ấy vốn rất thích chị không?

- hazi!!! Chị cũng không phải là đồ ngốc tình cảm của từ hy chị sớm đã nhận ra rồi

Nó vừa nói vừa nhảy xuống đất đi đến ngồi lên giường tay ôm con gấu bông to bự nhóc ken cũng chạy theo mắt rực sáng

- vậy chị thấy anh ấy thế nào?

- thế nào là thế nào?

- ý em là chị thấy tính cách, ngoại hình... vẫn của anh ấy thế nào có hợp với chị không? chị có thích không hả?

- ừm... từ hy đối với chị thực sự rất tốt ngoại hình cũng ok chị có thích hay không à...ừ... thì...mà khoan!! ken không phải em muốn tác hợp cho chị với anh của em đó chứ?

- như vậy không tốt sao? dù gì đó cũng là anh trai của em sau này có chuyện gì cũng dễ xử lý, hơn nữa em không muốn chị sau này phải tổn thương vì tình yêu

- nói vậy nếu sau này chị yêu từ hy thì sẽ không bị tổn thương sao?

- đương nhiên rồi em rất hiểu rõ anh trai mình anh ấy cũng giống như em vậy rất chung thủy sau này nhất định không làm chúng ta thất vọng

- không thể được chị vốn chỉ coi từ hy như bạn hơn nữa tình cảm đâu phải nói muốn yêu là yêu được đâu

- nhưng mà...

- thôi được rồi... (nó thấy tình hình có vẻ căng thẳng nên nói đùa một chút cũng là để lắng sang chuyện khác) aiza!!! suy cho cùng cũng chỉ vì chị gái của em quá xinh đẹp, khả ái, dễ thương khiến cho người đối diện bị nhan sắc này mê mẩn chị nói đúng không ken hi hi ha ha!!!

- WHAT?? Chị mà xinh đẹp sao? Nè vác gương ra nhìn lại nhan sắc của mình đi người thì vừa béo lại còn lùn như con heo ý, da thì trắng như bị bệnh bạch tạng, mắt thì to như mắt bò...vvv tóm lại là xấu lắm hại xì!!

Nó tròn mắt đưa tay ra sờ mái tóc bạch kim của ken "tên nhóc này em nói ai là xấu xí ai lùn hả con gái 1m7 là quá đẹp rồi nghe chưa"

ken gạt tay nó ra về mặt khó chịu

"tiểu vy em cảnh cáo chị không được động vào tóc vừa mới làm của em nếu không em sẽ trở mặt đó"

"vậy sao?"

Nó vừa nói vừa sờ tóc của ken nhiều và mạnh hơn nhóc khó chịu ra mặt cướp con gấu bông trên tay nó rồi đập vào đầu nó nhóc định bỏ ra ngoài nó đơ hai giây nhưng ngay lập tức lấy lại nhận thức phi từ trên giường xuống nhảy lên người nhóc ken mà ra sức túm tóc, véo má, bành mắt, bành tai của nhóc ra cho bõ tức, ken la oai oái xoay vòng vòng hét lên

"VỪ HẠ VY em sẽ kiện chị tội BẠO HÀNH GIA ĐÌNH - NGƯỢC ĐÁI TRẺ EM"

nó vẫn dùng hai tay túm hai mớ tóc trên đầu của nhóc thờ dốt

"em muốn kiện chị sao được vậy chị giúp em toại nguyện"

nói xong nó cúi xuống cắn vào vai vai nhóc thật đau ken hét lên đầy kinh hoàng chưa hết nó quệt mũi nhảy xuống đất tiện chân đá một phát vào mông đuôi nhóc ra khỏi phòng rồi khoá cửa cái RẦM!! Nhóc ken bên ngoài 1 tay ôm vai 1 tay liên tục đập cửa la banh nhà banh xác nó vẫn bất động, nhìn bộ dạng của ken bây giờ cực thê thảm quần áo xộc xệch, tóc tai bù rù như thẳng ăn mây thấy cũng tội mà thôi cũng kệ ai bảo chọc nó làm gì hử!! Cho chết xì!!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trêu chọc _ thứ hạng biến động

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi sáng trong lành ánh ban mai khẽ vươn vình thức dậy toả ấm cho toàn nhân gian những tia nắng nhảy nhót qua từng kẽ lá xà xuống mặt đất vui đùa. Hôm nay ken đưa nó đi học sớm hơn mọi khi nó ngồi phía sau xe đeo headphone mắt lìm đim thư thái còn nhóc ken thì vẫn hăng say vừa đạp xe vừa ngêu ngao bài hát quen thuộc cảnh tượng thực giống với soái ca ngôn tình lãng mạn trong phim chẳng mấy đã đến cổng trường cảnh quay kết thúc. Nó nhảy xuống xe nhóc ken cũng bước xuống xe quay lại nhìn nó mỉm cười rồi lại tiếp tục xoa đầu nó

- "bé ngoan hôm nay đi học ngoan nha tan học ken nhất định sẽ đến đón không được về trước hiểu chưa"

nó bực mình đá một phát vào chân nhóc gì chứ coi nó là con nít sao đúng là thằng em náo toét, ken ôm chân nhảy lò cò giọng phụng phịu có phần hờn dỗi:

-"vũ hạ vy chị đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc sao cứ thích đánh ken mãi vậy? nếu để ảnh hưởng đến nhan sắc đẹp trai "vạn người mê" của người ta thì tính đền sao đây"

- "muốn đền không? có tin chị cho em biến thành gấu trúc hai mắt thâm đen lại không hả"

- "tiểu vy...!! con gái con nứa sao lại ngang ngược như vậy chứ phải hiền dịu, nết na, thùy mị, đoan trang nghe chưa? vậy mới có nhiều đũa yêu chứ!!"

- phí lời không ngang ngược thì làm sao trị được thằng yêu tinh như em chứ? Để em trèo lên đầu chị ngồi chắc nằm mơ đề?

nó chỉ vừa mới rút lời cũng vừa lúc từ hy phi con xe đạp đồ trôi trang của mình tới cậu bây giờ chẳng khác gì núi lửa sắp phun trào nguyên nhân cũng là do sáng nay cậu vốn định đến đón nó đi học nhưng lại bị thằng em chết bầm này "hót tay trên" hại cậu đứng đợi nó mãi rồi phải mất công mất sức đạp xe hồng học tới trường cho kịp giờ, nhóc vốn là muốn trọc tức anh trai mình đồ đường như là một thói quen khó bỏ của nhóc. Ken cười rào hoạt vì ý nguyên thành công mọi thứ đều tiến triển theo đúng kế hoạch, nó sớm có dự cảm không lành nên chuẩn vào lớp trước bỏ lại hai anh em nhà này đứng đầu mất vs nhau nó biết ngay mà mới sáng ra nhóc ken đã đục nó ăn vội ăn vàng rồi bắt nó đi học sớm nhưng trên đường lại đạp vô cùng chậm như muốn kéo dài thời gian nó chắc chắn là nhóc không có ý tốt gì mà hazii!...

cuối cùng nhóc ken mỉm cười nhường mảy đầy thách thức về phía cậu dơ ngón trỏ chúi xuống đất ra dấu dislike rồi quay đít phóng đi, "em" từ hy chỉ kịp thốt nên được một từ thì nhóc đã chạy như bay mất rồi cậu tức giận đập tay vào yên xe cái "phập" tặc lưỡi ngán ngấm cậu cũng đến bỏ tay với thằng em này từ từ dắt xe vào trong trường bỗng mỹ ngọc chạy đến cô ta vội đến chỗ từ hy khoác tay cậu mặt hớn hờ

- "từ hy chiều nay mình mời cậu đến nhà hàng cũ nha cậu nhớ tới đó"

- "Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? Nhà hàng đó chỉ có ngày quan trọng chúng ta mới tới đó thôi mà?"

- cậu...không...nhớ...hôm nay là ngày gì sao?

- hôm nay là ngày gì chứ mình thật sự không nhớ ra đến hôm nay là ngày mấy tháng mấy mình còn không biết nữa là

-(mắt mỹ ngọc trùng xuống giọng ngập ngừng) Hôm nay là...sinh nhật của mình... mọi năm cậu đều nhớ mà sao... hôm nay cậu...

-(từ hy giật mình nhớ ra vội chữa cháy) mỹ ngọc mình xin lỗi tại rạo này có nhiều việc khiến mình phân tâm nên mình...nhưng cậu đừng lo chiều nay 4 giờ đúng không...mình nhất định sẽ đến đúng giờ mà

- ừm...

- thôi nào đừng buồn chúng ta mau vào lớp thôi

Từ hy nhanh tay kéo mỹ ngọc vào lớp bàn tay trắng nõn của mỹ ngọc khẽ nắm lại thành nắm đấm cô thầm nghĩ trong lòng "việc khiến cậu phân tâm sao? Chắc chắn là vì nó!! là vì con nhỏ đó cho nên cậu mới quên sinh nhật của mình...từ hy không phải cậu đã...!! không thể nào cô ta chỉ mới tới đây được nửa tháng cậu không thể nào đã yêu con nhỏ đó được mình không cho phép...!!VỪ HẠ VY sao cô cứ bám lấy cuộc đời của tôi vậy"

nó ngồi ở chỗ mình đang chăm chú nghịch điện thoại thì hai người họ vừa bước vào đến cửa, khi nhìn thấy mỹ ngọc tâm nó thực có chút ngạc nhiên nó thầm phán xét hôm nay cô ấy rất xinh đẹp, nắn da trắng sáng tự nhiên mịn màng chỉ được phủ duy nhất một lớp kem mỏng để tăng thêm độ mịn và mượt, đôi môi hồng cánh sen nhẹ nhàng không hề đồ chót như thường ngày, hàng lông mi dài và dày không đen xì, cứng đờ, vót cục lại nữa mà để tự nhiên rồi uốn cong tí mĩ, mái tóc cũng xoã tự nhiên cài một chiếc kẹp nơ trắng nhỏ xinh gương mặt phẳng phất nét buồn nhưng nhìn lại kiến cô thêm thân thiện hiền dịu trong sáng vô cùng nó cứ mãi ngắm nhìn dõi theo mỹ ngọc cho đến khi cô ấy ngồi vào chỗ mà không để ý đến từ hy đã đứng ngay bên cạnh mình, cậu đặt một hộp socola lên đầu nó, nó rất mình vội đỡ lấy không cho hộp socola đó trượt xuống liếc mắt khó hiểu nhìn từ hy cậu đợi dài vira ngồi xuống đặt cặp sách lên bàn vừa nói:

- cậu không cần phải quá ngạc nhiên như vậy mỹ ngọc trước giờ đều vậy luôn thay đổi phong cách không phải lúc nào cậu ấy cũng giữ thói ăn mặc bụi bặm sexy đó đâu tại cậu mới chuyển đến nên không biết đó thôi

- ồ

Nó vô thức "ồ" một tiếng rồi nhìn vào chiếc hộp lúc này

- thứ này là sao đây? Sao lại đưa nó cho tôi?

- à lúc này có fan nữ tặng dù sao cũng là tấm lòng của người ta...tôi cũng không nỡ vứt bỏ!...mà chẳng phải cậu thích ăn socola sao? nên tôi đem vào cho cậu...

- cậu trở nên tốt tính như thế từ khi nào vậy? Bình thường khi tôi xem phim những trường hợp như vậy toàn là nam chính sau khi nhận được quà thì lạnh lùng ném vào thùng rác còn cô gái thì xấu hổ, đau khổ rồi biến thành người khác xinh đẹp, độc ác hơn đến trả thù nam chính cuối cùng hai người họ lại yêu nhau đúng là phức tạp phải không?

- hazii!! Bất đắc lực để rồi đây Cũng tại cậu xem phim nhiều quá? mà sao cậu hỏi nhiều quá vậy không ăn thì đưa đây (đưa tay ra cướp)

- (nó nhanh tay rút lại) ề chơi xấu nha! Cho rồi lại đòi là không đáng mặt nam nhi đâu, tôi sao tất nhiên là ăn rồi, ngu gì không ăn chứ xì.

Từ hy quay sang chỗ khác mỉm cười thực ra làm gì có fan nữ nào tặng cậu chứ trước giờ cậu vốn dĩ không có thói quen nhận quà của người lạ đặc biệt là fan nữ thì lại càng không là do sáng nay trước khi đi rủ nó cậu có đi qua một quán bán đồ ngọt nên tiện thể ghé qua mua cho nó luôn.

Mỹ ngọc từ đầu đến giờ đều đã nhìn thấy hết những hành động của nó và cậu, đôi mắt đượm buồn bàn tay chột nắm chặt lại chặt đến nỗi muốn bật máu ánh mắt bỗng nhiên nổi sóng dữ dội chứa đầy thù hận.

2 Tiết đầu tiên trôi qua trong yên bình và tẻ nhạt nó cứ ngáp ngủ đến nỗi chảy cả nước mắt, võ má để lấy lại tinh thần tiết sau là đến tiết của bà cô chủ nhiệm không thể lơ đãng được.

Chuông reo lên một hồi sau 5 phút thì gvcn bước vào gương mặt tràn đầy hứng khởi hình như mỗi lần cô vào lớp với gương mặt này là ắt có chuyện chẳng lành, h/s trong lớp nó ngán ngấm nhìn nhau than vãn

- h/s 1 "không phải chứ mọi lần vào lớp mình toàn thấy cau có rồi giảng đạo như niệm chú đau hết cả tai mà giờ nhìn trông vui chưa khìa"

- h/s 2 "Giờ nữa đây mầy thấy sao chứ tao nhìn cái thái độ này là thấy không ổn à "

- h/s 3 " ề mầy thấy cái biểu cảm này quen quen à"

- h/s 4 " há không phải là lại nghĩ ra cái đề toán quái gở gì đó rồi lại bắt anh em mình giải như hôm trước chứ"

-h/s 5 " nếu thật vậy cô này đúng rảnh rồi ăn no không có việc gì làm chỉ biết hành hạ h/s thật hết nói nỗi Lạc Trời Lối~"

RẦM...RẦM...cô giáo gõ thước xuống bàn giọng nghiêm túc có phần khó chịu "cả lớp trật tự không bàn tán linh tinh nữa đã không biết gì thì đừng đoán già đoán non!! Là do hôm nay tôi có chuyện vui nên không tính toán với những lời nói của các cô các cậu"

- h/s 6: hura vậy cô giáo "xinh đẹp tài giỏi kiều diễm thướt tha lung linh mộng mơ ngây thơ hiền lành" của chúng em hôm nay có chuyện gì mà vui quá vậy?

Cậu h/s nói xong nhát mắt với cả lớp toàn h/s chỉ biết bùm

miệng cười, cô giáo nghe đến đây cũng mát lòng mát dạ thoải mái tâm can đồng thời cũng nhớ ra lí do chính đáng của mình ngay lập tức thái độ của cô thay đổi 360 độ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- cả lớp yêu dấu cô đã biết kết quả bài thi khảo sát chất lượng của chúng ta rồi. Nói cho các em biết top 1 năm nay hoàn toàn thuộc về lớp ta với vị trí số 1 là "tử hy 99,5đ"

số 2 "hạ vy 99đ"

số 3 "mỹ ngọc 98đ"

và cuối cùng không khác chính là lớp trưởng đẹp zai của chúng ta " Cao Huy 97,5 đ"

haizai!! Tuy rằng mỹ ngọc thứ hạng của em có chút thụt lùi hơn nhưng đừng lo điểm số của em vẫn giữ nguyên như mọi năm hơn nữa em vẫn nằm trong top 1 vẫn mang vinh dự về cho lớp, còn lớp trưởng Da Huy mọi năm em đều ở vị trí số 6 vậy mà năm nay thông minh đột xuất leo lên vị trí thứ 4 cô thật cảm ơn em hạnh phúc quá mà mọi năm top 1 đều có sự góp mặt của h/s 10a1 năm nay lớp ta nhờ có lớp trưởng và hạ vy nên hoàn toàn độc quyền top 1, được rồi chuyện vui như vậy các em còn ngồi ì ra như thế làm gì hai tiết cuối của cô cho các em nghỉ mau đi mua bánh kẹo về mà quây banh lớp đi giờ cô phải sang trực tức bà cô già a1 đã xem cô ta còn lên mặt được nữa không ha ha ha!!!

Cả lớp ban đầu có chút thắc mắc bởi mỹ ngọc năm nào cũng xếp thứ hai sau tử hy họ vốn là một cặp trời sinh vậy mà... nhưng bởi sự vui mừng tốt độ của cô giáo cô nói liếng hoảng không cho ai xen vào cộng với việc chuyện cô cho nghỉ hai tiết cuối thực sự là vui đứt tâm họ còn đâu tâm nghĩ đến mấy thứ vô văn đó làm gì bây giờ chơi là chính, từ khi đi dạy đến nay cô này chưa từng nghỉ phép cũng như bận việc nên tiết của cô chưa bao giờ trống vậy mà giờ cho lớp nghỉ ngơi ăn chơi đập phá thực sự là hiếm có nhất định phải tận dụng, sau khi cô giáo ra ngoài thì cả lớp cũng nổi gót theo sau xuống canteen mua đồ ăn về quây theo như lệnh của cô. Nó giờ đang mông lung mãi mới nhớ ra bài kiểm tra ấy thực ra lúc đó nó vốn là đã làm xong hết tất cả các bài trong đề nhưng nhớ tới lời ông lập từng nói "tốt nhất đừng nên để mọi người biết hết khả năng của mình" nên nó nhanh tay gạch đi bài cuối trước khi nộp bài nếu không vị trí xếp hạng của nó và tử hy chắc chắn có sự hoán đổi, nó bị kéo về thực tại vì tử hy bỗng xoa đầu nó

- "ề chúc mừng nha vui vậy chúng ta cũng cần ăn mừng chứ hả?"

Nó bực mình hất tay cậu ra đồng thời chỉnh lại mái tóc của mình

-"hè rồi hết tóc tôi rồi, sao cả hai anh em nhà cậu lại có những sở thích quái đàng như vậy chứ?"

- ơ...tôi...

- ơ...ơ...quả mơ

Nó nói rồi đeo headphon nên tai gục xuống ngủ. Phía mỹ ngọc cô không thể tin vào tai mình, vào những gì mình vừa nghe thấy tuyệt mai vào ngọc điểm biết bạn mình đang vô cùng tức giận họ bước tới với bộ dạng không thể ẻo nã hơn T.mai từ từ ngồi đối diện với M.ngọc tay mân mê ngọn tóc "mỹ ngọc mày phải làm gì đi chứ con nhỏ đó cướp người yêu của mày giờ nó còn cướp cả thứ hạng của mày nữa kìa" N.điểm cũng chẳng vừa dựa tay vào vai M.ngọc "cái mai nó nói đúng đây tao thấy mày hiền quá rồi không khéo đến cái vị trí công chúa n1 của mày sớm muộn gì cũng bị nó cướp mất thôi"

- T.mai "phải đẩy mày nên cho nó một bài học nhớ đời đi đừng để nó sau này trở thành 1 cặp trời sinh với "tử hy"...

Nói đến đây tuyệt mai lạnh xương sống biết mình vừa nói ra từ cấm kị, mỹ ngọc lườm cô:

- "tử hy" là để cho mày gọi sao? Hai người trở lên thân thiết như thế từ khi nào vậy?

- à...ngọc mình xin lỗi mình lỡ lời sau này nhất định sẽ không thư vậy nữa cũng tại mình lo cho cậu thôi, con hồ li tinh đó thực sự không phải dạng vừa.

"Đù Rồi Cầm Hết Mồm Lại Cho Tao " mỹ ngọc tức giận giữ tay thành nắm đấm rồi bỏ ra ngoài còn T.mai và N.điểm ở phía sau nhìn nhau cười nhếch mép " lại sắp có kịch hay xem rồi "

***lời tg: xin chào các bạn đây là tác phẩm đầu tay của mình nên thực sự còn rất non nớt không thể tránh khỏi những thiếu sót, mình rất mong nhận được nhiều ý kiến đóng góp của các bn độc giả mk nhất định sẽ tiếp thu và rút kinh nghiệm cho những lần sau

(cúi đầu) xin trân trọng cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lại đi chơi

Tan học nó đứng đợi ken ngoài cổng trường tên nhóc này sao đến muộn vậy chứ trễ 10 phút rồi, nó đứng đây cũng thật phiền phức ai cũng nhìn nó chằm chằm giống như nhìn thấy sinh vật lạ vậy...cũng đến là khó thôi

Kít!!!!!! Từ hy kít phanh dừng xe ngay trước mặt nó tạo thành âm thanh trời tai

- Mau lên xe tôi đưa cậu về

- không cần đâu ken nói sẽ đến đón tôi

- được cậu cứ ngoan ngoan đứng đây đợi nó nếu muốn mình trở thành trung tâm vũ trụ ok

Nó ngo ngó nhìn xung quanh thực sự mọi người vẫn đang trong tình trạng ngái cổ nhìn nó có người còn suýt đâm vào cột điện và bị xe tông cũng vì nghĩ cho bọn họ và đặc biệt là nó không muốn mình chớ thành tội phạm gián tiếp gây thương tích, làm tăng số lượng tai nạn giao thông và tăng số bệnh nhân cho bệnh viện nên nó quyết định đi về cùng từ hy

- được rồi vậy chúng ta về thôi không đợi nữa

Nó leo lên xe ngồi từ hy cười đắc trí còn chưa kịp phóng xe đi thì nhóc ken đã phi tới "Ê tiểu vy đã nói là đợi ken đón về rồi mà sao dám đi trước hả?"

- là tại em đến muộn chứ bộ liên quan gì tới chị

- thôi được rồi không nói nhiều nữa lên xe ken trở về... nhanh

- ồ Nó lật đật định xuống xe thì bị từ hy giữ lại cậu có vẻ không hài lòng

- ken à em về trước đi anh sẽ đưa vy về

- không được

- tại sao không? trong hai chúng ta dù là ai đưa về thì cũng như nhau thôi đều về đến nhà cô ấy, anh có ăn thịt hay bắt cóc chị em đâu mà em phải no chứ

-(nó gật gù xen mồm vào) ken à chị thấy từ hy nói đúng đấy chẳng phải ai đưa về thì điểm đến vẫn là nhà chị sao?

- (ken cốc đầu nó) ngu ai nói như nhau... ken định đưa vy đi chơi chứ không phải về nhà, nếu không vy tưởng ken thích lai con lợn như vy lắm sao?

Nó nghe đến từ "chơi" là đầu óc trống giống không còn nghĩ được gì nhiều nữa vui vẻ mở to mắt

- oa thật không? Vậy chúng ta đi luôn thôi còn chờ gì nữa

Nó vừa nói vừa định xuống xe thì tiếp tục bị từ hy kéo lại đương nhiên là nó thấy bức mình đến phát điên!! quát cậu

- bỏ tôi ra cậu không nghe ken nói gì sao tôi cần đi chơi... là đi chơi đó

- ai nói không cho cậu đi đâu làm gì mà ầm ĩ lên thế...(quay sang ken) em biết đường đi trước đi để anh trở vy đi theo sau

Nhóc ken lắc đầu lăm bắm đủ mình nghe "đúng là đại gái"

.....,,.....
Woa...!Woa...! Đẹp quá xá!

Nó hét lên đây thích thú đây là khu vui chơi lớn nhất thành phố vậy mà trước tới giờ nó không hề biết đùa chứ ở đây có rất nhiều thứ vui còn nhiều hơn hội chợ lần nó cùng từ hy đi nữa không những vui mà còn vô cùng đẹp nữa khung cảnh thực không thể chê vào đâu được. Nó cùng ken tự sướng chụp ảnh đến cháy máy toàn những kiểu ảnh ngộ nghĩnh dễ thương như có tám ken cũng nó còn nỏ nhún cơ hội túm tóc ken thành hai sừng như cưỡi ngựa nhìn cái mặt nhóc lúc ấy nhăn nhoe khó coi vô cùng, rồi rất nhiều tấm khác nữa nhưng ken toàn bị nó chơi à tám nào nhìn nhóc cũng buồn cười hết á. Đến tám cuối cùng nó và nhóc quyết định chụp nghiêm túc không chơi nhau nữa hai đứa đứng cạnh một đàn hồng leo tuyệt đẹp đúng lúc nháy máy ảnh thì nhóc ken bỗng hôn chụp vào má rồi bỏ chạy còn nó thì trơn tròn mắt sau đó thì tức giận vác dép đuổi theo, nhiếp ảnh gia (người tội nó nhờ chụp ảnh) cũng nhanh tay bắt kịp những khoảnh khắc này chụp lại cảnh rượt đuổi vô cùng dễ thương của nó và nhóc, từ hy từ đầu đến cuối như người vô hình đi theo bọn nó khi nhìn thấy cảnh tượng ấy thì mắt tròn ngược mồm dẩu ngà chẳng khác gì nó cậu nhanh chân chạy đến kéo tay nó đi không cho nó đuổi theo ken nữa, nhóc ken mỉm cười dò dò theo sau vậy là công cuộc trục trặc anh trai của nhóc lại "đại cáo thành công" nữa rồi nó chẳng còn gì để miêu tả nhóc ngoài 4 từ "biến thái bệnh hoạn" Cậu dẫn nó vào trong chơi gấp thú nhồi bông được vài phút thì nó gấp được rất nhiều nên đâm ra chán nó ra chơi trò khác bỏ lại một đồng gấu bông cho nhóc ken ôm đi, có một đám đông rất náo nhiệt nó tò mò chen vào xem... á đây chẳng phải là máy nhảy audion sao?? vui à nha mấy người xung quanh đang hò reo cô gái trên sàn nhảy khi cô ấy kết thúc tất cả mọi người đều vỗ oà tung hô chỉ mình nó bủn xỉn lắm bầm

"ì nhây Au cũng bình thường thôi mà làm gì giữ vậy"

đúng lúc cô gái đó đi qua cô ta tò ý không hài lòng!! gì chứ? cô ta dù sao cũng được phong là thánh nhảy audition vậy mà con nhỏ đó dám tỏ thái độ cô thực sự không thể bỏ qua được bức tức lù hai bước để đứng sát nó

"ê con nhỏ kia có giỏi thì chúng ta thách đấu đi?"

- "được tôi sợ gì cô chứ đến đây chủ yếu để chơi mà"

- được vậy nếu cô nhảy được bài khó nhất ở đây tôi sẽ nhường cô danh hiệu thánh nhảy Au hừ!!

nghe vậy mọi người có chút hoang mang vì ngay cả thánh nhảy là cô gái này còn chưa nhảy được nói gì đến một h/s cấp 3 như nó Nó quyết mũi tháo cặp sách ra đeo vào cổ ken rồi hùng hổ bước tới từ hy đang định giữ nó lại thì nhận được tín hiệu từ ken cho nên tiếp tục để mặc nó tự xử. Khi máy khởi động nhạc bắt đầu nó từng bước điều luyện nhanh thoăn thoắt như thực sự chuyên nghiệp nó nhảy max đỉnh max phiêu thực không thể tả được phải nói là đỉnh trên cả đỉnh!! good tuyệt hảo khiến mọi người mắt chữ O mồm chữ A hào hứng reo hò cổ vũ náo loạn cả một vùng, kết thúc nó bỏ đi trong sự reo hò và sự bất động của cô gái vừa này. Bọn nó lại chạy đến chỗ khác chơi nhóc ken nên tiếng

-Ê không ngờ lâu rồi không nhảy audion mà trình độ của vy vẫn đỉnh như ngày trước nha

- Còn phải nói chị mà lại...hi hi ha ha!!!

Đang nói bỗng nó bị thu hút bởi những người đóng giả thành nhân vật hoạt hình như chuột micky vịt donald và đặc biệt còn có cả doremon nữa chứ họ bán kẹo bông và bong bóng nó chạy lại gần họ chụp ảnh nè, ôm nè họ cũng thật nhiệt tình ôm lại nó làm vài đáng ngộ nghĩnh cho nó chụp ảnh cùng và còn tặng nó kẹo bông nữa. Có lẽ do lửa trong người vẫn còn mà từ hy khi thấy nó như vậy cực khó chịu tới kéo nó đi, nó chỉ kịp nuốt tiếc nhìn lại thực hết nói tên này điên như em mình vậy, ken và cậu kéo nó đến một cây cầu bắc qua một con suối

nhân tạo nhỏ qua cầu là đến vườn táo chẳng hiểu sao cậu lại đưa nó tới đây nữa? thật nhầm chán vừa đến dòng chữ

" CHỈ NGẤM- KHÔNG ĂN"

to đứng ở cổng đập ngay vào mắt nó haiza!! ở đây chẳng có gì ngoài nhữnh quả táo to đứng đó trời và cái bảng giới thiệu về loại táo này, chắc là giống táo mới nhìn đẹp phải biết nó thâm nghĩ không hiểu sao ở khu vui chơi giải trí lại có vườn táo chứ đúng là buồn cười bàn tay hư hỏng lại không chịu nghe lời nó vô thức nhưng nói đúng hơn là cố tình nó trầy một quả táo cho vào miệng cắn một miếng

TRỜI OI!!!

ngon chết mất vừa lúc ấy ông bảo vệ đi tuần nhìn thấy nó đang ăn ngon lành thì ục ịch chạy tới hét lớn

"mấy em học sinh kia ai cho ăn trộm táo hả"

nó ngo ngo không hiểu gì còn từ hy nhanh chóng tóm lấy tay nó chạy thực mạng tất nhiên nhóc ken cũng chạy theo sau

"Mấy đứa nhóc kia có đứng lại không hả?"

ông bảo vệ vẫn vác cái bụng phệ của mình đuổi theo tụi nó, đến đoạn tụi nó đã chạy qua cầu dây gỗ nó dừng lại dung dây cầu làm chiếc cầu lắc sang bên nọ lắc sang bên kia hại ông bảo vệ ở đoạn cầu kia không giữ được thăng bằng vội bám vào dây cầu mặt nhăn như đít khi nhìn bộ dạng như gấu trúc leo cây buồn cười chết mất ông ta cứ la oai oái "làm gì vậy hả? Mau dừng lại ngay? Đứng lại mấy đứa nhóc kia"

trong tình huống nguy cấp ấy nó vẫn coi trời bằng vung vừa chạy tiếp vừa ngoái cổ lại hét lớn "ngu gì mà đứng lại lêu lêu đồ bụng bự"

Sau một hồi chạy maratong cuối cùng tụi bụng phệ cũng không đuổi được bọn nó đó là chuyện dĩ nhiên!! nghĩ gì...? tuổi trẻ tài cao như bọn nó lại để ông ấy đuổi kịp chứ có điều...

hì hì tuy ông ta chạy có phần chậm nhưng được cái đuổi hơi dai hại bọn nó chạy thực mạng đến khi dừng lại cả lũ thì nhau hít lấy hít để khí oxy tắt cả ba đứa bọn nó đều gập người ôm bụng thở hồng hộc như chó thiếu nước mùa hè mồ hôi mồ kê thì nhễ nhại nhưng không hiểu sao đứa nào cũng cảm thấy vui vui rồi nhìn nhau cười như điên như dại...đến nỗi nó cứng cả bụng khó cả thở, không chịu được ngồi bệt xuống đất ôm eo mà vẫn chẳng thể nào ngừng cười được... đến chịu!!- _"@_@."

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Bị đánh

Sau một hồi cười như mấy thằng điên con dờ kiến người đi qua còn tưởng bọn nó vừa trốn trại thì từ hy nhanh chóng lấy lại hình tượng phui phui cái áo chỉnh tề lên tiếng- được rồi giờ vậy đi hai người ngồi đây tôi đi mua nước

- ok (đồng thanh tập 1)

Vậy là từ hy bước đi chỉ còn lại nó và ken lúc sau ken có điện thoại hình như rất bí mật nên chạy ra chỗ khác nghe bỏ nó lại một mình nói là bí mật nhưng khi nãy nó nhìn thấy người gọi cho nhóc là anh Ben (người giúp ken phát triển trong giới nghệ thuật) chắc chắn bên pháp đã xảy ra chuyện gì rồi không khéo nhóc ken lại phải bay về đó xử lí công việc thôi. Nó chán nản buồn bực ngồi xuống bực thêm cạnh đó, mặt cúi gằm xuống đất chân liên tục đá mấy viên sỏi gần đó từ tầm nhìn hạn hẹp bỗng nó thấy trước mắt mình là một đôi chân thon gọn trắng nõn nà đi đôi giày hồng nhũ nó nhanh chóng ngừng đầu lên bắt ngờ khi nhìn thấy mỹ ngọc gương mặt và sắc thái có chút đáng sợ nó khó hiểu nheo mắt hỏi:

- mỹ ngọc sao cô lại ở đây?

- (im lặng)

.....Nửa tiếng trước.....

Hôm nay là sinh nhật của mỹ ngọc cô đã hẹn từ hy đến bữa tiệc chỉ có hai người trong lòng có chút nóng vội cô ăn mặc và trang điểm rất đẹp rất ấn tượng cô thậm mừng khi tưởng tượng ra cảnh từ hy nhìn thấy cô chắc chắn là cậu ấy sẽ nhớ mãi sẽ không thể quên được, ngày hôm nay phải nói thực sự rất quan trọng đối với cô. Tuy biết rằng còn chưa đến giờ hẹn nhưng vì mong ngóng nên cô đã đến nhà hàng sớm hơn một tiếng. .đang vui vẻ trò đợi tiện thể xem menu chuyển bị gọi những món mà từ hy thích thì cô thấy hai người bạn của mình là tuyết mai và ngọc điểm bước tới phía bàn cô, thật không biết là tình cờ hay cố ý mà hai người họ lại có mặt ở đây Ngọc điểm bước tới ra vẻ hỏi thăm:

- mỹ ngọc sao hôm nay cậu lại ở đây vậy?

- hỏi thừa...(lạnh lùng đáp)

- À phải ha!! hôm nay là sinh nhật của cậu mà mình quên mất

- (tuyết mai xen vào) àyza!! cũng không thể trách cậu là do mỹ ngọc trước giờ không chịu tổ chức sinh nhật mời bạn bè như chúng ta...năm nào cũng chỉ tổ chúc với mỗi một mình Dương thiếu gia mà thôi chúng ta có không nhớ cũng là điều đương nhiên

- ngọc điểm: à nhắc mới nhớ cũng sắp đến giờ hẹn rồi mà sao không thấy Dương thiếu đến vậy?

-T.mai: Cậu thật hồ đồ lúc nãy chúng ta không phải đã nhìn thấy Dương thiếu đi chơi với hạ vy sao? Làm gì còn nhớ tới mỹ ngọc nhà chúng nữa ta chứ?

- N.diểm: phải ha!! Mình quên mất mà mỹ ngọc này mình thấy tốt nhất là cậu nên về đi Dương thiếu gia chắc chắn sẽ không tới đâu

-M.ngọc: ăn nói hàm hồ...toàn chuyện vớ vẩn

-T.mai: mình biết là cậu sẽ không tin nên đã chụp hình lại (đưa dt cho mỹ ngọc xem) cậu thấy chưa hai người họ rất thân mật phải không? Cậu cũng biết Dương thiếu xưa nay rất gét những nơi như thế này, hôm nay cậu ấy đến đây hẳn là bị con nhỏ đó dụ dỗ

-N,điểm phải đó con nhỏ đó đúng là hồ li tình cả ngày chỉ biết quyến rũ nam nhân!! Hừ cô ta biết cuộc hẹn của hai người nên cố tình làm cậu mất mặt đó...cô ta...!!

RẦM!! ĐỦ RỒI Cầm Miệng Hết Đi...!!!

Mỹ ngọc đập bàn thật mạnh không kịp để ngọc điểm nói hết đã tức giận bỏ đi, còn đi đâu chắc ai cũng đã đoán ra rồi. Còn lại hai người bạn kia họ bấu môi nhìn nhau đập tay rồi cười đều.....

Nó đợi hoài đợi mãi cũng không thấy mỹ ngọc trả lời thậm trí đến biểu cảm ánh mắt cũng chẳng thay đổi cứ trăn trăn nhìn nó với thái độ như muốn giết người

- mỹ ngọc cô sao vậy? Sao cô lại ở đây

- từ hy đâu?

- tôi hỏi cô trước mà? Sao cô...

- Tôi Hỏi Từ Hy Đang Ở Đâu?

Mỹ ngọc trợn quát lớn khiến nó giật nảy mình thót tim tự hỏi bản thân mình: cô làm sao vậy? Sao lại giận giữ như vậy chứ? Có chuyện gì rồi sao? Liệu cô ấy có ổn không

- TAI CÔ ĐIỆC SAO?

- (nó lại một phen giật mình lấp bắp) há...từ hy...c...cậu ấy...vừa...đi...m...mua... nước rồi lát nữa sẽ quay lại.

Chỉ đợi đến đây mỹ ngọc từ từ đi đến phía nó, ý thức được!! bản thân nó cũng tự đứng lên

CHÁT!!!

Vừa đứng dậy nó đã ăn ngay một con tát của mỹ ngọc đầu óc có chút quay cuồng nó ngược mắt nhìn

- Đào Mỹ Ngọc cô nổi điên gì với tôi chứ? Không phải lúc nào cô bức bối là đều có thể tìm đến tôi không nói lý lẽ gì là đã ra đánh người như vậy đâu

Mỹ ngọc tức giận thực sự là rất tức giận những tia máu nổi đầy trên mặt và trong mắt khiến mắt cô ta đục ngầu nó chắc chắn cô ta vừa mới khóc nhưng cho dù là vậy cô ta cũng không thể tìm nó mà chút giận vô cớ như thế, mỹ ngọc lại tiến gần nó hơn nói với âm lượng cực to như thể sợ nó không nghe thấy vậy đó

- Cô Cần Lý Lẽ Sao? Được!! Vũ Hạ Vy Tôi Nói Cho Cô Biết Hôm Nay Chính Là Sinh Nhật Của Tôi! Là Của Tôi Đó!!! Cô Biết Vậy Mà Còn Dám Rủ Từ Hy Đi Chơi Bỏ Mặc Tôi... Cô!!! Có Phải Cô Muốn Làm Tôi Mất Mặt Đứng Không? Cô Muốn Đối Đầu Với Tôi Sao? Vọng Tượng...!!

- cô điên sao? Tôi làm sao lại có những suy nghĩ như thế chứ? Tôi không biết hôm nay sinh nhật cô càng không biết hai người có hẹn tôi...

- ĐỦ RỒI!!! Không cần phải giải thích loại hồ li tình như cô thật khiến người ta ghê tởm...hôm nay tôi nhất định phải cho cô một bài học

Dứt lời mỹ ngọc giơ tay đánh nó, nó chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi cái tát thứ 2 mạnh như vũ bão ấy

CHÁT!!! Âm thanh trối tai ấy lại một lần nữa vang lên kì lạ thay là nó không hề cảm thấy đau một chút nào chỉ biết lúc cái tát ấy sắp giáng xuống mặt mình thì có một lực mạnh kéo nó ra xa, nó từ từ mở mắt đã nhận thấy một bóng lưng quen thuộc trước mặt mình, bàn tay ấm áp của người ấy vẫn nắm chặt tay nó cơ hồ như nắm lấy một vậy gì đó rất quý giá còn bàn tay kia nắm lại thành nắm đấm những gân máu hằn lên cổ tay không biết là vì tức giận hay là do hành động cam chịu chờ đợi cái tát nhưng cũng rất có thể là cả hai lí do ấy. Đôi mắt của mỹ ngọc từ đục ngầu bỗng trở lên hốt hoảng giun sợ, bàn tay đưa ra cái tát khi này chợt rơi thõng xuống khoảng không đầu óc quay cuồng chỉ mong những gì trước mắt mình đều là tưởng tượng không phải sự thật bởi môi của cô ta giật giật miệng nấp máy

- t...từ...m...minh... sao em...em lại ở đây? Sao em lại làm vậy?

Đúng thế người hứng chọi cái tát khi này không ai khác chính là nhóc ken lúc này nghe điện thoại xong nhóc nhìn thấy mỹ ngọc đang cãi nhau với chị gái mình thì vội chạy đến đúng lúc cô ta ra tay đánh người ken đã kịp chạy tới nhanh tay kéo hạ vy về phía sau mình thành công hứng chọi cái tát, đôi mắt cậu đầy giận giữ sát khí đằng đằng tựa như muốn giết người

- mỹ ngọc chị ở đây nổi điên gì vậy? Thường ngày lên con với những đứa con gái bên cạnh anh hai tôi còn chưa đủ hay sao?

- từ minh chị không phải có ý đánh em người chị muốn đánh là con nhỏ kia...chị...

- Im Mồm...!! Chị nên tự cảm thấy may mắn vì cái tát ấy vào mặt tôi chứ không phải hạ vy nếu không tôi nhất định không tha cho chị

- em sao vậy? Không nhẽ em cũng bị con hồ li tình này mê hoặc giống anh em rồi sao? Tại sao lại đi bênh vực người ngoài như cô ta chứ?

- chị mới là người ngoài ấy...à!! Thì ra chị nổi điên như vậy là vì nghĩ anh trai tôi đi chơi với hạ vy, mỹ ngọc hôm nay tôi nể tình anh hai nên không tính toán với chị nếu còn có lần sau đừng trách tôi độc ác.

Đúng lúc ấy từ hy cũng vừa đi mua nước về thấy không khí có phần căng thẳng mới lên tiếng hỏi

- có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi bỏ lỡ thứ gì sao?

Mỹ ngọc lo lắng tột độ mồ hôi thi nhau chảy ra cô sợ từ minh sẽ đem chuyện vừa rồi kể cho cậu nghe bởi vốn dĩ ngay từ nhỏ nhóc đã không ưa gì cô mọi chuyện xấu xa cô làm sau lưng cậu nhóc đều biết hết nhóc ghét cô đến nỗi ngay cả một tiếng "ken" cũng không cho cô gọi đúng như dự đoán ken thực sự là muốn nói cho anh trai mình biết mọi chuyện vừa xảy ra từ nhỏ cho tới lớn bao nhiêu chuyện xấu xa vô liêm sỉ mà mỹ ngọc làm nhóc đều không mấy bận tâm lại càng không có hứng nói cho từ hy biết nhưng lần này người cô ta động đến lại là hạ vy người mà nhóc yêu thương nhất tuy nói là không tính toán với cô ta có nghĩa là không trực tiếp ra tay trừng trị chứ không có hứa là giữ bí mật chuyện này nên cũng chẳng thể coi là bội tín, nhóc ngần ngại không thể để cô ta nhón nhơ mỗi lần buồn bực là tìm chị của nhóc chút giận ít nhiều vẫn phải dạy cho cô ta một bài học nghĩ là làm nhóc hùng hổ nói:

- tất cả là do cô ta lúc này cô ta vừa...

- không có gì đâu chỉ là hiểu lầm thôi

Nó cắt ngang lời ken, nhóc đưa mắt nhìn nó, nó cũng ra hiệu bằng mắt kêu nhóc đừng nói ra hai người bọn nó cứ đứng đối thoại bằng mắt cuối cùng nó bỏ lại câu nói

"à tôi và ken có việc bận chúng tôi đi trước đây"

rồi nhanh tay kéo nhóc ken đi, từ hy vội đuổi theo nhưng bị mỹ ngọc giữ tay lại đến giờ cậu mới chợt nhớ ra sự có mặt của cô

- từ hy đừng đi

- mỹ ngọc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- chỉ là hiểu lầm thôi cậu cũng biết từ nhỏ cho tới giờ từ mình vốn không ưa mình, những chuyện như thế này cũng thường tình thôi mà.

-ừm cũng phải, mà sao cậu lại ở đây vậy?

- à tại mình thấy cũng sắp đến giờ hẹn rồi mà cậu không tới cộng với trong lòng luôn cảm thấy lo lắng sợ cậu xảy ra chuyện nên mình đi tìm.

- cậu thật là còn hơn 20 phút nữa mới đến giờ hẹn mà?

- đã nói là vì trong lòng cảm thấy bất an mà

Từ hy nín cười dịu dàng ấm áp khoác tay lên cổ mỹ ngọc vừa đi vừa nói:

- được rồi chúng ta về thôi nếu không sẽ muộn mất

- ồ

Bóng hai người họ xa dần âm thanh cũng vì thế mà nhỏ dần chỉ còn lại là những tiếng vang vọng

- à phải rồi mỹ ngọc sao cậu biết mình ở đây mà tới tìm vậy?

- cậu đừng quên tai mắt của mình ở khắp mọi nơi tìm một người đâu có gì khó

- haha!! thấy vậy sao?

- đương nhiên mình là ai chứ? Là đại tiểu thư, là bạn của Dương từ hy cậu mà

- ừ phải rồi ĐẠI TIỂU THƯ chúng ta về thôi nào!! Hahahaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Cuộc chiến bột mì

"Aaaaaaa!!!!!! DUƠNG TỬ MINH em muốn chết sao? Vừa không đủ tuổi lái xe vừa vượt quá tốc độ, em là đang lái ô tô hay phi tên lửa vậy hả? Có muốn chết thì chết một mình đi đừng lôi chị theo, chị còn muốn sống chị còn con con già mẹ trẻ cần nuôi mà huhu!!!"

Tình hình là khi này nó kéo nhóc ken đi nhưng vừa ra khỏi khu vui chơi thì tình thế bị đảo ngược nhóc tóm chặt cổ tay nó kéo đi rồi nhét nó vào một chiếc ô tô màu đen bóng loáng mà nó cũng chẳng biết chiếc ô tô này có mặt ở đây từ khi nào thậm chí hơn là khi nó biết nhóc chính là người cầm lái, nó ngồi bên ghế phụ còn chưa kịp thắt dây an toàn nhóc đã phóng đi như điên như dại với tốc độ bàn thờ, nó hoảng hốt tột độ la oai oái như sắp chết nhóc ken cũng cảm thấy phiền phức không chịu nổi mà phải lên tiếng:

- sao nói nhiều quá vậy? Có tin ken ném vạ ra khỏi xe không?

- được em ném đi như vậy còn tốt hơn bây giờ, em biết chị sợ tốc độ mà!!!

KÍT!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng phanh xe dừng lại đột ngột nó theo quán tính đập đầu về phía trước đau điếng nhóc ken vội đưa tay ra định đỡ nó nhưng lại chợt thu tay về khi thấy nó không sao nó từ từ ngừng đầu lên tay xoa xoa quả ôi to đùng đùa chứ nó bảo nhóc giảm tốc độ chứ có kêu dừng xe bất ngờ như vậy đâu hử!! nó bức tức quát mắng

- KEN em bị bệnh sao? Nổi điên gì với chị chứ?

- còn hỏi được nữa sao? Thật sự không biết tại sao à?

- gì chứ không nói làm sao chị biết

- Được rồi, khỏi phải giả ngu nữa em hỏi chị cô ta lúc nào cũng ức hiếp chị như vậy sao? Tại sao lại đứng im cho cô ta đánh? Tại sao lại không cho em nói anh hai biết, TẠI SAO!! TẠI SAO HẢ!!!

- em hỏi nhiều như thế chị biết trả lời thế nào đây, có lẽ hôm nay cô ấy tâm trạng không ổn và do hiểu lầm gì đó cho lên mới vậy thôi

- tâm trạng không ổn thì có thể tùy tiện ra tay đánh người sao? Em thật bất ngờ đó tiểu vạ chị trở lên cam chịu như vậy từ khi nào thế?

- tại lúc đó mọi thứ xảy ra nhanh quá chị không kịp phản ứng thôi, mà dù sao cô ấy đã đánh được chị đâu chứ

- chưa đánh được sao? Em có cần tui lại kí ức cho chị không? Nếu không phải em đến kịp thời thì chị đã ăn chọn cái tát ấy rồi, không nhắc thì thôi càng nhắc lại càng bức ngay cả em và ba còn chưa bao giờ ra tay tát vào mặt chị thể mà cô ta dám... thật khiến người ta tức chết vậy mà chị lại còn nói đỡ cho cô ta trước mặt anh hai nữa

- thôi được rồi cũng không có gì to tát lắm công ảnh hưởng đến tình bạn của họ như vậy mỹ ngọc càng hiểu lầm chị hơn

- mặc kệ cô ta chứ?

- thôi được rồi mà!!! chuyện dù sao cũng xảy ra rồi em tức giận có ích gì? Sau này cũng đừng nhắc lại nữa ha?

- chị... haiz!!

Nó lặng thinh nhớ lại cái tát đầu tiên mỹ ngọc dành cho mình khi nãy tay bất giác đưa lên ôm mặt cũng may nhóc ken không nhìn thấy nếu không thực không thể tưởng tượng ra nhóc sẽ gây ra chuyện gì nữa không khí trong xe yên lặng đến đáng sợ nó phá tan sự yên lặng

- ken!! Lúc nãy anh ben gọi em có chuyện gì vậy?

- vy nhìn thấy rồi sao?

- ừm-

haiz!! ngày mai ken bay rồi!! Bên đó xảy ra chút rắc rối ken phải qua đó ngay.

- em về còn chưa được mấy ngày đã đi vội vậy sao?

- ken cũng không muốn nhưng thực sự việc này rất quan trọng.

- ừm vậy cũng được nhưng tối nay em phải làm bánh cho chị và ba ăn đó nha!! chị rất nhớ mùi vị ấy, nghĩ đến lại thèm rồi

- đương nhiên bánh do từ mình đẹp zai!! này làm thì chỉ có tuyệt hảo trở lên thôi

oa... chắc tay nghề của em cũng tiến bộ hơn rất nhiều rồi đó, mau đi mua đồ rồi mình chiến khai luôn thôi

- ok... à mà ken không mời anh hai đâu hôm nay chỉ có gia đình chúng ta thôi à

- chị cũng sẽ không mời cậu ấy, không nghe điện thoại luôn (nó lấy điện thoại tắt nguồn rồi đút vào cặp sách)

- xem ra cũng biết điều đó.

- hi hi!!!

.....

Hai chị em tụi nó đi siêu thị mua vài thứ đồ linh tinh vừa làm bánh vừa để nấu bữa tối luôn, nhóc ken đeo cái tạp rề màu hồng của nó nhìn đáng yêu cute chết mắt chị muốn cắt vào túi sách coi như bảo bối rồi khi nào chán chán thì đem ra ngắm à hi hi!! Nó cũng đeo cái tạp rề y như vậy nói là vào bếp phụ ken nhưng nhóc hôm nay muốn thể hiện cho nên không cho nó nhúng tay vào bất cứ thứ gì cả, nó nhảm chán quá gục mặt xuống bàn xem nhóc làm bánh rồi tiện tay nghịch nghịch tô bột trước mặt mình đang ngẩn ngơ thì nhóc ken nên tiếng

- vy à nóng quá chạy lên lầu lấy cái quạt hộ ken với

- em đi mà lấy

- không thấy ken đang bận sao?

Nó chẳng nói gì hậm hực đi lấy quạt rồi mang xuống bếp đặt trước mặt nhóc sau đó cắm điện quạt bắt đầu quay thổi từng cơn gió mát lạnh chẳng may tô bột khi nãy lại ở trước quạt thể là nhóc ken thành công hứng chọn một đồng bột mịn trên mặt và tóc nó hốt hoảng vội tắt quạt đi luôn miệng nói "xin lỗi" ngừng mặt lên nhìn ken thấy cái mặt nhóc khó chịu đến phát cười thể là nó bò lăn ra ôm bụng cười như con điên, ken tỏ ra bất mãn

- còn cười được nữa sao, cho cười nè

Ken vừa nói vừa tung bột trắng vào mặt nó, khi nãy nó há hốc mồm ra để cười nên bị bột trui luôn vào miệng dính khắp mặt nó ho sặc sụa

- em... em dám hại chị sao... được cho em biết tay

Rút lõi nó vớ lấy bát bột ném vào nhóc, ken cũng chạy đi lấy gói bột mới bóc ra ném nó vậy là cuộc đại chiến bột mỳ bùng nổ, bọn nó chạy quanh bếp lấy xoong, vung, nồi chảo làm vũ khí biến nhà bếp thành chiến trường cả hai cứ vui đùa như thể quên hết mọi chuyện buồn phiền chẳng để ý gì đến xung quanh bỗng âm thanh quen thuộc ở đầu truyền tới làm đóng băng mọi hoạt động của chị em nó

KEN-HẠ VY HAI ĐÚA LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY??????

Hai đứa đồng loạt quay ra và đồng thanh

- BA!!!!!! Sao ba về sớm vậy?

- không về sớm thì để hai đứa phá banh cái nhà của ta à, hai đứa nhìn lại mình xem lớn như vậy rồi 15-16 tuổi đầu rồi có ít gì đâu còn nghịch phá như vậy nữa? Thật hết nói nời... hai đứa đó mau lên phòng tắm rửa thay quần áo nhanh!!! Ta sẽ rợn rợn và nấu cơm

Bọn nó từ nãy đến giờ chỉ biết cúi gằm mặt hối lỗi nghe đến đây thì đồng loạt xếp hàng lên phòng tắm rửa, một lúc sau nó tắm sạch sẽ xong thì lon ton xuống phòng khách xem hoạt hình

doremon đang đoạn hay thì nhóc ken tò tò đi xuống cướp cái remote chuyển sang phim hành động nó phòng mồm rụt lại cái remote

- mau trả chị đây

- (lại rụt cái remote chuyển kênh) con nít con nôi biết gì để im cho ken coi phim

- gì chứ con nít sao? Hừ đã vậy không cho em xem nữa

Nói rồi nó cướp lại cái remote chạy vòng quanh nhà, nhóc ken đuổi theo nó miệng la oai oái "tiểu vy đừng để ken bắt được nếu không biết tay ken"

"Ồ có giỏi thì mau bắt chị đi"

Nó và ken đưa bên này ghế sofa đưa thì bên kia kiểu tư thế mèo vờn chuột nhóc ken lấy đệm gối ném nó và tất nhiên nó tránh được nhân lúc nó sợ ý ken nhảy qua ghế tóm được nó nhóc vác ngược nó lên vai, nó nhanh trí hích vào bụng ken nhảy xuống đất đúng lúc thấy con gián bò ngang qua nó cười khà khà ken cực kì sợ gián luôn vậy là chết nha con ka ka!!! nó túm lấy con gián ken định lao vào bắt nó thì nó đột ngột ngừng lên tay giờ con gián ra trước mặt nhóc ken, khuôn mặt nhóc tái nhợt sợ hãi lùi về phía sau miệng lắp bắp "tiểu...vy đừng có tới đây nha"

nó được nước lấn tới tiến lại gần ken hơn cứ như thế cho tới khi ken chèo lên ghế rồi ngã lộn cổ về phía sau mông trống lên trời nó vẫn không tha quăng ngay con gián vào người ken, nhóc giãy lầy lên như gà dầy chết trông như đang nhảy bài gangnam style vậy. Nhóc sau khi rũ con gián ra khỏi người thì chạy nhanh vào bếp nó nghịch dai lại cầm con gián chạy theo sau nghĩ cũng thấy thương con gián ấy tội nghiệp bị ken đè chết bẹp còn mỗi cái xác nó cũng không tha. Trong bếp hiện có một cảnh tượng vô cùng đẹp những ánh hào quang nhật lệ chiếu sáng khắp căn bếp nhỏ một người đàn ông trung niên trên môi luôn giữ nụ cười áp áp vừa nấu ăn vừa ngắm nhìn hai đứa con của mình đùa nghịch ông thực không có cách gì chữa được bệnh trẻ con của hai đứa nhóc ấy, một người con gái xinh đẹp mũ miều tay cầm con gián đuổi theo một chàng trai đẹp tựa nữ nhân hai con người ấy cứ chạy vòng quanh người đàn ông trung niên cảnh tượng này thật giống với những năm tháng xưa kia khi chị em nó còn nhỏ kiến người ta nhớ mãi không thôi.....

Thức ăn đã được dọn hết ra bàn cả ba cha con tụi nó lại ngồi với nhau cùng ăn uống nói cười vui vẻ cái viễn cảnh gia đình hạnh phúc một lần nữa lại được hiện lên nghe thì có vẻ nhàn trán nhưng lại là một cảnh tượng mà không phải gia đình nào cũng có và đó cũng có thể là ước muốn của rất nhiều người. Thức ăn trên bàn được nó và ken chén sạch sẽ chỉ sót lại duy nhất một đũa gà chiên nó háo hức gấp lấy miếng đùi gà thì nhóc ken cũng nhanh tay chìa đũa vào chiến tranh lại tiếp tục bùng nổ

- của chị, chị gấp trước mà

- của ken, ken đã định sẽ ăn nó từ đầu rồi

- sao em vô lý vậy nói thể mà cũng nghe được sao?

- đương nhiên

- không là của chị

- của ken

"CỦA BA"

Bọn nó đang cãi nhau thì ba nó nói rồi thân nhiên gấp chiếc đùi gà cắn một miếng ngon lành như không có gì, nó và ken đồng thanh hét to:

- BA À CỦA CON MÀ!!!!

- ai kêu hai đứa ngồi đấy mà cãi nhau

- (nó ôm mặt) hu hu!!! Ba à đùi gà chiên của con mà? Con rất đói!! Đồ ăn hôm nay ít quá không đủ cho con ăn mà?? Huhu!!!

- con còn dám nói!! ai bảo hai đứa dùng hết bột làm bánh đánh chiến nhau còn gì? Nổi tại ai hà?

Nó và ken nghe đến đây đồng loại nhìn nhau bằng tia lửa điện nó khai ngòi chiến tranh

- tại em á gây sự trước à!!!

- tại vy ý

- tại em

- tại vy

-.....

-.....

"ĐỦ RỒI ĐÓ HAI CÁI ĐỨA NÀY MAU DỌN DẸP ĐI!!!! NHANH!!!!!! KHÔNG THÌ BIẾT TAY TAI!!!!!!???"

- vâng(đồng thanh tập 2)

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Quyết định của ken

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Màn đêm buông xuống bóng tối lại một lần nữa lên ngôi ngư trị người ta nói thật đúng" đêm!!! Là khi con người ta sống thật với chính bản thân mình nhất" nó một nhòai đứng cạnh cửa sổ phòng mình từng cơn gió khẽ thổi bay mái tóc, hương thơm từ những chậu cây mộc hương thật khiến người ta dễ say đắm nó suy nghĩ về ngày hôm nay về mỹ ngọc và cả quãng thời gian dài sau này

trăng sao đêm nay nhiều vô kể nhưng nào sánh bằng đôi mắt tím to tròn long lanh đẹp huyền ảo của nó, đôi mắt mộng mơ ấy tựa như trúa hàng vạn vì tinh tú nhưng bên trong lại là những ý nghĩ thật khiến người ta khó đoán, hàng mi cong vút khẽ dung chuyển đẹp như cánh bướm xuân cánh trời đêm nay là một cảnh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại khó sánh bằng mỹ nhân trong phòng

Cạch!!!! Cánh cửa bật mở một thiếu niên bước vào nó chẳng cần ngoảnh lại nhìn cũng biết là ai!! Khẽ khép chặt mi mắt nó cất giọng nhẹ như làn khói xuân

- em đó!! Nên tạo cho mình thói quen gõ cửa trước khi vào phòng người khác đi

- ken quen rồi mà hơn nữa ken có chuyện quan trọng muốn nói

- haizi!!! Tuyệt chừng lời vs em mắt thôi có gì mau nói đi chị rất mệt

- ken định lần này giải quyết công việc xong sẽ về đây ở hẳn không qua sống bên đó nữa

"Em đi đâu sao? Em ở đây vậy còn sự nghiệp và ước mơ của em thì sao chứ? Chẳng phải bên đó anh ben đang giúp em phát triển rất tốt sao? Chị tuyệt đối không đồng ý" nó giật mình bật gây phản đối kịch liệt, nó không hiểu sao ken lại có suy nghĩ lệch lạc như vậy rõ ràng khi nãy trên xe còn bình thường vậy mà giờ...nhóc đang suy nghĩ cái quái gì trong đầu vậy

- tiểu vy em nói chị nghe này, thực ra nếu ở đây em cũng có thể từ từ phát triển đc hơn nữa lại đc ở gần vy và ba như vậy chẳng phải rất tốt sao?

- không đc em suy nghĩ lại đi? Chẳng phải trước kia em rất xem trọng việc đi pháp sao? Cho dù ai nói gì em cũng giữ nguyên lập trường của mình sao tự nhiên em lại như vậy

- ken đã suy nghĩ kĩ rồi với khả năng và ngoại hình của mình ken tin là mình sẽ làm tốt...ý ken đã quyết không ai có thể thay đổi đc

- em... thật khó hiểu... đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đến đây nhóc ken có phần mệt mỏi ngồi bệt xuống đất đôi mắt nhìn vào khoảng không nhất định cất giọng áp áp như ánh nhật "ken biết là vô lí nhưng không hiểu sao ken có dự cảm chẳng lành lần này đi khi trở về sẽ không còn đc gặp lại ba và vy nữa"

- em suy nghĩ quá nhiều rồi

- cũng có thể là vậy

Nó chẳng thể nói gì hơn một khi ken đã quyết thì không gì ngăn được nó tiến về phía đường mình bắt lực "tùy em vậy thôi mau về phòng đi chị cần ngủ"

- tôi nay cho ken ngủ cùng vy nha!!! Ngày mai ken đi rồi vy

- điên sao? Nam nữ thụ thụ bất thân hiểu chưa!!!!...cút...

- xì không thích ken cứ ngồi đây xem vy làm gì được ken

- àyza!!! Dương tử mình em mắc chứng nghiện chị sao? Tối nào cũng qua phòng chị...không đánh nhau thì chửi nhau, không cãi nhau thì nói chuyện tào lao chọc tức chị hôm nào cũng để chị nói điên đá đít em ra khỏi phòng mới chịu đi...em bị biến thái sao?

- (từ từ đứng lên) hử!!! Về thì thì về sợ gì chứ?

- cảm ơn!! Không tiễn ra khỏi phòng nhớ đóng cửa dùm

Nó chuyển bị nằm xuống ngủ thì nhóc ken ra đến cửa rồi còn quay lại tiến gần nó, nó trừng mắt khó hiểu nhóc cười nham hiểm

" chẳng phải vy nói ken nghiện vy sao? Cũng đúng!!! Ngủ ngon!! Chụt!!!"Nhóc ken nói rồi hôn cái "chụt" vào chán nó chạy ra ngoài để mình nó bên trong gào thét

"DUYỆNG TỬ MINH HÃY ĐỢI ĐÓ"

.....

Nó mơ màng tỉnh giấc liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bàn miệng không ngừng lẩm bẩm "8h30 sáng rồi sao? 8h30...8h30 mình có quyền gì không nhỉ? 8h30!!!! Áaaaaaaa muộn học rồi"

nó ngay lập tức lật chăn ra phi xuống giường nhưng chợt nhớ ra điều gì đó nó lại bình thân ngồi xuống giường suy nghĩ "a hình như hôm trước cô có nói hôm nay cả trường đc nghỉ để chuyển bị cho ngày hội gì đó đc tổ chức ở trường 5 năm mới có 1 lần, vậy thì mình quyền gì chứ?...Á...á...á... nhóc ken... đúng rồi mình phải đưa nó ra sân bay mà!! Làm sao đây? Muộn rồi! Làm sao đây?"

Nó cuống quýt chạy đi chạy lại cuối cùng mọi hoạt động của nó đều đóng băng khi nhìn thấy bữa sáng trên bàn nó tiến lại gần thấy một tờ giấy bên dưới cốc sữa có ghi

" tiểu vy ngủ dậy nhớ ăn sáng ngon miệc nha!!! Ba và ken ra sân bay trước đây bye 😊 à mà cô thủ thư lúc nãy có gọi cho vy nhưng vì thấy vy ngủ ngon nên ken nghe hộ, cô kêu thư viện vừa nhập sách mới rất hay bảo vy tới đó đọc giết thời gian á

Kí tên: ken đẹp zai thương vy xinh gái 😘😘"

Nó đọc đến đây thì bình thân đến già lũng lảm vsen rồi ăn sáng thay đồ ra ngoài mà đích đến chính là thư viện lớn nhất thành phố, nó mặc trên mình một chiếc áo sơ mi cộc tay màu trắng tinh tươm trên cổ áo có đính mấy viên kim cương và ngọc trai nhỏ (đồ giả) đi kèm với chiếc váy xoè đồ đồ ngắn trên gối và đôi giày bata trắng, mái tóc xoả tự nhiên thực sự chẳng khác gì thiên thần lạc xuống trần gian. Đứng ở trạm chờ xe bus tai đeo headphone nó thờ ơ chẳng chú ý gì đến xung quanh

...tinh...tinh...tinh...!!! Bỗng tin nhắn của từ hy chuyển đến máy nó nội dung như sau

"helo!!! cậu đang ở đâu vậy"

" ở nhà"

"Nói dối"

"Tin không tùy cậu"

Nó nt xong thì đút điện thoại vào túi không thèm quan tâm tới rồi lên xe bus tin nhắn từ hy gửi đến liên tục, liên hoàn nó đều mặc kệ tiếp tục công việc nghịch điện thoại của mình bỗng có người kêu vai nó kèm theo giọng nói "À NHON A SẼ Ồ" nó theo phản xạ quay người lại đồng thời đúng lúc ấy người đó cũng nhòm người lên kết quả là nó thấy bàn mặt của cậu phóng to trước mắt khoảng cách của hai người rất gần tưởng như chỉ chút nữa thôi là môi chạm môi, nó rụt mình rụt người quay lên trên từ hy vẫn giữ tư thế bất động đó khoảng 5 giây rồi mới thu người về chỗ cũ nó cất giọng ngượng ngùng

- sao cậu lại đột ngột có mặt ở đây vậy?

- là tôi theo cậu từ nhà cho tới đây... tại cậu không để ý thôi

- à...uk

Cái không khí gượng gạo ấy lại tiếp tục tiếp diễn suốt trạng đường đi cho tới khi tới nó đứng trước hiệu sách thì nó và cậu mới có thể gọi là trở về trạng thái như bình thường, vừa bước vào đến chỗ của cô thủ thư (cô là một phụ nữ xinh đẹp tầm 35 tuổi vs mái tóc ngắn đen tuyền) là nay lập tức nó nhận dc sự chào đón niềm nở của cô

- hạ vy cháu tới rồi sao?

- dạ vâng cô vẫn chứ ạ?

- đương nhiên (liếc sang từ hy) chà!! Hôm nay còn dẫn theo bạn nữa sao? Ghê nha!! Rất đẹp trai... trai xinh gái đẹp...

- bạn đâu cô ơi!! (Gé sát tai cô nói thầm) Đây là con miu nha cháu đó nó có thói quen theo chủ của mình mọi lúc mọi nơi cô à hihi!!

- (nó và cô cười khúc khích) cha bố cô!! Thôi được rồi mau đi lấy sách đi cô để ở kệ trong nhất ấy

- dạ vâng

Nó bước đi từ hy nhanh chân chạy theo hỏi "lúc này hai người nói gì vậy? Hình như có nhắc tới tôi đúng không? A...!!Nói xấu tôi sao?" Nó chẳng nói gì nhún vai tỏ ý không biết tay vẫn tiếp tục công việc lựa sách rồi đưa cho cậu cầm giúp nó rất thích thư viện không phải chỉ vì nó được đọc sách và còn vì ở đây vô cùng yên tĩnh mọi người đều chú tâm vào công việc của mình không ai quan tâm hay để ý tới nó rất thoải mái, chẳng mấy chốc nó đã lựa được một một chồng sách cao ngất sất cầm từ hy cậu khó nhọc than vãn

- hạ vy nhiều sách vậy cậu chắc mình đọc hết không?

- (nó lấy quyển sách giấy cộm tiếng phấp đặt lên trên chồng sách từ hy nhún người đón lấy) đó là chuyện đương nhiên đương thiếu gia tôi biết thực lực của mình đến đâu mà cho lên cậu cứ yên tâm đi nha!!

Rút lời nó tiến lại gần chiếc bàn cạnh cửa sổ nó vẫn là thích chỗ này nhất thoáng mát lại có ánh sáng thiên nhiên rọi vào đúng là "phong cảnh hữu tình" nó bắt đầu công việc nghiền ngẫm mấy quyển sách còn cậu lại thích thú với việc ngồi chống tay lên bàn ngắm nó tay mân mê nghịch lọn tóc xoắn nhẹ của nó, cậu giờ mới lại nhận ra 1 điều nữa ở nó là khi nó đọc sách thì thực sự là rất tập chung cao độ có khi bấy giờ trời có sập nó cũng chẳng quan tâm nó mặc kệ hay nói đúng hơn là không hề hay biết để cậu thoả sức mà nghịch nó khi thì vẩy tóc lúc lại nghịch áo, cậu cứ như là một đứa trẻ mắc lỗi đang ngồi cạnh một bà mẹ vô tâm là nó đứa trẻ ấy khi đã chơi chán rồi lại chẳng nhận được sự chú ý của bà mẹ thì ngay lập tức lần ra ngủ ngon lành. Khi nó sừ xong cái đồng sách cũng là lúc trời đã tối vuron vai thoải mái giờ nó mới nhận ra cậu đang ngủ rất ngon sau khi một mình thu rón sách vừa đọc thì nó mới đánh thức cậu rồi lên xe bus ra về, hiện tại trên đường có một cảnh tượng vô cùng lãng mạn khiến ai đi qua cũng ngoái đầu nhìn lại ngưỡng mộ và ghen tị với cảnh tượng ấy chuyện là khi này lúc xuống xe có lẽ vì đọc nhiều sách đam ra mệt nó ngủ thiếp đi lúc nào không biết cậu ôn nhu nhìn nó rồi công nó xuống xe đi trên con đường dài và rộng công nó trên lưng cậu hạnh phúc như cá thể giới đang ở cạnh mình, mọi người xung quanh lại tỏ ra thất phục hết lời khen ngợi rằng đây là một cặp trời sinh hạnh phúc lại càng khiến cậu trở lên vui vẻ hơn gấp vạn lần trí tượng tưởng của cậu lại bắt đầu bay cao bay xa nghĩ về một tương lai ấm áp bên cạnh nó bỗng cậu muốn nhìn thấy bộ dạng ngủ trên lưng cậu của nó cậu quay đầu lại lập tức cảm thấy cứng đờ người thình...thịch...thịch...thịch...!! trái tim cậu loạn nhịp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khoảng cách giữa hai người bọn họ thực sự là rất gần một chút...1 chút nữa thôi là cậu có thể chạm vào đôi môi mềm dđ cậu cứ giữ nguyên tư thế ấy mà ngắm nhìn nó những ánh đèn đường rọi rọi sáng rõ xuống nền đường những chiếc lá nhỏ nhỏ xinh xinh của cây hoa phượng úa vàng theo gió mà bay lượn trên không chung rồi là lướt xuống đất như cánh hoa anh đào rơi, người đi bộ trên phố đêm ngày càng nhiều nhưng cậu nào có quan tâm trong mắt cậu giờ chỉ có thể giới nhỏ là nó...nếu có một điều ước cậu ước mong thời gian ngừng trôi dừng lại mãi ở khoảnh khắc này... nhưng... đó vốn là điều không thể thời gian vẫn cứ trôi đi theo như quy luật tự nhiên của nó...điều gì đến rồi cũng sẽ đến chỉ qua ngày hôm nay nữa thôi cuộc sống yên bình sẽ kết thúc mở màn cho một sự khởi đầu mới... lại nói đến khởi đầu là tốt hay xấu còn phụ thuộc vào một vài điều mà con người không có lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Chuyển bị cho bữa tiệc quan trọng

Nó đứng chân trước cổng trường Dream há hốc mồm nó tự hỏi mình có phải nó đang đi lạc hay không? đây liệu có phải ngôi trường mà nó đã học hơn hai tháng qua hay không? Tại sao lại khác biệt đến vậy? Cổng trường được mạ bạch kim nhũ sáng loáng dưới ánh nắng mặt trời lại lấp lánh vô cùng huyền diệu chưa hết cổng còn được trang trí bằng những cành hoa hồng leo quấn chặt trên cửa nhưng lại không hề gây rối mắt tiếp đó hai bên từ cổng vào cho tới phần sân rộng lớn cũng được trang trí bằng những cổng vòm hoa hồng màu xanh nhạt san sát nhau ở giữa còn có những ngôi sao nhỏ lấp lánh treo ngay trên đầu, thậm đó thì được trải dài từ khán đài ra tận đến cổng trường tất cả như một lễ đường sang trọng chuyển bị để đón những vị khách quý mang tầm cỡ thế giới vậy. Bước vào phía bên trong sân trường hai con mắt của nó như muốn dớt ra ngoài, trường được sơn mới lại hoàn toàn các cửa kính cũng được thay mới bằng loại kính trắng kim cương trong veo khắp cả trường những chỗ để nhìn thấy nhất đều được mạ vàng và chạm trổ hoa văn tinh xảo phần ghế dành cho khách mời đều được phủ lụa trắng thướt tha đỏ nhạt vô cùng sang trọng những lăng hoa nhỏ được đặt khắp viền khán đài còn rất nhiều thứ nữa mà nó không thể kể hết được chỉ có thể tóm lại bằng hai từ "thiên đường".

"Cậu Ngạc Nhiên Đến Vậy Sao... H/s Mới"

một giọng nói lạ truyền đến tai nó, nó dám bảo đảm đó không phải giọng của từ hy từ từ xoay người lại trước mắt nó là một cậu h/s cao tầm bằng từ hy mái tóc đen được chải chuốt gọn gàng hai tay đút túi quần ngũ quan tinh xảo mắt đen lay láy hân tã cũng xem như dc xếp vào hàng hot boy tuy nhiên có phần lép vế hơn lại càng không thể sánh bằng với từ hy, nó nhìn đi nhìn lại vẫn thấy người này có chút gì đó quen quen nhưng lại mơ hồ không nhớ ra là đã gặp ở đâu nó ngập ngừng nhìn xung quanh chỉ tay vào mình hỏi lại "cậu là đang nói tới sao?"

Cậu ta gật đầu thay cho câu trả lời nó tiến lại gần nghi hoặc nheo mắt hỏi

- chúng ta có quen biết nhau sao?

- cậu không nhận ra tôi?

- (im lặng lắc đầu)

-(cười mỉm) tôi tên Da Huy lớp trưởng 10a4 không biết cậu có quen tôi không?

- (nó reo lên) ồ... thì ra là cậu lớp trưởng Hoàng Da Huy nhưng mà sao hôm nay cậu khác quá vậy kính của cậu đâu không phải cậu bị cận sao? Không đeo kính vẫn nhìn thấy đường à? Còn mái tóc cũng thay đổi nữa ừm... rất hợp với cậu -

hi... hôm nay tôi đeo lens cận không cần phải đeo kính

- thì ra là vậy bình thường trông lớp trưởng kiêu lòi như vậy mà không ngờ cũng biết nói chuyện đó mới đầu tôi còn tưởng mình nghe lầm tên ấy chứ

Nó không hề nói quá chút nào nha từ khi nó đến đây học nó chưa từng thấy cậu ta nói chuyện vs bất kì ai ngoài thầy cô ra cậu cười phá lên thực không giống vs lớp trưởng Da huy mà nó từng gặp

- ha ha ha!! Tôi mà kiêu lòi sao? Cậu nói sai rồi... phải là... rất kiêu lòi mới đúng!!

- hi...mà tôi hỏi lớp trưởng này này sao hôm nay trường mình thay đổi quá vậy?

- cậu không biết sao? Trường mình là một trong hai trường chi nhánh của học viện hoàng gia "Royal" tuy chỉ là một phần của nhò của học viện hoàng gia ấy nhưng trường ta cũng chỉ đứng sau Royal mà thôi cứ cách 5 năm là ba trường Royal, Dream, King lại luân phiên tổ chức sự kiện như thế này nhằm tạo điều kiện cho h/s của ba trường giao lưu ôn lại một vài truyền thống của trường

- oa... không ngờ trường mình chỉ đứng sau Royal cũng không tầm thường

- ayza!! Nói là nói vậy thôi nhưng khoảng cách đó là rất xa chúng ta mãi cũng không sáng bằng họ đâu

- sao cậu bị quan thế phải tự tin vào khả năng của h/s trường mình chứ?

- tôi như vậy là tôn trọng sự thật cậu hiểu chưa

- tôn trọng sự thật câu này nghe quen quen à!!!

- hi hi đương nhiên là quen rồi...

Nó khó hiểu nhưng thôi cũng kệ giờ nó cũng mới lại đề ý h/s toàn trường hôm nay có vẻ khác cả nam lẫn nữ ai cũng thay đổi kiểu tóc, màu tóc diện mạo mới người nào người ấy đều rất xinh trai đẹp gái những bạn nữ đi qua nó ai cũng thom lừng nước hoa họ sôi nổi bàn tán gì đấy đại loại như

"chúng ta may mắn thật đấy sự kiện này 5 năm mới có một lần có những khoá h/s 3 năm cấp ba cũng không có cơ hội này đâu"

"đúng đó nghe nói trường Royal, và king nhiều trai xinh gái đẹp lắm đó"

"đúng đấy nghe nói Royal có hai soái ca vô cùng đẹp trai đẹp hơn từ hy nhà mình gấp 4-5 lần đó"

"Wow thật không vậy? Dương thiếu gia nhà mình đã đẹp như vậy rồi nếu nói vậy thì hai soái ca đó chắc thuộc loại cực phẩm đó"

"Đương nhiên vì vậy tối nay chúng ta nhất định phải thật xinh đẹp, lộng lẫy"... Vân vân và mây mây

Nó đang rùng tai hóng chuyện thì bị Da huy kéo cổ tay "cậu cũng có hứng thú vs mấy thứ này sao? Mau vào lớp thôi"

nó dặt tay mình ra

- "lớp trưởng à có gì cần nói thì truyền đạt bằng miệng chứ đừng nói nói kéo kéo như vậy dễ gây hiểu lầm lắm đó"

- tôi có tên mà sao gọi tôi lớp trưởng hoài vậy?

- ai kêu cậu gọi tôi là h/s mới tôi cũng có tên chứ bộ

Nói rồi nó lém lỉnh hất tóc đi về phía lớp học của mình bỏ lại Da huy phía sau cậu mỉm cười nhẹ rồi cũng nhanh chóng bước theo sau đúng là chân dài có khác chưa gì đã đuổi kịp nó rồi cậu đi xong xong với nó hai tay đút túi quần "h/s mới à không hạ vạ cậu...hôm nay không đi cùng từ hy sao"

"Nè cậu đừng đeo lens nữa tôi nghĩ cậu nên đeo kính thì tốt hơn"

- tại sao?

- cậu có nhìn thấy từ hy ở đây k?

- không

- "không" thế sao hỏi thừa quá vậy? Nếu tôi đi cùng cậu ấy thì không phải cậu ấy sẽ ở đây rồi sao?

- ý tôi là...!!!

Ah ah!!

Nó kêu lên vì bất ngờ bị một lực kéo rứt mạnh về phía sau, chẳng biết từ hy từ đâu bay tới đứng xen giữa nó và huy đã vậy còn kéo nó về phía sau lưng cậu người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng nó bị huy ức hiếp còn từ hy là đang ra tay trượng nghĩa anh hùng cứu nễ nhân, bị che khuất tầm nhìn nó nhoi nhoi cái đầu muốn thoát ra nhưng bị cậu chặn lại liếc nhìn Da huy

- lớp trưởng cậu có chuyện gì muốn nói vs hạ vỵ sao?

- à tui mình nói chuyện xong rồi

- vậy tốt quá chúng tôi đi trước đây (lòi nó đi bước được 3 bước lại quay lại) à mà lần sau có chuyện gì cần nói cứ nói vs tôi là được ok

Nó nhăn mặt để từ hy lòi đi để lại phía sau là Da huy vs ánh mắt đầy ẩn ý "quá khur lại sắp lập lại"

.....

Từ hy nhăn nó ngồi xuống ghé một cách thô bạo rồi cũng đi về chỗ của mình nó nhướn mày khó chịu nhìn bộ dạng bức tức của từ hy nó càng thêm cáu

- này cậu bị điên sao? Tôi không thèm giận thì thôi chứ còn cậu lại trưng ra cái bộ mặt giận giữ đó cho ai coi hả? Nhìn ngửa cả mắt

- còn không phải tại cậu sao?

- Dương thiếu gia cậu có phải vô lí quá rồi không? Tôi thì làm gì cậu chứ? KHÙNG SAO?

- cậu... tại sao lại thân mật vs hắn ta như vậy chứ?

- cậu nhắc tới Da huy sao? Ấy đồ cậu có mắt nhìn không vậy chúng tôi chỉ nói chuyện bình thường thôi mà

- được không nhắc tới chuyện này nữa, cậu... sao nay không đợi tôi tới đón? Điện thoại thì không nghe biết tôi đợi cậu lâu như thế nào k?

- Ô...! Hô...! Hay thật đấy cậu không kêu tôi đợi làm sao mà tôi biết đc? Còn điện thoại tôi để quyền ở nhà rồi!! Thế nhé...!!

- cậu...

- cậu...cậu...tôi...tôi cái gì tôi còn chưa tính sổ cậu chuyện chiều qua theo dõi tôi đâu nhá!!!

RENG...!!Reng...Reng...!!

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp tiết đầu tiên là tiết anh nhưng không hiểu sao cô chủ nhiệm của bọn nó lại bước vào hôm nay nó nhận thấy cô cũng giống vs bao h/s khác rất xinh đẹp mái tóc đen mượt mà hằng ngày giờ đã dc đổi thành màu đỏ rượu xoăn lộn sang chảnh cô bước lên mực giăng hờ hờ như chuyển bị đi trẩy hội

- các em thân yêu của cô các em đã chuyển bị chu đáo cho bữa tiệc trọng đại tối nay chưa

- RỒI Ạ!!!!!! (Đồng thanh 1)

Cả lớp đồng thanh hứng khởi âm thanh lẫn áp cả tiếng chim muôn, cô giáo cười thẹn thùng như thiếu nữ đôi mươi đưa tay vén tóc về phía sau tai điệu đà làm nó nổi cả da gà da cóc

- các em yêu quý cô nghe nói các em đã điều tra rất rõ về hai trường King và Royal

- ĐÚNG Ạ (đồng thanh 2)

- các em hiểu cô mà đúng không? Đến đây một h/s nam đứng lên nháy mắt vs cả lớp rồi tiếp

- cô à nếu cô đã gọi chúng em một tiếng "h/s thân yêu của cô" thì chúng em tất nhiên là phải hiểu cô cần gì rồi!! nào dám quyền phần của cô chứ

Một bạn nữ cũng đứng lên hưởng ứng phong trào

- đúng vậy chúng em đã điều tra rất kĩ rồi hai trường đó quả thực là có rất nhiều thầy giáo trẻ đẹp đảm bảo chuẩn soái ca chưa vợ do chính tay chúng em chứng nhận, chưa hết chúng em còn đặc biệt vất vả để tìm ảnh của các thầy ấy gửi qua gmail cho cô thoải mái lựa chọn

Có thể thấy mặt cô ngày càng ửng hồng thẹn thùng chúng nó nhìn thấy vẻ mặt đó thì cười khoái trí bạn nam lúc nãy tiếp tục đứng lên trên geo

- cô à nhưng mà không phải chỉ vì hỏi chúng em chuyện này mà cô xin đổi tiết đó chứ, để đến tiết của cô cũng đc mà không lẽ cô nóng vội vậy sao ạ?

- vớ vẩn cô tới đây hỏi chuyện này là phụ còn chính á là kêu mấy bạn trong đội văn nghệ lớp mình theo cô để tổng duyệt

- ô thì ra là vậy nhưng lần đầu tiên em thấy việc phụ mà lại làm trước việc chính đó cô

- thôi đc rồi!!! Các bạn trong đội văn nghệ mau theo cô...còn nữa tối nay nhà trường quy định tất cả h/s đều phải đến không đến trừ 1 bậc hạnh kiểm

Cô nói rồi cùng một vài bạn nữ ưu tú của lớp ra ngoài còn lại mấy đứa trong lớp thì nói chuyện như cái chợ vỡ hí hí! Từ hy huých tay nó hỏi

- tối nay cậu đi chứ

- không nghe cô bảo gì sao? Tôi có muốn ở nhà cũng không được

- vậy tốt quá tối tôi tới đón cậu nha!!

- ok

Ba tiết cuối trôi qua trong sự nổi loạn của h/s ai cũng háo hức bàn tán sôi nổi không còn tâm trí đâu mà học nó cũng hưởng ứng phong trào đình công lẫn ra ngủ ngon lành

Chương 18: Người đứng ngược lối

Tan học nó hôm nay lại có nhà hứng lang thang đi bộ trên con đường dài trải đầy lá thu đôi môi đỏ đỏ khẽ ngán nga từng giai điệu quen thuộc, đôi mắt to tròn trong veo không một chút tạp chất chốc chốc lại khép lại rung động lòng người. Cùng lúc đó trên một chiếc ô tô sang trọng đẳng cấp cũng có một cô gái mái tóc màu đen tuyền ánh tím nhuộm highlight một đường xanh nước biển cô ấy xinh đẹp tuyệt mỹ có thể nói là giống nó y như đúc ai không biết còn tưởng nó có thuật phân thân giống tôn ngộ không, chỉ khác là cô gái trong xe có khí chất lạnh lùng vương giả đôi mắt tím than sắc lạnh vô cùng lại thêm một chút cô độc trái ngược hoàn toàn với tính cách và con người của nó, từ xa nó đã để ý đến chiếc xe ấy tự hỏi không biết là vị công tử hay tiểu thư danh giá nào lại có thể ngồi trên một chiếc ô tô sang chảnh sản xuất có giới hạn như vậy? Khoảnh khắc chiếc xe ấy lướt qua nó trùng hợp cả hai đều lướt ánh mắt nhìn nhau thời gian chỉ trong nháy mắt nhưng tại sao chỉ là lướt qua? Vì kính ô tô là kính màu đen nên nó không thể nhìn rõ người trong xe là ai còn người trong xe rõ ràng là có cơ hội nhìn rõ nó nhưng lại chẳng buồn quan tâm đến vậy là vô tình lướt qua nhau... Chiếc ô tô ấy vừa lướt qua đầu óc nó còn chưa kịp suy nghĩ gì thì một chiếc ô tô khác đã phóng đến, nó ngay lập tức bị một lực rất mạnh kéo bay vào trong xe rồi chiếc ô tô đó phóng đi với tốc độ bần thờ. Lại nói đến cô gái giống nó khi này, cô ta sau khi lướt ánh mắt qua nó cảm giác quen thuộc ủa về nhất thời không thể nghĩ ra là gì cô ấy phải mất tới một phút mới hốt hoảng dừng xe bật tung cửa phi xuống, quay lại nhìn nhưng lại không thấy ai chỉ thấy phía cuối con đường dài là một chiếc xe đen bóng loáng hiệu BMW đã dần khuất khỏi tầm mắt, cô buồn bã leo lên xe phóng đi tự cho mình là vì quá thương nhớ và mong tìm gặp được em gái nên mới tự ào tưởng ra như thế, đôi mắt đánh lại khuôn mặt lo lắng vội vã trong phút chốc trở lại lạnh huyết như ban đầu. Đã bao lâu nay rồi cô cùng gia tộc luôn tìm kiếm thiên bằng thật sự, nhưng mọi cố gắng cũng chỉ là hư vô giống như có một thế lực nào đó cố gắng ngăn cản và luôn giữ kín tài liệu về em gái cô vậy thật khiến người ta điên đầu đến phát bực, đập mạnh tay vào vô lăng cô tăng tốc độ xe phóng đi như tên lửa

Sau khi bay vào trong xe như một siêu nhân nó ổn định lại tinh thần liếc nhìn chủ nhân gây ra "kiệt tác" này thì chỉ thấy một cái bán mặt xinh đẹp đang nhăn răng ra nhìn nó của tử hy trong phút chốc đôi mắt trở lên hùng hục lửa nó bẻ các khớp tay nhếch môi "dám dờ trò ma quỷ với tôi sao"

BUM.....!!!!

Nó thân nhiên đâm thật mạnh vào bụng tử hy, cậu gặp người ôm bụng nhăn mặt không nói lên lời hướng ánh mắt đáng thương nhìn nó, nó liếc mắt sang chỗ khác phui tay

"đừng trách tôi ai kêu cậu không mời tôi lên xe đẳng hoàng 1 chút mà lại dùng vũ lực vậy tôi cũng chỉ là xin đáp trả thôi"

- (từ hy bất mãn) cảm giác bay như thế không thú vị sao?

- thú vị cái đầu cậu ấy suýt chút nữa là nổ tôi vắng ra ngoài rồi đó

- nào cậu vắng ra ngoài thì tốt rồi khi này khỏi phải đánh tôi

- Ừ nếu mà như thế thật thì chắc cậu mở tiệc ăn mừng 3, 4 ngày quá ha?

- đương nhiên nếu cậu biến mất tôi há chẳng phải cực kì vui vẻ sao?

- hừ cậu được lắm không thèm nói chuyện với cậu nữa

Nó quay sang chỗ khác không thèm nhìn tử hy nhận thấy sự giận dữ sắc mùi thuốc súng trong lời nói của nó cậu liền hạ giọng

- rồi rồi... tôi xin lỗi được chưa? Là tôi sai, là tôi không tốt, cậu đừng giận nữa ha, rồi tôi sẽ mua kem mua kẹo cho cậu ăn chịu không?

Gì chứ nghĩ nó để dụ vậy sao? còn lâu nhá, nó từ này đến giờ cứ quay mặt về phía khác ôm mặt vai run run cậu nghĩ nó cũng giống như bao cô gái khác mong manh dễ vỡ động tí là khóc nên vỗ vai an ủi nó

"tôi xin lỗi mà cậu đừng khóc nha tôi...tôi...tôi hứa lần sau sẽ không như vậy nữa đâu"

lần này nó không nhịn được mà phì cười thật lớn không hiểu sao cậu lại có thể cho là nó đang khóc nữa thấy nó cười lớn như vậy tử hy ngó người ra nhìn cái mặt đơ đơ như người rùng ấy rồi lại từ từ chuyển sang màu đỏ, đen xám xịt nó biết điều ngậm miệng lại nhưng ánh mắt vẫn mang ý cười, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà nó nhanh chân nhảy xuống nếu không sẽ còn phải hứng chịu đợt tuyết nhiệt đới nữa thì khờ.....

Thời gian trôi đi thật nhanh chẳng mấy chốc đã gần đến giờ diễn ra bữa tiệc tắm rửa sạch sẽ nó mặc trên mình 1 chiếc đầm ren chân váy xoè dài qua đầu gối màu hồng nâu đất phần tay áo bằng ren dài đến khuỷu tay phần eo điểm nhấn là thắt lưng kim loại mặt nơ đính đá, đôi giày cao gót 5 phân màu trắng mái tóc nâu vàng dài óng mượt xoắn nhẹ phần đuôi được cột cao bằng 1 chiếc kẹp nơ trắng phần mái lưa thưa được uốn cụp cong nhẹ. Trông nó giống như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa năng động hoạt bát khuôn mặt tuyệt nhiên không một chút son phấn nhưng lại mang nét đẹp khó ai sánh bằng, điện thoại rung chuông nó lướt nhìn là tử hy không bắt máy nó bỏ điện thoại vào túi sách rồi đi xuống lầu... Trước mắt nó là tử hy cậu mặc trên mình một bộ vest nam màu đen kiểu hàn quốc trẻ trung mái tóc hớt cao nhìn rất bảnh trai, tử hy cũng đứng hình trước nó mất mấy giây hai đứa mới lên xe đến bữa tiệc được.

Dừng xe ở cổng trường cậu và nó bước xuống đi vào phía bên trong đương nhiên tại nó không còn là tâm điểm của sự chú ý bởi ở đây quá là đông người đi trai xinh gái đẹp không thiếu hơn nữa họ vẫn là đang đợi vị công chúa và hai vị hoàng tử trong truyền thuyết của trường "Royal"

Chương 19: Bữa tiệc không vui

Dừng xe ở cổng trường cậu và nó bước xuống đi vào phía bên trong đương nhiên tại nó không còn là tâm điểm của sự chú ý bởi ở đây quá là đông người đi trai xinh gái đẹp đông vô cùng đông hơn nữa họ vẫn là đang đợi vị công chúa và hai vị hoàng tử trong truyền thuyết của trường "Royal" h/s bàn tán vô cùng sôi nổi một chị h/s khối 11 nói

"Nghe nói hôm nay cái người mà được gọi là công chúa trường Royal không có tới"

-H/s2: " thật không. . .tiếc thật đó thấy bảo cô ta rất xinh đẹp lại 6 dòng máu cơ mà"

-h/s3: "thật không vậy? Tôi chưa thấy ai như vậy bao giờ á"

-h/s2: "đương nhiên tôi nghe nói ông nội cô ta là người gốc việt lấy bà nội cô ta là người lai hai dòng máu pháp và i-ta-li-a, đẻ ra ba của cô ta tức chủ tịch Hàn vương đã là lai 3 dòng máu việt - pháp- ita rồi sau đó ông ấy lấy phu nhân vương là con lai 3 dòng máu Anh - nhật - trung đẻ ra cô ta là một đoá hồng lai 6 dòng máu việt-pháp-ita- anh- nhật -trung đó"

-h/s3: woa vậy cô ta chắc vô cùng đẹp ha?

- h/s1: tuy tôi chưa được nhìn thấy cô ta nhưng chắc chắn rất đẹp...!!thật gen tị!!

-h/s2: ế vậy liệu cô ta có đẹp như hạ hy khối 10 không? Hạ vy cũng là con lai đó hơn nữa trước giờ tôi cũng chưa thấy ai đẹp như cô ta vậy

-h/s3: tôi chưa gặp cô ta làm sao tôi biết có đẹp bằng hạ hy không chứ có điều tuy hơi gen tị nhưng đàn chị như tôi cũng phải công nhận con bé đó đẹp thật ước gì được một phần như của cô ta cũng được haizz!!!

- đúng đó nếu vị công chúa ấy xinh hơn hạ hy trường mình thì bảo đảm cô ta là đệ nhất mỹ nữ không ai sánh bằng

Vân vân và mây mây. ....!!!

Nó nhận thấy hôm nay có rất nhiều quan khách toàn ông to bà lớn, người cấp cao có danh tiếng h/s của các trường cũng đã tề tụ khá đông đủ hình như chỉ thiếu mỗi h/s của Royal mà thôi nghe mọi người nói lần nào cũng vậy h/s của trường này đều đến muộn nhất dù rằng hiệu trưởng của họ đến rất sớm ông ta vốn bất lực với mấy đứa con ông cháu cha này rồi chúng nó làm gì ông cũng đều không thể quản chỉ có thể hoàn thành tốt trách nhiệm của mình.

Tuyệt mai, ngọc diễm và mỹ ngọc bước đến về phía nó, hôm nay trông ba người họ ai cũng xinh đẹp đặc biệt là mỹ ngọc cô diện một chiếc đầm trắng đơn giản dài chấm đất mái tóc hạt rêu búi phồng kèm với một chiếc bôm bản nhỏ đính ngọc trai khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ theo phong cách nhẹ nhàng trong sáng, mỹ ngọc bước tới khoác tay từ hy đứng chen giữa nó và cậu bọn họ hỏi thăm nói chuyện vs nó một vài câu thì chuyển sự chú ý đến từ hy, sau khi nhận thấy không còn trở ngại gì dành cho mỹ ngọc tuyệt mai cùng ngọc diễm dời đi tìm vài ly rượu và trai đẹp

tiếp đó là lúc ba hiệu trưởng của ba trường lên đọc diễn thuyết rồi những tiết mục văn nghệ mở màn bắt đầu nó đứng bơ vơ một mình cảm thấy nơi đây thật buồn chán bèn tìm chỗ ít người mà lui tới khi đi qua phía cổng nó bỗng thấy nữ sinh từ trong khán đài ùn ùn kéo ra ngoài mà mục tiêu là hai chiếc siêu xe mui trần Ferrari LaFerrari Aperta nó nán chân lại nhìn thái độ của những người này nó dám đảm bảo họ là hai vị hoàng tử trường Royal mà mọi người vẫn nhắc đến, hai người trong xe đồng loạt bước xuống cùng vs đó là những tiếng la thất thanh của h/s cả nam lẫn nữ có người còn ngắt ra đẩy cũng phải thôi với nhan sắc cực phẩm này đừng nói là con gái đến con trai còn mê nữa là thật hiếm tìm được người con trai nào lại đẹp như họ vậy cơ bắp cuộn cuộn bụng 6 múi nàn da thì trắng mịn màng thực kiến con gái cũng phải ghen tị, ngũ quan tinh xảo như tượng tạc hoàn hảo đến từng mm vẻ đẹp của hai người bọn họ đúng là 10 phần vẹn 10 không ai hơn ai cũng chẳng ai kém ai

nó thầm phán xét vừa nhìn qua là biết họ đều là con lai giống nó lên mới có vẻ đẹp kiệt tác như vậy, vẻ đẹp đúng là không phân thắng bại nhưng lại mang nét riêng biệt người con trai có mái tóc màu xanh đen, đôi mắt màu xám tro mang vẻ đẹp lạnh lùng tà mị như ánh trăng còn người có mái tóc xám khói đôi mắt màu hổ phách thì lại mang vẻ đẹp năng động, ấm áp như ánh mặt trời... họ nhìn qua thì thực sự rất đối lập...nhưng không..

họ đều có một điểm chung đó là ""cô độc"" dù người đàn ông mang sự ấm áp của ánh nhật kia có cố gắng đem sự ấm áp của mình lan toả đi khắp nơi thì dưới ánh mắt tình tường của nó anh ta cũng không thể nào che dấu được sự cô đơn trong đáy lòng mình.

Nó tiếp tục rào bước đến nơi cần đến chẳng quan tâm đến mấy người này nữa nó dừng lại phía sân cỏ cạnh một cái hồ nơi đây không hề có một bóng người những cơn gió nhẹ mát lạnh khiến tâm hồn nó vô cùng thư thái, bỗng phía sau có tiếng bước chân nó quay lại nhìn là...mỹ ngọc cô ta bước gần đến nó

- thì ra cô là trốn ở đây, tôi tìm cô thực vất vả

- vậy tôi là nên cảm kích cô sao?

- (cười khẩy) tôi nào dám chứ

- cô khiêm tốn rồi có gì muốn nói cứ thẳng thắn còn không tôi xin được đi trước

- vội gì chứ chúng ta có phải nên tâm sự 1 chút không?

- (im lặng)

-(lại cười khẩy) vũ hạ vy cái tên thật đẹp nhan sắc cũng khiến người ta phải ghen tị, cô biết không từ bé cho đến lớn tôi vốn không biết "ghen tị" nó là loại cảm giác gì? Nhưng từ khi gặp cô sự ghen tị lại tràn ngập trong mắt tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã không có thiện cảm với cô rồi

cô lại nhận được sự quan tâm đặc biệt của từ hy sự ghen tị ấy vô tình lại trở thành đồ kị, tức giận những tưởng rằng cô xinh đẹp như vậy thì chỉ số IQ phải có tỉ lệ nghịch chứ thật không ngờ trí thông minh của cô lại ngàn vạn lần phải khiến người ta hờn ghen,

hừ!!! chung quy vẫn là vì "ghen tị" mà ra. (Bước tới nâng cằm nó lên) nhưng cô biết không có 1 thứ ở cô mãi mãi không sánh bằng tôi khiến tôi vô cùng hà hê...có biết đó là gì không?

- (im lặng đương ánh mắt ngang ngược nhìn mỹ ngọc)

- đó chính là gia đình. . .tôi có đủ cả ba lẫn mẹ còn cô chỉ là đứa trẻ từ cô nhi viện...đồ bần hèn của xã hội

- CÔ ĐI QUÁ XA RỒI ĐÂY XIN TỰ TRỌNG

Nó hét nên đầy phần nộ Không cần biết mỹ ngọc si nhục nó như thế nào nó đều có thể cam chịu nhưng tuyệt đối không được nhắc ba mẹ ruột của nó càng không thể si nhục ba nuôi của nó thấy phản ứng của nó mỹ ngọc nhếch mép

- chà chà!! Xem ra gia đình là điểm yếu của cô thì phải? cô nghĩ xem vì sao ba mẹ ruột của cô lại bỏ rơi cô vậy? Có phải họ có đôi mắt tinh tường nhìn xa trông rộng vốn từ khi sinh ra cô đã biết cô là một con ác quỷ đội nốt người, là đồ sao chổi đem lại sự sợ hãi cho người xung quanh nên họ mới bỏ rơi cô phải không? Tôi khuyên cô nên chảnh xa nơi này ra đừng làm nhơ nhớp trường và đem tai họa đến cho chúng tôi, tôi không hiểu người cha nuôi vô dụng của cô tại sao ông ta lại đem cô về đây chứ sao không để cô chết ở trong cô nhi viện luôn đi? còn nữa ông ta cuối cùng đã rời nhưng thủ đoạn dễ tiện, rời bản gì mới cho cô vào được ngôi trường này chứ...?

BỐP!!!!!!!!

Âm thanh trời tai vang nên mỹ ngọc chưa nói hết câu nó đã thẳng tay cho cô ta một bạt tai khiến khoé môi cô ta rỉ máu, óm má cô ta cười nham hiểm

- sao nào? thấy không? tôi nói đâu có sai có vốn là ác quỷ đội nốt người... đồ ác quỷ... cả ba cô và cô đều là thuộc từng lớp tận cùng của xã hội...!! Có giỏi cô đánh tôi tiếp đi...!!

Nó không ngần ngại trước lời thách thức mà lao tới túm tóc cô ta đẩy cô ta xuống đất ngồi đè lên mà tát tới tấp nó không hiểu sao cô ta không hề trống cựa lại rõ ràng là cô ta có võ mà nhưng nó không quan tâm nhiều như thế chỉ bắt chấp tất cả mà tát thẳng vào mặt cô ta cho thoả cơn tức giận, bỗng phía sau truyền đến một tiếng hét

"HẠ VY CẬU ĐANG LÀM GÌ VẬY? MAU DỪNG TAY LẠI"

rồi một lực rất mạnh kéo nó rời khỏi người mỹ ngọc ngã xuống đất nó ngược mắt nhìn thì ra là từ hy còn có cả tuyết mai và ngọc điểm nữa xem ra tất cả chỉ là cái bẫy, mỹ ngọc hao tổn công sức chịu bị đánh như vậy là do muốn từ hy nhìn thấy rồi từ đó mà chán ghét nó, vậy được

hôm nay sẽ toại nguyện cho cô ta, từ hy ôm lấy mỹ ngọc cô ta cũng dựa người vào lòng cậu khóc nức nở

"từ hy mình sợ lắm tự nhiên hạ vy nổi điên đánh mình nói mình không được lại gần cậu nhưng mình không đồng ý nên... hức hức...!!!" nương ánh mắt đầy tức giận nhìn nó cậu gặm lên phần lộ

- Hạ Vy Tại Sao Cậu Lại Làm Vậy?

-(nó thân thiện nhìn cậu bằng ánh mắt cương quyết) đó là điều cô ta đáng phải nhận

- Cậu...Mau...!! Tôi xin lỗi mỹ ngọc đi

Nó không nói gì đứng dậy phui phui chân váy hướng ánh mắt nhìn về phía khác thay cho câu nói "tôi quan tâm ok" rồi coi họ như không khí quay bước định rời đi, từ hy thấy vậy càng tức giận gặm lên

- TÔI KÊU CẬU XIN LỖI CẬU CÓ NGHE KHÔNG??

- không thích

Nó cất giọng thân thiện lạnh lùng đến lạ rồi nhanh chóng rời đi không thèm liếc nhìn ai lấy một lần, từ hy lúc này có chút giật mình đây là lần đầu tiên cậu thấy thái độ của nó lạnh lùng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Những người tổn thương cô đều đáng chết

Hạ vy bỏ chạy ra ngoài không may va phải một người nào đó... là Hàn vũ rất nhanh nó xin lỗi anh rồi vội vàng bỏ đi khiến chàng trai chỉ kịp ừ ơ câu "thiên... thiên băng sao?"

Khi hạ vy vừa rời đi Lãnh phong cũng vừa bước tới Hàn vũ ngạc nhiên quay sang hỏi Phong

- Lãnh phong không phải Thiên băng nói hôm nay không tới đây sao?

- đúng vậy

- không đúng mình vừa thấy cô ấy ở đây hơn nửa ăn mặc rất nữ tính bộ dạng thực kì quái (chịu anh người ta mặc váy hồng thôi mà cũng kêu kì quái)

lãnh phong kiếm lời lạnh lùng đáp

- nhìn lắm

- không thể nào mất mình 10/10 đó, lúc nãy thiên băng va vào mình còn xin lỗi nữa cơ

- Áo tương

Nói rồi lãnh phong quay bước rời đi nói gì thì nói đều là vô lý thiên băng vốn không thích đến những nơi như thế này càng không ăn mặc nữ tính như hàn vũ kể, cô ở gần lãnh phong thì không nói rồi hai tầng băng ở gần nhau thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

trái lại là hàn vũ trước giờ cô vốn chán ghét khinh thường tính trăng hoa trẻ con của anh không để anh vào mắt, không coi ai ra gì, hàn vũ cũng nhận ra điều này nên hai người thực không hợp nhau chuyện băng nói xin lỗi anh hoặc vs bất kì ai đều là phi lý hết sức phi lý.

Hàn vũ đứng chờ người ra chôn chân tại chỗ nghĩ lại cũng khó hiểu nhưng anh đảm bảo mình không nhìn lầm. Lại nói đến từ hy sau khi đưa mỹ ngọc vào phòng chờ nghỉ ngơi lập tức đuổi theo nó cậu ta vừa rời đi thì có một chiếc lamborghini đỏ lại ngay cổng trường, bước xuống xe là một cô gái mặc chiếc quần jean đen mài rách, áo phông đen có mũ trùm kín đầu, phong cách không giống gì là đi dự tiệc.

đó không ai khác chính là Thiên băng cô vốn là muốn ở nhà để hoàn thành chút việc của công ty nhưng đang làm dở thì mới nhớ ra chiếc USB của mình đang ở trong tay Lãnh phong nên đành phải tới đây lấy lại, vừa bước chân vào liền thấy Lục hàn vũ đứng ở ngoài cổng thiên băng không thêm quan tâm mà đi lướt qua may sao hàn vũ nhận ra cô anh ta gọi với lại

- thiên băng sao cô vừa rồi đi sao giờ lại ở đây rồi?

Băng dừng bước cảm nhận câu hỏi của anh có chút không đúng liền xoay người nghi hoặc hỏi lại

- ý anh là sao? Tôi vừa ở đây?

- đúng thế không cần phải giả lai vậy đâu tôi vừa thấy cô hồi nãy cô còn va vào tôi rồi còn xin lỗi nữa đừng có chối tôi không hề nhìn lầm đâu nha

- (cô trầm ngâm suy nghĩ) vậy lúc đó tôi chạy hướng nào?

- thấy chưa lại giả bộ không biết rồi? (Chỉ về hướng nó chạy) chính là hướng đó đúng không? Tôi không hề nhìn lầm

- đúng vậy... tôi khi nãy đúng là có tới đây... ah... anh... chuyện ngày hôm nay gặp tôi không được nói cho ai biết

- tại sao? À ha tôi biết rồi cô là không muốn ai biết bộ dạng thực nữ vừa rồi đúng không?

- cứ cho là vậy

- nhận luôn đi lại còn giả bộ lạnh lùng

Cô hừ lạnh không đáp lại coi anh như không khí rồi chạy nhanh về phía nó lúc nãy, hàn vũ bắt mắt vừa đi vào trong miệng vừa lẩm bầm

"đúng rồi chính là cái thái độ kiêu ngạo đó không coi mình ra gì không chịu trả lời coi mình không tồn tại thực đáng ghét muốn bóp chết cô ta hừ!!!"

.....

Rồi khỏi trường bước chân nó dồn dập nhanh hơn rồi chợt đứng khựng lại bởi âm thanh vô cùng to

"VŨ HẠ VY"

từ hy gọi lớn khuôn mặt cậu đầy giận giữ những tia máu hằn lên mắt, đục ngầu nó quay lại nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh khốc cậu tiến lại gần

- Vũ hạ vy cậu... tại sao lại làm như vậy chứ...!!!

- chẳng phải khi nãy mỹ ngọc đã nói hết cho cậu nghe rồi sao? Cậu còn muốn gì ở tôi nữa chứ?

- tôi muốn chính miệng cậu giải thích

- giải thích... có quan trọng không... cậu sẽ tin tôi ư? Giữa 1 bên là bạn thân từ thuở nhỏ, còn 1 bên là bạn vừa quen chỉ vọn vẹn vài tháng cậu nghĩ mình sẽ tin ai hơn?

- tôi...!!!

- sao? Cứng miệng rồi phải không? Chẳng phải tôi dù có nói gì thì cũng đều là vô nghĩa hay sao? Chẳng phải đối vs những người giàu như các người thì loại nghèo hèn như tôi nói gì đều không có trọng lượng hay sao?

- tôi không giống như họ... tôi...!!!

- cậu sao? cũng giống như họ thôi các người đều như nhau cả đều miệt thị chúng tôi, hạ vy tôi đối với nhưng kẻ giàu sang như các người chỉ có một loại cảm giác đó là chán ghét và khinh tòm

- thật không ngờ tôi trong mắt cậu lại trở nên tồi tệ như thế... cậu... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- chẳng có chuyện gì cả đây mới là bản chất thật của tôi trước giờ những gì tôi đối vs cậu đều là giả tạo, giờ cậu đã biết rồi đấy? cũng chưa muộn đúng không? chẳng nhẽ mỹ ngọc không nói cho cậu biết tôi chính là loại người hai mặt, độc ác, tàn nhẫn, đáng ghê tởm hay sao?

- cậu đừng nghĩ về cô ấy như thế mỹ ngọc không hề nói gì về cậu cả cô ấy còn bảo tôi đuổi theo cậu và tha thứ cho cậu nữa...cô ấy...!!!

- cô ta cũng thật là cao thượng..."tha thứ" sao? Nực cười...!!!! nếu có người cần nhận được sự tha thứ thì đó không phải là tôi mà chính là cô ta

- tại sao cậu lại ngoan cố như vậy chứ? mỹ ngọc đã làm gì sai mà cậu lại ghét cô ấy như thế?

- sai? Cô ta không sai người sai cuối cùng vẫn là tôi DUƠNG TỬ HY mấu chốt của vấn đề chính là cậu tôi ngay từ đầu vẫn là không nên quen biết cậu càng không nên ảo tưởng đến việc làm bạn,

"bạn bè" sao? Đúng là viễn vông hảo huyền gặp cậu chính là sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi, vậy nên mong cậu từ giờ đừng xen vào chuyện của tôi đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa được không vậy? gặp nhau tốt nhất hãy cứ xem như người dưng nếu được như thế tôi xin cảm ơn cậu vô cùng, và còn...!!!!

mặt từ hy dần xám lại cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương vô cùng cậu hét lên

- ĐỪNG RỒI TÔI KHÔNG MUỐN NGHE NỮA... VŨ HA VY nếu cậu đã nói vậy... được... DUƠNG TỬ HY tôi đây cũng xin thành toàn cho cậu... có điều cậu hãy nhớ rõ những lời tuyệt tình ngày hôm nay... sẽ có một ngày cậu nhất định hối hận

Nói rồi từ hy quay lưng bỏ đi nó vẫn cố hét to đủ cho cậu nghe thấy

"CẢM ƠN CẬU ĐÃ NHẮC NHỞ TÔI NHẤT ĐỊNH SẼ NHỚ RÕ VÀ CÀNG KHÔNG BAO GIỜ HỐI HẬN"

bóng lưng cậu xa dần đôi mắt nó sụp xuống rồi theo cậu, vậy là tan nát rồi...!!!! đó chẳng phải điều nó muốn sao? Tại sao bây giờ lại buồn đến vậy? nhìn bóng dáng cậu cô đơn lẻ loi trên con đường dài nó càng cảm thấy tội lỗi cậu thì có lỗi gì với nó chứ, vốn là không đáng chịu sự đau thương như thế này cuối cùng vẫn là do nó quá ích kỉ chỉ biết nghĩ cho bản thân vì không muốn gặp thêm rắc rối mà nhẫn tâm lạnh lùng phủ phàng đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu như thế

nó vẫn là chỉ biết đem lại tổn thương cho người khác mỹ ngọc nói rất đúng nó là một ác quỷ nghĩ đến đây những kí ức đau khổ của quá khứ lại bủa vây tâm trí nó, hạ vy run rẩy bắt lực thu mình vào vệ đường bật khóc nức nở nỗi đau ấy nó cất giấu bao lâu nay tưởng như đã biến mất nhưng không... nó vẫn còn hiện hữu đâu đây trong trái tim nhỏ bé của hạ vy _ nó đã

từng giết người_

Năm ấy nó vừa tròn 13 tuổi xinh đẹp hơn người dù là một đứa trẻ nhưng nó không phải đi học nhiều vì đang học đại học thời gian vô cùng rảnh rỗi hôm ấy nó và ken cùng trốn nhà đi chơi lại gặp trời mưa tầm tã hai đứa chạy vào một nhà kho chú mưa trong căn nhà kho tối tăm đó có một người đàn ông say rượu

ông ta vừa nhìn thấy nó lập tức nở nụ cười dâm dăng háu đói vô cùng hân tã định rờ rờ đòi bại với nó, nhóc ken ra sức ngăn cản ôm chân hân ta cho nó chạy còn nó sợ hãi lùi về phía sau hân ta liền điên cuồng dùng chân sút vào người, vào đầu ken

hạ vy sợ hãi khóc thét lên nhìn ken bị ông ta đánh rờ rờ chết nó hoảng loạn vô cùng rồi bàn tay chợt chạm vào một thanh sắt ý nghĩ đáng sợ set qua đầu

"BUP, KENG"

Một loạt âm thanh phát ra nó từ từ đứng lên dùng thanh sắt ấy đập vào gáy hân, hân ta ngã lăn xuống đất nhưng đầu không hề chảy chút máu nào nó vứt bỏ thanh sắt chạy đến đỡ ken rồi tiến gần ông ta đưa tay vào gần mũi hốt hoảng rút tay lại khi phát hiện hân đã tắt thở

tại sao có thể chứ? ông ta thậm trí còn không hề chảy máu tại sao lại chết tức tưởi như thế được, hai chị em nó ôm nhau thu mình vào một góc tường sợ hãi, mãi cho đến khi ba nó tìm đến ông Lập nhìn thấy hiện trường mặt cũng tái nhợt căng hoảng hốt khi nghe ken kể lại mọi chuyện, ông lập tức bỏ thi thể hân ta lên xe rồi quăng xuống sông vài ngày sau đó ba nó đã điều tra ra tên cầm thú đó vốn nghiện ngập cờ bạc càng không có gia đình nhà cửa nên sự mất tích của hân không hề có ai mảy may quan tâm đến.

Trái lại là nó kể từ sau hôm đó luôn tự nhốt mình trong phòng suốt 3 tháng liền và trở lên lầm lì ít nói, lúc nào nó cũng thấy tay mình nhuộm đầy máu giống một 1 con ác quỷ tham lam thềm khát máu tưởi đêm đến hạ vy đều gặp ác mộng không thể chợp mắt được bác sĩ chẩn đoán nó bị bệnh trầm cảm nặng ba nó nghĩ cần đưa hạ vy đến sống ở môi trường khác nên ông quyết định cho nó đi học và quyết định ấy rất đúng

nó đã hoàn toàn trở lại bình thường sau 1 năm đi học tuy nói là hồi đi học hạ vy không có bạn nhưng không có nghĩa là những chuyện giao tiếp bạn bè bình thường không xảy ra những chuyện ấy ít nhiều cũng có lợi cho nó cộng với việc các thầy cô cũng vô cùng yêu quý, giúp đỡ nó rất nhiều tạo cơ hội cho hạ vy tham gia nhiều hoạt động ngoại khóa nên nó dần trở về với tính cách hồn nhiên ban đầu,

sau 2 năm không dài cũng không ngắn nó hoàn toàn quên đi câu chuyện kinh khủng đó giống như quãng thời gian ấy chưa từng xảy ra trong cuộc đời nó vậy. Hôm nay chính mỹ ngọc đã nhắc cho nó nhớ bản thân mình là ai? là người như thế nào? quá khứ đau khổ ấy cứ tự nhiên mà chảy về như dòng nước lũ ồ ạt, đó cũng là lí do mà hạ vy không nói lý lẽ tàn nhẫn với từ hy

nó biết cậu đau như thế nào khi nghe những lời ấy vì trong trái tim cậu nó không đơn thuần chỉ là bạn, trở về với thực tại không biết từ khi nào nước mắt của nó đã thôi rơi mà thay vào đó là đôi mắt thâm sâu vô hồn đến thương tâm hạ vy không hề hay biết có một người khác đã lặng lẽ đứng sau gốc cây âm thầm chứng kiến mọi chuyện vừa xảy ra, người đó giờ mới đến trước mặt nó nhẹ nhàng ngồi xuống cất giọng lạnh lùng nhưng lại có phần ôn nhu

- cô ổn chứ?

Nó có một chút giật mình hướng ánh mắt đỏ hoe còn vương vài giọt lệ nhìn về phía bên cạnh người cất nên giọng nói đó là một cô gái, cô ta mặc trên mình bộ quần áo màu đen khuôn mặt thì bị che đi bởi chiếc mũ trên áo phông nên nó không thể nhìn rõ dung nhan của cô ta

nhưng cơ hồ lại cảm thấy rất quen thuộc gần gũi và đặc biệt vô cùng ấm áp nhất thời hạ vy lại cảm thấy mình như như đang được tre chở, cô gái đó thấy nó không trả lời liền cho rằng nó không muốn tiếp xúc với người lạ nên cố tiếp lời làm thân

- cô có muốn tâm sự cùng tôi không?

- nhưng chúng ta không quen biết nhau?

- cô đã nghe câu tâm sự cùng người lạ chưa?

- rồi

- "tâm sự cùng người lạ" chẳng phải như thế rất tốt sao? Cô không biết tôi, tôi cũng không biết cô chúng ta không hề quen biết nhau cô cũng không cần phải sợ tôi tiết lộ chuyện của mình ra, có lẽ hôm nay là do duyên số cho tôi gặp cô chúng ta có thể thoải mái tâm sự

- tôi sẽ thử

- cô yêu chàng trai đó nhiều đến vậy sao?

- không hề

- "không hề" chẳng phải vì rất yêu nên khi cãi nhau cùng hân ta cô mới khóc thương tâm như vậy sao?

- tôi là vì chuyện khác nên mới như vậy

- cô có thể kể cho tôi nghe được không

- (im lặng)

- nếu cô không thích cũng không sao tôi không ép, cô có thể không nói ra

- tôi... sẽ kể cho cô nghe

Năm ấy tôi.....!!!

Nó không hiểu sao lại có cảm giác vô cùng đặc biệt với người bên cạnh, nó có thể kể lại cho cô ta nghe một cách dễ dàng và chân thực nhất có thể

sau khi nghe hạ vy kể xong cô ta bất chợt đứng bật dậy nó khẽ quan sát cô nhưng vì mặt bị che kín nên nó không thấy được biểu cảm trên khuôn mặt chỉ thấy bàn tay cô gái đó siết chặt thành nắm đấm

nở nụ cười tự hiểu bản thân nó cho rằng cô gái này là đang ghê tởm sợ hãi trước mình, cất chất giọng nhẹ nhàng hạ vy không hề mong nhận được sự đồng cảm của người bên cạnh

- có phải giờ cô cảm thấy rất ghê tởm trước một sát nhân như tôi đúng không?

Nó cứ nghĩ cô gái này sẽ sợ hãi bỏ chạy hoặc lúng túng tránh xa nó nhưng... không... trái ngược với suy nghĩ của nó cô từ từ thả lỏng bàn tay cất giọng băng lãnh lạnh đến thấu xương không 1 chút nhiệt độ

- cô làm rất đúng những người tổn thương cô đều đáng chết, nên nhớ nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân

Nó vẫn là đang tiêu thụ lời nói nhẹ nhưng lại có sức công phá lớn này thì cô gái ấy đã bỏ đi, hạ vỵ thật không ngờ sẽ có một ngày có người cùng đồng cảm với mình, coi kẻ thù của nó như kẻ thù của mình giống như cô gái lạ này

chút hết lổ lỏng thật thoải mái biết bao, bỗng trái tim nó như có dòng nước ấm chảy qua dễ chịu vô cùng, nở nụ cười buồn nó đứng dậy ra về.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có biến

Bước xuống xe bus chỉ còn một đoạn đường nữa là về tới nhà, nó thong thả bước đi đều đều trên con đường đầy ánh đèn vàng bóng nó đồ dài về phía trước từng làn gió nhẹ thổi qua mái tóc một cách lưu luyến đôi bàn chân bước đi hờ hững rồi bỗng dừng lại, phía trước mặt hạ vỵ là một đoạn đường trải đầy đá quây nhấp nhô tuy không rộng nhưng rất dài

đôi mắt buồn sụp xuống nó cúi mình tháo giày ra rồi bắt đầu bước đi trên đoạn đường ấy, đôi chân trần nhỏ bé trắng nõn khẽ run lên từng hồi cảm giác đau buốt truyền từ chân tới hệ thống não cứ như thế nó bước đi rất bình thản khuôn mặt không hề có một chút biểu cảm những tưởng rằng làm vậy, thì trái tim sẽ bớt đau nhưng nào ngờ đó chỉ là một biện pháp tự hành hạ bản thân,

ngay lúc này đây nó chỉ ước mình có một bộ não giống cá vàng chỉ cần ngủ một giấc qua đêm thì khi thức dậy sẽ không nhớ gì nữa, mỗi một ngày sẽ lại là một khởi đầu mới.

.....

Cùng lúc đó tại một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy trong căn phòng với tông màu chủ yếu là trắng tinh khiết và đen huyền bí thiên băng ngồi trên bàn làm việc trạng thái vô cùng mệt mỏi cô lấy điện thoại bấm một dãy số quen thuộc chưa đầy hai giây sau người đầu gối bên kia đã bắc máy truyền đến tai là một thanh âm vô cùng ấm áp

- thiên anh...!! à không... thiên băng con gái, muốn vậy rồi con còn chưa ngủ sao?

- dạ thưa... mẹ có thể gọi con là thiên anh

- mẹ xin lỗi đã lâu vậy rồi còn chưa quen mà con gọi ta có việc gì quan trọng sao?

- con đã tìm thấy thiên băng rồi

- thật vậy sao? Con nói cho mẹ nghe mẹ lập tức bay về việt nam gặp nó

- mẹ con cũng chỉ là gặp băng lần đầu hơn nữa con bé hình như không còn nhớ gì, con muốn từ từ điều tra thêm về chuyện năm ấy nói cho mẹ biết là để mẹ đỡ lo lắng nhưng con muốn mẹ giữ bí mật chuyện này với ba và ông nội

- nhưng tại sao?

- con sợ họ quá vội vã đến tìm thiên băng làm con bé không kịp tiếp nhận hơn nữa nếu để con bé biết mình nhận giặt làm cha chắc gì con bé đã tin như vậy e rằng cơ sở sau này khó đoán chúng ta nhất thời không thể kiểm soát

- được mẹ hứa với con, mong sớm nhất được tin tốt từ con

- cảm ơn mẹ đã tin tưởng giao chuyện này cho con, con nhất định không làm mẹ thất vọng

- tốt, không cần khách sáo vậy chắc con cũng mệt rồi mau đi ngủ đi

- vâng

Tất dt thiên anh nằm vật xuống đường đôi mắt lơ đãng dần khép lại vô cùng mệt mỏi từ trong kí ức âm thanh trong trẻo lại truyền tới

"Chị thiên anh hôm nay ở nhà chơi với băng nhi được không?"

"băng nhi yêu chị hai nhất chị thích gì băng nhi đều có thể cho chị"

"sau này em nhất định sẽ bảo vệ chị hai"

"Chị hai là nhất, chị hai muôn năm"

Lúc còn nhỏ chỉ có thiên anh thỉnh thoảng được ra ngoài chơi còn băng thì vì đảm bảo an toàn tính mạng nên không được ra ngoài lúc đó nó đều rất thích nghe cô kể về thế giới bên ngoài càng thích hơn khi cô ở nhà chơi vs nó, hồi bé băng còn có sở thích vô cùng quái dị đó là ngắm chị gái của mình nó có thể ngồi hàng giờ chỉ để ngắm thiên anh có thể nói là băng cực kì, cực kì sùng bái cô.

Từ đó đến tận bây giờ cô vẫn cho là em gái của mình thật ngốc rõ ràng là có khuôn mặt ngoại hình giống hệt cô vậy mà vẫn luôn miệng khen cô xinh đẹp nhìn cô với ánh mắt sùng nịnh nhưng cô ngàn vạn lần không biết nó như vậy đều là có lí do riêng của mình, băng thích ngắm nhìn thiên anh là bởi vì nó luôn cho rằng có một người chị giống mình y như đúc đó là điều vô cùng kỳ diệu của tạo hoá, vô cùng thiêng liêng không từ ngữ nào có thể miêu tả được khiến nó cảm thấy vô cùng thú vị.

Bỗng đôi mắt của thiên anh mở to ra chứa đầy hận thù trở về thực tại cô nhớ tới những gì nó vừa kể lúc này, đáy lòng không khỏi chua xót thật không ngờ khi còn nhỏ thiên băng đưa em gái nhỏ của cô đã phải trải qua những ngày tháng đen tối đáng sợ ấy điều này khiến cô hận chính bản thân mình hơn, là do cô...đều là lỗi của cô nên thiên băng phải chịu khổ như vậy thiên anh tự nhủ với bản thân sau này dù phải trả bất cứ giá nào cô cũng phải đưa băng về và bù đắp cho nó thật tốt.

Buổi tối ngày hôm nay đối với rất nhiều người sẽ lại là một đêm khó ngủ, nó cũng chẳng khá khẩm hơn là bao tự nhốt mình trong phòng tối om, tự dày vò cao cấu thể xác của chính mình, nước mắt trào trào không thể ngăn lại có lẽ chứng bệnh trầm cảm vẫn chưa khỏi hẳn và đang tái phát cảm giác khổ khổ vẫn bao trùm lên tâm hồn nó.

Sáng sớm trên nền đất lạnh lẽo nó chỉ vừa chợp mắt được khoảng một tiếng bỗng giật mình thức giấc đôi mắt mơ hồ thăm cuồn và mệt mỏi nhìn về phía cửa sổ nó nhận ra hôm nay lại là một ngày đẹp, bình minh bắt đầu lên những ánh sáng màu vàng cam huyền diệu soi chiếu nhay nhót qua khung cửa rọi vào nền đất lạnh ngắt suối ẩm vạt vật khung cảnh đẹp vô cùng nhưng đối với nó chỉ là hư không vì người xưa có câu nói rất đúng

"người buồn cảnh có vui bao giờ".

Hạ vy đứng dậy một cách khó nhọc bước vào phòng tắm mở vòi hoa sen mức mạnh nhất từng đợt nước buốt lạnh rội thẳng vào người, vào cả những vết thương tối qua giúp nó tỉnh táo hơn rất nhiều, nhận thấy trên mình đầy vết cào hạ vy liền mặc một bộ quần áo dài để che đi, bước xuống lầu không thấy ông lập đầu có lẽ hôm nay ông đi làm sớm vì giờ chỉ mới 5 rưỡi thôi cảm thấy quá mệt mỏi nó liền quyết định nghỉ học rồi lên phòng ngủ tiếp cố gắng quên đi chuyện ngày hôm qua.

Không khí trong nhà cứ lặng lẽ như thế trôi đi nhưng trái ngược với sự yên bình đó thì ở trường Dream hôm nay sẽ có biến cố rất lớn chuyện xảy ra vào tối hôm qua đã lan truyền rộng rãi khắp trường miệng lưỡi thế gian đúng là vô cùng sắc bén không biết sự việc đã bị thổi phồng lên đến mức nào rồi chỉ biết chắc một điều là mọi người đều đứng về phía mỹ ngọc mà nghi kỵ nó.

Có người nói rằng nó vì đố kỵ với mỹ ngọc nên mới đánh cô ta người khác lại nghĩ nó và ngọc vì dành trai mà đánh nhau xứt đầu mẻ trán rồi cái gì mà Hạ vy thất xứng. Từ hy mãi mãi chỉ coi trọng mỹ ngọc còn nó là một mó đồ chơi khi đã chơi chán hết hứng thú tự khắc sẽ bị vứt bỏ, như thế còn không đáng sợ bằng việc họ cho rằng nó đã lên đường với cậu rồi già vờ có thai, sau đó bị mỹ ngọc phát hiện và vạch trần trước mặt từ hy tiếp đó là dẫn đến sự việc đánh nhau, mọi chuyện chẳng đâu vào đâu cứ loạn lên như thế trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của toàn trường.

Ba mẹ của mỹ ngọc cũng đã biết chuyện này hơn nửa không biết từ đâu mà họ có đoạn video nó đánh mỹ ngọc, ba mẹ cô ta vô cùng phẫn lộ đưa con gái vàng ngọc của họ lại bị một đứa thấp hèn như nó đánh, dĩ nhiên họ không tài nào chấp nhận được ngay buổi sáng hôm nay họ đã lập tức lên trường làm âm ỉ lên gây sức ép yêu cầu ban giám hiệu nhà trường, kỉ luật và đuổi học nó.

Hiệu trưởng vô cùng khó xử chứng cứ đều có đủ cộng với gia đình họ có quyền có tiền ông vốn không thể đắc tội nhưng đuổi học lại là hình phạt quá nặng nề đối với một học sinh nên nhớ nếu đã bị đuổi học ở trường Dream, King hay Royal thì từ đó về sau sẽ không có bất cứ một ngôi trường nào dám nhận h/s đó tương lai vô cùng tăm tối, hiệu trưởng thở dài ông không thể nhẫn tâm hủy hoại một thiên tài như Hạ vy có lẽ giải pháp đầu tiên bây giờ là phải mời phụ huynh của nó đến đây nói chuyện

.....15 phút sau.....

Ba nó đang họp biết được chuyện này ngay lập tức phi đến trường, còn giờ ông đang ngồi đối diện với hiệu trưởng nhưng ánh mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nơi đang diễn ra vụ ầu đã của nó cùng một học sinh khác, ông Lập dường như không tin vào mắt mình đưa con gái ngoan hiền của ông sao lại biến thành như vậy nhìn biểu hiện trên khuôn mặt hạ vy ông cũng mập mờ đoán ra có lẽ nữ sinh bị con gái ông đánh đã cố gắng khiêu khích chạm đến giới hạn của nó nên mới sảy ra chuyện này, lỗi cũng không thể hoàn toàn trách hạ vy

sau khi xem xong liền có hai lỗi lo xuất hiện trong lòng ông một là chuyện khiến con gái ông tức giận mất kiểm soát như thế hẳn không phải là chuyện nhỏ chắc chắn tâm trạng của hạ vy bây giờ đang bất ổn sợ con bé làm chuyện dại dột nên ông cần về nhà thăm nó ngay, hai là ông muốn biến ban giám hiệu nhà trường sẽ xử lí con gái ông ra sao gấp máy tính lại ông điền nhiên hỏi hiệu trưởng

- tôi đã xem và cũng đã hiểu không biết nhà trường định xử lí sự việc này ra sao?

- chúng tôi đang xem xét dù sao hạ vy em ấy cũng là một h/s giỏi hạnh kiểm trước giờ đều tốt có

điều. ....!!!

- có điều làm sao?

- phụ huynh của h/s bị hại gây sức ép với chúng tôi yêu cầu đuổi học

- hình phạt đó không phải quá nặng rồi sao? Hơn nữa ai nhìn vào cũng thấy không phải tự dưng mà con gái tôi ra tay đánh người

- tôi biết nhưng họ có chứng cứ rõ ràng chúng tôi cũng không thể làm khác

- vậy nếu tôi thuyết phục được họ ngại sẽ không đuổi học con bé chứ?

- đó là điều đương nhiên

- được... vậy tôi xin đi trước, tôi sẽ đến nhà nữ sinh đó đàm phán xem sao?

-được tôi đợi tin tốt của ông

- chào

- chào

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ: Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Uy hiếp

Rời khỏi trường không theo như dự định về thăm nó mà ông Lập lại đi đến biệt thự nhà họ Đào sau khi được mời vào trong sảnh ông bước xuống xe một cách bình tĩnh đối diện với những kẻ quyền thế nhiều tiền này ông nhất định không được run sợ, yếu đuối, nóng vội mà phải tỏ ra lạnh lùng điềm tĩnh có như vậy mới có thể lấy lãnh khí của mình áp chế họ.

Vào đến phòng khách ông đã nhìn thấy Đào Thế Lương (tức ba của mỹ ngọc) ngồi chiếm chế tự cao tự đại trên chiếc sofa màu sữa chân vát chéo, tay phải cầm một ly rượu vang đỏ lắc nhẹ thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm nhỏ, hành động vốn là không coi ba nó ra gì nhưng ông Lập không hề để ý tới trực tiếp tiến lại ghế sofa ngồi xuống, ông lương khá bất ngờ trước thái

độ này rõ ràng là tới xin xỏ vậy mà không hề tỏ ra khép nép khiêm tốn hay nhún nhường gì cả. Ba nó nhận thấy thái độ bất thường của chủ tịch Lương mỉm cười như có như không mờ lờ trước

- chào, tôi là Vũ Trần Lập ba của Hạ vy

- tôi biết chúng ta nên vào thẳng vấn đề

- được... như vậy cũng tốt, tôi muốn ông hủy bỏ yêu cầu đuổi con gái tôi ra khỏi trường

- Ha Ha Ha!!! Vũ trần lập ông quá tự tin rồi đó? chỉ là giám đốc của một công ti nhỏ bé mà dám ở đây

lớn giọng yêu cầu tôi, ông đứng là vọng tưởng con gái của ông nhất định tôi sẽ không tha cho nó

- tôi quá tự tin...!! Đừng vậy...nhưng Chủ tịch Lương chẳng nhẽ với những kinh nghiệm sống trên thương trường dày đặc như ông lại không nhìn ra tôi như vậy đều là đã có sự chuyển bị

- (đang cười nghe đến đây mặt bỗng đen lại) ý ông là sao?

- hừ...!! buôn lậu vũ khí, hàng cấm, buôn bán động vật quý hiếm, chôn thuế nhà nước, nhận hối lộ, đút lót, thủ quỹ công ty, lừa đảo buôn bán mặt hàng kém chất lượng...bala bala...!! Không biết những thứ này có đủ không hay ông còn muốn tôi đọc ra ngày tháng cụ thể và những người có dính nịu tới có điều chủ tịch lương à!! ông làm nhiều việc phi pháp như thế tôi không có nhớ hết được nếu muốn biết rõ có lẽ tôi cần xem giấy tờ mới nhớ hết được

Ba nó đọc một tràng dài nhếch mép cười còn ông Lương mặt tái nhợt không thể nào những chuyện này đều là bí mật của ông rất ít người biết sao người đàn ông này lại rõ như vậy

-(lấp bắp) ông... làm sao...mà ông... biết được...!!

- làm sao tôi biết điều đó không quan trọng...quan trọng là ngày mai giới báo trí và cảnh sát có biết chuyện này hay không? Mà quyền quyết định lại phụ thuộc vào ông

- đừng tưởng nói vài câu là tôi sẽ sợ ông nếu không có bằng chứng sẽ không ai tin đâu

- không có bằng chứng? vậy ông nghĩ làm sao tôi lại biết rõ như thế? không nói nhiều nữa tôi cho ông 15' suy nghĩ nếu ông không gọi cho hiệu trưởng thì không phải sáng mai đâu mà ngay lập tức những chứng cứ bất lợi cho ông sẽ ở trong tay phóng viên cùng bọn góm

Đào thế lương im lặng lúc này ông vô cùng rối không biết có lên tin hay không nhưng nhìn khí thế của giám đốc Vũ ông cũng có chút lo sợ thấy vậy ba nó nói tiếp

"không còn sớm nữa tôi về trước đây ông cứ suy nghĩ cho thật kỹ có điều cũng nhanh lên một chút sự kiên nhẫn của tôi không có nhiều, à mà quên nhắc ông con gái tôi đã có bằng đại học rồi nên nhớ nếu quyết định sai lầm thứ tôi mất là một trò chơi bán thời gian của con gái còn ông là cả một tập đoàn, một cuộc sống giàu sang, tự do(ý nói ông này phải vào tù)"

Ba nó ra khỏi biệt thự nhà mỹ ngọc vừa lái xe rồi đi được khoảng 15' sau thì nhận được điện thoại của Hiệu trưởng thông báo hạ vy không bị đuổi học mà chỉ bị hạ hạnh kiểm trong năm. Đến lúc này ông mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nước cờ này ông đi quá thực quá nguy hiểm, thật ra thì ông không hề có chứng cứ gì cả

chỉ là trước đây có biết chút ít về những chuyện này lại cộng thêm việc tập đoàn nhà họ Đào trong 3 năm gần gũi từ một công ty nhỏ đột nhiên biến thành một tập đoàn lớn nằm trong top 100 người giàu nhất thế giới nếu chỉ dựa vào sức lực của Đào thế lương, con người tự phụ này thì không bao giờ có chuyện đó xảy ra, nhờ vào đó mà ông đã suy luận ra nhưng việc phạm pháp mà hắn ta làm rồi mạo hiểm, mạnh miệng uy hiếp thật không ngờ tất cả đều đúng.

Tạm gác lại mọi chuyện giờ ông phải về nhà cái đã đường về khá xa lên lúc ông về tới nhà thì trời cũng chập tối ông Lập nhanh chóng chạy lên lầu nhưng đi qua phòng bếp lại thấy có tiếng động đoán là có người lên ông vào xem liền thấy thân ảnh quen thuộc của con gái ngay trước mắt, trái ngược với tưởng tượng của ông Hạ vy không hề có dấu hiệu bất ổn gì cả mà ngược lại con bé còn đang vui vẻ xếp thức ăn đã được nấu chín lên bàn nhìn thấy ông, nó vội chạy đến vừa ôm tay ông nhún xuống ghế vừa tươi cười nói

"sao hôm nay ba về sớm quá vậy? Cũng may con đã nấu chín cơm ba mau ngồi xuống đây ăn cho nóng"

Thấy biểu hiện của nó ông cũng không nóng vội đợi Hạ vy yên trí ngồi xuống ghế đối diện mình mới mở miệng

"hôm nay con không đi học sao?"

Nó đang xới cơm bàn tay chợt dừng lại 2 giây ánh mắt mang ý buồn rồi nhanh chóng trở về trạng thái ban đầu

"À hôm qua trường con có tổ chức một sự kiện rất lớn sợ h/s mệt lên hôm nay hiệu trưởng cho nghỉ ạ"

RẦM.....!!!!

"CON CÒN ĐỊNH NÓI DỐI TA ĐẾN KHI NÀO"

Ba nó đập mạnh tay xuống bàn khiến nước trong cốc sóng sánh trực trào đổ ra ngoài còn nó giật thót tim lấp bắp

- ba à...ba...ba...nói gì vậy...? Con không hiểu?

- con còn muốn nói dối ba sao? Hạ vy chuyện ở trường hôm qua ta đã biết rồi

- ba biết rồi sao? con... xin lỗi

- "xin lỗi" nếu không phải hôm nay hiệu trưởng gọi điện cho ba thì con định dấu ta đến khi nào? Hạ vy con có biết không? họ muốn đuổi học con đó, cũng may ta nhanh trí nghĩ ra cách nếu không mọi chuyện sẽ theo chiều hướng tồi tệ rồi

- đuổi học thì có sao chứ? Con không sợ

- con nói gì? Nhắc lại cho ta nghe

- Ý CON NÓI LÀ CON KHÔNG MUỐN ĐI HỌC NỮA

- con điên rồi sao?

- Con không điên, ba à con đã tốt nghiệp đại học rồi không cần phải học lại trường trình cấp ba nữa đâu

- Hạ vy con biết rằng ta để cho con đến trường không phải chỉ vì kiến thức, con phải biết trường học là môi trường tốt nhất cho con rồi

- CON KHÔNG CẦN, bệnh của con đã khỏi rồi con không muốn đi học nữa

- bệnh của con khỏi rồi sao? Con chắc chứ...? Được...!!

Nói rồi ông lao nhanh tới chỗ nó lôi ra khỏi bàn ăn đồng thời kéo tay áo của nó lên để lộ những vết xước do móng tay gây ra, ba nó lớn giọng

- VẬY CON GIẢI THÍCH NHƯ THẾ NÀO VỀ NHỮNG THỨ NÀY?

Nó im lặng không nói lên lời ngồi thụp xuống đất sống mũi cay xè rung rung nước mắt, ba nó thấy vậy cũng ngồi lòng ngồi xuống ôm hạ vy vào lòng mà nhẹ nhàng nói

- con gái ngoan đừng khóc, ta là ba của con mà con có thể mở lòng mà tâm sự với ba, ta biết sẽ rất khó nhưng đó là điều tốt nhất dành cho con, ta rất sợ lại phải một lần nữa nhìn thấy con suy sụp tự hành hạ bản thân chết dần chết mòn với căn bệnh trầm cảm, ta thực sự rất sợ sẽ mất con nếu con xảy ra chuyện gì ba làm sao sống tiếp đây

Nghe đến đây nó không kiềm được mà oà khóc nức nở trong lòng ông, bàn tay nắm chặt lấy gấu áo có lẽ nó đã không thể kiềm chế, dấu sự đau khổ sợ hãi của mình nữa rồi con người ai cũng đều có giới hạn chịu đựng nhất định

"ba à con rất sợ tới qua con lại nhớ đến "chuyện năm đó" con không thể chợp mắt được cứ hể nhắm mắt lại là con lại thấy hấn ta đang trợn mắt nhìn con, con thấy tay mình dính đầy máu sần nhả cũng lạnh lẽo toàn máu nữa

ba à liệu có phải hấn ta chết không nhắm mắt cho nên mới trở về ám ảnh con đúng không? Có phải con là quý dữ giống như mỹ ngọc nói đúng không ba? ĐÚNG KHÔNG...?! ĐÚNG KHÔNG VẬY...??...CHẮC CHẮN LÀ NHƯ THẾ RỒI...!! Đúng...là như thế...!!!

Nó mất kiểm soát trong giọng nói lại có chút điên loạn ông Lập thấy vậy vô cùng đau khổ nhưng cũng không thay đổi được gì chỉ biết ôm nó vào lòng mà an ủi làm chỗ dựa cho nó, lúc sau hạ vy thiếp đi ông bế nó lên phòng nghỉ ngơi nhìn nó ngay cả lúc ngủ vẫn chưa hết sợ hãi vàng chán thính thoảng lại nhăn nhúm, lông mày nhíu lại khiến ông rất đau lòng thương xót trái tim như bị ai đó hung hăng vò nát,

bước nhẹ ra ngoài ông sợ nếu còn tiếp tục ở đây sẽ không chịu được mà ngay lập tức muốn giết chết những người làm tổn thương nó nhưng với khả năng hiện tại của ông e rằng không thể thực hiện được chỉ có thể tự nhủ trong lòng, thiên thần nhỏ của ông không đáng phải chịu sự dằn vặt này ông nhất định phải đối tốt với nó hơn nữa còn phải trả nợ cho những lầm lỗi của mình gây ra.

"Khóc đơn giản cũng chỉ là sự bất lực của tâm hồn,

khóc được thì khóc thôi,

khóc cho thấu hiểu bản thân.

Trong đời còn khóc được thì cũng chưa phải là bị thương quá nhiều...!!!

Mạnh mẽ lên cô gái...!"

_RaloZ

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Bị tẩy chay

Thu mình lại lòng đầy tâm sự

Trái lòng ra hoá kiếp mua vui

Thiên hạ hiểu kì, kẻ phù phiếm

Tri kỷ trên đời dễ kiếm vậy sao?

RaloZ

Mở mắt thức dậy hôm nay tâm trạng nó đã tốt hơn rất nhiều dường như đã gần trở lại bình thường một ngày đau khổ là quá đủ rồi, tất cả đã kết thúc nó cần quên đi mọi chuyện và phần trần hơn một chút để tiếp tục sống tốt,

vào phòng tắm làm vsen rồi thay đồng phục chuẩn bị đi học, đúng thể dù không muốn nhưng nó vẫn phải tiếp tục đến trường bởi vì chỉ cần là điều ba muốn nó đều làm theo bất kể đúng sai, từ trước đến giờ nó vẫn là một đứa con ngoan ngoãn như thế chính xác chuẩn kiểu mẫu "con nhà người ta".

Xuống nhà ăn sáng hạ vy nở nụ cười tươi chào ba, ông lập thấy đáng về của nó hết sức hài lòng hôm qua ông còn tự nhủ lòng mình nếu sáng nay nó vẫn một mực không chịu đi học thì ông sẽ chiều theo ý nó. Cũng vừa lúc ông nấu ăn xong thế là cả hai im lặng ngồi ăn không một ai nói thêm lời nào, hôm nay ông chờ nó tới trường trên xe hai cha con đã bắt đầu nói chuyện cười đùa vui vẻ chẳng mấy chốc đã đến cổng trường nó chào tạm biệt ba rồi vào trong.

Thời gian cũng không còn sớm đã gần vào học nên sân trường rất đông h/s, vừa nhìn thấy hạ vy là ngay lập tức mọi người tụm năm tụm ba chỉ trỏ bàn tán, có người còn xi xào to nhỏ có tình chửi to cho nó nghe tiếng, họ nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ, xem thường, hạ vy cố gắng lờ đi coi như không nghe không thấy gì cố gắng đi nhanh hơn để vào lớp

"ÀO... ỤP... BỊCH...!!!!"

Nó chỉ vừa bước chân vào cửa lớp thôi còn chưa kịp làm thêm điều gì thì đã bị một xô nước đổ lên đầu ướt từ trên xuống dưới tiếp đó bị một 2 túi bột mỳ từ hai bên đổ ụp lên bả vai, còn chưa hết chò vui...

không giống như trong phim hay trong truyện họ không chuyên bị trổng ném nó mà chơi kiểu

"cây nhà lá vườn"

có gì ném lấy họ vừa chửi mắng thậm tệ, cười nhạo nó vừa ném nhưng thứ như giấy vò, bút, thước, sách vở và cả máy tính bỏ túi nữa...vvv.

THỀ...!!! là lúc ấy nó đau đớn và tức đến phát khóc đi được, mạnh tay ném cái xô nước trên đầu xuống đất một cái "CHENG", nó nhìn những gương mặt quen thuộc trong lớp với đôi mắt hừng hực lửa nhưng họ đâu có quan tâm, à tuyệt mai ề là bước đến phía nó

"cô tức giận cái gì chứ? Chúng tôi chỉ giúp cô thanh tẩy nhân cách thôi mà"

Ngọc điểm cũng tiếp lời vừa nói vừa nhấn mạnh vào một bên bả vai của nó

"Đừng rồi đó cắt cái mắt toàn lông tím của cô đi nhân cách thì thôi tha mà cứ già bộ thanh cao, cô diễn kịch cho ai xem hả"

Nó mắt dà từng bước lùi về sau theo lực từng cái dí mạnh của ngọc điểm dù tức giận nhưng nó vẫn không phản kháng nắm chặt tay thành nắm đấm cổ kim nên hạ vỵ tự nói thầm với chính mình

"phải nhin nhất định phải nhẩn nhin có vậy quãng thời gian sau này mới có thể học ở đây yên ổn"

Ngọc điểm đã thôi không ản nó nữa mà thay vào đó ả ta nhìn nó nhếch mép

"trời ôi!! nhìn cái bộ mặt ngây thơ vô tội của cô ta kia, thật buồn nôn, hôm nay ngọc điểm tôi nhất định cho cô một bài học"

Nói dòi ả ta giờ thẳng tay định bạt tai nó, hạ vỵ im lặng nhắm mắt cam chịu...1s...2s...3s...4s...đến 5s rồi mà chẳng thấy mặt mình bị đau rát nó mở mắt ra thì ngay tức đập vào tầm nhìn là thân ảnh của một chàng trai vừa lạ vừa quen, thì ra lúc này là cậu ta chặn tay ngọc điểm lại không để cô ta tát nó. Bị cản ngọc điểm vô cùng tức giận quát to

"Lớp trưởng đây không phải chuyện của cậu, mời tránh ra"

Da huy nhếch mép cười diều cọt nhưng giọng nói lại mang ý hăm dọa

- cô đã gọi tôi một tiếng lớp trưởng, mà hạ vỵ lại là thành viên của lớp nên chuyện này tôi nhất định phải quản

- cậu... cậu cũng bị con nhỏ này mê hoặc rồi sao?

Da huy bơ câu hỏi của ngọc điểm nhìn một lượt tất cả h/s có mặt ở đây lớn giọng cảnh cáo

"nói cho mấy người biết nếu còn để tôi nhìn thấy những chuyện như thế này một lần nữa thì nợ mới nợ cũ tôi sẽ thanh toán luôn cả thể"

Nói dòi cậu kéo tay nó rời đi, bây giờ các lớp cũng đã vào học tiết đầu tiên sân trường vô cùng vắng vẻ chỉ có ánh nắng tran hoà và hình bóng của hai h/s, một nam tay đút túi quần sải dài bước chân đi trước, còn một nữ bộ dạng nhếch nhác lững thững cúi gầm mặt theo sau, cảm thấy hạ vỵ đi quá chậm bỏ lại khoảng cách hai người quá xa, Da huy dừng bước quay lưng đi về phía ngược lại đến chỗ nó nhẹ giọng

"này cậu đi nhanh hơn một chút được không? Hay muốn tôi bế cậu nên như trong mấy bộ phim ngôn tình của trung quốc hả? Nói trước tôi không bế đâu nha!! Tại người cậu giờ bản lĩnh dính bột ả"

Nó im lặng lắc đầu bước đi nhanh hơn một chút thay câu trả lời nhưng vẫn không làm cậu hài lòng nên Da huy cầm lấy cổ tay nó mà kéo đi nhanh như chạy vậy, điểm dừng của tụi nó là nhà vệ sinh nữ cậu quẳng cho nó một bộ đồng phục thể dục của nam để nó thay còn của ả thì mọi người biết rồi đó.

15" sau nó bước ra với chiếc quần đùi màu đen dài quá gối cùng chiếc áo ba lỗ màu đen kẻ sọc caro trắng đỏ ở tay dài chùm móng đúng là đồ của con trai có khác rộng thùng thà thùng thình, nhìn bộ dạng của nó kiến cậu thiếu chút nữa là phì cười chỉnh lại bộ mặt cho nghiêm túc một chút cậu lại định kéo nó đi, lúc này nó dứt tay mình lại lí nhí

- cậu đừng bắt tôi đi nhanh nữa được không?

- tại sao vậy?

- tôi bị đau chân không thể chạy nhanh giống lúc này nữa đâu

Lúc này cậu mới để ý mắt cá chân của nó bị xưng lên có lẽ bị máy tính bỏ túi ném vào, thờ dài cậu dịu nó đi nghe có vẻ ân cần nhẹ nhàng nhưng tên này cũng thật là ác, bắt nó trèo lên tận sân thượng mới chịu cõ, giờ nó và huy đã yên vị ngồi trên sân thượng đầy gió và nắng không khí yên lặng nó mở lời trước

- cảm ơn cậu đã giúp tôi

- không có gì tại hôm nay cái tên tử hy đó không đi học, không ai giúp cậu nên tôi mới phải ra tay trợ giúp

- dù cậu ta đi học cũng không giúp tôi đâu, tôi cũng không mong nhận được sự giúp đỡ đó

- ý gì đây? hai người giận nhau sao?

Nó im lặng không muốn nhắc đến tử hy nữa liền chuyển chủ đề trêu chọc cậu

- này sao tự nhiên giúp tôi nhiệt tình vậy? Có phải... cậu có gì gì với tôi đúng không? Nói trước tôi không thích cậu đâu nha...!!

- ha ha ha...!! vũ hạ vỵ cậu bị xô nước khi nãy đổ chúng vào trong não sao kiến não bị úng thủy hả? Ảo tưởng

- xì nếu không sao tự nhiên tốt với tôi như vậy? bình thường tôi thấy cậu vô tâm lắm mà, có bao giờ thấy quán chuyện của người khác đâu, câu cửa miệng của cậu là gì tôi vẫn còn nhớ rất rõ "không phải chuyện của tôi"

- thì... tại vì tôi không muốn cậu giống như chị gái tôi

- hà là sao?

- thật ra thì tôi có một người chị gái hơn 1 tuổi, chị ấy trước đây cũng rất thích tử hy còn tỏ tình trước toàn trường nữa kết quả bị từ chối, lúc ấy gia đình tôi chỉ làm ăn nhỏ không có quyền thế như bây giờ nên từ sau hôm đó chị thường bị bạn bè cười nhạo, ăn hiếp, tẩy chay, đánh đập rồi chị không chịu được mà tự tử.

Sau đó tôi cố gắng học thật tốt với ý muốn vào đây trả thù nhưng lại nhận ra đó là chuyện thường tình của những ngôi trường như thế này nên thôi đành bỏ qua, cố gắng học cho xong không quan tâm đến lũ người ấy, bọn họ cũng nhận ra tôi là em của chị nhưng không giám ho he gì vì giờ gia đình chúng tôi đã thuộc hạng thượng lưu chỉ đứng sau nhà họ Dương

- vậy chị của cậu giờ sao rồi?

- cũng may không chết, giờ sống rất tốt đang du học tại mỹ nếu không cậu nghĩ làm sao tôi chịu bỏ qua cho họ dễ dàng vậy

- ồ vậy cậu là sợ tôi nghĩ quần giống chị mình sao?

- ừm... đúng vậy

- cậu yên tâm đi tôi còn yêu đời lắm không muốn chết đâu, hơn nữa đối với tôi sinh mệnh là do tạo hoá ban tặng thông qua cha mẹ vậy nên chúng ta không có quyền tước đoạt nó, mà chỉ có cha mẹ hoặc tạo hoá mới có quyền không cần và lấy đi mà thôi

- vậy sao...? Nhưng xem ra ba mẹ cậu không cần nó rồi

- NÈ... HOÀNG DA HUY cậu ăn nói cho cận thận nếu không mặc kệ cậu vừa giúp tôi, tôi lập tức đâm vỡ mặt cậu ra đó

- được rồi tôi chỉ đùa thôi mà làm gì giữ vậy

- cậu đùa cũng có duyên quá cơ... toàn mang tính chất gọi đòn là chính

- nè cậu hung dữ vậy sao lại để cho đám người kia bắt nạt chứ

- hết cách rồi, nói cho cậu biết vụ trước ban giám hiệu định đuổi học tôi đó, cố gắng lắm ba mới giúp tôi đi học tiếp, giờ tôi ngu gì mà gây chuyện để họ lấy cớ đuổi học tôi chứ

- nói cũng đúng, mà thôi hôm nay cúp học không tôi mời cậu đi ăn

- cúp học... đi ăn sao?

- ừ... sao được không

- ừm... thì...!!!

- sao... quyết định nhanh lên đi

- ăn đồ nướng hàn quốc được không, tôi đang thèm

- ok luôn đi thôi

Quán Đồ Nướng

- Nè hạ vy cậu ăn từ từ thôi, có ai tranh hết phần của cậu đâu? Miệng thì nhỏ mà sao ăn miếng to thế

- ệ...ôi...i...úc...ạn...à...ôi...ăn...iêu...ậy...ó

- trời ơi ăn phồng mồm tròn má nói khó nghe quá

- ý tôi là: kệ tôi đi những lúc tức giận là tôi phải ăn nhiều vậy đó, thế mới hạ hỏa được

- từ nãy đến giờ vẫn chưa hết tức sao?

- đương nhiên là chưa cậu thử bị như tôi xem cậu có chịu được không?

- dù vậy cũng phải ăn từ từ thôi có ngen chết lại bảo tại số, tôi không muốn mang tội gián tiếp giết người đâu nha!!, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng tôi ngược đãi cậu bỏ đói cậu nghìn năm ấy...ừm...

Thấy Da huy cứ lải nhải không ngừng nó liền dứt cho cậu một miếng thịt cuộn rau, kèm lời nói

"cậu ngoan ngoãn ăn đi sao nói lắm thế, nói nhiều thì độ duyên của cậu cũng không tăng lên đâu ha!!"

Nói rồi nó lại tiếp tục cầm cùi nướng thịt và ăn một cách ngon lành, Da huy cũng bắt lức vừa nhai vừa nhìn ra ngoài cửa sổ bỗng cậu nhìn thấy tử hy đang khoác tay mỹ ngọc đi qua liền quay sang gọi nó

- hạ vy nhìn kia tử hy của cậu đang đi hẹ hò cùng mỹ ngọc kia

- (nhìn theo hướng cậu chỉ rồi rơ tay lên dọa đâm cậu) liên quan gì đến tôi chứ, mà cậu ăn nói cho cận thận tử hy nào của tôi có tin tôi đâm vỡ mồm cậu không

- không phải hai người đang yêu nhau sao?

- nói bao nhiêu lần cậu mới chịu tin đây, tôi và cậu ta chỉ là bạn bình thường...à mà không sẽ không còn là bạn nữa

- sao vậy tôi thấy tử hy tốt với cậu lắm mà?

- thì vì... mà cậu quan tâm đến chuyện này làm gì? Mỡ miệng ra là tử hy, tử hy, hay là cậu thích cậu ta rồi

- ấy ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể bậy bạ được đâu nha, tôi biết rạo này thể loại đam mỹ đang phổ biến và thịnh hành nhưng Da huy tôi đây là trai thẳng 100% đó

- vậy được rồi ăn nhanh đi tôi còn phải về sớm

- ồ

Nhắc đến từ hy cậu vẫn còn giận nò lên hai ngày đầu nghỉ học không tới trường, hôm nay mỹ ngọc đột nhiên đến nhà cậu nù đi rạo phố ban đầu cũng không định đi nhưng mỹ ngọc năn nỉ nhiều quá cậu cũng vui lòng dù sao ra ngoài đi chơi một chút cho khuấy khoả cũng tốt

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Quá khứ

10 năm về trước

Có thông tin nói rằng Gia tộc Nguyễn thị có một linh vật trấn giữ truyền từ đời này sang đời khác đó là một sợi dây chuyền hình một vòng lửa bao quanh một mặt trăng khuyết

những ngọn lửa cháy rực và mặt trăng khuyết được làm bằng Ngọc lục bảo beryl đỏ một trong những viên ngọc quý hiếm nhất thế giới, còn những viên kim cương sancy nhỏ li ti thì được đính viên xung quanh hình ngọn lửa và mặt trăng khuyết, phần nổi mặt đá vs sợi dây được cố định bằng một viên ngọc Opal đen kì lạ ở trong bóng tối nó sẽ tỏa ra rất nhiều ánh sáng màu khác nhau và thay nhau chuyển màu lấp lánh đó dường như là kết tinh của tạo hoá vừa mang chút cổ điển kì bí lại vừa hiện đại tinh tế.

không biết sợi dây đó có từ khi nào chỉ biết rằng từ khi ông nội nó mới sinh ra thì chiếc vòng cổ ấy cũng đã tồn tại trong dòng tộc từ lâu rồi. Năm đó phu nhân Nguyễn An lý tức vợ của chủ tịch Hàn vương mang thai một cặp song sinh khác trứng(vì bào thai còn nhỏ nên chưa xác định được trai gái)

trong một buổi tiệc nhỏ họ gặp một nhà tiên tri, bà ta ăn mặc rất kì quái nhưng cũng rất phong cách, bà nói với ba mẹ và ông nội nó rằng truyền nhân thứ 18 của dòng họ tức cái thai trong bụng phu nhân Nguyễn sẽ sinh ra một đứa trẻ có cái bốt giống hệt với sợi dây truyền của dòng họ, chính đứa trẻ đó sau này sẽ bảo vệ gia tộc và giúp Nguyễn thị phát triển nên một tầm cao mới, khi nói xong bà ta lập tức bỏ đi để lại sự nghi hoặc của chủ tịch Hàn vương và phu nhân An lý họ vừa tin kèm theo sự vui mừng lại vừa có chút nghi ngờ như vậy chẳng phải mê tín sao? Có nên quá vui mừng bởi những điều vô căn cứ này chăng?

Nhưng lời tiên tri này của bà ta lập tức được lan truyền ra ngoài những người trong dòng tộc đều tin và chờ đợi đứa bé đó ra đời, còn giới báo trí lại làm ầm lên viết quá sự việc khiến không ít kẻ thù của dòng họ dòm ngó tới

họ cho loan tin phu nhân An lý mang thai song sinh như vậy chỉ có một trong hai đứa trẻ trong bụng có chiếc bốt nhưng hai đứa trẻ sau này khi sinh ra lại có khuôn mặt giống y hệt nhau như thế há chẳng phải là điềm chẳng may sao? nên nhớ trong thiên hạ không thể cùng tồn tại hai mặt trời.

Người trong tộc họ Nguyễn lại có chút lo lắng chuyện về truyền nhân thứ 18 của dòng tộc như một con dao hai lưỡi có thể giúp Nguyễn thị lớn mạnh hơn nhưng cũng có thể kiến Nguyễn thị lâm vào nguy khó bất cứ lúc nào, họ cảm thấy những điều trên không phải không phải không đúng lại cộng với việc chỉ một tin đồn nhỏ đã khiến cổ phiếu của dòng họ điên đảo giảm không phanh phải nhờ sự nỗ lực của chủ tịch vương cộng với sự trợ giúp của Trần gia cùng Lục gia mới có thể yên ổn, nếu vậy sự phồn vinh của dòng tộc sau này chẳng phải sẽ bị giảm đi sao? Lợi ích của riêng họ chẳng phải sẽ theo đó mà bị ảnh hưởng hay sao?

Những người chỉ biết lợi ích của mình đó liền đến biệt thự nhà chủ tịch Hàn vương xác minh, trước khi đến đây 1 vài người cũng đã tính trước nếu hai đứa trẻ trong bào thai thực sự giống nhau họ sẽ lập kế hoạch giết chết đứa trẻ còn lại khi nó được sinh ra, còn một vài người lại cảm thấy điều này quá nhu nhược, quá mê tín đáng khinh bỉ chỉ vì một lời nói của một bà lão còn chưa biết đúng sai đã tính kế giết một đứa trẻ còn chưa hình thành nhưng họ cũng chẳng làm được gì khác, vị thế của họ trong dòng tộc không lớn nên vốn dĩ lời nói cũng bị xem thường.

Những người này nói chuyện rất lịch sự với chủ tịch Hàn vương nhưng ẩn ý bên trong lại vô cùng bén nhọn tốt nhất vẫn nên né mặt Chủ tịch dù sao ông cũng là người có thế lực lớn trong dòng họ và trên thế giới, họ cùng nhau thảo luận về việc trên chủ tịch Hàn vương đã biết họ đều đã có toan tính, một toan tính đáng sợ, cuối cùng ba nó đành đưa giấy xét nghiệm là bào thai song sinh khác trứng cho họ xem,những người này lập tức tin tưởng dù sao chủ tịch đã nói vậy họ cũng yên tâm hơn phần nào.

Vào thời điểm cái thai lớn hơn phu nhân An lý gọi bác sĩ đến khám và ông ta nói rằng lần trước có sơ xuất sự thực đây là song sinh cùng trứng ba mẹ nó vô cùng lo lắng trước đây chỉ là tin đồn đã biến động vậy rồi nếu là thực không biết sẽ ra sao nữa An lý không muốn hai đứa con của mình vừa sinh ra đã phải chịu áp lực dư luận, trọng trách gánh vác trên vai và cả những mối nguy hiểm đình đập

cuối cùng khi nhận được sự đồng thuận của Lão đại (ông nội nó) liền quyết định giữ kín chuyện này, tương lai chỉ cần hai đứa trẻ không xuất hiện cùng một chỗ nhất định sẽ không sao còn về phần bác sĩ cũng không sợ bị tiết lộ vì ông là bác sĩ riêng thân cận của gia đình vốn rất chung thành và ít nói.

Khi cái thai đủ 9 tháng 10 ngày phu nhân An lý lâm bồn lúc đó vào khoảng 12 h sáng trời mưa bão tầm tã dường như không một ai dám ra đường trong căn biệt thự vang lên tiếng khóc

"Oa...!!Oa...!!Oa...!!!"

"sinh rồi là một bé gái"

bà sinh ra thiên anh đầu tiên chủ tịch Vương bế trên tay đứa con đầu lòng, từ đáy nơi con tim vui khôn siết hạnh phúc đến rơi nước mắt dù rằng ông đã biết đứa trẻ đó không có chiếc bốt nào nhưng chính đứa trẻ này cho ông cảm giác được làm cha

nửa giờ sau đó trời nổi mưa bão giữ tợn hơn bỗng chân trời khĩa đông loé lên một vùng ánh sáng vàng kim cùng lúc đó phu nhân Nguyễn cũng hạ sinh một đứa bé gái khaú khinh có chiếc bốt một vòng tròn lửa cháy rực rỡ bao quanh một mặt trăng khuyết trên phía bắp tay trái và dĩ nhiên đứa trẻ đó chính là nó

khi sinh ra đời nó đã nù nư cười một nư cười của thiên thần nhỏ, trong căn phòng tràn đầy hạnh phúc chủ tịch vương bế thiên anh trên tay thỉnh thoảng lại ngắm nhìn thiên băng đang ngủ say trong lòng phu nhân An lý ông nở nư cười mãn nguyện gia đình nhỏ này bằng mọi giá ông nhất định phải bảo vệ đến cùng không cho bất cứ ai được phép tổn hại đến

Kể từ đó mọi thông tin của hai chị em nó đều được giữ kín không một ai trong dòng tộc cũng như giới báo trí biết được. Nhưng bọn họ vẫn ngày đêm tìm hiểu cùng tò mò về chuyện này những người trong tộc đều đa nghi dù vậy họ cũng không thể làm gì khác nếu chủ tịch đã muốn đầu ắt hẳn là có nguyên do không nên làm quá dù sao họ cũng đã được nhìn thấy đứa trẻ và cái bốt đó như vậy là đủ rồi.

Hai đứa trẻ dần lớn nên nhanh chóng từ nhỏ nó đã biểu hiện là một đứa trẻ thông minh, hoạt bát và đặc biệt rất nghịch ngợm 5 tuổi đã thông thạo 12 thứ tiếng, 6 tuổi đã có 8 bằng đại học các ngành hạng xuất sắc là một thiên tài khoa học (hi hi chém phét tí đừng ném đá t nhé!!! cơ mà như vậy mới đúng là người có IQ 250/200) trái ngược với thiên băng, Hani (tên ở nhà của chị nó dù vậy nó chỉ thích gọi chị mình là thiên anh) lại vô cùng lạnh lùng trầm mặc vì chỉ là một đứa trẻ nên điều này chỉ thể hiện ở việc Hani rất ít nói và ghét tiếp xúc với người lạ.

Ba mẹ nó nói vì đảm bảo an toàn tính mạng tốt nhất ngoài những bữa tiệc nó nhất định phải có mặt với tư cách người thừa kế ra thì không được phép ra ngoài chỉ được ở trong biệt thự còn về phía Hani để cải thiện tính cách của cô ba mẹ thường hay đưa cô ra ngoài chơi

dù vậy nó không hề cảm thấy buồn hay ghen tị vẫn một mực vô tư hồn nhiên vì nó biết những điều này rất tốt cho chị và trong một lần nghe nên ba mẹ nói chuyện, nó mập mờ đoán ra có lẽ nó và chị Hani không thể cùng xuất hiện bên ngoài, thực ra ba mẹ cũng rất yêu thương nó chỉ có điều là hay cho Hani đi chơi tự do hơn mà thôi

Hơn nữa nó ở trong biệt thự cũng có bạn đó là Âu Dương Kỳ hơn nó 4 tuổi anh ta là trẻ mồ côi được Lão đại (ông nội nó) thu nhận từ năm 5 tuổi, Dương Kỳ có một tuổi thơ bất hạnh cha anh là chủ tịch của một tập đoàn lớn mất từ sớm mà người gây ra chuyện này lại chính là mẹ anh, bà ta gian riu với người đàn ông khác rồi cùng tình nhân của mình hại chết ba anh cướp đoạt tập đoàn cùng tài sản của ông sau khi Dương kỳ biết được liền bỏ nhà đi và được Lão đại thu nhận

chính vì vậy Âu Dương Kỳ vô cùng hận, chán ghét cùng ghê tởm phụ nữ anh tham gia khoá huấn luyện sát thủ từ năm 6 tuổi với mong muốn trả thù và dành lại tập đoàn của cha mình từ tay người phụ nữ độc ác đó. Năm ấy thiên anh vừa tròn 6 tuổi còn đã 10 tuổi rồi ông nội nó nhận thấy không lên để cháu gái mình buồn bã một mình trong biệt thự liền quyết định đưa Dương kỳ đến làm bạn với nó tuy nhiên anh ta trước giờ chính là chỉ nhìn nó với một ánh mắt khinh bỉ cùng lạnh lùng

ban đầu thiên bằng thực sự tức giận, khó chịu nhưng sau khi nghe ông kể về quá khứ của anh thì động lòng trắc ẩn quyết định giúp anh thoát khỏi sự cô độc, nó hằng ngày như đĩa xôi bằm chặt lấy anh không rời, lúc nào cũng nghĩ đủ mọi cách nghịch ngợm chọc phá khiến Dương kỳ nhiều lần phát điên phá bỏ về ngoài lạnh lùng

"Dương kỳ à anh nghĩ xem làm sao con chim lại biết bay mà con chó lại không bay được?"(hai con này giống quá ha ...!!! mà đem đi so sánh hả chị)

" Dương kỳ anh thấy chiếc đầm này của em đẹp không, còn đôi giày nữa có hợp với chiếc đầm không vậy?"

" Dương kỳ anh cho rằng người ta gọi quả cam là vì nó có màu cam hay người ta gọi là màu cam vì nó có màu giống quả cam hả?"

" kỳ sao củ cà rốt có màu cam mà người ta lại không gọi là quả cam nhỉ"

" anh nghĩ lạnh và rét giống nhau hay khác nhau?"

"Theo anh quả trứng có trước hay con gà có trước?"

"Sao anh lạnh lùng vậy?"

"Sao anh không nói chuyện?"

" Anh bị câm sao? Hay không hiểu tiếng người?"

" Dương kỳ anh mặc áo rách lách kia"

" Kỳ sao anh lại cột tóc thẳng bờm thế kia"

" ha...!! Ha ha Dương kỳ anh mắc bẫy rồi" ...vvvv

Dù sao Dương kỳ cũng chỉ là một đứa trẻ cần quan tâm chăm sóc, sau một tháng anh dần quen với việc nó lẻo đẻo theo sau, lái nhái bên tai cùng những trò nghịch phá quái đản.

Sau một lần ốm lạng được nó chăm sóc chu đáo Dương kỳ bỗng nhận ra cô bé này thật đơn giản trong sáng, hồn nhiên lại vô cùng ấm áp giống như nữ thần mặt trời vậy

anh chính là từ lúc đó đã mở lòng vô cùng yêu thích nó cũng nhờ sự ảnh hưởng của băng mà kỳ đối với phu nhân An ly vô cùng lễ phép, yêu kính dù sao bà cũng rất quan tâm đối xử tốt với anh, còn Hani chính là tôn trọng coi như em gái nên nhớ Dương kỳ xưa nay chính là chán ghét đàn bà phụ nữ như vậy quả là kỳ tích rồi (anh à chị em người ta mới chỉ là trẻ con thôi anh chán ghét gì chứ).

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quá khứ (tt)

Thời gian sau đó Chủ tịch Hàn Vương cùng phu nhân An ly phải thường xuyên ra ngoài công tác nên Hani không còn đi chơi cùng họ nữa mà thường ra công viên đi dạo cùng rất nhiều vệ sĩ

Vào một ngày đẹp trời Hani gặp một người đàn ông trung niên đó chính là Vũ Trần Lập ông là thuộc hạ cũng như cánh tay phải đắc lực của công ty đối thủ nhà nó, ông Lập bị mắc bệnh vô sinh, vợ ông lại vừa bị ung thư mà qua đời

Khi còn sống bà và ông thường hay tới đây ngắm những đứa trẻ và mua rất nhiều bánh kẹo cùng đồ chơi cho chúng, bây giờ vợ ông đã Không Còn nhưng ông vẫn giữ thói quen này

Vừa nhìn thấy Hani ông Lập tức bị thu hút đứa trẻ này thật dễ thương, xinh đẹp tựa thiên thần bước ra từ truyện cổ tích vậy, vốn yêu thích trẻ con nên ông đến gần con bé làm quen lúc đầu Hani có phần e rè nhưng sau đó con bé dần quen với ông hai người trở nên rất thân thiết.

Hàng tuần cô vẫn thường đến công viên rồi trốn vệ sĩ nên đi gặp ông Hani vô cùng thích thú với những món ăn, và đồ chơi mà ông đem đến

Thời gian sau ông Lập tình cờ phát hiện ra thiên anh chính là Đại tiểu thư của tộc nguyên thị mà đứa nhỏ này lại không có chiếc bớt giống như lời đồn đoán, ông Lập liền nảy sinh ý định xấu ông gọi điện thông báo cho chủ tịch Đại boss biết(đối thủ công ty nhà nó)

- Alo là tôi thừa chủ tịch

- Trần Lập ông gọi cho ta có việc gì sao?

- thừa chủ tịch ông có nhớ đứa bé mà tôi thường nhắc với ông không?

- Ô...!! đương nhiên nhớ rồi ông luôn miệng nhắc đến nó không nhớ mới là lạ đó
- đúng vậy hôm nay tôi vừa biết nó chính là Đại tiểu thư của nhà họ Nguyễn
- thật vậy sao? Ha ha ha ha...!!! quá tốt rồi, trần lập nghe lời ta bắt cóc đứa trẻ đó chúng ta sẽ có một khoản cổ phần lớn của Nguyễn thị
- được cứ làm theo điều chủ tịch nói đi nhưng tôi có điều kiện
- ồ là điều kiện gì vậy?
- ngài có thể nào đừng làm hại đến tính mạng của đứa trẻ đó không?
- đương nhiên là được rồi, ta chỉ dùng nó làm món hàng trao đổi thôi khi đạt được mục đích tự khắc sẽ thả nó ra
- còn nữa vụ này tôi có thể không trực tiếp tham gia không?
- không sao giờ bắt cóc đứa trẻ đó dễ như trở bàn tay chỉ cần cho dân em đến chỗ ông và nó hẹn nhau là được nên ta sẽ không làm khó ông
- được không còn gì nữa tôi cúp máy trước
- được

Hắn ta tên Đại boss vô cùng vui mừng nếu bắt được đứa trẻ đó rồi đòi một khoản phần lớn của Nguyễn thị thì tuyệt không còn gì bằng

Nhưng Ông Lập cảm thấy áy láy Đại Boss đối với ông ân trọng như núi hơn nữa tập đoàn của ngài hiện nay đang khốn khó chịu sức ép của Nguyễn thị nên Trần Lập không còn cách nào khác

Để giúp đỡ chủ tịch chỉ còn mỗi lựa chọn này thôi nhưng còn thiên anh đứa trẻ này ông không thể nhìn mặt nó nữa nên đã xin không tham gia vụ bắt cóc mà để đến ngày mai cũng là buổi hẹn sau mới cho thuộc hạ của mình đến đưa cô đi

Ngày hôm đó Hani trở về trong trạng thái vui mừng cô định kể cho băng nghe về những thứ mới lạ hôm nay để con bé bớt buồn

Trong một căn phòng rộng lớn với tông màu chủ yếu là trắng và hồng nhạt có hai thiên thần nhỏ bé ngồi trên chiếc giường to đùng, hai đứa nhỏ giống nhau như hai giọt nước khiến người ta không khỏi phải thốt lên kinh ngạc.

Chúng đều có mái tóc màu nâu vàng xuôn mượt óng ả, đôi mắt màu tím than long lanh như ngọc sâu thẳm không nhìn thấy đáy, hàng mi cong vút như cánh bướm dập dềnh, làn da trắng mịn màng hồng hào không gì sánh bằng, đôi môi nhỏ chúm chím dịu ngọt, hai đứa trẻ như bước ra từ thế giới đồ họa 3D hoàn hảo đến từng mm tựa thiên thần không thuộc về trần thế

Cô bé ngồi bên trái tay ôm con gấu bông nhỏ ngồi chăm chú lắng nghe cô bé còn lại kể chuyện, nở nụ cười tươi thiên băng tay cầm con gấu bông cất lời

- hẳn là chú ấy rất tốt khiến chị hai của em vui như vậy mà
- ừm... chú ấy có rất nhiều đồ mới lạ rất yêu chiều chị
- Thiên Anh em cũng có chuyện vui muốn kể cho chị
- em gái của chị hôm nay có chuyện gì vui vậy?
- Là Dương kỳ ạ, anh ấy nói ngày mai sẽ cho em đi cắm trại ở vườn hồng nhà chúng ta, sẽ tự tay nấu những món ăn em thích còn hứa sẽ dạy em đánh đàn nữa
- ừm... là vậy sao...?

Giọng Hani nhỏ dần xen chút buồn, đúng vậy cô chính là thích Dương Kỳ ngay từ lần đầu gặp mặt bởi sự lạnh lùng và kiêu hãnh của anh cũng vì chút hào quang đó mà kiến cô nhớ mãi không quên

Nhưng sự lạnh nhạt đến vô tâm đó dần dần khiến cô đau lòng dù rằng sau đó Dương Kỳ đúng là có đối xử với cô tốt hơn nhưng rõ ràng giữa cô và thiên Băng là có sự khác biệt, trong đầu chợt nảy ra một ý định cô quay sang hỏi nó

- Băng nhi chẳng phải em rất muốn gặp chú tốt bụng sao?
- ừm
- vậy chị sẽ cho em gặp chú ấy, còn cho em những thứ hay ho mà trước đây em chưa bao giờ thấy nữa... được không?
- thật sao? Tốt quá... nhưng em đâu có được ra ngoài đâu ạ
- ừm... A... chị có cách
- là cách gì chị mau nói nhanh đi
- hay là ngày mai chị đóng giả làm

em đến chỗ Dương Kỳ còn em đóng giả làm chị cùng vệ sĩ đến công viên được không?

Dù sao ngày mai bà mẹ cũng đi làm sớm hơn nữa chúng ta giống nhau như vậy chắc chắn không ai nhận ra

- nhưng em sợ nhờ bị phát hiện...
- đừng sợ em xem chúng ta giống nhau như vậy đến giọng nói cũng giống y trang ngay cả ba mẹ còn không phân biệt được, họ chỉ có thể thông qua giao tiếp nhận biết tính cách và cái bút trên tay em để phân biệt vậy nên ngày mai chúng ta chỉ cần mặc áo dài tay và không nói chuyện là được rồi
- đúng vậy, và còn phải thay đổi quần áo nữa chị xem em toàn mặc váy công chúa còn chị lại thích mặc quần áo

- phải chị quên mất em gái chị thật thông minh, vậy... Quyết định như thế nhé?

- vâng...!! Thật vui vì ngày mai được ra khỏi nhà rồi

Thiên anh trở về phòng thăm hỏi lòng về quyết định của mình chỉ ngay ngày mai thôi cô sẽ được ở cạnh Dương kỳ, nhưng cô nào biết rằng quyết định đó sau này sẽ khiến chính bản thân cô hối hận cùng rằn vặt đến cuối đời.

Thứ tình cảm non nớt mà cô dành cho Dương kỳ cũng từ sau hôm ấy mà biến mất hoàn toàn bởi cảm giác tội lỗi lấn áp trái tim cô

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: QUÁ KHỨ (Phần Cuối)

Đừng quá tin nhau...

Để ngăn đời sau, phải lau nước mắt...

Để con tìm lại quên thất đốn đau vì hai chữ "phân biệt"...

Bình minh lên chim hót líu lo những đám mây phiêu lãng lững lờ, bay trên nền trời trong xanh, gió rù nắng dạo chơi khắp phố phường, mùi hoa trà thơm dịu mát lan toả khắp biệt thự khung cảnh yên bình nhẹ nhàng trôi.

Nó mặc trên mình một chiếc quần yếm bò cùng áo phông trắng giày bata trắng mái tóc nâu vàng búi cao rất năng động, mỉm cười nhìn chị trong chiếc đầm công chúa màu tím nhạt nó vô cùng bất ngờ chị gái của nó đúng là xinh quá đi, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy chị mặc váy quả không tồi. Hani cũng đáp trả em gái nhỏ của mình bằng một nụ cười toả nắng mấy phút sau băng cùng vệ sĩ ra ngoài đến công viên chơi còn Hani cũng rồi đi sau đó và tất nhiên là đến vườn hồng sau biệt thự

Băng nhi vui vẻ ngắm nhìn những thứ trong công viên ánh mắt không dấu được sự háo hức nó theo lời dẫn của chị thiên anh mà chạy đến "căn cứ bí mật" của chị và chú tốt bụng, nó cũng sợ khi ở đây chẳng hề có một bóng người trong đầu không khỏi đặt ra những câu hỏi:

" sao không thấy ai nhỉ"

" hay mình đến nhầm chỗ, không thể nào chắc chắn đúng mà"

" hay hôm nay chú tốt bụng đến trễ, phải chăng mình đến sớm sao?"

Đang mãi suy nghĩ bỗng dưng tầm nhìn của nó bị che khuất bởi một lực bàn tay hung hãn cảm giác mềm mại của khăn lụa bao phủ khuôn mặt nhỏ bé, nó cố vùng vẫy nhưng bất thành sự hoảng sợ mất phương hướng như người mù bao trùm lên nó, khi thuốc mê thấm con buồn ngủ ập đến, mất đi ý thức nó lịm dần đi

Cùng lúc đó tại vườn hồng mùi hương của hoa hồng và hoa trà thơm ngát nhẹ nhàng tinh khiết, vạn phần tao nhã bao trọn không gian, Dương kỳ dọn vài món cạu vừa làm xong ra chiếc bàn trắng tinh

- Băng nhi mau qua đây ăn thôi anh nấu xong rồi

- vâng em qua đây ngay

Ngồi đối diện với cô anh gấp cho cô một miếng thịt hôm nay anh thấy băng nhi rất khác, khác một cách khiến anh không tả nổi anh nheo mắt hỏi:

- hôm nay em sao vậy? anh thấy em lạ lắm

- lạ thế nào ạ

- hôm nay rất ngoan ít nói hơn không ngang bướng chọc phá anh, không nghịch, quậy

- à vậy sao? Em thấy vẫn bình thường mà

Nhìn cách nói chuyện của cô có chút không thật anh bắt đầu nghi ngờ nờ nụ cười như có như không

- em đó...! càng ngày càng giống Hani bắt đầu có chút cổ quái rồi

- gì chứ em thấy chị ấy cũng tốt mà

Nhận thấy băng có dấu hiệu bất thường trong giọng nói rõ ràng có sự giận dữ điều này anh chưa từng thấy, đúng vậy cô chính là không can tâm tại sao trong lòng anh cô như thế được chứ

- em còn nói đỡ cho chị mình băng nhi em xem, Hani mất mấy lúc nào cũng cau có, háu thắng kiêu ngạo luôn cho mình là đúng, ít nói lại rất khó tính như bà cụ non ấy

- EM ĐAU CÓ NHƯ THẾ CHỨ.....!!

Nghe Dương kỳ nói như thế cô không kìm được mà tức giận hét lên để lộ thân phận biết mình lừa dối cô vội bưng miệng lại nhưng chỉ trong phút chốc lại tỏ ra bình thản dù sao anh cũng biết rồi không thể dấu nữa, Dương kỳ mỉm cười khi cô sập bẫy

- ngay từ đầu anh đã nghi ngờ rồi mau nói tại sao em lại ở đây còn băng nhi đâu

- (lầm bầm trong miệng "lúc nào cũng băng nhi, băng nhi") Hừ....!! Em ấy nói muốn đi chơi nên cho nó đóng giả thành em ra ngoài chơi rồi

- EM NÓI GÌ? EM CÓ BIẾT NHƯ VẬY LÀ RẤT NGUY HIỂM KHÔNG?

- xì có gì mà nguy hiểm chứ? Anh lớn tiếng như thế làm gì? Bình thường em vẫn ra ngoài chơi đó có sao đâu? Hơn nữa xuất ngày nhốt em ấy ở nhà nó cũng sắp phát điên rồi kìa

- em và băng nhĩ khác nhau không thể đem ra so sánh được

- Có Gì Mà Khác Chứ Tại Em Đầu Là Tiểu Thư Của Nguyễn Thị Đầu Có Khuôn Mặt Giống Nhau, Anh Nói Xem Khác Ở Điểm Nào?

- em còn nhỏ rất nhiều chuyện không thể hiểu được đâu

- anh làm như mình lớn lắm vậy cũng chỉ là đứa nhóc 10 tuổi thôi mà

- được rồi không cãi với đồ trẻ con như em nữa chúng ta về thôi

Nói rồi Dương kỳ bước đi bỏ lại Hani phía sau, cô bực tức gọi với lại

- Ầu Dương kỳ anh đứng lại đó

- Hani anh là vì băng nhĩ khó khăn lắm mới thay đổi cách nhìn khác về em, đừng làm anh thất vọng

Đặt chân vào sảnh lớn Dương kỳ đi trước Hani khó chịu theo sau vừa vào đến phòng khách đã thấy chủ tịch vương và phu nhân An ly ngồi uống trà cùng nhau, thấy cô đi cùng Dương kỳ cộng với chiếc váy trên người cả hai vị tiền bối này liền cho rằng đó là thiên băng ông mỉm cười

- băng nhĩ con về rồi sao mau lại đây ngồi, cả tiểu kỳ nữa qua đây uống ngụm nước cho đỡ mệt nào

Hani thấy vậy tỏ ra phụng phịu ngồi phịch xuống ghế cạnh phu nhân An ly

- thấy không ngay cả ba mẹ còn không phát hiện ra em là thiên anh vậy mà... Dương kỳ anh ăn gì mà tính ý vậy... thiệt tình!!!

Con bé khoanh tay trước ngực làm mặt hờn dỗi, Dương kỳ thở dài ba mẹ nó ngạc nhiên

- Hani là con? Sao hôm nay con ăn mặc như vậy còn băng nhĩ đâu

-(thần nhiên) Ra ngoài chơi rồi ạ

- CON NÓI CÁI GÌ?(ba mẹ nó đồng thanh)

- có gì ghê ngớm đâu chứ? Sao ai cũng phản ứng mạnh quá vậy?

- Hani con thật là...!! Cuối cùng con để băng nhĩ chơi ở đâu chứ?

- là công viên mà con hay tới

Lúc này trên khuôn mặt của ba nó rõ ràng đầy tức giận còn An ly ánh mắt lo lắng rồi theo từng hành động của ba nó, ông hét lớn với quân gia

- MAU CHO NGƯỜI ĐÓN TIỂU THƯ VỀ

Quân gia lật đật gật đầu rồi rời đi lúc này Hani vẫn bình thản gặm quả táo ngọt mát cô cho rằng mấy người này chính là làm quá mọi chuyện lên rồi!! thật phiền phức,

quân gia vừa đi đến đại sảnh lại gặp ngay một toán vệ sĩ chuyên đi cùng Hani bọn họ gương mặt tràn đầy lo sợ trán lấm tấm mồ hôi hột từng giọt từng giọt rớt xuống nền đá cho thấy mấy người này vừa hoạt động rất nhiều, bọn họ chạy qua quân gia vội vào nhà gặp chủ tịch

- Chủ tịch xảy ra chuyện lớn rồi, Đại tiểu thư mất tích (mấy người này vẫn tưởng nó là Hani)

- CÁI GÌ? CUỐI CÙNG ĐÃ XẢY RA CHUYỆN GÌ CHÚ!

- chúng tôi... Là thế này như thường lệ bọn thuộc hạ đưa tiểu thư ra công viên chơi mỗi lần như thế đại tiểu thư đều biết mất khoảng 15' rồi quay về... Nhưng hôm nay... Chúng thuộc hạ đã đợi rất lâu và cũng đã tìm kiếm khắp nơi rồi vẫn không thấy tiểu thư đâu

- MỘT LŨ ẦN HẠỊ ĐẾN ĐỨA TRẺ CŨNG KHÔNG TRÔNG ĐƯỢC...!!!

Ba nó tức giận hét lớn, đám vệ sĩ cúi gằm mặt Hani hoảng hốt đánh rơi quả táo xuống đất phu nhân An ly về mặt lo lắng hai mắt lệ nhòa còn Dương kỳ anh đang trong tình trạng tiếp nhận thông tin trong mọi hoàn cảnh đều vô cùng bình tĩnh không hề tỏ ra nóng vội hỏi Hani

- Hani mọi lần em tại sao lại đột nhiên biến mất vậy? Chuyện này có liên quan đến việc Băng nhĩ mất tích không?

- là... Là chú tốt bụng mọi lần em chính là đi gặp ông ấy, băng nhĩ nói muốn gặp chú tốt bụng nên em đã chỉ em ấy tới đó

Chủ tịch Vương nghe vậy liền kinh hãi con gái ông từ khi nào lại có giao tình với một người lạ mà ông không biết chứ

- Hani con nói ba nghe chú tốt bụng mà con nói là ai?

- con không biết nữa, chú ấy thường hay đến công viên chơi với con, còn đem rất nhiều thứ thú vị đến và kể cho con nghe rất nhiều chuyện chú ấy rất tốt sẽ không làm hại thiên băng đâu

- con thực sự không biết chút gì về ông ta sao?

- à... Phái rồi con nhớ lần đầu tiên gặp mặt chú ấy có giới thiệu tên là... Cái gì mà... Lập ấy

- là Vũ Trần Lập

- A...!! đúng rồi chính là cái tên đó

Hani reo lên ba nó mặt chột đen lại quát lớn

- Nguyễn Hoàng Thiên Anh con hại chết em gái của mình rồi con biết không?

- ba con không hiểu

- hần ta chính là cánh tay phải đắc lực của Đại boss kẻ thù lớn nhất của chúng ta, e rằng hần ta tiếp cận con là có ý định bắt cóc từ lâu thật không ngờ hôm nay băng nhi chính là chết thay con

- KHÔNG THỂ NÀO, con đã rất cẩn thận chú ý đến hành động và cử chỉ của chú ấy, tất cả đều thật lòng không hề có chút giả dối

- Con chính là luôn tự cho mình là thông minh kiêu căng, ngạo mạn con nói "không phải hần" vậy con giải thích thế nào về việc băng nhi mất tích

- con... Con...!!!

An ly đôi mắt còn vương vài giọt lệ thấy đây không phải lúc để đôi co cãi cọ bèn lên tiếng giọng nói yếu ớt cho thấy đã chịu kích động không nhỏ

- đủ rồi hai cha con các người thấy tình hình còn chưa đủ loạn hay sao? Còn ở đây nhiều lời mau đi tìm thiên băng mau có khi con bé chỉ là đi lạc

Dương kỳ gạt đầu tán thành, ba nó cụp mắt xuống "đi lạc" không thể nào có chuyện đó trí nhớ của băng nhi rất tốt còn Hani cô cũng chung ý nghĩ với ba mình nhưng vẫn một mực phủ nhận cũng bởi vì cái tôi của mình quá cao cô không bao giờ chấp nhận việc bản thân mình quyết định sai lầm xưa nay cô chính là một người cầu toàn như thế.

Không khí rơi vào tĩnh lặng đến nghẹt thở trong lòng mọi người ai cũng đều lo cho thiên băng chỉ sợ sự việc không hề đơn giản, bỗng tiếng điện thoại bàn vang lên mọi người đều nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, ba nó từ từ bước đến tay run run nhấn điện áp sát vào tai đôi đồng tử xanh biếc bỗng đục ngầu đầy giận dữ khi đầu dây bên khi tắt máy chủ tịch Hàn vương mạnh tay đẩy chiếc điện thoại xuống đất vỡ tan, An ly thoáng giật mình đến bên ông nhẹ giọng

- có chuyện gì sao?

- hử!!! chính xác là hần ta đã bắt cóc băng nhi còn yêu cầu 50% cổ phần của nguyên thị làm tiền chuộc 3 ngày nữa sẽ tiến hành giao dịch nếu không tính mạng của thiên băng e rằng khó giữ

Hàn vương tức giận hai tay vo chặt thành nắm đấm Hani hoảng sợ thiên băng thực sự đã bị bắt cóc sao? Không thể nào? Cô không tin? Nhưng đó lại là sự thực mà cô không thể phủ nhận, cô đã sai rồi, Hani lên tiếng

"ba à hãy để con đến gặp ông ta con sẽ đưa băng nhi về mà"

- con gây chuyện còn chưa đủ hay sao? Con tưởng đó là nơi nào chứ? Không tự lượng sức mình(nhìn về phía quản gia) QUẢN GIA NGUYỄN

- Dạ

- bắt đầu từ ngày hôm nay nếu chưa có sự cho phép của tôi tuyệt đối không được cho đại tiểu thư bước ra khỏi phòng nữa bước

- Vâng

Hani cả kinh chẳng nhẽ cô không đáng được tin cậy thêm lần nữa hay sao? Chẳng nhẽ cô không được phép lấy công chuộc tội hay sao? Con bé òa khóc

"ba à tại sao? Con rất lo cho Băng nhi con muốn đưa em ấy về"

Hàn vương im lặng khuôn mặt lạnh lùng, An ly nhìn Con gái mình bằng đôi mắt ái ngại bà chẳng nhẽ lại không hiểu chồng mình hay sao ông làm vậy cũng là muốn tốt cho Hani tình hình bây giờ rất loạn băng nhi thì đang gặp nguy hiểm

chỉ còn lại Hani nên ông không thể để cô gặp chuyện được điều tốt nhất bây giờ là để con bé an toàn trong biệt thự, Hani ngừng khóc con bé lau hết những giọt lệ còn vương trên khuôn mặt xinh đẹp nhìn ba mình bằng đôi mắt van nài đầy thương tâm

"ba à!! hứa với con, ba có thể đưa băng nhi về bên chúng ta một lần nữa... được không?"

Chủ tịch vương thấy con gái như vậy cũng ngùi lòng hơn nhiều

"ta hứa với con"

"vậy được con tin người lần này"

Nói rồi con bé theo quản gia lên phòng không ai để ý đến câu nói "con tin người lần này" của cô là có dụng ý sâu xa lòng cô bây giờ gần như chết lặng sự tin tưởng cũng tiêu tan chỉ sót lại chút ít dành cho hai vị phụ thân đáng kính này nếu họ không thực hiện được những gì mình hứa dĩ nhiên sự tin tưởng còn sót lại này cũng sẽ tan thành tro bụi

trong biệt thự trời đã về khuya Dương kỳ cũng đã trở về phòng mình ngoài phòng khách chỉ còn chủ tịch vương cùng phụ nhân an ly ông trầm mặc suy nghĩ mạng sống của băng nhi đúng là rất quan trọng nhưng nếu thực hiện theo yêu cầu trao đổi há chẳng phải tự tay ông đã dâng tập đoàn nguyên thị cho hần ta hay sao? Bây giờ ông cần phải suy nghĩ làm cách nào để vẹn cả đôi đường.

Không khí trong biệt thự âm trầm lạnh lẽo chủ tịch hàn vương cũng đã có quyết định của riêng mình hôm nay đã là ngày thứ hai kể từ khi nó bị bắt cóc cũng là ngày kế hoạch của Hàn vương được tiến hành, ông sớm đã điều tra ra nơi giam giữ thiên băng, đêm đó lực lượng của nguyên thị và cả cảnh sát đặc vụ đến để giải cứu nó mọi việc đều được thực hiện trong âm thầm để tránh bất dây động rừng.

Trong một căn nhà hoang tối mù mặt đại boss khuôn mặt tràn đầy tức giận bàn tay nắm thành quyền hung hãn đập phá tất cả những gì xung quanh, hần ta hướng đôi mắt đục ngầu về phía nó đúng vậy không biết từ đâu hần ta đã có thông tin ba nó và cảnh sát đang trên đường đến đây,

bản thân nó bây giờ cũng vô cùng mệt mỏi mấy ngày nay nó không hề ăn hay uống bất cứ thứ gì quần áo rách nát bản thủ khuôn mặt tái nhợt nhưng đôi mắt vẫn cương quyết nhìn lão già đó thực ra thì có trời mới biết trong lòng nó đang sợ hãi, run rẩy đến nhường nào, hần ta lao đến bên cạnh nó như một con thú hoang cuồng đã bóp mạnh cằm nó mà gầm lên

- ba của mày thật không biết điều dám báo cảnh sát xem ra tính mạng của mày cũng chẳng sánh bằng vài phần trăm cổ phần của nguyên thị

- ông đòi 50% cổ phần trong khi gia đình tôi có tổng số là 60% như vậy mà gọi là "vài %" ư

Bốp...!!!!

Hắn ta đáng cho nó một bạt tai khóe miệng rỉ máu đầu óc quay cuồng không còn tỉnh táo nhưng bản thân nó nhất định tin vào ba mình tuyệt đối không bao giờ nghi ngờ quyết định của ông

- sắp chết đến nơi rồi còn già mồm, ban đầu ta định tha mạng cho mày nhưng ba của mày lại không biết điều vậy thì cũng trách ta độc ác có trách thì hãy trách người ba ngu dốt của mày ấy hờm

Nay ta có chết cũng nhất định lôi mày theo cùng

Hắn ra dương hống sừng sững vào đầu nó, lúc này thiên băng thực sự hoảng sợ nước mắt rơi từ khi nào cũng không hay hắn ta đang định bốp cò thì bỗng nhiên bên ngoài có một thuộc hạ chạy vào

"Chủ nhân không hay rồi bọn người đó đang đến gần đây tất cả thuộc hạ của chúng ta đang sợ hãi hoảng loạn chủ nhân người phải đến đó trấn an họ ngay"

"được chúng ta đi"

Lúc tên xấu xa đó rời đi nó mới thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn chưa hết kinh sợ, phía bên ngoài Ông Lập cũng không kém phần lo sợ nhìn đứa nhỏ mà ông yêu thương này phải chịu cực khổ như thế ông thực không đành lòng. Từ lâu cũng đã coi thiên anh như con ruột tình hình bây giờ e rằng tính mạng của thiên anh khó giữ vì vậy ông đã quyết định cứu nó đi mà không hề hay biết đứa trẻ này là thiên băng chứ không phải thiên anh của ông.

Khi tên Đại boss quay lại không thấy nó đâu vô cùng giận giữ trong lòng cũng đã biết là ai cứu đứa trẻ đó đi miệng thốt ra từ chữ "phản bội" rồi bỏ đi cho người đuổi theo

Cảnh tượng bây giờ ngoài đường vô cùng hỗn loạn xe của trần lập chạy đầu tiên theo sau đó là hàng chục chiếc xe đuổi theo đó là xe của ba nó và người của nguyên thị, cảnh sát còn có cả người của tên đại boss tất cả đều phóng với tốc độ kinh hoàng như cảnh đua xe trong một bộ phim hành động tâm cỡ hollywood

âm thanh của tiếng còi xe cảnh sát làm ảm ỉ một vùng trời cảm thấy tốc độ của mình quá chậm sắp bị đuổi kịp ông Lập tăng tốc phóng nhanh hơn trên con đường đất một bên là rừng núi một bên là vực, nhưng không sâu lắm chẳng may trên đường mất lái ông lập đâm vào vách núi xe bật ra xa rồi rơi xuống vực khi xe của chủ tịch hàn vương vừa đuổi kịp cũng vừa lúc ông thấy chiếc xe chở con gái mình bốc cháy gần hết dưới đáy vực

đôi chân bỗng khụy xuống bất lực vô cùng con gái ông đã chết rồi sao? Vậy là Kết thúc rồi sao, thực ra trong lúc chiếc xe gần rơi xuống vực ông lập đã nhanh chóng ôm nó nhảy ra ngoài nhìn chiếc xe cháy rụi thiên băng hoảng hốt ngất lịm

ông bỗng nó trên tay chạy trốn vào rừng sâu, sau hôm đó ông mới phát hiện ra nó là thiên băng chứ không phải Hani của ông vì ông đã nhìn thấy chiếc bớt trên tay nó "thì ra họ là chị em sinh đôi thảo nào nhà họ nguyên lại kín như bưng vậy"

bác sĩ nói với ông đứa trẻ này vì quá hoảng sợ nên bộ phận não không chịu được đã tự xóa đi những ký ức trước đây kể từ sau vụ tai nạn ấy con bé cũng đặc biệt sợ lửa cháy lớn dù đứa trẻ này không phải thiên anh nhưng ông cũng vô cùng yêu thương nó.

Mỗi lần nó sợ hãi đều nấp phía sau ông cho ông một cảm giác giống như một người cha đang bảo vệ đứa con gái nhỏ của mình vậy từ đó ông nhận Băng làm con gái nuôi cùng nó đến một vùng quê hẻo lánh sinh sống tạm bợ đợi khi chuyện này lắng xuống sẽ đưa nó đến thành phố để nó sống tốt hơn thời gian cứ yên bình hạnh phúc trôi đi như thế.

Tại nhà họ nguyên một không khí tang thương ảm đạm bao trùm lên biệt thự tuy mọi người đều biết là nó chưa chết vì cảnh sát không hề tìm thấy thi thể của ai trong chiếc xe, nhưng họ buồn vì không hề có chút manh mối nào của nó lúc này thông tin truyền nhân nhà họ nguyên qua đời lập tức bị lan truyền cổ phiếu lại lần nữa rớt giá thảm hại.

Ông nội nó thấy tình hình nguy cấp đành nghĩ ra kế hạ sách là cho Hani đóng giả thành nó ông tự tay xăm cho Hani chiếc bớt giống hệt băng ngay cả ba mẹ nó cũng không thể nhận biết được vì nó giống đến 8/10 e rằng trên đời này ngoài ông nội nó ra sẽ không ai có thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả

ba mẹ nó mở cuộc họp báo để đính chính tin đồn họ nói rằng thực ra phu nhân An ly đúng là mang thai song sinh nhưng một đứa trẻ đã chết ngay từ lúc mới sinh ra vì quá đau buồn nên không muốn ai biết chuyện này còn đứa trẻ sống sót chính là truyền nhân thứ 18 của dòng họ,

cánh báo chí và tất cả mọi người đều hết mực tin tưởng họ tự lấy lý do ấy để giải thích cho việc bao nhiêu năm qua không bao giờ được nhìn thấy hai đứa trẻ xuất hiện cùng lúc, mà chỉ được thấy đứa nhỏ có chiếc bớt mà thôi ai cũng tỏ ra cảm thông nhưng họ nào biết đứa trẻ mà trước đây họ từng thấy có lúc là Hani nhưng có lúc lại chính là nó.

Mọi việc lại trở lại đúng quỹ đạo như ban đầu chỉ có điều bây giờ tất cả mọi người đều không như trước nữa rồi, cô từ giờ đã sống với thân phận của em gái mình lòng đã lạnh nay còn lạnh hơn gấp vạn lần ba mẹ nói cô hãy quên đi quá khứ mà tiếp tục sống thật tốt.

Hani tự hỏi tại sao họ lại bắt cô quên đi trong khi chính họ cũng chưa chắc đã làm được điều ấy, Hani đã quyết định... bản thân mình sẽ sống chung với quá khứ sẽ biến nó trở thành động lực, thành liều thuốc tốt nhất giúp cô vững bước trong tương lai, kể từ đó việc tìm kiếm bằng nhĩ cũng chỉ được thực hiện trong âm thầm vì vậy càng trở nên khó khăn hơn

Đêm đó sau buổi họp báo Cô ngồi trên ban công phòng mình gió thổi hắt hiu đến tiêu điều đôi mắt tím than sâu thẳm hướng về phía bầu trời đen kịt không một ánh sao, chỉ còn sót lại là ánh trăng đã phai tàn ảm đạm trong làn mây mỏng,

từ nay đã không còn đơn thuần là thiên anh ít nói kiêu kì, e dè trước người lạ của ngày nào, đã không còn là Hani non nớt hiếu thắng của xưa kia mà thay vào đó là "Thiên băng" điềm tĩnh lạnh lùng với đôi mắt tràn đầy hận ý và sự tàn nhẫn đến đáng sợ.

Niềm tin đã chết cô đã mở lòng tin tưởng với cái người tên "trần lập" thậm trí còn gọi ông ta một câu "chú tốt bụng" nhưng cuối cùng hắn ta vẫn phản bội cô, lừa dối cô bắt cóc thiên băng... à không nói đúng hơn là muốn bắt cóc cô.

Ngay cả đối với người cha đáng kính ngày nào cũng không còn sự tin tưởng chẳng phải ông đã hứa sẽ đưa băng nhĩ về bên cạnh cô sao? nhưng kết quả mà cô nhận được là gì chứ? chỉ vì vài % cô phản rẻ mặt chỉ vì cái gọi là danh vọng và quyền lực mà ba của cô hành xử sơ xuất đem tính mạng của thiên băng ra đánh cược, bán rẻ hạnh phúc gia đình để giữ lại cô phần của tập đoàn? Hani nhận ra Vẫn nên tự thân vận động thì hay hơn

Còn cái thứ tình yêu thơ đại khiến cô đưa ra quyết định sai lầm kia cũng xin được

chết từ đây...!

"tôi của ngày hôm nay chính là do các người ban tặng hãy nhớ chớ quên tôi nhất định khiến các người phải trả giá nó sẽ còn đau hơn cả cái chết tôi hứa đấy"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Không phải mùa nắng nào cũng đẹp

Những ánh nắng ban mai vươn mình thức giấc mỉm cười chào đón ngày mới, hương gió nhẹ mang ánh bình minh nhảy qua ô cửa sổ lộ đùa trên khuôn mặt trắng mịn trượt xuống mái tóc mượt như tơ của nó, hạ vỹ trở mình mắt khẽ mở nhìn về phía bầu trời đầy ắp nắng ấm,nở một nụ cười

"hôm nay lại là một ngày đẹp trời"

nó rất thích thời tiết dạo gần đây, sáng thì gió nhẹ cùng nắng nhạt đến chiều tối thì bầu trời chẳng còn lấy một giọt nắng mà thay vào đó là một màu xám nhẹ gió thổi miên man có chút hơi thở buồn bã khiến người ta cứ nhìn mãi về một khoảng không xa xăm chiêm nghiệm về cuộc sống, mang lại một cảm giác yên bình vô tận.

Hôm nay nó đi bộ đến trường nên ra khỏi nhà từ sớm, bước nhẹ trên con đường quen thuộc đã hai ngày trời qua kể từ khi nó bắt đầu đi học lại và cũng là hai ngày Từ hy không tới lớp học.

ngắm nhìn khung cảnh trước mắt nó chợt nhận ra có rất nhiều thứ mới mà trước đây mình chưa từng nhìn thấy, à không... Không phải mới lạ

mà những thứ này đã tồn tại ở đây rất lâu rồi chỉ là nó chưa từng để ý đến mà thôi, cổng trường dần hiện ra trước mắt học sinh cũng đã đến khá đông.

Hạ vỹ lại nhận ra một điều nữa, ngôi trường này luôn như thế vào buổi sớm sẽ chẳng bao giờ có chuyện vắng vẻ dù nó có đi học sớm hơn nữa thì khi đến trường cũng mãi mãi không bao giờ là người đầu tiên, mãi suy nghĩ hạ vỹ không nhận ra mình đã rảo bước đến giữa sân trường đôi mắt nó thoáng qua tia bất ngờ cùng vui mừng khi thấy bóng dáng từ hy trước mặt, vậy là cậu đã đi học rồi sao?

Từ hy đang bước ngược về phía nó tưởng như cậu đang đến gần mình trong lòng có gì đó khẩn trương vui sướng nhưng một lần nữa nó nhận ra đôi mắt của cậu thật lạnh thùy chung nhìn về phía trước không hề đoái hoài liếc nó một cái, hai tay vẫn đút túi quần tiêu sái bước đi khiến nó nhớ ra rằng bản thân mình đã làm tổn thương cậu một cách sâu sắc

chính nó là người muốn rời xa cậu vậy nên nó cần phải chấp nhận điều này, hít một hơi dài đôi mắt của nó cũng giống cậu nhìn thẳng về phía trước gồng mình bước đi một cách tự nhiên nhất, hai người bước qua nhau như người dưng xa lạ khoảnh khắc ấy... Chỉ có một loại cảm giác đó là "đau" nhưng tiếc thay nỗi đau lại chẳng hề giống nhau, một người đau vì "tình ái" còn người kia lại đau vì "tình bạn" nỗi đau vì tình bạn ai dám bảo nó không đáng sợ

ai dám bảo nó không thể sánh bằng tình yêu nó thậm chí còn ghê gớm hơn thế nhiều

"nhưng tại sao chứ? Tại sao nỗi đau ấy không thể hoà thành một? Tại sao em không thể yêu tôi dù chỉ một lần? Tại sao một chút tình cảm thoáng qua thôi em cũng chẳng bỏ thí cho tôi?" Đó là tiếng lòng của một chàng thanh niên ngoài lạnh nhưng bên trong thì dậy sóng dữ dội. Nó biết bản thân mình sai trước là nó không cần mối quan hệ này nên cũng chẳng còn mặt mũi đầu nhìn cậu nếu từ hy đã có thể buông tay vậy nó cũng nên vui thay cho cậu

"VŨ HẠ VỸ"

Bước chân của nó khựng lại một lần nữa bởi một thanh âm không lạ cũng chẳng quen

Da huy chạy đến trước mặt nó đôi mắt biết nói mỉm cười rạng rỡ không hiểu sao Da huy luôn đem lại cho nó cảm giác thoải mái vui vẻ khi ở gần cậu

- Hạ vỹ thật không hiểu nổi cậu con gái con nưa gì mà hậu đậu,luộm thuộm

- Há (không phải mới sáng sớm đã muốn khai ngôi chiến tranh rồi chứ)

- "Há" với "Hớ" cái gì nhìn xem dây giày buộc cũng không chắc bị tuột rồi kia nhờ dẫm phải rồi ngã cắm đầu xuống đất thì sao? Chết ra đấy tôi không đem xác về cho đâu nhá

Dứt lời Da huy cúi xuống định buộc lại dây giày cho nó, hạ vỹ còn chưa kịp cảm kích mặt đã đen lại bĩu môi thảm rủa "cái tên này lại thích làm màu" trước bàn dân thiên hạ cậu ta đến "nửa ngày" còn không cúi người xuống được nói gì đến thắt dây giày,

bày đặt làm trò ga lăng giống mấy cảnh quay lăng mạn được đạo diễn quay chậm trong mấy bộ phim hàn xèng nữa chứ chỉ thiếu chút nhạc nữa thôi... thiệt tình!!!, trong phim nhìn còn được chứ ngoài đời thì thật muốn đá phăng cậu ta ra xa một chút!!!! mất thời gian

nó nhanh nhẹn cúi xuống thắt lại dây giày vừa hay ai kia cũng kịp cúi xuống khoảng cách hai người bọn nó lúc này không gần cũng không xa nhưng đủ cho trái tim của một chàng trai lệch đi vài nhịp, nó thắt dây giày xong thì đứng phắt dậy phui tay còn Da huy mặt phiếm đỏ thẹn quá hoá "dại"

- Tôi... Tôi đang định thắt dây giày cho cậu mà sao lại...

- "lại", "sao" cái gì? Nè nhá!!! nhắc cậu nhớ nếu muốn đóng phim thì mời đi casting ok ở đây là trường học hơn nữa tôi cũng không có hứng thú làm bạn diễn với cậu đâu

Nó nhún vai bước đi Da huy thờ dãi lần trước nói không dung động trước hạ vỹ quả thực là nói dối, haiz!!! Nhan sắc và tính cách của con nhò này quả không tầm thường luôn khiến trái tim cậu nhảy loạn nên không chịu dừng, cũng may không bị phát hiện con bé này quả ngây thơ rồi chỉ cần không thể hiện ra nó liền không biết người ta có ý với mình đúng là không biết cảm nhận gì cả,

Da huy chạy theo sau nó còn mọi người xung quanh vẫn ném cho ánh mắt khinh bỉ cùng những lời xì xào to nhỏ nhưng hạ vỹ cũng không quan tâm hơi đâu mà chạy đến từng người một giải thích tôi thế này tôi thế nọ vậy nên cứ kệ cho mọi chuyện dần lắng xuống là được.

Da huy cứ treu chọc nó không ngừng suốt đoạn đường vào lớp cả hai cứ cãi nhau thật rôm rả nhìn vào thật dễ thương như một cặp đôi vậy, chẳng hay biết ở phía khác có một trái tim đang đau đớn không ngừng, mái tóc màu nâu nhạt trong gió thật đẹp đôi mắt màu nâu cũng không còn lạnh lùng thay vào đó là ánh nhìn bi thiết cùng giận dữ bàn tay siết chặt nắm mạnh vào tường,

tại sao? Tại sao cậu có thể xem tôi như người dưng mà bước qua dễ dàng như thế? Tại sao cậu lại thân thiết cười đùa với người khác trước nỗi đau của tôi như vậy? Hạ vỹ cậu thật ác...!! Từ hy tự hỏi phải chăng bản thân đã sai khi trót lỡ yêu người con gái này...!

Cần đến trưa mặt trời đã đứng bóng, gió thôi không còn đùa nghịch nhường chỗ cho những ánh nắng có phần gay gắt, một cô gái xinh đẹp động lòng người đứng trước cổng công ty EQ đó là công ty của trần lập, cô gái ấy mặc trên mình bộ đồng phục của trường Dream mái tóc màu nâu vàng xoăn lộn tủy ý xoà ngang vai, đôi mắt màu tím than u buồn nồng đậm đau thương cùng tuyệt vọng

cô gái ấy bước vào bên trong mọi ánh nhìn đều đổ dồn về cô vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành khiến người người đổ kị ghen ghét, nhưng đôi mắt lạnh lùng ấy không hề may mắn để họ vào mắt, cô bước đến phía tiếp tân cất chất giọng uy quyền lãnh khốc

- tôi muốn gặp giám đốc của các người ông ta đang ở đâu

Tiếp tân ban đầu còn tỏ ý khinh bỉ xem thường, nhưng cô gái trước mặt quả thật khí chất hơn người mang phong thái của một nữ vương đầy quyền lực, vẻ đẹp thật khiến người đối diện cảm thấy áp lực ngọt ngào và hổ thẹn vì bản thân mình mãi mãi chẳng thể sánh bằng, tiếp tân áp ứng

- Xin... Xin lỗi... Nhưng không biết... Em có hẹn trước với giám đốc không

- không

- à vậy thật xin lỗi nếu không có hẹn trước em không thể gặp giám đốc được đâu mời em về cho

- cứ nói với ông ta có con gái đến tìm

Mọi người trong công ty lúc này mới vỡ lẽ bàn tán to nhỏ

"thì ra là con gái của giám đốc thảo nào xinh đẹp như vậy có điều lạnh lùng khó gần quá"

"đúng đó nhìn xem con bé còn mặc đồng phục trường Dream nữa thật thái giỏi"

"Giám đốc đâu con gái kỹ quá nhưng chẳng phải ông ấy không có vợ sao? Hơn nữa cô bé này là con lai mà"

"Thật ngốc giám đốc có vợ nhưng bà ta chết rồi cô bé là con lai thì sao chứ biết đâu được mẹ nó là người nước ngoài thì sao?"

Lúc này tiếp tân cũng vừa gác điện thoại xuống quay sang nó

"giám đốc nói em có thể vào mời em lên tầng ba ở đó là phòng của giám đốc"

Nhận được thông tin cô rời đi không thêm nói lời cảm ơn khiến tiếp tân đen mặt thầm rủa trong lòng

Phòng giám đốc

CÁCH...!!! Cô mở cửa bước vào ông lập đang làm việc liền ngừng đầu lên

- Hạ vy dù là phòng của ba nhưng con cũng nên gõ cửa phòng trước khi vào chứ

-(im lặng)

- hôm nay con không đi học sao tìm ba có việc gì vậy?

-(im lặng bước đến ngồi lên ghế phía đối diện)

- con định chơi trò im lặng với ba sao? Được rồi rốt cuộc con gió nào đem con gái yêu của ba đến đây?

- là một con gió độc

Ông lập sững người dờ dảng người trước mặt ông đây là hạ vy con gái ông

vẫn là mái tóc, đôi mắt khuôn mặt cùng vóc dáng nhỏ bé quen thuộc vẫn là bộ đồng phục hằng ngày nhưng sao ông cảm thấy xa lạ đến vậy vẫn là giọng nói ngọt ngào của hạ vy nhưng giọng nói ngày hôm nay lại mang vài phần đau thương cùng lạnh lùng, ông nhủ mày

- hạ vy con nói gì vậy

- đừng gọi tôi là hạ vy ông biết tên thật của tôi là gì mà đúng không?

- con... Con.... Sao lại

- sốc lắm đúng không nhưng tôi còn sốc hơn ông gấp vạn lần khi biết sự thật này nữa kìa, vào thẳng vấn đề chính nhé, hôm nay ông biết gì không? tôi đã gặp chị gái mình một người giống y hệt tôi, cô ấy đã kể cho tôi nghe hết sự thật

trái tim tôi như ngừng đập dường như không thể tin vào tai mình nên tôi lập tức từ trường học chạy đến đây tìm ông, tôi muốn nghe giải thích còn nữa điều mà cả tôi và chị gái mình đều thắc mắc ông vì sao bắt cóc tôi rồi lại mất công cứu ra đem tôi giấu đi buộc tôi phải rời xa gia đình mình cuối cùng ông có âm mưu gì?

- hạ vy nghe ba giải thích...!!!

- gọi tôi là thiên băng còn nữa ông xứng làm ba của tôi sao?

- ta... Thật sự không thể ngờ được ngày này lại đến sớm như vậy

- tôi không có đủ kiên nhẫn để xem ông đóng kịch đâu điều tôi muốn biết rốt cục năm đó đã xảy ra chuyện gì và trong đầu ông lúc đó đã nghĩ những gì vậy?

Trần lập đau đớn nhìn hạ vy nói chuyện với mình như kẻ thù, dù đã lường tượng ra sẽ có ngày hôm nay nhưng lúc này ông vẫn không tài nào chấp nhận được trái tim như bị đập nát lỏng ngực như bị ai đó bóp nghẹt có cái gì đó thật đau hôm nay ông sẽ mất hạ vy sao? Không thể nào

- hạ... À Thiên băng nếu con đã biết ta cũng không còn cách nào dấu diếm nữa nhưng xin con hãy nhớ tình cảm của ta đối với con là thật lòng

-(im lặng)

- năm đó ta không thể làm gì khác Đại boss vừa là ân cứu mạng của ta lại vừa là anh trai của người vợ quá cố _ Doãn Hạ tập đoàn của ông ấy đang bị nguyên thị đe dọa làm ne đánh sập

lúc đó ta lại chùng hạp quen chị gái con_ thiên anh, ta thật sự rất khó xử với ta đại boss có on rất lon hơn nữa trước khi Doãn hạ qua đời cô ấy cũng nhờ ta chăm sóc cho anh trai mình vì vậy ta đã quyết định hy sinh chị gái con, nhưng khi đó đại boss cũng đã hứa sẽ không làm hại tính mạng của thiên anh ông ta chỉ cần tiền mà thôi vì thế ta đã an tâm hơn phần nào mãi cho đến gần ngày giao dịch của con tự dưng đem người đến làm hấn ta tức giận đòi giết con

ta đã rất hoảng hốt vì khi đó ta nghĩ con chính là thiên anh đứa nhỏ mà ta yêu thương như con ruột nhân lúc hấn không để ý mà đem con chốn đi, đêm đó tất cả mọi người đều đuổi theo xe của chúng ta nhận thấy tình hình không ổn để đánh lạc hướng ta bèn tự mình đâm xe vào vách núi rồi cho xe lao xuống vực tiếp đó cùng con chốn vào rừng, mãi đến sau này ta mới phát hiện ra con không phải thiên anh thì ra hai đứa là chị em sinh đôi, cũng chách bản thân ta quá tham lam con đem lại cho ta cảm giác được làm cha ta vốn dĩ muốn con trở thành con gái ruột của mình nhưng ký ức của con không hề mất đi hoàn toàn con vẫn nhớ mình có một gia đình khác vì vậy ta đã nhận con làm con gái nuôi và quyết định chôn vùi sự thật ta đã nói dối rằng mình nhận nuôi con từ tại mồ côi để con không còn vướng bận đến ba mẹ ruột của mình... ta...

Rầm...!!!! Cô đập bàn mắt kiểm soát quát lớn

- ông thật độc ác chỉ vì lí do đó ông đã chia rẽ em ấy ra khỏi gia đình tôi sao ông đã giấu nó bao nhiêu năm nay để nó yêu thương ông kẻ thù của chính mình, ghét bỏ cha mẹ đã sinh thành ra nó hay sao đó chính là kế hoạch của ông đúng không

- con... Con không phải hạ vy

- ha ha ha....!! đúng thế tôi_nguyễn hoàng thiên anh đứa nhỏ ngu ngốc năm xưa bị ông lừa gạt đang đứng trước mặt ông đây

- tại sao cháu lại giả làm hạ vy

- nếu không làm vậy ông liệu sẽ nói ra hết tất cả sao? Tôi liệu sẽ có cơ hội thu âm lại làm bằng chứng sao?

- cháu thật nham hiểm

- tất nhiên tôi đã không còn là đứa trẻ 6 tuổi bị ông dụ dỗ bằng vài thứ đồ chơi và những câu chuyện ngớ ngẩn nữa rồi, sao nào? không lợi dụng được tôi chắc ông buồn lắm phải không? cảm giác bị lừa tuyệt chứ? còn cảm giác bị "con gái" mình coi như kẻ thù rất hạnh phúc phải không?

vũ trần lập hôm nay chính là ngày tàn của ông hãy chuyển bị vào tù đi tôi sẽ đem đoạn ghi âm này cho băng nhĩ nghe đến lúc đó con bé cũng sẽ quay lưng lại với ông thôi

Nói rồi cô đứng dậy định bước đi nhưng chợt khựng lại khi trần lập lên tiếng

"cháu cứ làm thế đi nếu muốn thiên băng rời xa gia đình cháu mãi mãi"

thiên anh tức giận chống hai tay vào bàn

- ông nói vậy là có ý gì ông đang đe dọa tôi sao?

- cháu nên biết băng nhĩ từ nhỏ đã sống bên cạnh ta xem ta như cha đẻ của mình vậy cháu nghĩ nó liệu có tin cháu không

- đã có chứng cứ này tôi còn sợ ông uy hiếp nữa sao? nực cười

- cứ cho là vậy nhưng cháu thử nghĩ đi nếu bây giờ cháu đón băng về nhà sẽ kéo theo bao nhiêu chuyện nữa chứ? nên nhớ nguyên thị đã công bố chỉ có một vị tiểu thư, hơn nữa thiên băng còn quá nhỏ để đối diện với chuyện này nó không như cháu được đào tạo từ bé nó chỉ là một cô gái 16t thậm chí tâm hồn còn ngây thơ hơn thế nữa kia, để nó về cùng cháu rõ ràng là kiến nó gặp nguy hiểm

- cái đó chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm không đến lượt ông phải bận tâm, chẳng nhẽ một gia tộc thứ sáu thế giới lại không thể bảo vệ cho thiên băng ư?

- theo ta cứ đợi đến lúc băng nhĩ đủ 18t khi con bé trưởng thành ta sẽ nói cho nó biết sự thật như vậy được không như thế con bé sẽ đỡ bị tổn thương hơn

- ông lại muốn lừa tôi nữa sao 18t là một khoảng thời gian quá dài hơn nữa tôi thừa biết ông rất thương nó sẽ tự khắc có cách giải quyết tốt nhất để giảm mức độ tổn thương cho con bé, điều đó bây giờ là trách nhiệm mà ông bắt buộc phải làm, 1 tuần... thời gian

Tôi cho ông chỉ có 1 tuần để nói ra sự thật nếu không tự tôi sẽ đến cho con bé biết... đến lúc đó để thiên băng chấp nhận sự thật và quay về bên chúng tôi, tôi sẽ bắt chấp thủ đoạn nếu có vô tình gây tổn thương cho nó thì cũng đành chịu thôi mà tôi chắc rằng ông sẽ không muốn thấy con bé đau lòng đau đúng không? vậy nên tự mình giải quyết đi

Trần lập đen mặt trán nổi na vạch huyết trắng, thiên anh thực sự không còn đơn giản đã sớm nắm trong tay điểm yếu của ông khiến ông lực bất tòng tâm không thể phản kháng

cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra bao nhiêu năm nay ông đã cố phong toả mọi thông tin về hạ vy vậy mà... Dù sao cũng là lỗi của ông

chính ông đã hủy hoại tuổi thơ của cô, Thiên anh nhếch mép ra khỏi phòng trần lập lại cất lời

"dù con có tin hay không nhưng năm đó những gì ta đối với con đều là thật không một chút giả dối"

nở nụ cười trào phúng tràn đầy khinh bỉ cô đáp lại:

- Cảm ơn nhưng chữ "thật lòng" của ông tôi không dám nhận, Khi con người ta biết đến hai từ phản bội, Thì nhân cách cũng sẽ đi vào bóng tối, Đó là quy luật của con người, Và lúc đó ta sẽ lại được biết thêm hai từ giả... Tôi nói vậy phải không giám đốc vũ

Thiên anh bật cười rồi bỏ đi để lại ông lập trong phòng tâm trạng không thể diễn tả thành lời chỉ có đôi mắt buồn vô hạn lộ rõ sự bế tắc tột cùng

ngoài kia trời vẫn đẹp vẫn yên bình ánh nắng vẫn chan hoà áp áp nhưng trong lòng ông lại là một màu đen tuyệt vọng giống tổ lại sắp kéo đến, nắng không phải lúc nào cũng đẹp và rực rỡ cái đó còn tùy thuộc vào lòng người.

nhưng xét cho cùng nếu có thể quay lại quá khứ ông cũng vẫn có quyết định như vậy, có thể cho rằng ông ích kỷ nhưng quãng thời gian chung sống với hạ vy là thời gian hạnh phúc nhất của ông dù sau này có phải trả một cái giá đắt nhường nào thì ông cũng không hối hận

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Sự cố trên sân sân động

Trường Dream

Bước vào lớp học Da huy về chỗ của mình h/s trong lớp số ít nhìn nó với ánh mắt ái ngại còn lại thì cười hả hê chờ xem kịch vui, khuôn mặt hạ vy nhút nhát không đối bình thân đi về phía bàn mình

trước mắt nó bây giờ là mỹ ngọc yêu kiều xinh đẹp ngồi lù lù ở chỗ của nó, cô ta nhếch mép miệng thốt ra giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng nếu tinh ý thì rõ là đang muốn chọc nó tức điên

- Hạ vy cậu cho mình ngồi đây được không? cậu biết đấy từ hy không muốn nhìn mặt cậu vì sự việc lần trước cậu đã đánh mình

Nó im lặng không nói gì khuôn mặt không hề lộ cảm xúc nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh, mỹ ngọc nói vậy chẳng phải vừa nhắc khéo mọi người nhớ đến chuyện nó đã làm ở bữa tiệc, vừa chứng minh vị trí quan trọng của mình trong lòng từ hy lại thành công chọc nó tức điên,

cũng phải thôi trong mọi hoàn cảnh cư nhiên bị người khác cướp chỗ ai mà chịu được chứ.

Nhưng lần này cô ta tính toán sai rồi nó không hề phần nộ, nổi điên lên đánh chửi mỹ ngọc như lần trước, khi đã hiểu hết lời nói của mỹ ngọc, hạ vy không thêm liếc cô ta một cái bước đi về phía chỗ trống cạnh lớp phó học tập cũng là chỗ ngồi trước của mỹ ngọc nhưng khi lướt qua chỗ Da huy bàn tay nó bị cậu nắm lại hạ vy dành cho cậu cái nhìn khó hiểu, đôi mắt của cậu ánh lên ý cười rạng rỡ

- Hạ vy cậu ngồi đây với mình đi

Nó đưa đôi mắt nhìn cô bạn mũm mĩm dễ thương có nân da trắng ngần ngồi cạnh Da huy cô bạn ấy đang gặm chiếc bánh ngọt chọt nhận ra mọi chuyện rồi cô mỉm cười tươi tắn như bắt được vàng, vội cấp cấp sách vào nách ôm lấy tay nó

- ôi cứu tinh của mình cậu cứ thoải mái mà ngồi đây đi nhé!! tạm biệt... i love you pặc pặc mình đi đây

Nói rồi cô ấy chạy về chỗ ngồi cạnh lớp phó như thể sợ ai đó cướp mất vậy nói thật ra thì lớp phó là crush của cô bạn mũm mĩm cute đó hơn nữa cô ngồi cạnh Da huy từ đầu năm đến giờ sắp phát điên rồi người gì mà như khúc gỗ biết đi

cả ngày nếu không bắt chuyện hỏi han trước thì tuyệt nhiên không chịu hé răng nói lấy nửa tiếng nhưng khổ nỗi cô bạn đó lại là người nói nhiều thích ồn ào nên hay bị khúc gỗ này lườm chày mắt khiến cô không dám thốt thêm tiếng nào nữa riết cũng sắp biến thành người câm rồi

Nó đứng chôn chân tại chỗ ngơ ngác nhìn theo bóng dáng to lớn của cô bạn cho đến khi bị Da huy kéo ngồi xuống nó mới bừng tỉnh chậm chạp

- Da huy cậu làm gì con nhà người ta mà để cậu ấy sợ chạy mất vía thế? nhìn cậu ấy vui như vậy khi chuyển chỗ thật khiến tôi có chút lo lắng đó nha

-(nhún vai tỏ ý không biết rồi cười nham hiểm) làm gì cậu sẽ biết ngay thôi mà

- tôi sẽ chờ

- hazi!! mặc kệ cậu vậy

Chi cách nhau có mỗi hai dãy bàn thôi nhưng hoá khí của mỹ ngọc ngút trời khiến ai trong lớp cũng cảm thấy nóng rực, cô ta đang rất tức giận trước thái độ của hạ vy nó không thêm trả lời cô như vậy há chẳng phải coi thường lời nói của cô không để cô vào mắt hay sao?

vốn định bày mưu chơi đùa với nó một chút khiến nó vì nóng giận mà tự mình làm mất mặt chính mình vậy mà cuối cùng chẳng có trò vui xem ngược lại tự đẩy mình vào hoàn cảnh xấu hổ này cư nhiên bị con nhỏ thấp hèn coi khinh không đếm xỉa tiếp lời, thật bức mình

bên ấy là núi lửa còn bên chỗ hạ vy và Da huy vẫn đang yên bình vui đùa giúp nhau học hành.

Reng.....reng.....!!!!

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào học từ hy bước vào lớp tay đứt túi, quần ánh mắt chột khựng lại trên người mỹ ngọc nhưng rất nhanh lại trở lại như thường cậu ngồi vào chỗ mình nhìn mỹ ngọc bằng đôi mắt dò hỏi, cô ta liền nhận ra ý của từ hy mỉm cười áy náy

- à, vì hạ vy nói muốn ngồi cùng da huy... không muốn ngồi cạnh cậu mà... thanh (cô bạn mũm mĩm) không dám ngồi cùng cậu lên mình nhường chỗ cho cậu ấy... Từ hy mình ngồi đây được không?

Từ hy im lặng đưa đôi mắt nhìn nó đang vui vẻ cùng da huy rồi tiếp đó lại hướng ánh mắt lạnh lùng ra ngoài cửa sổ không đoái hoài đến mỹ ngọc làm cô ta đã tức lại thêm bức khuôn mặt vằn vện đến khó coi

2 Tiết đầu tiên đã trôi qua trong yên bình từ hy sau khi học xong tiết 1 đã bỏ ra ngoài đến giờ vẫn chưa quay lại tiết 3 là tiết thể dục h/s lớp nó trai gái đã thay xong bộ đồng phục thoải mái

nữ thì vẫn mặc váy có điều bên trong được thiết kế thêm một chiếc quần nhỏ để thuận tiện cho việc hoạt động chạy nhảy, nó cùng da huy ra sân thể dục bỗng nhiên có một h/s nữ kêu huy đến phòng giáo vụ gặp thầy giám thị có việc cần nhờ, cậu nghe vậy mày chọt nhú lại quay sang nó

- vy cậu đi cùng mình đến đó được không?

- đương nhiên không, tôi còn phải vào học thầy sắp ra rồi kìa

- đi cùng tôi đi mà

-(mặt nó nhăn nhó) cậu làm sao vậy

- tôi... bỗng nhiên tôi thấy có gì đó không ổn với cậu giống như sắp có chuyện gì xảy ra vậy

- đồ điên chỉ giỏi suy nghĩ linh tinh cứ đi cho tôi nhờ

Nó vùng vằng bỏ đi da huy vội nắm tay nó lại

- được rồi vậy cậu vào học trước đi nhớ tránh xa bọn mỹ ngọc ra còn nữa có chuyện gì quá sức chịu đựng thì cứ phản kháng đừng lại cố nhẫn nhịn biết chưa

Trong lòng nó cảm động đến rơi nước mắt ôi...!! cái cậu bạn này quả là biết cách khiến người ta mát lòng mát dạ, cảm xúc đang dạt dào nó còn chưa kịp tán thưởng xong thì lời tiếp theo từ miệng Da huy thốt ra thật khiến nó muốn đâm cậu ta vài phát, nguyên văn câu nói là

"cảm động rồi đúng không? Chớ có tưởng bở, tôi nói vậy vì không muốn cậu nhin nhục đến lúc đó tôi thấy bất bình "lại phải" ra tay cứu giúp đồng thời làm mát lòng mấy bạn nữ xinh đẹp như hoa trong lớp như vậy tôi thật sự đau lòng lắm"

Nó tròn mắt lườm da huy giật phát tay mình ra rồi bước nhanh về phía sân vận động, Da huy cười khỏ nhìn bàn tay mình khi này còn có cảm giác mát lạnh từ bàn tay nó truyền qua giờ đã trống trơn không còn gì cậu vỗ đầu rồi cũng ngược hướng đến phòng giáo vụ

Nó sai bước đến sân vận động nơi đây được xây tách biệt với các khu lớp học nên rất rộng lớn và thoáng mát

quả không hổ danh là trường quốc tế sân cỏ xanh mướt có hình elip vừa nhìn là biết thường được chăm sóc cẩn tĩa, bao quanh sân là một con đường rộng khoảng 6 mét được lát những viên gạch màu xám sần sùi tạo ma sát thuận lợi cho việc chạy của h/s phía xa là hệ thống ghế ngồi được thiết kế theo kiểu bậc thang bố trí thoải xuống đến tận mặt đường bao quanh sân

gần đó còn có một nhà kho chứa các dụng cụ phục vụ cho bộ môn thể dục như bóng các loại, cầu, vợt...vvv tất cả đều đầy đủ không thiếu thứ gì ngoài sân vận động ngoài trời này ra còn có phòng thể dục dành cho những hôm mưa, ở trong đó còn có bóng rổ và bóng bàn nữa

Hạ vỵ ngạc tuy không phải lần đầu tới đây nhưng nó vẫn không tránh khỏi sự cảm thán dành cho nơi này nhìn về phía lớp học đã đông đủ người nó cất bước đến tập thể lớp 10a4 khi tới gần nó chuyển bị hoà vào vòng người trong kia thì bỗng ông thầy thể dục đột nhiên quát lớn

" EM KIA AI CHO EM VÀO LỚP CỦA TÔI HẢ?"

Thầy giáo tiến lại gần nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện cảm còn thoáng qua chút dè biiu

Nó nheo mắt hỏi

- tại sao ạ

- em vào muộn

-(liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay) theo như em biết còn gần 3 phút nữa mới đến giờ học... Thầy nói như vậy là muộn?

- theo quy định của tôi h/s phải ra trước thầy giáo nếu ra sau coi như là muộn

- còn theo em chỉ cần thực hiện đúng nội quy trường học nội quy của thầy em chưa biết đến nếu nói như

thầy, thầy đến đây từ tiết trước trong khi em còn đang học trong lớp như vậy cũng coi là muộn? Sao thầy không nghĩ là mình đến sớm?

- hỗn xược còn dám cãi nhau tay đôi với tôi à đúng là kẻ không có người dạy dỗ

-(nó nắm chặt tay cười nhạt cổ kim nén) em có người dạy dỗ hay không chẳng liên quan đến thầy ỉt ra em còn thuộc và hiểu đc cái nội quy trường học còn thầy tự cho mình cái quyền áp đặt học sinh không coi nội quy chung ra gì như vậy mới là người có giáo dục sao?thứ lỗi em nói thẳng em nghi ngờ về khả năng nhận thức của thầy đó

Ông thầy tức đến khó thở mặt đỏ bừng bừng la mắng

- cái thứ mất dạy tôi không cần biết nội quy trường lớp gì cả, đây là giờ của tôi và tôi có quyền còn em nhìn lại mình đi? tưởng mình là thiên kim đại tiểu thư quý tộc hay sao? Dám đánh bạn bè, nghi học không phép lại vô lễ với thầy cô... hôm nay tôi nhất định phải phạt em... Em chạy 40 vòng quanh sân cho tôi mau

Nó im lặng liếc nhìn mỹ ngọc, tuyết mai và ngọc điểm đứng cạnh ông thầy cười hả hê nó liến hiểu tất cả là âm mưu của họ chính họ nhờ lão thầy dạy cho nó một bài học thấy nó im lặng ông thầy lại tiếp

- sao? Tôi nói cho em biết nếu hôm nay em không chịu chạy thì biết tay tôi, tôi sẽ báo cáo chuyện em vô lễ lên thầy hiệu trưởng đến lúc đó xảy ra chuyện gì tự em gánh lấy

Nó thầm nghĩ đến chuyện này không khỏi chửi thầm trong bụng

"mẹ kiếp lại lời chuyện này ra uy hiếp mình"

lão ta là em họ của thầy hiệu trưởng trước giờ Điều rất hống hách không coi ai ra gì lại tham lam xu nịnh chẳng trách không ưa đứa nghèo hèn, thẳng thắn như nó

còn bọn mỹ ngọc nếu bây giờ nó cố kháng cự càng kích thích họ hứng thú hơn với việc hành hạ nó, nhìn cái sân vận động khổng lồ này mà nó phát ngán, trời không quá nắng nhưng lại rất oi bức tuy nhiên thể lực của nó không phải dạng yếu vậy nên 40 vòng này nó nhất định phải chạy

nghĩ rồi nó bắt đầu công việc chạy và chạy của mình. Lúc này Da huy đang trên đường trở về lòng nóng như lửa đốt đúng lúc lại gặp từ hy hai người dành cho nhau ánh mắt "triu mến" lạnh thấu xương rồi cùng sai bước đến sân vận động còn nó hiện tại cũng chạy gần được 15 vòng rồi

quả thực lúc này một muốn chết thờ không ra hơi đầu óc trống rỗng khiến hạ vỵ muốn năn ra ngắt luôn cho rồi nói gì đến hoàn thành 40 vòng sân đây, nó thầm rủa người thiết kế ra ngôi trường này chỉ là sân thể dục thôi mà có cần xây rộng vậy không? to chà bá như cái sân vận động cần thơ vậy (ông nội của chị thiết kế đấy ạ ngồi đấy mà trách với móc - _ -)

khi nó chạy qua chỗ bọn mỹ ngọc ngồi nghỉ vì quá mệt nên tinh thần cảnh giác cũng mất hết hoàn toàn nó không biết họ đã rằng một cái bẫy chờ nó sập vào

á...!!! Nó bị ai đó ngăn chân và chính xác đó là tuyết mai cú ngăn chân khiến nó ngã nhoài về phía trước đầu đập xuống nền gạch chân tay xây xước ứa máu hạ vỵ quay cuồng đầu óc

nó biết mình đã ngã nhưng không thể nào ngồi dậy được chỉ còn cách yên vị nằm quằn quại trên nền gạch xần xùi mà thở dốc, máu từ trán chảy dài xuống khuôn mặt nhợt nhạt đúng lúc đó từ hy và Da huy đến họ vừa nhìn thấy nó đã vội vã chạy đến Da huy nhanh chân hơn cậu nâng nó dậy biểu cảm rất căng thẳng

"hạ vỵ cậu bị sao vậy? tỉnh lại đi đừng làm tôi sợ"

"tôi ổn và sẽ chết nếu cậu còn lắc người tôi"

hạ vy thều thào nghe thấy giọng nói yếu ớt của nó Da huy vừa vui

vừa lo bết xốc nó nên đưa vào phòng y tế

Từ hy nhìn hai đứa bạn họ lòng không khỏi trào con ghen tức cùng sự giận dữ mỹ ngọc thấy từ hy bỗng mặt đã tái nhợt đi trông thấy, cậu quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn tất thấy mọi người xung quanh khiến họ không lạnh mà run

"Có Chuyện Gì Xảy Ra Vậy?... Là cô...!"

từ hy hét lớn rồi lao vút tới cạnh tuyết mai, mỹ ngọc nhanh chân chạy đến đứng chắn trước tuyết mai à ta nước mắt dâng tròng

"từ hy nghe mình nói, chỉ là hiểu lầm, chỉ là vô ý thôi mà mình có thể làm chứng"

từ hy nhìn thấy mỹ ngọc như vậy con giận cũng giảm đi vài phần đủ để thấy cậu tin tưởng à ta đến mức nào

"Cậu nói như thế là vô tình hay sao? chính mắt mình đã nhìn thấy mà"

"Vậy cậu định làm gì? Đó là bạn của mình và cô ấy chỉ muốn trả lại cho hạ vy những gì cô ta đã gây ra cho mình ở buổi tiệc đó thôi"

"cậu..."

Từ hy nhìn mỹ ngọc bằng đôi mắt giận dữ rồi bỏ đi lúc này ai cũng thờ phào nhẹ nhõm, tuyết mai cũng người không thể chuyển động, cũng may có mỹ ngọc đứng ra bảo vệ nếu không e rằng hôm nay từ hy sẽ không bỏ qua dễ như vậy

Phòng y tế

Nó nằm trên giường bệnh trắng toát, trán đã yên vị một chiếc băng trắng hình vuông hai bên đuôi gối cũng được sát trùng và băng lại cẩn thận và tất cả những chuyện này đều do một ta Da huy đảm nhiệm vì cô y tá chẳng biết chạy đi đâu

khí đến đây thì cả hai đã không thấy ai Da huy lo cho nó nên đã tự sơ cứu vết thương dù sao mẹ của cậu cũng là bác sĩ những chuyện nhỏ nhất này không thể làm khó cậu

Hạ vy sau khi uống hết hai chai nước cộng với nghỉ ngơi trong khi Da huy băng gạc thì cơ thể đã khoẻ hơn rất nhiều và giờ lỗ tai của hạ vy đang phải chịu tra tấn một cách tồi tệ:

- tôi đã bảo cậu đi cùng tôi rồi mà không chịu nghe, đã hết lời khuyên cậu phải phản kháng lại họ đừng có cam chịu rồi mà không thêm làm theo, giờ thì hay rồi nhìn xem thế thảm như dưới uoi đây chết ấy, cậu đứng là cái đồ đại đại ngốc không có mắt nhìn hay sao? Lại để cô ta ngáng chân mình như vậy?

- ĐÚ RỒI!!! Cậu mà còn lải nhải nữa là tình cảm bạn bè đi xuống đấy nhá, lòng bụng hết cả tai, tôi cũng vì phản kháng nên mới thành ra như vậy đấy làm ơn phần ra ngoài cho tôi nghỉ ngơi điếc hết cả tai

- hử...! Mạnh miệng vậy chắc không chết được đâu ha

- đương nhiên

- vậy không biết là ai vừa rồi ngóp ngoài hấp hối như sắp chết đến ngời cũng không được làm tôi phải bết vào đây

- hazi!!! Nếu tôi không làm vậy thì nào được ai kia tình nguyện làm osin bết tôi từ sân vận động vào tới tận đây, đó là đoạn đường khá dài đó mà chân tôi thì đang bị thương

- cậu đứng là cái đồ nham hiểm

- Oh No!! cái này người ta gọi là mưu trí ok

- hử không thêm nói chuyện với cậu nữa nghỉ ngơi đi tôi vào lớp học đây

Da huy ra khỏi phòng nó cũng gỡ bỏ khuôn mặt tươi cười thay vào đó là bộ dạng mệt mỏi thiếu sức sống áp mặt xuống gối nó rất buồn ngủ nhưng không tài nào chợp mắt được vì đây là phòng y tế khiến Hạ vy cảm thấy trống trải và thiếu an toàn vậy nên nó quyết định về nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn

Đặt chân xuống giường cả người nó run lên, vịn vào hành lang nó lễ từng bước nhìn đoạn đường phía trước lại chán nản cúi gằm mặt nhìn vào những vết thương ở chân còn chưa mím miệng

ở đây là từng hai hơn nữa cách xa với cổng trường thế mới biết lúc này Da huy bết nó vào đến phòng y tế mệt đến nhường nào, thật tội nghiệp cho cậu nhóc, đang miên man suy nghĩ đột nhiên Hạ vy đâm sầm vào một vật thể mềm mềm, ấm ấm

ngẩng đầu lên mới biết mình vừa mới đâm đầu vào lòng ngực rắn chắc của Từ hy

thiện tai!!

thiện tai!!

vậy mà lúc này nó còn thăm rùa cái vật thể này, Hạ vy nhìn cậu cười trừ

- từ hy sao cậu lại ở đây

- câu này tôi hỏi cậu mới đúng không ở trong phòng nghỉ ngơi ra đây làm gì

- tại ở đây không quen nên tôi nghĩ về nhà sẽ tốt hơn

- để tôi dìu cậu

Cậu vừa nói vừa dang rộng tay ôm lấy hai bả vai nó, hạ vy vội nhẹ nhàng đẩy cậu ra nép mình vào tường gượng cười

- không cần đâu mình tự lo được mà cậu cứ đi làm chuyện của mình đi

Từ hy không nói không rằng bế nó lên hạ vỵ hết toáng

- này cậu làm gì thế? thả mình xuống, có nghe không thả xuống mau

- im đi nếu không tôi ném cậu xuống sân đó, còn bây giờ việc tôi cần làm là đưa cậu về nhà được chứ

- thật sự mình không cần cậu giúp đâu, mình tự về được mà

- từ khi nào cậu xưng hô với tôi khách sáo vậy trước kia "cậu_tôi" còn bây giờ "mình_cậu" nghe bánh bèo lắm biết không

- tôi...tôi biết rồi

Từ hy bế nó vào xe của cậu đặt hạ vỵ ngồi vào ghế phụ thắt dây an toàn rồi tự mình lái xe rời đi

Nó cùng cậu không biết rằng từ khi hai người chạm mặt nhau vẫn luôn có một ánh mắt dõi theo là ánh mắt căm phẫn của một cô gái có mái tóc màu đồng xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngày cuối cùng của hạnh phúc

Chiếc xe mới nhất hiệu BMW đỗ lại trước cổng nhà hạ vỵ từ hy nhìn nó đang say giấc nồng bằng ánh mắt thương nhớ khắc khoải, không biết nó đã ngủ từ khi nào chắc hạ vỵ đã quá kiệt sức. những ánh nắng chạm nhẹ lên khuôn mặt tuyệt mỹ khiến nó càng thêm rực rỡ, cậu đưa tay vén những sợi tóc rũ xuống khuôn mặt ấy, môi mềm khẽ chạm nhẹ lên đôi mắt còn nhắm lền của nó, từ hy biết mình vừa làm một hành động đáng hổ thẹn "hôn chộm khi người khác ngủ" nhưng hai ngày qua cậu thực sự rất nhớ nó nhớ đến phát điên đi được, chỉ muốn lao tới mà ôm trọn yêu thương nhỏ bé này vào lòng

Những ngày qua từ hy luôn đứng nhìn nó từ xa mặc dù đã dặn lòng mình quên đi đừng quan tâm đến nữa nhưng trái tim lại chẳng chịu nghe lời cứ một mực khẳng khái thôi thúc đòi chân đi tìm hình bóng quen thuộc

Cậu luôn đứng phía sau nó, hạ vỵ mãi cũng không thể nhìn thấy cậu mấy ai có thể ngoảnh lại nhìn người phía sau kia chứ, mỗi khi thấy nó ở cùng Da huy trái tim cậu lại ri máu nhưng lúc nhìn nó có độc bước đi một mình lòng cậu lại thêm đau đớn xót thương vô cùng, sự mâu thuẫn rần rật đến thương tâm, cảm giác khôn khổ này chỉ có thể là "tình yêu" đem đến

vị ngọt của cái gọi là "yêu" cậu còn chưa nếm rõ mà đắng cay thì đã nếm đủ đúng là thật chó chêu, lúc này trong đầu từ hy chợt nhớ đến câu "thiên thu vạn cổ yêu là khổ/ vạn cổ thiên thu khổ vẫn yêu" nở nụ cười nhạt liệu ai có thể định nghĩa chính xác nhất về tình yêu đây chứ? cậu chẳng thể điều khiển được trái tim mình nữa rồi đã yêu đến cuồng nhiệt sao có thể buông tay.

Hàng mi khẽ dung chuyển đôi đồng tử mang màu tím u buồn chớp chớp nhìn trần nhà, nó chống tay ngồi dậy lập tức đầu chuyển đến cảm giác đau buốt liếc nhìn chiếc đồng hồ đã là 7:30 sáng vậy là đã trễ giờ học rồi hạ vỵ không ngờ mình lại có một giấc ngủ dài như thế nó chỉ nhớ hôm qua mình đi xe về cùng từ hy một quá nên thiếp đi lúc nào cũng không hay sau đó thì chẳng nhớ gì cả. Nó lê thân mình mềm nhũn thiếu sức sống xuống phòng khách mùi thơm của đồ ăn xộc vào mũi khiến bụng nó còn cào nhón nháo hạ vỵ xuống phòng bếp đã thấy ba mình đang nấu ăn trong đó nó mỉm cười rồi ngồi vào bàn đẩy thức ăn thơm ngon nóng hổi chống hai tay lên cằm

- ba thân yêu hôm nay không đi làm sao ạ?

- (bụng bắt canh ngũ vị đặt xuống bàn rồi ngồi vào ghế đối diện nó) con gái tinh rồi sao?

- dạ nhưng con không nghĩ mình lại có một giấc ngủ dài đến như thế ba à

- con không nhớ gì sao?

- dạ vâng có chuyện gì xảy ra sao ạ

- hôm qua ba về sớm vừa lúc thấy từ hy bế con thân đầy vết thương định bụng hỏi con xem có chuyện gì nhưng thấy con ngủ say quá nên thôi không ngờ đến chiều tối con phát sốt ta đã làm rất nhiều cách rồi mà không khiến con sốt giảm nên đã gọi bác sĩ đến khám cho con và giấc ngủ "ngân thu" này của con là do tác dụng phụ của thuốc đó

- vậy ba đã thức trắng đêm chăm sóc cho con sao ạ đêm qua tuy con ngủ say nhưng vẫn cảm giác có người bên cạnh

Ông lập bật cười

- đương nhiên là ta rồi nếu không thì là ma chắc nhưng cũng không hẳn là thức trắng ta đã có một giấc ngủ ngắn bên giường con chỉ tội cái lưng của ta thôi

- vậy để con gái qua đắp bốp cho ba nha con sẽ dùng bài tẩm quất masssa da truyền mà ngày trước ba dạy con

Nó bật cười thành tiếng lúc còn ở vùng quê xa xôi hẻo lánh ba nó phải làm đủ mọi công việc lặt vặt để kiếm sống ngày nào trở về cũng rất mệt mỏi lưng đau ê ẩm thấy vậy nó chủ động đến đắp lưng cho ông cả hai cha con vui đùa cùng nhau hạ vỵ thì đắp lưng theo cách ông dạy còn ông lập thì đọc bài ca tự chế sao cho khớp với động tác của nó nào là động tác bấm thịt, chặt gỗ, run bô, đã gạo... Vvv đến tận bây giờ hạ vỵ vẫn nhớ bàn tay nhỏ bé khi ấy của nó đầu hể hần hay giúp giảm đau gì cho tấm lưng to lớn kia nhưng ba vẫn vui vẻ nắm sắp người xuống mặc cho hạ vỵ làm đủ trò trên lưng ông. có lúc ông vì mệt mà ngủ thiếp đi còn nó nghịch phá lại đem bút vẽ linh tinh chim, vượn,hoa, lá, nên tấm lưng ấy đề đến chiều ông đi làm khi phải khuôn vác cối áo ra bị đồng nghiệp cười cho thoải mái những lúc như thế ông không hề tức tối mà chỉ vỗ ngực tự hào "đó là con gái tôi vẽ đó, các bác thấy nó vẽ có đẹp không? Ha ha ha" một hai năm sau cha con nó chuyển đến một thị trấn gần thành phố ông lập cũng bắt đầu vào làm thư ký riêng cho ba của nhóc ken cuộc sống của hạ vỵ và cha mình đã được cải thiện hơn rất nhiều tuy nhiên từ nhưng năm tháng ấy đã không còn chuyện trưa nắng hè ông về nhà trong một mỏi còn nó thì đắp lưng cho ông nữa những tiếng cười ròn tan biến mất mà thay vào đó là không gian yên ắng là những chuỗi ngày nó phải ăn trưa một mình nhưng dù vậy thì bữa tối ông lập luôn luôn về dùng bữa với nó rất đều đặn được khoảng hơn ba năm ông đã tự thành lập cho mình một công ti nhỏ cuộc sống đỡ nên khá khá có của ăn của để nhà cao cửa rộng cha con nó chuyển đến thành phố sống để tiện cho việc đi làm của ông cùng với sự thay đổi đó hạ vỵ cũng phải chấp nhận việc những bữa sáng vội vã của cha những bữa trưa ăn ở trường và bữa tối cũng phải ăn một mình hai cha con có khi đến cả tuần còn không gặp mặt nhau đây là còn chưa kể những ngày tháng ông lập phải đi công tác xa nhà tuy vậy nó vẫn cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của ba dành cho mình nó không hề cảm thấy tủi thân nhưng suy cho cùng nó vẫn thích khoảng thời gian ở quê hơn bình dị vui vẻ và một mực

Hạ vy cứ ngây ngốc hết cười thất thần như con đần lại đắm chiêu suy nghĩ làm ba nó khó hiểu ông gõ bàn vài cái làm hạ vy giật mình

- hạ vy con nghĩ gì mà ngồi cười một mình thế?

- a... Dạ không để con masa cho nha

- thôi khỏi tự lo cho mình đi nhìn con như người không xương ấy còn ở đó mà đòi massa cho ta

- hi con ớn mà

- Hạ vy... Đã xảy ra chuyện gì vậy? Những vết thương trên người con...!?

Nó tò vò tự nhiên cúi gầm mặt xuống ăn

- à dạ cái đó là vì hôm qua con tập thể dục bất cẩn ngã ấy mà

- sao con không nhìn thẳng vào mắt ta... Con lại nói dối... Hạ vy ở trường con không được chào đón sao?

- ba không có chuyện đó đâu chỉ là tai nạn thật mà

- được con không muốn nói ta cũng không ép mau ăn đi rồi còn uống thuốc nữa

- vâng

Nó tiếp tục ăn còn ông Lập thì trầm lặng ánh mắt buồn không rời khỏi hạ vy đôi mắt ấy chứa hình ảnh nó nhưng cũng có thể không phải là nó ông chỉ còn sáu ngày để nói cho nó biết sự thật nhưng làm sao có thể mở miệng đây? làm sao đây? nếu nó biết được sự thật thì tình cảm như ruột thịt bấy lâu nay sẽ tan thành mây khói, ông sợ phải rời xa nó ông sợ ánh mắt căm ghét của nó dành cho mình ông sợ sẽ có một kẻ thù mang tên từng là con gái nuôi, ông sợ sẽ mất đi thứ quý giá nhất trên đời nhưng ông không thể chỉ ích kỉ chỉ nghĩ cho riêng mình có lẽ với thân phận là tiểu thư nguyên thị một gia tộc đứng thứ sáu thế giới thì biết đâu cuộc sống của nó sẽ tốt hơn

- BA... BA à

Ông bị nó gọi thì giật mình

- há

- ba làm gì mà thất thần thế mau ăn đi ba

- ừm ba ăn ngay đây mà hạ vy này ngày mai con và ba đi dã ngoại ngoài trời được không

- tất nhiên được rồi nhưng mà nhân dịp gì ạ

- không có nhân dịp gì cả chỉ là đột nhiên nhớ ra đã rất lâu rồi ba không dẫn con đi chơi

- ha ha chỉ có ba là thương hạ vy nhất thôi ba lập muốn năm ba lập vạn tuế

- cái con nhỏ này nghe đến đi chơi là ồm với yếu biến đâu mất hết rồi

- hi hi con yêu ba nhất trên đời

Gió tươi nắng đi khắp không gian vui đùa cùng những đám mây trắng bông bành nhuộm một màu hạnh phúc lên căn nhà bé nhỏ, điện thoại của nó đột nhiên reo lên hạ vy nhìn màn hình thoáng cười ông lập thấy vậy liền hỏi

- là ai gọi cho con vậy

- dạ là nhóc ken đó ba

Nó bắt máy rồi chạy lại ngồi cạnh ông lập đưa chiếc ip 7 ra trước mặt vì nhóc ken gọi bằng face time nên tại nó có thể nhìn thấy mặt nhau

- hello hạ vy xấu gái, con chào ba yêu dấu

-(nó bĩu môi) vừa gặp đã nói mỉa nhau rồi em rạo này thế nào còn có thời gian rảnh gọi cho chị và ba thế

- hi hi tại đang rảnh gọi cho đỡ nhớ ý mà nhớ ba chết mất

- (ba nó chen vào) con khỏe chứ ken

- con không khoẻ tạo nào ba ạ con đang đau đầu vì nhà giàu, mệt mỏi vì tài giỏi, buồn phiền vì nhiều tiền, tê tái vì gái theo và mất ngủ vì không có đối thủ chung quy là mệt lắm ba ạ

Ông lập cười khà khà!!! Còn nó bĩu môi chen mặt vào màn hình

- đúng là cái đồ từ kỷ, tự đại, tự kiêu, em ơi...!!! cẩn thận người ta bắt vào trại tâm thần đấy ảo tưởng ít thôi

- hử!! đồ bà già khó tính như vy thì hiểu cái gì

- còn hơn cái đồ tự kỷ lúc nào cũng tự cho mình đẹp trai

- vy...

- vy xinh gái đúng không

- (ba nó thờ dài) được rồi hai cái đứa này tối ngày nhìn thấy mặt nhau là cãi không biết mệt sao

Nó chợt nhớ ra điều gì đó nhủ mày một cái giọng nghiêm túc

- ken ở việt nam bây giờ là 8 giờ sáng vậy ở paris không phải là 3 giờ sáng sao? Em không ngủ gọi điện về đây làm gì?

- (nhóc ken gãi đầu gãi tai) hi hi!! thật ra đột nhiên không hiểu sao ken cảm thấy nóng ruột quá chừng cứ bồi hồi không yên ấy ở nhà không xảy ra chuyện gì chứ

- (nó chép miệng) em nghĩ quá nhiều rồi chị và ba không sao ngày mai ba còn đưa chị đi chơi đấy

- vậy sao ghen tị quá thật muốn bay về ngay lập tức thôi

- chịu khó đi em nếu muốn về ngay lập tức thì em cần phải có cân đầu vôn của tôn ngộ không vậy nên tốt nhất ngủ đi nha chị cúp máy đây

Nói rồi nó tắt máy ngừng cuộc đối thoại lại có vậy nhóc ken mới chịu đi ngủ nếu không nó chắc chắn nhóc sẽ nói thêm câu "nếu vậy cũng tốt em sẽ trở thành con khi đẹp trai nhất hoa quả sơn" rồi nó sẽ đắp chất lại nhóc cuối cùng tụi nó lại cãi nhau không có hồi kết cho mà xem như vậy đến sáng ken cũng không đi ngủ được mất haiz!!!!

-----tua lại thời gian-----

Tối qua tại biệt thự nhà họ Dương

Từ hy ngồi trầm ngâm trong căn phòng tối của mình ánh đèn ngủ lơ mờ phảng phất trên khuôn mặt tuấn lãng mái tóc rũ xuống càng tăng thêm vẻ tuấn mỹ ngoài kia ánh trăng cô đơn toả sáng mờ nhạt rồi khuất sau rừng mây đen nhưng ánh mắt của người trong phòng lại lấp lánh như sao tràn đầy hạnh phúc

Cốc... Cốc... Cốc

Có người gõ cửa phòng làm đứt quãng suy nghĩ của từ hy cậu gắt nhẹ

- ai vậy?

- là mình mỹ ngọc đây

Cậu nhủ mày bước tới bật công tắc điện lập tức ánh sáng lung linh tràn hoà mọi ngõ ngách trong phòng tiếp đó "cạch" cánh cửa được mở ra, bốn mắt nhìn nhau có sự mệt mỏi và găng gượng

- chào từ hy

- tối rồi cậu còn đến đây có việc gì sao?

- đương nhiên là có rồi nhưng mình vào phòng được không

- hôm nay khách sáo vậy còn hỏi ý kiến mình nữa mau vào đi

- hi cũng tại cậu đứng chắn trước cửa ấy nếu không mình đã vào rồi đứng mỗi cả chân

Cả hai bước vào trong ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ cạnh đường từ hy mỉm cười nhẹ

- rồi đó giờ thì nói cho mình biết có chuyện gì nào

- từ hy chuyện hôm nay xảy ra với Hạ vy mình mong là cậu không hiểu lầm mình

- không sao mình hiểu

- mình thấy cậu có vẻ rất lo cho hạ vy nên mình chỉ sợ... Còn giờ thì tốt rồi

- ừm cũng may có cậu ở đây mình có chuyện cần sự góp ý của cậu

- Là chuyện gì

- cậu cũng là con gái cậu nghĩ nếu tỏ tình tặng quà gì thì tốt nhất

Mỹ ngọc hoảng hốt trong lòng trái tim đau nhói giọng nói run run

- cậu định... Tỏ tình với hạ vy sao

- sao cậu biết hay vậy không nhể mình biểu hiện rõ vậy sao

- ừm nhưng mình tưởng hai người đang giận nhau kia mà

- vì thế nên mới quyết định tỏ tình mỹ ngọc à mình yêu hạ vy rất nhiều vì cậu cũng là con gái nên muốn nhận sự góp ý của cậu

- mình nghĩ hạ vy sẽ không đồng ý đâu

- dù vậy cũng không sao cả mình đã chuẩn bị cho trường hợp ấy rồi chỉ cần để cậu ấy biết tình cảm của mình là được thà một lần nói ra còn hơn phải im lặng để rồi sau này phải hối tiếc

Cậu cứ nói ra tâm tư của mình mà không để ý đến mỹ ngọc tay siết chặt chân váy đến nhàu lất hai mắt hằn lên những gân máu thù hận cố gắng nhẹ giọng hết mức có thể cô nở nụ cười

- vậy cậu tính bao giờ thì thực hiện kế hoạch này

- hai ngày nữa mình cần có thời gian chuẩn bị

- ừm

- cậu còn chưa nói cho mình biết khi tò tính lên tặng hoa gì đó
- hoa hồng
- nhưng mình nghĩ hoa hồng thì bình thường quá mình muốn loại hoa nào đặc biệt một hơn
- hoa hồng tượng trưng cho tình yêu cháy bỏng phù hợp quá còn gì
- ừm... Ờ
- thôi giờ muộn rồi mình về trước đây

Nói rồi mỹ ngọc bỏ ra ngoài đóng sầm cửa lại bỏ mặc tử hy còn ngơ ngác cô chạy thật nhanh ra gara xe mới mím chặt đến bật máu

"vũ hạ vy cô đã cướp hết tất cả mọi thứ của tôi thì đừng trách tôi độc ác xem ra chúng ta không thể cùng tồn tại dưới một bầu trời rồi"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Một ngày mới lại bắt đầu chim rù nắng cùng nhau đi trốn bỏ lại mây cô đơn buồn xám xịt trên nền trời rộng lớn, gió vẫn cứ thổi như một quy luật nó nhìn thấy khung cảnh này cũng buồn theo

Hạ hy đứng trước cổng nhà khoác trên mình một bộ váy ren trắng đi giày đen, tóc xoã tự nhiên tay ôm một túi bánh mỳ đợi ông Lập lấy xe ra

tiếp đó hai cha con nó phóng ra vùng ngoại ô đến một đồng cỏ rộng lớn xanh mát

Chẳng mấy chốc đã đến nơi nó xuống xe vun vai hít thở bầu không khí trong lành, thiên nhiên nơi đây thật đẹp cỏ xanh trải dài đến tận chân trời điểm vài bông hoa hồng, trắng li ti phía xa xa là hồ nước trong vắt và những cái cây cao cao

chỉ tiếc rằng cảnh vật thì đẹp mà bầu trời thì lại quá âm u giống như hiện tại cha con nó đang rất vui và hạnh phúc nhưng đâu ai biết sẽ có chuyện gì xảy đến đến với họ tiếp theo

Nó và ông Lập bày thức ăn ra một tấm vải chuyên dùng cho picnic cả hai cùng ăn rồi nói chuyện vui đùa ôn lại kỉ niệm ngày xưa

rất nhiều, rất nhiều những kỉ niệm đẹp của cha con nó được khơi dậy sống động như thật, nó nhớ những buổi chiều lộng gió ba công nó đi trên con đường làng dập diu bóng tre, nó nhớ những trưa hè vội vã ông chăm chú ngồi tết bím tóc cho nó một cách vụng về

nó nhớ những bữa tối cấp tốc vương vãi của ông khi bị nó bám theo nhằng nhặng bên chân

và nó nhớ cả những lúc đánh nhau với lũ trẻ trong xóm bởi chúng trêu chọc, nói nó không có mẹ và là một đứa trẻ ngoài hành tinh chỉ vì nó có khuôn mặt và đôi mắt khác chúng (con lai mà lị)

những lúc như thế nó đem bộ dạng nhếch nhác, thương tích về nhà ông lại bôi thuốc và mắng hạ vy ương bướng cứng đầu, cá tính giống con trai

Thế là ông bắt nó luôn mặc váy để trông nữ tính hơn dạy nó phải biết "nữ công gia chánh" dịu dàng thực nữ

ông hay mắng và dùng khuôn mặt nghiêm khắc để dạy dỗ nó như thế nhưng trong giọng nói lại đậm nồng yêu thương

hạ vy cảm thấy thật hạnh phúc giống như nó là người may mắn nhất trên đời vậy

nó cứ ngồi cười ngơ ngác bỗng không gian chìm vào im lặng ba nó hướng ánh mắt buồn về phía xa xăm

- hạ vy ba có chuyện muốn nói

Nó ngưng cười khi thấy bộ dạng nghiêm túc của ông

- vâng ba nói đi ạ

Ông quay sang nhìn vào đôi mắt tím huyền bí của nó cười nhẹ đưa tay xoa đầu hạ vy, ông định nói ra sự thật nhưng khi nhìn vào đôi mắt vốn thuộc về bóng tối lại quá ngây ngô ấy, ông không làm được

nhưng con tim mạch bảo cần làm gì đó bởi ông cảm nhận được mình chẳng còn nhiều thời gian nữa

- con gái yêu ta muốn con hãy nhớ 1 điều rằng ta mãi mãi yêu thương con dù có chuyện gì xảy ra mong con đừng hận mà hãy tha thứ cho ta

- ba ơi...!!! không đâu, con biết điều đó mà, làm sao con có thể hận ba được

- cuộc sống là những bí ẩn chờ đợi chúng ta giải mã vậy nên bất cứ ai trong chúng ta cũng không thể lường trước được điều gì, Hạ vy ta xin lỗi vì không thể dạy con những bài học mà đáng lẽ ra con phải học, xin lỗi vì đã không thể cho con biết cách sinh tồn và chiến thắng trong cái thế giới mà đáng lẽ ra con phải sống,

nhưng con yên tâm ở thời điểm nào đó nhất định sẽ có người thay ta dạy cho con những điều này, hạ hy sau này trái tim của con rất có thể trở nên sắt đá và lạnh giá con sẽ mạnh mẽ hơn,

điều duy nhất ta có thể khuyên con là con tuyệt đối không được vương bận vào tình ái nếu không nó sẽ biến trái tim con thành thủy tinh và tổn thương là điều sớm muộn con phải nhận.

Nó nghe những lời này cảm thấy bất an vô cùng nước mắt không hiểu sao tự nhiên trào chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp

- ba ơi! đừng làm con sợ ba nói chuyện kì lạ quá, con không muốn nghe càng không muốn hiểu, giống như ba sắp rời xa con vậy

Ông đưa tay lau đi giọt nước mắt của nó

- hạ vy con quá yếu đuối và ba hoàn toàn không thích điều đó, hứa với ta sau này con tuyệt đối không được khóc đừng để người khác thấy giọt nước mắt yếu đuối của con được không?

- không, đã có ba ở cạnh con rồi ba sẽ lau nước mắt cho con mà

- chính vì vậy khi không có ta ở bên cạnh con tuyệt đối không được khóc

- ba....!!

- hạ vy con đã nghe chuyện vịt con xấu xí rồi đúng không?

- vâng

- con nên nhớ vịt con xấu xí biến thành thiên nga không phải vì nó đã cố gắng hết mình mà vì bố mẹ nó vốn dĩ là thiên nga

- con xin ba đừng nói nữa con không muốn nghe

Nó mập mờ đoán ra ý tứ của những câu nói ấy giống như ông đang dùng điều đó làm bước đệm cho việc sẽ rời xa nó và gọi đến gia đình ruột thịt của hạ vy vậy,

ông lập nhìn nó với ánh mắt buồn, ông nhận ra sự bất an trên mặt hạ vy mỉm cười trấn an ông lại xoa đầu nó

- con yêu đừng sợ tất cả những gì ta nói ngày hôm nay chỉ là một trong rất nhiều bài học mà ta muốn dạy cho con thôi hoàn toàn không có ý gì khác, ta muốn con có đủ hành trang bước vào cuộc sống xô bồ này

- thật không ạ?

- tất nhiên, con tin ta chứ?

- vâng hoàn toàn tin tưởng ạ

Ông lại hướng ánh mắt về phía mặt hồ phẳng lặng

- hạ vy con có nhớ những gì chúng ta đã hứa hẹn về tương lai hay không

- có chứ ạ! ba đã hứa sau này sẽ mua một căn nhà gỗ nhỏ cạnh biển khi ba già đi chúng ta và ken sẽ đến đó sống, con sẽ thực hiện ước mơ trở thành nhà thiết kế của mình vì ba nói ước mơ của con cũng là ước mơ của ba

- đúng vậy và căn nhà đó sẽ là nơi chứa đựng những điều mà ba chưa từng nói với con, hạ vy những điều ta nói ngày hôm nay ta muốn con ghi nhớ và khắc sâu vào trong tim được không?

- con đã nhớ rồi ạ

Gió vẫn cứ thổi, thổi bay đi những nỗi lo âu của nó, thổi khô đi những giọt lệ ướt mi nhưng rồi gió chợt nhận ra không có nắng bên cạnh gió buồn bã khóc thương khi ánh nắng ấm áp không hiện hữu nơi đây vui đùa cùng gió, gió tự hỏi nắng đã đi đâu? phải chăng gió đã làm sai điều gì? Hay là do nắng quá vô tâm

Tại một nơi khác thủ đô paris nước pháp

"Aaaaaaaaaa!!!!!!"

Ken là thất thanh bật dậy nhóc vừa nằm mơ thấy ác mộng, nhóc nhìn thấy ba và hạ vy người đầy máu nằm trên nền đất lạnh lẽo rồi họ còn nhìn nhóc với ánh mắt thật buồn như là ánh mắt của sự biệt ly ken thờ hồng học đưa tay với cốc nước trên bàn chẳng may vướng vào thứ gì đó khiến nó rớt xuống sàn nhà, đó là một khung ảnh

CHOANG.....!!

Nhóc ken giật mình đặt chân xuống giường

"á"

ken kêu lên khi chân mình dẫm phải mảnh thủy tinh nhóc vội vàng bật điện lên

Những giọt máu rơi tí tách xuống đất nhưng ken không hề để ý đến, đôi mắt cứ trần trần nhìn khung hình chụp 3 cha con nó đã vỡ vụn và dướm máu đỏ tươi.

trong lòng cứ thấp thòm bồn chồn không yên lấy điện thoại gọi cho hạ vy 1 cuộc, 2 cuộc vẫn không có ai bắt máy nhóc lại gọi cho ông lập rất nhiều lần nhưng cũng không ai nghe máy

ken chợt nhớ ra hôm qua hạ vy có nói hôm nay sẽ cùng ba đi chơi vậy theo thói quen họ dĩ nhiên sẽ không đem theo điện thoại, vỗ tay vào trán nhóc tự nhủ: sao họ có thể xảy ra chuyện gì chứ? không khéo giờ đang vui vẻ cùng nhau

ken tự cho rằng có lẽ tại dạo này bận rộn mệt mỏi nên mới nhạy cảm suy nghĩ bậy bạ như vậy.

.....

Cha con nó đi dạo trên con đường dài hai bên là hai hàng cây xà cừ lâu năm tuy đã đầu hè nhưng trên con đường này vẫn đầy lá vàng khô rơi âm ỉ, hàng cây thân to Sừng Sừng nhưng lại ử rừ lướt tiếc nhìn những chiếc lá đã lìa cành, bỗng nó reo lên khi thấy bên kia đường là một hàng rong bán kem:

- ba ơi ở bên đó có bán kem kìa con qua đó mua nha ba?

Ông lập gạt mỉm cười gạt đầu thay câu trả lời, nó hí hửng băng qua đường đến hàng kem, nhưng đến giữa đường nó bỗng nghe tiếng hét của ba mình

HẠ VY CẢN THẬN.....!!

Nó nhìn về phía chiếc ô tô đang lao nhanh về phía mình tay chân bần rần khiến não không thể hoạt động nó đứng chôn chân tại chỗ mắt mờ đi sợ hãi

KÍT!!!!!! RẦM.....!! KẾT"Ss!!!!

Hàng loạt âm thanh Chối tai vang Lên chiếc xe sau khi gây tai nạn thì bỏ trốn nó bị đẩy ra xa chân tay rách ứa máu nhỏ từng giọt trên mặt đường, hạ vỵ mở mắt chống tay ngồi dậy ôm đầu

chiếc váy trắng lem luốc điểm vài hoa máu nó nhận ra bản thân mình không có dấu hiệu gì là bị xe đâm đưa đôi mắt hoảng hốt ngẩn lẹ nhìn về phía lòng đường, nó chết lặng.. tim như ngừng đập... ở đó ba nó bị chiếc xe kia đâm mạnh văng người ra xa mấy mét ông nằm trên một vũng máu đỏ tươi, thờ thoi thóp

đúng thế ông đã đẩy nó ra xa và vờ rời đẩy mình vào nguy hiểm lúc ấy ông không thể nghĩ gì khác chỉ biết rằng sắp mất nó mãi mãi và ông không chịu được điều này,

hạ vỵ chạy đến bên ba mình nâng ông dậy oà khóc nức nở

- huhu!! ba ơi ba làm sao thế này tình lại đi huhu!! ba ơi đừng làm con sợ mà hức... hức.....!! ba ơi con xin ba đấy

Ông lập khó nhọc đưa đôi tay đầy máu chạm nhẹ nên má nó như thể muốn lau đi những giọt nước mắt tèm nhem ấy máu của ông dính đầy trên nân da trắng trẻo

- hạ... Vỵ... Ngoan đừng... khóc... Ba vẫn ở đây... Bên... C...cạnh con.....!!

đột nhiên miệng ông hộc ra thật nhiều máu tươi ướt đẫm chiếc váy trắng tinh của nó, miệng ông vẫn mấp máy muốn gọi tên nó rồi tay ông rơi hờ hững xuống, hạ vỵ hét lên

"KHÔNG.....!! ba ơi tình lại đi ba đừng bỏ rơi con mà, ba đã hứa cùng con đi hết quãng đường còn lại mà, ba đã hứa sẽ chăm sóc con kia mà ba ơi...!!, con còn chưa kịp báo đáp ba mà, hu hu.....!! ba ơi!! làm ơn ba ơi.....!! có ai không cứu chúng tôi với làm ơn cứu ba tôi hu hu.....!!

Hạ vỵ ôm ba gào khóc máu của ông hoà vào máu của nó, ánh mắt hạ vỵ hiện nên sự thống khổ đau đớn tột cùng

Gió ngừng trời ngưng ngác nhìn khung cảnh trước mắt thật thê lương, màu máu đỏ tươi sao lại đối lập với màu trắng tinh khiết thế kia?

lá vàng vẫn cứ rơi hờ hững vì sao không ở lại cùng cây tiết trời đã đầu hè rồi mà? thay vào đó sao không là màu xanh của sự sống?

vì sao hôm nay trời lại không có lấy một giọt nắng phải chăng nắng đã lờng trước được điều này? phải chăng vì không muốn thấy bi kịch ấy nên nắng mới trốn biệt đi?

và... tại sao đây không phải là một giấc mơ giá như là mơ nó sẽ bật giật ngay tức khắc

"Nắng"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Bệnh viện luôn là một màu trắng tang tóc nó ngồi trên chiếc ghế cạnh phòng chờ Phẫu Thuật hai tay đan vào nhau, bầu chặt đến bật máu, 1 tiếng đã trôi qua đèn báo hiệu trước cửa phòng vẫn sáng như đó chính là nhiệm vụ của nó

hạ vỵ lo lắng không thôi nước mắt cứ thi nhau lăn dài trên má, nó sợ, thật sự rất sợ, sợ sẽ mất đi người cha thân yêu, sợ sẽ mất đi người bạn tri kỉ, người thân duy nhất là ông

Đôi mắt tím than vẫn hướng về phía cửa phòng không rời, bỗng một y tá từ đó bước ra nó vội chạy lại

- chị y tá ba của em thế nào rồi, ông ấy không sao chứ?

Cô y tá đang rất vội nhưng nhìn bộ dạng lo lắng của nó như vậy cũng không đành làm ngo

- bác sĩ vẫn đang tiến hành Phẫu Thuật hiện tại không thể nói trước được điều gì nhưng chị nghĩ sẽ ổn thôi em đừng lo chị thấy em bị thương cũng không nhẹ để chị gọi người đến băng vết thương cho em nha?

Y tá nhìn vết thương còn chưa được sát trùng băng bó vẫn đang rỉ máu trên người nó thì có ý tốt muốn gọi người đến giúp, hạ vỵ nghẹn ngào lắc đầu

"không cần đâu ạ"

rồi lại thu mình ngồi bệt co ro dưới đất cô y tá thấy vậy cũng không nói gì thêm, mau chóng rời đi cô còn có bệnh nhân khác chờ được tiêm thuốc, hạ vỵ cả người máu mê bê bết run lên từng hồi lúc này giá như có ai đó ở đây bên cạnh nó thì sẽ bớt cô độc hơn biết bao

Bỗng dưng hạ vỵ nghe thấy những tiếng bước chân ròn rập một tốp y tá vội vàng chạy vào phòng Phẫu Thuật của ba nó, hạ vỵ hốt hoảng đến gần cửa phòng bắt lực tựa vào cánh cửa ấy

trong phòng kia ông lập đang đấu tranh giữa sự sống và cái chết ngưỡng cửa địa ngục gần ngay trước mắt tim ông đập chậm lại huyết áp không ngừng giảm. Bác sĩ dùng sức điện tim cho ông khiến thân thể bật lên từng hồi nhưng tất cả chỉ là vô ích với một trái tim đã quá mệt mỏi

một âm thanh tttttt!!!!!!!!!! Kéo dài thứ âm thanh đáng sợ nhất trong bệnh viện... tim của ông đã...!! ngừng đập.....!!

Đèn báo vụt tắt bác sĩ trở ra, hạ vỵ vội bật dậy đưa đôi mắt mong chờ tràn hoà nước mắt nhìn bác sĩ

- bác sĩ tình hình ba cháu thế nào rồi ạ? ông ấy vẫn ổn phải không?

Ông bác sĩ cúi đầu

"chúng tôi xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng ông ấy không thể qua khỏi"

nó đỏ xụp người xuống lắc đầu nguầy nguậy không tin vào tai mình, nó không muốn nghe thêm một từ nào nữa nước mắt cứ ồ ạt tuôn trào ông bác sĩ nhìn thấy màn này cũng đau xót không thôi đưa trẻ trước mặt ông quá đáng thương, ông ta đỡ nó dậy

- cháu hãy bình tĩnh nghe ta nói, ba của cháu bị thương rất nặng phần não bị tổn thương nặng nề, phổi cũng gần như đập nát xương sườn, xương chậu cũng gãy có thể nói ông ấy chịu được đến giờ phút này qua là kì tích rồi,

nó đẩy ông bác sĩ ra gào thét

- nói dối tôi không tin các người, ba tôi vẫn còn sống ông ấy nhất định còn sống...

Giọng nhỏ dần, hạ vỹ ôm mặt khóc nức nở bác sĩ và y tá thờ dài

- Xin cháu bớt đau buồn, theo như quy định của bệnh viện chúng tôi cần phải hoá táng thi thể của ông ấy ngay cháu hãy đến nhìn mặt ba mình lần cuối đi

Vừa dứt lời lập tức có 1 chiếc xe đẩy ba nó ra hạ vỹ tay run run tiến lại gần chạm nhẹ lên mặt ông, cổ họng nghẹn ứ lại, khó nói thành lời, ôm trầm lấy ba mình nước mắt vẫn trào ra, tìm như vỡ vụn

- hu hu...!! Ba làm sao thế này? Ba ơi hôm nay con lại uống sữa sau khi ăn mỳ gói đấy ba bảo như vậy không tốt cho sức khoẻ còn gì? ba mau dậy mắng con đi? còn nữa hộp kem to đựng trong tủ lạnh là con đã ăn hết trong một lúc đó ba, hôm qua con còn tắm bằng nước lạnh đấy, con hư lắm phải không? ba mau mở mắt nói con không được làm như thế đi, Ba ơi con xin ba mà đừng như vậy, đừng bỏ con mà... hu hu...!! tỉnh lại đi ba, hức...! hức...! ba hãy nói với họ rằng họ đã sai đi ba, họ nói dối con phải không ba, ba ơi...! hu hu...! Con không thể sống thiếu ba đâu, con phải làm sao ba mới chịu mở mắt đây?

BA Ồ!...!!...Ahhh...!!! Xin ba mà...!! hu hu!!

Nó không ngừng lay người ông kêu ông tỉnh lại nhưng đáp lại chỉ là cái lặng thinh, nước mắt hạ vỹ ướt đầm chiếc chăn trắng tinh phủ trên người ông, nỗi đau này quá lớn nó không thể chấp nhận được hạ vỹ ôm ba khóc thét lên sau đó ngất lịm đi vì quá xúc động

Hạnh phúc sao càng giữ lại càng mong manh thế kia? có những nỗi đau chợt đến vội vàng rồi nhanh chóng để lại những vết thương không thể chữa lành, một lần nữa mưa tàn trên phố thị, cha theo gió thoảng về 1 nơi xa xôi. nó biết đi đâu tìm ba đây? biết đi đâu để trả lại cho ông những công ơn dường dục những hy sinh thầm lặng đây? khi cha đã cách xa muốn trùng mây thế này?

Từ từ mở đôi mắt ra nhìn quanh hạ vỹ nhận ra đây là bệnh viện và những gì khi này không phải là mơ, nước mắt lại trào ra lăn dài trên má nhưng khuôn mặt vô hồn đến lạ, nó không nói gì khuôn mặt không vận vẹo gào khóc chỉ đơn giản là lặng thinh vô hồn, đôi mắt đầm lệ đau thương tột cùng

Ngoài kia bầu trời vẫn là một màu xám ám đạm gió thổi héo hắt mang hơi thở lạnh lẽo nào nề, trời đã bắt đầu mưa nhưng không phải là một cơn mưa tầm tã mà là những giọt mưa bay lớt phớt nhẹ nhàng chưa bao giờ hạ vỹ lại ghét mưa bay đến vậy có lẽ từ đây cho đến cuối đời nó sẽ mãi mãi ghét mưa bay

tay ôm hũ tro cốt cả ba mình hạ vỹ lững thững bước đi trên đoạn hành lang rồi khỏi bệnh viện nước mắt thì thoảng lại tí tách trên sàn nhà, nó vẫn luôn tự hỏi bản thân

ba thật sự chết rồi sao? Nó không dám tin chỉ mới đây thôi cách đây vài tiếng ông còn ở trước mắt vui đùa cùng nó kia mà, phải chăng nó và ba đã sai? sai ngay từ khi bắt đầu đến mảnh đất này...! từng đoạn ký ức chạy qua như một thước phim quay chậm

"Ba ơi chúng ta sẽ đến thành phố sống sao ạ?"

"Phải rồi con gái"

"Con nghe nói ở đó phức tạp và đáng sợ lắm"

"Nghe nói đúng rồi đấy nhưng chỉ cần con biết bảo vệ mình nơi đó sẽ là phố thị phồn hoa trong mắt con"

"Nếu con không thể tự bảo vệ mình thì sao ạ?"

"Thì còn có ba ở đây mà, ba luôn ở bên cạnh con, bảo vệ con"

"Ba hứa chứ?"

"Ba hứa"

.....

"Ba ơi họ cũng giống ba nói con cứng đầu bướng bỉnh nhưng tại sao họ không yêu thương con như ba?"

"Hạ vỹ họ không thương con cũng không sao cả con có ba là được rồi"

"Ba sẽ luôn ở bên con chứ"

"Dĩ nhiên rồi ba hứa đấy"

"Ba sẽ luôn ở bên cạnh con ba hứa đấy" câu nói ấy cứ văng vẳng trong tâm trí nó càng khiến hạ vỹ thêm thương tâm, cõi lòng vỡ vụn, tâm can nghẹn ứ rĩ máu không ngừng, nỗi đau không thể diễn tả bằng lời

Trở lại hiện thực cảnh sát nói với nó người gây tai nạn đã đầu thú ông ta là một gã chơi bời lúc ấy vì sốc thuốc nên mới không kiểm soát được hành vi của mình

nhưng tất cả đều là nói dối lúc đó nó đã nhìn thấy rõ mà, người trong xe là một cô gái nhỏ nhắn chứ không phải là một gã đàn ông cao to chỉ có điều cô ta đội một chiếc mũ lưỡi trai che kín khuôn mặt nên nó không thể nhìn rõ dung mạo của cô ta có điều hạ vỹ cảm thấy có gì đó rất quen hình như đã gặp ở đâu đó rồi

Nó bây giờ như một cái xác không hồn nhưng không được phép chết, nó cần tìm ra hung thủ thực sự để ba có thể an tâm yên nghỉ hạ vỹ vẫn luôn cảm thấy có gì đó rất lạ rõ ràng cô gái trong xe là cố tình lao tới muốn đâm chết nó, vì vậy hạ vỹ cần biết cô ta là ai? và cố sao lại muốn nó chết?

Thông tin ông lập qua đời nhanh chóng được lan truyền cổ phiếu của công ty cũng vì thế và giảm không phanh các cổ động lớn thì nhau rút hết cổ phần dẫn đến việc công ty nhanh chóng đến bờ vực phá sản và chuyện gì đến cũng đến công ty ấy đã thực sự phá sản nợ nần chồng chất, nó là con gái duy nhất của giám đốc (con nợ) thì hiển nhiên sẽ gánh lấy món nợ khổng lồ này

Tang lễ được diễn ra rất bình dị khách đến viếng thăm không có ai ngoài ba mẹ từ hy đôi mắt sưng húp vì khóc nhiều của nó cứ chân chân nhìn về di ảnh của ba, căn nhà này hạ vy đã nhờ bác tuần (ba từ hy) bán để lấy tiền trả nợ chỉ phút chốc nữa thôi nó sẽ thành người vô gia cư kiếm cái múc mớ côi nhưng e rằng bán căn nhà này đi cũng chẳng đủ tiền để trả, vợ bác tuần_ bà Lan đến bên cạnh ôm nó vào lòng

- cháu à đừng như vậy, hãy mạnh mẽ lên dù sao hai gia đình chúng ta cũng là chỗ thân tình hay cháu đến nhà ta sống đi chúng ta nhất định sẽ đối xử với cháu thật tốt

- (im lặng)

Bà Lan nhìn ông tuần

"ông à nhìn con bé đau lòng như vậy chúng ta phải làm sao đây?"

"Bà cứ để tôi lo"

Ông tuần cúi xuống xoa đầu nó bỗng nhiên hạ vy cảm thấy như có bàn tay ba mình ở đây nó ngược mắt dăm lệ nhìn ông, bác tuần thờ dãi

- hạ vy ta biết cháu đang rất đau vốn không muốn xát muối vào vết thương ấy nữa nhưng ta buộc phải cho cháu biết điều này ba cháu và ta đã có những thoả thuận trao đổi rồi cả hai bên đều đồng ý với chuyện này mong là cháu cũng chấp nhận nó

Ông đưa cho nó một sấp giấy tờ

- đây là đơn và những thủ tục từ con nuôi, thực ra công ty của ông lập đã có vấn đề lâu rồi, ba của cháu tuần trước đã đến tìm ta ông ấy nói nếu chẳng may xảy ra chuyện bất chắc thì những giấy tờ này sẽ có hiệu lực đồng thời cháu cũng trở thành con gái nuôi của ta, từ nay trở đi cháu sẽ mang họ Dương là Dương hạ vy và không có bất cứ quan hệ gì với ông lập nữa đồng nghĩa với việc cháu không cần phải có trách nhiệm trả nợ thay ông ấy nếu như có người đến gây rối với cháu ta sẽ có trách nhiệm bảo vệ cháu

Nó nhìn vào những dòng chữ ấy mắt lại nhoè đi, không còn quan hệ sao? Mang họ Dương mà không phải họ vũ sao? Nó không muốn dù biết ba quyết định như vậy là muốn tốt cho nó, là ông không muốn mình trở thành gánh nặng cho hạ vy nhưng sao nó đau thế này? đau chết đi được, hạ vy một tay như muốn vô nát tờ giấy còn tay kia ôm ngực bật khóc bác tuần thờ dãi

- ta xin lỗi nhưng đó là di nguyện cuối cùng ba con nhờ ta, rất mong con có thể cùng ta thực hiện nó

Nó cứ khóc trong lòng bác lan như thế lắc đầu nguầy nguậy bác tuần như chợt nhớ ra điều gì đó ông lấy từ túi áo ra một chùm chìa khoá

- còn nữa, đây là chìa khoá căn nhà cạnh biển ba con đã gửi ta vì nó đứng tên con nên ngân hàng sẽ không tịch thu, đồ đạc hai người ta đã chuyển đến rồi ông ấy muốn con hãy đem tro cốt của mình đến đó và chùi tang ông ấy 1 tháng ở tại căn nhà gỗ ấy

Hạ vy nhận lấy chùm chìa khoá càng nghẹn ngào hơn ba đã mua căn nhà ấy và thực hiện lời hứa của mình nhưng những ước nguyện về tương lai hạnh phúc đã tan thành tro bụi rồi... mãi mãi chỉ còn trong trí tưởng tượng mà thôi

Mưa bay khiến người ta thêm lạnh Nhưng chẳng thể giúp ta trốn trong nhà

Cũng chẳng thể giúp ta che dấu đi những giọt nước mắt mặn chát

.....Vĩ... nên... ghét mưa.....!!!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Mọi đau khổ của con người

Đều là sự cười nhạo

Cho chính sự bất lực của bản thân họ...!!!

Đêm dài lẳng lặng qua đi ánh sáng lại chào đón ngày mới, hôm nay trời trong xanh lạ thường không một chút gợn mây, nắng sớm tinh tươm khiến người ta dễ chịu, hạ vy lưng đeo một chiếc balo lớn, tay ôm hũ tro cốt của ông lập rời khỏi nhà, nó cứ bước đi như người vô hồn bỗng có một bàn tay kéo mạnh nó lại vào lòng mình, người đó ôm hạ vy rất chặt, rất chặt âm thanh trầm ấm từ từ cất lên

- hạ vy xin lỗi vì đã đến muộn, xin lỗi vì đã không ở cạnh cậu khi cậu cần nhất, xin lỗi

Người ấy từ từ bỏ nó ra hạ vy vẫn chẳng hề có chút phản ứng gì người trước mắt nó đây chính là từ hy phía sau cậu ta là bác tuần và bác lan, từ hy thấy nó cứ xanh xao, ốm yếu, thất thần như vậy khiến cậu rất đau, lòng lắc mạnh vai nó cậu hỏi dồn dập

- sao cậu không nói gì? Cậu có nhận ra tôi không? Từ hy tôi là từ hy đây, cậu ổn chứ... hạ vy?

Nó vẫn không một chút phản ứng giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của cậu vậy, bác lan thờ dãi kéo từ hy ra khỏi nó nhắc khéo

"con bình tĩnh đi con bé yên đi"

rồi bác lại đến bên chạm nhẹ vào khuôn mặt hạ vy

- cháu muốn đến nơi đó sao?

Hạ vỵ gạt đầu thay câu trả lời, rồi quay gót rời đi nhưng lại bị cậu giữ lại

"cậu muốn đi đâu vậy? Để tôi đi cùng cậu"

lúc này âm thanh một môi không chút tư vị từ miệng nó mới thốt ra

- tôi muốn ở một mình

- nhưng...!!!

Cậu định thuyết phục nó nhưng nhận được cái lắc đầu từ mẹ mình cậu hiểu được lúc này không nên nói thêm gì nữa đành buông tay nó ra mà không biết rằng cái buông tay này sẽ khiến mình hối hận mãi về sau

Nó ngồi trên chiếc xe bus chạy băng băng qua từng đoạn đường dài, ngồi cạnh cửa sổ gió ủa vào mơn man vài lọn tóc hạ vỵ cảm thấy lòng có chút nhẹ nhàng hơn, đưa tay ra khung cửa sổ hứng từng giọt nắng đôi mắt buồn nhìn về khoảng quá khứ

Đó cũng là một ngày nắng đẹp ba đưa nó ra biển chơi vì đây là lần đầu tiên nên hạ vỵ rất thích thú

- oa...! Biển đẹp thật đấy ba, con rất vui...

- Ha ha ha!! con vui là được rồi

- Nhưng mà...!!!

Ông lập đang cười ngấm nó bỗng khựng lại

- nhưng sao hả con?

- ba à đứng trước biển con cảm thấy mình thật nhỏ bé như một hạt cát giữa lòng đại dương vậy, bất lực vô cùng

- ồ là vậy sao? Vậy con hãy làm như ba nhé

dứt lời ông đưa tay ra trước mặt cao hơn trán như đang chạm vào những cánh hoa, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay ấy, hạ vỵ khó hiểu nhưng cũng làm theo, ba nó dịu dàng hỏi

- hạ vỵ con thấy bàn tay con so với bầu trời thế nào?

- rất nhỏ ạ

- vậy nếu con để nó lại gần mặt hơn và mắt của con chỉ nhìn vào bàn tay ấy con thấy nó so với tầm nhìn của mình thì sao?

- ừm...! Nó gần như che hết tầm nhìn của con

- đúng vậy bàn tay con chính là thứ tạo nên thế giới của riêng con, xây dựng nên ước mơ hoài bão của con vậy nên đừng bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé nghe chưa? con chính là thứ lớn nhất trong thế giới của riêng mình

Ông lại mỉm cười ấm áp áp chiu mền đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé còn trên không trung của nó

- vậy con có biết hành động này của ba có nghĩa là gì không?

Nó lắc đầu, ông tiếp

- nó có nghĩa là thế giới của con cũng là thế giới của ba, cuộc sống, tính mạng của con chính là cuộc sống và tính mạng của ba

- A, con hiểu rồi vậy thì cuộc sống và tính mạng của ba cũng chính là của con đúng vậy không ạ? Chúng ta là một

Ông lắc đầu

- không đâu, cuộc sống của ba chỉ là của riêng ba mà thôi con không cần có trách nhiệm với nó

- nhưng tại sao ạ?

- con còn nhỏ rất nhiều chuyện không thể hiểu được sau này khi con trưởng thành con sẽ hiểu thôi

- vậy bao giờ thì con mới trưởng thành ạ?

- ừm...!!!! khi nào con hiểu điều này tức là con đã trưởng thành

- (nó phụng phịu) ba nói cũng như không con không chịu đâu

- ha ha ha...!!!! Ba chỉ có thể nói với con rằng cái đó gọi là yêu thương tự nguyện, hy sinh đến từ một phía

Phía bờ biển kia có hai thân ảnh của một cặp cha con đi dạo trên cát trắng, người cha không hề công cô bé đó mà chỉ nắm tay để cô bé có yên tâm mà bước đi trên chính đôi chân của mình, cả hai nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc.

Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên má, nó khẽ nhếch môi về nên một nụ cười nhạt

"ba à con đã hiểu rồi, hiểu tất cả, hiểu cái gọi là yêu thương tự nguyện, hy sinh đến từ một phía"

Điện thoại bỗng vang lên đoạn nhạc buồn nó nhìn màn hình điện thoại... là ken, hạ vỵ bắt máy

- alo chị nghe

- hạ vy ken vừa mới hay tin, em sẽ về ngay chị hãy đợi em đừng làm gì đại đột

- không phải ở đó đang có bão sao em về bây giờ rất nguy hiểm

- em không quan tâm em muốn gặp chị ngay bây giờ, hạ vy em đã mất ba rồi không thể mất thêm vy nữa

- em nghĩ chị sẽ làm điều đại đột sao? Ken em phải hiểu chị chứ?

- em hiểu nhưng...!

- không nhưng gì cả chị cũng giống em đã mất ba rồi giờ không thể mất thêm em nữa, nghe lời chị đợi con bão qua đi, hăng hê

- hạ vy.....!!! Em..

- hãy tin tưởng chị

- Được rồi em nghe lời chị, hạ vy xin chị hãy đợi em, nhất định phải đợi em...!

Chiếc xe bus dừng lại, nó chỉ cần đi thêm đoạn đường nữa là đến nơi

"Cháu ơi mua dù đi"

Bỗng Hạ vy được một bà lão phúc hậu mời mua dù nó dừng chân nhìn bầu trời đầy nắng như hiểu được ý nó bà lão mỉm cười

- mua dù đi cháu lát nữa trời sẽ có bão đấy

- trời đang trong xanh và nắng thế kia, mà làm sao mưa bão được chứ ạ?

- (mỉm cười) đúng vậy trời đang nắng nhưng ai biết trước được điều gì đâu, giống như cháu đang còn sống nhưng lát nữa... liệu cháu có biết chắc rằng mình còn có thể nhìn thấy trời xanh nữa không?

- (hạ vy sững sờ) dạ

Bà lão vừa đứng dậy thu dọn ra về vừa nói:

- hazi...!!! Hôm nay bà lão ta lại bán ế nữa rồi, phải về thôi sắp có bão to rồi, thế gian này làm sao cùng một lúc tồn tại hai mặt trời chứ? đã đến lúc một trong hai mặt trời phải rơi xuống rồi đó là điều dĩ nhiên, mà nếu có một hiện tượng lớn như thế xảy ra thiên nhiên sao có thể chịu yên phận chứ?

Dáng bà lão đã khuất xa, hạ vy vẫn sững sờ, những lời bà ta nói chẳng liên quan gì đến nhau lại vô cùng khó hiểu nó chẳng biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra nữa, lắc đầu xua đi, tay hạ vy bám chặt hơn vào hũ tro cốt, tiếp tục bước đi.

Nhìn căn nhà gỗ nhỏ xinh nằm im lìm cạnh biển xanh rì rào sóng vỗ, hạ vy cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết căn nhà rất đơn giản ngoài phòng khách và bếp ra còn có ba phòng ngủ trên gác

nó đặt hũ tro cốt của ba mình nên mặt tù tiếp đó mở balo lấy ra di ảnh của ông hạ vy đưa tay chạm lên bức ảnh rồi ôm vào lòng

"ba à chúng ta đến nơi rồi từ giờ con và ba sẽ sống ở đây nha ba"

Đột nhiên cửa bật tung ra ba người đàn ông cao to mặc đồ đen không biết từ đâu ra xông vào nhà nó, rồi hai người trong số đó lao tới túm hai tay hạ vy lại, nó bất ngờ, hoảng hốt hét lên:

"Các người là ai? Sao lại bắt tôi? Buông tôi ra? Mau buông ra"

"Bình tĩnh nào tiểu mỹ nhân, sao lại hét toáng lên thế?"

Một thanh âm trong trẻo vang lên nó đưa mắt nhìn về phía cô gái đang dần tiến về phía mình, đôi mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên lấp lấp

- mỹ... Mỹ... Ngọc sao lại là cô?

À ta cười lạnh cũng tỏ ra bất ngờ

- ồ hô...! Vậy sao không thể là tôi?

- cô đang làm cái trò gì vậy hả?

Thả tôi ra nếu không tôi hét nên đó

- hét sao? Cô hét đi, hay để tôi hét hộ cô, CỨU TÔI VỚI, CỨU VỚI, ha ha ha...!

- Cô điên sao?

- hừ, Người cha ngu ngốc của cô mua một căn nhà rách nát ở nơi vắng thế này thì ai có thể tới cứu cô đây? Nhưng cũng không sao sự ngu ngốc của ông ta là sự may mắn của tôi

- im miệng đi tôi không cho phép cô xúc phạm đến ba tôi

- oa... Tôi sợ cô quá đấy, sao? Yêu thương nhau lắm hả? yên tâm đi tôi sẽ cho cô đi gặp ông ta sớm thôi

- cô... Cô định làm gì tôi?

- làm gì đây ta? Đương nhiên là tôi sẽ làm những việc như đã làm với ba cô rồi

- làm với ba tôi? Cô... Cô đã từng làm gì ông ấy chứ?

- hạ vy...! cô làm tôi bất ngờ đấy! đừng nói với tôi là cô chưa biết người lái xe đụng chết ba cô hôm đó là tôi nha!

Nước mắt nó trào ra tia máu nổi đầy mắt, hạ vy đau đớn găm lên

- đào mỹ ngọc chính là cô đã giết ông ấy, tôi sẽ giết cô... Tôi sẽ giết cô

Nó muốn lao tới hận không thể xé xác à ta ra nhưng lại bị hai tên kia kiềm lại hạ vy cố giãy giụa nhưng không thể thoát ra, mỹ ngọc bật cười rồi lại thờ dài

- hazi!!! Đừng nặng lời như thế, Tôi cũng đâu có muốn giết ông ta đâu, người tôi muốn giết là cô kia, tại lão ta ngu ngốc cứu cô làm hỏng chuyện tốt của tôi, nhưng cũng không sao ông ta chết sớm một chút cũng tốt, khỏi phải chịu cảnh người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, ha ha ha...!

Hạ vy cúi gằm mặt, cắn chặt môi dưới đến bật máu ngăn không cho giọt lệ yếu đuối tiếp tục rơi, giọng nói lạnh đi:

- tại sao chứ? Tại sao cô lại đối xử với tôi như thế?

Đến đây mỹ ngọc thu lại bộ mặt

cột nhà thay vào đó là sự giận dữ à cắt ngang lời nó

- tại sao ư? Vì tao ghét mày, hận mày đến tận xương tủy tao hận không thể giết mày sớm hơn

- nhưng tôi đâu có làm gì cô chứ...

- đúng vậy! Chính vì mày không làm gì mới khiến tao ghét mày đến vậy, vũ hạ vy từ khi mày đến ngôi trường này mày đã cướp đi ánh hào quang của tao, mày chẳng cần phải làm gì cả vẫn khiến mọi người yêu quý trong khi tao luôn cố gắng tỏ ra thân thiện họ lại cho là giả tạo, mày tôi ngày chỉ biết đi quyến rũ đàn ông, không chịu học hành mà lại dễ dàng đoạt được vị trí số 2 trong khi tao phải vất vả kiệt sức học, để chuyển bị cho kì thi ấy nhưng cuối cùng lại thua mày

Dừng lại một chút cô ta cười nhạt rồi tiếp

- và điều quan trọng là mày đã cướp đi từ hy người mà tao yêu nhất, tại sao chứ? tại sao tao luôn ở cạnh cậu ấy suốt 14 năm trời, luôn cố gắng làm cậu ấy vui nhưng cậu ấy lại yêu một đứa vừa quen là mày, từ khi mày xuất hiện mày đã cướp đi mọi thứ của tao, vì sao? Vì mày may mắn sinh ra đã xinh đẹp, thông minh hay sao? Tao không can tâm, cảm thấy thật bất công khi ông trời lại ưu ái mày đến vậy, nhưng không sao chẳng lâu nữa đâu mày sẽ biến mất

Mỹ ngọc cười lạnh bước đến vươn tay bóp cằm nó

- nhưng mà trước hết tao cần chơi với mày một chút

Cô ta quết mắt về phía di ảnh của ông Lập nhặt nó lên rồi lại thẳng tay ném xuống khiến tấm ảnh vỡ vụn chưa hết, à ta còn dùng gót giày đi thật mạnh làm nó nhàu nát rách tươm, hạ vy mờ to mắt giãy giụa hết lên:

- không!! mỹ ngọc cô không được làm vậy, ông ấy đã chết rồi mà cô còn không buông tha hay sao? thả tôi ra!!

- ha ha ha! mới vậy đã không chịu được rồi sao? Thế nào? đau lắm phải không? Tao còn trò này rất vui

À ta từ từ bước đến cầm lấy hũ tro cốt của ba nó nờ nụ cười nửa miệng ra hiệu cho bọn vệ sĩ gì chặt nó hơn, hạ vy như biết trước được điều gì đó lắc đầu miệng lẩm bầm

"không... Không"

nước mắt từ khe mi trào ra nó vùng vẫy loạn xạ một lòng muốn thoát khỏi liền bị một vệ sĩ thụi mạnh vào bụng hạ vy đau đớn khụy người xuống không thể nhúc nhích thêm, mỹ ngọc bật cười

"vật nhỏ à người cô đang run lên đấy, bình tĩnh để chúng ta bắt đầu chơi nào"

chân à lại gần nó hơn rồi cô ta từ từ, từ từ đổ lọ cốt ấy lên đầu nó hạ vy còn chưa hết kinh ngạc đáy lòng đau đớn như bị dày xéo, như thấy còn chưa đủ à ta giả bộ đặt tay che miệng

- ấy chết tôi vô ý quá bắn hết người cô rồi để tôi giúp cô rửa sạch nha

Mỹ ngọc lại tóm lấy bình nước trên bàn dội xuống đầu nó, tro cốt cũng vì thế mà trôi từ đầu chảy dài xuống đất.

Hạ vy quết mắt nhìn quanh, môi mím chặt hai tay nắm thành nắm, mắt hẳn lên tia hận thù ngược lên nhìn à ta cắt giọng nói lạnh lẽo

- Đào mỹ ngọc tốt nhất hôm nay cô phải giết chết được tôi, nếu không tôi còn sống nhất định sẽ tìm cô trả thù

-(bật cười) chà chà tôi sợ quá, yên tâm đi nhất định hôm nay cô sẽ chết mà, nếu như không đưa cô xuống âm tào địa phủ cùng ba của cô, thì tôi cũng cảm thấy có lỗi với ông ta ấy lắm, ha ha ha...!!!

Nó cười nhếch mép

- mỹ ngọc tôi cảm thấy cô thật đáng thương, tưởng rằng tôi chết rồi thì từ hy cậu ấy sẽ yêu cô sao? mỹ ngọc à, dù tôi có chết đi cũng không bao giờ thay đổi được một sự thật trong ý thức của mọi người rằng "cô" luôn đứng ở phía sau của tôi, đào mỹ ngọc luôn luôn đứng dưới vũ hạ vy và... người Dương Tử Hy yêu chỉ có một người duy nhất, cô ấy là... vũ Hạ Vy

CHÁT!!!!!!

Mỹ ngọc tức giận giáng cho nó một cái tát

- im miệng đi, sắp chết đến nơi còn già mồm mày chê tao quá nhân từ sao?

Hạ vy cười khẩy liếm đi giọt máu từ khe miệng vừa rỉ ra

- tôi nói không đúng sao? Cô chẳng phải đã từng thừa nhận rằng mình ghen tị với tôi sao? Chỉ khi bản thân thua kém không thể sánh bằng người khác thì họ mới nảy sinh ra sự ghen ghét

thôi? Sao? Nói chúng tìm đen của cô rồi hả?

- được nếu như mày chê mình sống quá lâu vậy bây giờ tao sẽ khiến cho cái tên vũ hạ vy biến mất khỏi thế giới này

dứt lời cô ta ra hiệu với ba tên vệ sĩ kia

"mau trời nó lại đem lên tàu"

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chết không phải là hết

Đôi khi đó lại là cách giải thoát tốt nhất

Giải thoát ta khỏi địa ngục trần thế

Khỏi những gánh nặng tội lỗi

Trên bầu trời kia sau những ngày nắng dài là một cơn mưa vốn vã, mây đen nườm nượp kéo đến, gió thét gào chuyển bị gieo hoang tàn cho nhân thế.

Hạ vy bị trời chặt hai tay, hai chân rồi bị ném lên một con tàu lớn, mỹ ngọc đưa nó ra xa bờ rồi dừng lại, cô ta túm tóc nó giật ngược về phía sau

"hạ vy tôi cho cô chơi một trò chơi cuối cùng nhé? Ừm xem nào... Tôi sẽ ném cô xuống dưới biển"

Dừng một chút cô ta rút từ túi quần ra một khẩu súng lục

- tiếp đó tôi sẽ ở trên này bắn xuống dưới "phẳng" "phẳng" một cơn mưa đạn toả ra, còn chánh được hay không còn phải tùy vào sự may mắn của cô, hạ vy đừng trách tôi độc ác! đó là do cô ép tôi

Nó bật cười khanh khách nghe

thật vui tai

- ha ha ha...! đào mỹ ngọc cô hãy cứ chìm trong sự ngu muội của mình đi, có chết làm ma tôi cũng sẽ tìm cô báo thù

- người sống tôi còn không sợ huống hồ chỉ là một hồn ma

- cô biết không kẻ thua cuộc vẫn mãi là kẻ thua cuộc, trong một cuộc đua khi người về nhất đã chạm đích thì cho dù họ có chết đi cũng vẫn luôn được người khác nhớ tới

- được thôi vậy tôi sẽ tiễn cô một đoạn, để xem người về nhất như cô sẽ được nhớ tới trong bao lâu.

Mỹ ngọc ra hiệu cho bọn thuộc hạ, giây phút ấy nó biết mình không thể làm gì hơn bản thân không hề muốn chết đi một cách vô ích như thế nó phải sống nhất định phải sống

....ỪM.....

Một âm thanh nhanh gọn biến mất hạ vy bị ném xuống biển, nước lạnh buốt và mặn chát xát vào những vết thương còn đang rỉ máu

trên kia gió vẫn không ngừng thét gào hạ vy dần như mất đi nhận thức nó sắp chết rồi sao?

"ông trời ơi! tôi chết như vậy sao? tôi không can tâm, xin hãy cho tôi được sống, tôi nhất định phải báo thù! Làm ơn!"

Mọi thứ trở nên mơ hồ bỗng nó cảm nhận được một bàn tay ấm áp giữa lòng đại dương lạnh lẽo này

cố gắng mở đôi mắt mệt nhọc nó không tin vào mắt mình chắc chắn nó đang bị ảo giác, trước mắt hạ vy đây là một người con gái có khuôn mặt giống y hệt với nó từ mái tóc nâu vàng dài óng ả, từ vóc dáng, đến đôi đồng tử tím đậm nổi bật giữa nền xanh của biển cả.

Cô ấy đeo cho nó một sợi dây chuyền hình giống với chiếc bốt của hạ vy, thật lạ như có phép màu kì diệu, sợi dây ấy cùng chiếc bốt trên bắp tay trái của nó toả ra ánh sáng đỏ chói

cô gái kia tiếp tục tháo dây trời cho nó, trên kia mưa đạn đang dần trút xuống, một viên đạn xe tạc dòng nước lao nhanh về phía hạ vy, cô gái giống nó đã kịp nhận ra cô ôm hạ vy vào lòng viên đạn trực tiếp găm vào tim cô máu tươi phả vào dòng nước lạnh ngắt.

Hạ vy đã nhìn thấy và cảm nhận hết tất cả, đây không phải mơ đây là sự thật trái tim nhói đau từng hồi cái cảm giác này còn đau đớn hơn cả khi ba nó chết hạ vy thầm hỏi

"ông trời ơi tại sao tôi lại đau thế này? rốt cuộc người con gái ấy là ai? Là ai?"

hơi ấm lạnh dần rồi biến mất, lần đầu tiên hạ vy và cả cô gái ấy thực sự cảm nhận được thứ tình thân ruột thịt, cảm nhận được thế nào là cùng chảy chung một dòng máu lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

giọt nước mắt của cặp song sinh trào ra cùng nhau hoà vào dòng nước mặn chát mang màu máu đỏ tươi, nhưng ai biết được giọt nước mắt của cô gái ấy là biểu thị sự hạnh phúc đôi môi mỉm cười mãn nguyện,

cuối cùng thì cô cũng làm được hy sinh tính mạng để bảo vệ em gái mình giờ đây cô có thể trút hết gánh nặng mà thanh thân ra đi, thoát khỏi cuộc sống gò bó tù ngục này,

cúi cùng cô nữ bỏ được cái trách nhiệm gánh vác dòng tộc nguyên thị, cuộc sống của cô đau thương như thế đã đủ rồi

"thiên băng phần gánh nặng còn lại chị xin giao cho em nhất định em phải thay chị sống cho thật tốt, thiên anh là thiên băng... Chúng ta là một"

khi bạn sống mà luôn phải làm những điều mình không thích, không thể tin tưởng bất cứ ai ngay cả đến những người thân nhất cũng phải cảnh giác, sự nghi ngờ luôn hiện hữu trong lòng giống như bạn tự cô lập bản thân mình trong thế giới hơn 7 tỷ người này thì bạn sẽ cảm nhận được thế nào là tận cùng đau khổ.

Trên chiếc tàu kia khuôn mặt mỹ ngọc lạnh đi ánh mắt phức tạp, màu máu dưới nước biển lênh láng trên bề mặt in lên đôi đồng tử đen láy lấp lánh,

con tàu ấy rời đi trong sự giận dữ của biển cả phía chân trời bỗng xuất một đám mây đỏ ngầu âm đạm, u uất. Người người kéo nhau ra xem hiện tượng kì lạ của thiên nhiên đám mây máu ấy xuất hiện 10 phút rồi biến mất

chốc sau bão kéo đến mang gió phá huỷ tất thảy mọi thứ, mưa dữ dội sấm chớp đùng đoàng, sóng biển giận dữ vỗ vào bờ quặn lên giữa dòng đại dương như một con rồng khổng lồ.

Bão đến đột ngột khiến người ta không kịp trở tay đêm ấy đã có rất nhiều người chủ yếu là ngư dân mất tích, họ chết đi mà đến cái xác cũng không tìm được.

Sáng ngày hôm sau trời quang mây tạnh người ta bu thành vòng tròn nhìn trên nền cát ướt là một cặp song sinh xinh đẹp tuyệt trần, họ như những nàng tiên cá trong chuyện cổ tích xuất hiện sau cơn bão biển

điều đặc biệt là họ nắm chặt tay nhau không rời dù rằng một trong số hai người họ đã chết và người còn lại thì thoi thóp thở những hơi thở yếu đuối vô cùng

phía xa xa vọng lại là những tiếng khóc thê lương của người dân, những người ở lại Ngóng Trông những người ra khơi, những đứa trẻ giương đôi mắt ngây thơ nhìn mẹ chúng khóc lóc mà không biết rằng người cha yêu dấu đã xa dần tầm tay,

vợ mất chồng, con mất cha,một cơn bão đột ngột đã lấy đi tính mạng của bao người và gieo rắc đau thương cho những người ở lại.

Bệnh viện im lìm không một bóng người qua lại cũng đúng thôi nó đã được ông Hàn Vương(ba ruột của nó) bao bọc,

trong phòng trắng tinh là một cô gái sắc mặt trắng nhợt nằm trên giường, dây truyền dịch, bình thở oxy.. vvv quần đầy người,

căn phòng yên ắng bỗng vang lên giọng nói mềm mỏng ấm áp của phụ nữ, phu nhân An ly nhìn đứa con gái trên giường không tránh khỏi đau xót

- mình à thiên anh đã hôn mẹ một ngày một đêm rồi, nếu nó tỉnh lại biết em gái mình đã chết hẳn con bé sẽ không chịu được

Ông hàn vương thở dài hôm ấy ông nhận được tin tìm được thiên băng, đến bệnh viện lại nhìn thấy hai đứa con gái nằm trên hai chiếc giường, bác sĩ nói một trong hai đã chết

ông đau đớn bước đến đều là con gái của mình nhưng ông lại không thể phân biệt được đâu là thiên băng đâu là thiên anh cả hai đều có chiếc bốt giống nhau (bốt của thiên anh là giả)

ánh mắt ông dừng lại nhìn sợi dây chuyền trên cổ đứa con gái còn sống chủ tịch hàn vương và phu nhân an ly mặc nhiên hiểu rằng đó là thiên anh bởi con bé luôn đeo bên mình

họ đau đớn nhìn sang đứa con gái còn lại thân thể lạnh ngắt, phu nhân an ly khóc đến gục ngã đưa tay chạm lên thân xác ấy.

Đứa con gái út của bà thất lạc bao nhiêu lâu nay, đến khi gặp lại tưởng như sắp chạm tay vào hạnh phúc thì sự thật lại quá đối đau thương.

Chủ tịch hàn vương quy xuống trước mặt đứa con gái đã chết như cái cách ông ngã xuống khi nó bị tai nạn trong đêm bắt cóc năm ấy, trước đây còn một tia hy vọng nhưng bây giờ sự thật đã nằm ngay trước mắt, ông ôm lấy thân xác con gái mình bật khóc

- ba xin lỗi, là lỗi của ba, thiên băng ba đã sai rồi! xin con đừng bỏ chúng ta hãy tỉnh lại đi

Đáp lại ông chỉ là sự im lặng đến lạnh lùng, khi người đàn ông chừng chạc đứng tuổi, khuôn mặt hiện lên sự từng trải, tưởng như không gì đánh gục lại bật khóc trước một thân ảnh nhỏ bé bạn sẽ cảm nhận được ông ấy đau đớn đến nhường nào.

Ngoài kia nắng vẫn đẹp mang màu hy vọng, gió vẫn thổi thật nhẹ nhàng không Ngừng nhưng lòng người lại bập bùng giống bão, bóng đêm bao trọn tâm trí một màu đen kịt, ai bảo màu đen tượng trưng cho sự tuyệt vọng và đau khổ

thực chất theo tâm lí học nó lại mới chính là màu của hy vọng bởi màu đen tượng trưng cho sự chống chọi lại cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Có đi qua những ngày mưa ta mới thấy yêu thêm những ngày nắng

Một lần nữa sự thực lại bị chôn vùi

Bởi cái gọi là... Quyền lực

Ở cái xã hội thối nát này thì

Đúng sai đâu còn quan trọng

.....

- CÂM MIỆNG LẠI ĐI!!! TÔI KHÔNG TIN... CÁC NGƯỜI ĐỀU LÀ MỘT LŨ NÓI DỐI... HẠ VY SAO CÓ THỂ TỰ TỬ ĐƯỢC CHÚ?

Ken gầm lên lao tới tóm cổ tên thanh tra mặt đã tái mét cắt không một giọt máu hấn ta lấp bấp

- đó... Thực sự là thật... chúng tôi đã tìm thấy áo của nạn nhân ở ven biển được cho là bị dạt vào...

- NÓI LÁO... Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác Chừng Nào Chưa Thấy Xác Tôi Không Tin Là Chị Ấy Đã Chết

Tên thanh tra người run cầm cập sau khi được thả ra liền bỏ chạy còn ken nhóc ngồi sụp xuống ôm đầu,

tại sao? Nhóc chỉ vừa mới đáp xuống máy bay đã lập tức đi tìm hạ vy, nhưng thông tin đầu tiên nhận được là gì đây? Là mất tích, sau rất nhiều ngày tìm kiếm họ kết luận rằng

"vũ hạ vy vì quá đau khổ trước cái chết của ba mình ông vũ trần lập, không chịu được cú sốc lớn này cô ấy đã ôm theo tro cốt của ông lập mà tự tử nhảy xuống biển, do ảnh hưởng của cơn bão đêm hôm ấy giống như bao người khác chết mà không tìm thấy xác"

Ken đau khổ gào lên nhóc không tin hạ vy tự tử, hạ vy đã hứa với nhóc sẽ không làm điều gì dại dột nên chắc chắn hạ vy sẽ không làm vậy, chắc chắn như thế

Ken điên cuồng lái chiếc moto phân phân phối lớn lao vun vút trên đường đến một quán bar gọi một bàn rượu rồi một mình uống hết,

khi men say đã ngấm vào cơ thể ken vẫn cố tiếp tục uống không ngừng, uống để quên đi nhưng tại sao mọi thứ vẫn chân thực đến vậy càng cố quên nỗi nhớ càng đầy, cảm giác chua xót vẫn ngấm vào từng thớ thịt.

cảm thấy chưa đủ ken như phát điên đập phá hết những vỏ chai rượu còn sót vài mảnh thủy tinh ghim vào tay nhóc, ken hung hăng rút chúng ra khỏi tay, máu ứa ra chảy tí tách,

lại lao mình ra xe phóng đi, ken cần phải đi tìm hạ vy, nhóc đã mất ba nuôi rồi không thể mất thêm hạ vy nữa, nỗi đau hiện tại ai có thể thấu hết đây,

tự lừa dối bản thân cứ mãi cố kiếm tìm những thứ không có kết quả nhưng ngoài việc này ra chẳng thể làm gì hơn,

chiếc xe dừng lại ở nhà nó sau khi biết tin nhóc đã vận dụng mọi mối quan hệ vay mượn tiền mua lại căn nhà này,

mọi thứ vẫn như cũ im lìm chìm trong bóng tối căn nhà này trước đây đã từng đầy ắp tiếng cười ngập tràn hạnh phúc ấm áp, nhưng giờ nó lại cô đơn lạnh lẽo vô cùng.

ken lao thẳng vào phòng hạ vy ánh đèn mập mờ chẳng đủ để sưởi ấm đầy lòng lạnh giá, trái tim như bị ai đó cứa ra rồi xát muối tâm can gào thét trong tuyệt vọng

xung quanh phòng đều là ảnh của hạ vy chụp cùng ken không thì cũng là hình ảnh của cả ba người

tất cả tất cả những kí ức hạnh phúc ồ ạt chảy về những nụ cười vẫn còn hiện hữu trong tâm trí vậy mà tại sao cùng một lúc nhóc lại mất đi cả ba và chị gái,

chẳng thể kiềm chế thêm nữa ken khụy gối xuống ôm những tấm hình ấy mà bật khóc máu từ tay dính vào những bức ảnh lưu trữ từng ký ức hạnh phúc, nhóc nức nở:

"Hạ vy chị đâu rồi? Vy đã hứa với ken là sẽ đợi ken về mà? Hạ vy làm ơn đi đừng chơi trốn tìm nữa ken nhớ vy, nhớ ba lắm!!! Ken phải làm sao thì vy mới chịu xuất hiện đây? Ken sắp không chịu được nữa rồi vy ơi!!!!

trái tim tan nát nhóc siết chặt đến nỗi nhàu nát đi vài tấm hình mọi thứ như chỉ vừa mới đây những dự định về tương lai còn trong trí tưởng tượng, còn đang được vun đắp ấp ủ bỗng chốc tan thành mây khói ken bật khóc thật thê lương

nhìn lại quá khứ nhóc nhận ra bản thân và hạ vy chẳng có lấy một tấm hình từ tế cái nào cái nấy đều nhăng nhít không thì cũng là đùa này giỡn đùa kia chạy đến chỗ dành

ken chợt nhận ra thời gian ở bên ba và hạ vy thật ngắn ngủi tại sao trước đây nhóc chưa một lần biết quý trọng nó.

Giá như nhóc không đi pháp, giá như nhóc về sớm hơn và giá như...!!!! ken có thể tưởng tượng ra bóng dáng cô đơn của hạ vy trong bệnh viện khi ba mất, lẽ loi đến nhường nào... Đau!!!

nhóc dầm mạnh tay vào tường ôm chặt lấy bức ảnh hạ vy vào lòng trong bức ảnh ấy người con gái xinh đẹp kia vẫn mỉm cười rạng rỡ đôi mắt tím than tựa làn nước như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn hồn nhiên trong sáng.

Mọi thứ càng khiến ken thêm chạnh lòng đau khổ tột cùng tiếc nuối những ngày tháng đã qua, thu mình vào góc tối trong căn phòng

nỗi đau thấu tâm can không gì diễn tả được lần đầu tiên ken tự thấy mình bất lực và vô dụng đến vậy nhưng cho dù có chuyện gì ken cũng tuyệt đối tin hạ vy không tự tử chắc chắn có uẩn khúc đằng sau nhóc nhất định sẽ tìm ra

xét cho cùng liệu ken còn có thể tự dối lòng đến bao giờ đây? Trong lòng quá rối bời và mâu thuẫn, nhóc vẫn không thể tin được hạ vy đã rời xa mình mãi mãi trong yên lặng, không một lời nhắn gửi, không một lời từ biệt

Ken vẫn luôn cố gắng đi tìm hình bóng quen thuộc trên mọi nẻo đường rồi lại chợt nhận ra chỉ còn lại nơi đó là một khoảng trống không thể lấp đầy,

trên đời này sự yên lặng đáng sợ nhất chính là cái chết

Đêm nay trời không có lấy một ánh sao ngay cả trăng cũng dấu mình sau rặng mây tăm tối gió mát thổi vì vu đem làn mây trôi đi hết từ phương này đến phương kia trôi nhanh đến nỗi mây cũng chẳng kịp nhận ra xung quanh đã xảy ra chuyện gì

Một nơi khác tại biệt thự nhà họ Dương

Căn phòng xa hoa của tử hy nay đã biến thành một đồng đồ nát chính tay cậu đã đập phá tất cả mọi thứ, một giọng nữ trong trẻo nhưng cũng không kém phần đau khổ vang lên

- ĐỪNG RỜI TỬ HY CẬU MAU DỪNG LẠI ĐI!!!

Mỹ ngọc chạy đến muốn ngăn con thịnh nộ của tử hy, ngăn không cho cậu làm tổn hại đến thân xác mình nhưng không những kết quả không đạt được mà ngược lại còn bị cậu hung hăng đẩy ra, hại mỹ ngọc té đập tay vào chiếc ghế ngã chổng chơ trên sàn nhà

Cô ta ôm bàn tay đã trật khớp bò dậy đôi mắt ngấn lệ đau khổ nhìn tử hy vẫn không thể kiểm soát đang giận dữ đập phá, một lần nữa mỹ ngọc hét lên

- TỬ HY CẬU LÀM VẬY THÌ ĐƯỢC GÌ CHÚ? CẬU PHẢI CHẤP NHẬN Vũ Hạ Vy CÔ TA CHẾT RỒI, ĐÓ LÀ SỰ THẬT

- IM ĐI!!! LÀM ƠN HÃY CÂM MIỆNG LẠI

Từ hy gằm lên nhìn mỹ ngọc bằng đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cô ta có chút giật mình chợt dạ trước đây cô chưa từng thấy từ hy như vậy, cậu càng không bao giờ lớn tiếng với cô ta nhưng giờ thì... Vẫn không bỏ cuộc mỹ ngọc đến ôm lấy cánh tay cậu tiếp

- từ hy nghe mình, mình biết cậu đang rất đau khổ, nhưng đó là sự thật không thể chối cãi cậu hãy quên hạ vy đi được không?

Từ hy nhìn mỹ ngọc bằng đôi mắt lạnh lùng ẩn sau đó vẫn là sự đau thương mắt nhắm

- mỹ ngọc cậu biết không? Tôi không tin hạ vy đã chết, tôi nhất định sẽ tìm ra cậu ấy tôi sẽ đợi hạ vy, đợi đến khi nào tình yêu của tôi được chấp nhận, cả đời này Dương từ hy tôi chỉ yêu duy nhất vũ hạ vy sẽ mãi mãi là như thế không một ai có thể thay đổi

- từ hy... Mình

- làm ơn, tôi muốn ở một mình

- từ hy tại sao cậu không bao giờ chịu nhìn xem xung quanh mình còn biết bao nhiêu người yêu thương cậu chứ? Tại sao cậu phải cố chấp vì những thứ không có kết quả như thế? Từ hy mình... Y...

- LÀM ON, CÚT ĐI!!!

Mỹ ngọc còn chưa kịp nói hết câu "từ hy mình yêu cậu" đã bị đẩy ra

cô ta đầu đón bắt lực rồi đi khi ra khỏi nhà mỹ ngọc ngửa mặt than trời

"Vũ hạ vy cô lại thắng nữa rồi nhưng chớ có đắc ý Đào mỹ ngọc tôi nhất định sẽ dành lại những thứ thuộc về mình, ở nơi địa ngục cô hãy cứ chống mắt lên mà xem tôi hạnh phúc, tội lỗi.. cảm giác ấy cô cũng từng hòng tôi sẽ mang theo bên mình"

Mỹ ngọc luôn phủ nhận những gì mình làm, nhưng điều ấy lại vô tình tố cáo cô ta hiện tại không được bình thường

rõ ràng trong lòng mỹ ngọc không được thanh thản và bình yên, tính toán hơn thua với một người đã "chết" phải chăng cô ta đã quá đáng thương, đáng trách đến đáng hận.

Trong căn phòng mờ nhạt ánh đèn ngủ chỉ còn lại từ hy ngồi ngục giữa đống đồ nát

hiện tại cậu chỉ muốn móc tim mình ra xem rốt cục nó bị thương tổn đến mức nào mà sao lại khiến cậu đau đến vậy? Đau đến nghẹt thở, đến nỗi không thể thốt ra thêm lời nào

Từ hy nhắm mắt nhìn đôi bàn tay của mình, đôi bàn tay ấy những ngày đầu tiên cậu đã nắm tay hạ vy dạo chơi khắp nẻo đường cũng chính đôi bàn tay này đã buông bỏ hạnh phúc

Giá như ngày hôm đó cậu nắm chặt lấy tay hạ vy thêm chút nữa, giá như ngày hôm ấy cậu kiên quyết đi theo bên cạnh nó và giá như cậu có thể dừng cảm thọ lộ tình cảm của mình sớm hơn thì hay biết bao, càng xa thì ký ức lại càng gần

Cậu rất nhớ hạ vy, nhớ ngày đầu tiên gặp mặt nhớ những trận cãi vã giận hờn, nhớ bộ mặt khó coi đến đáng yêu của nó khi bị cậu chọc gẹo, nhớ những lần đi chơi vui vẻ, những cảm giác ghen tuông trẻ con với chính đứa em trai của mình, cậu nhớ

rất nhớ đôi mắt tím than luôn ánh lên sự ấm áp nhí nhảnh vui tươi và cậu nhớ cả đêm hôm ấy khi cậu cống nó trên lưng, thầm ngắm trộm hạ vy say giấc ngủ khoảnh khắc ấy bình yên biết bao tưởng như cuộc sống vẫn sẽ yên bình trôi đi vậy mà...

Con người là như thế họ luôn tìm về khoảng ký ức xa xôi, tìm về quá khứ hạnh phúc đã qua, khi một ai đó trong đời họ đột nhiên biến mất, rồi họ tiếc nuối, hối hận nhưng nên nhớ rằng quá khứ vẫn mãi là quá khứ không gì có thể thay đổi cũng như không gì có thể xóa bỏ, bạn tiếc nuối ư? Đã quá muộn rồi...!

Nên nhớ người mà Dương Từ Hy yêu là "Vũ Hạ Vy" chứ không phải là Nguyễn Hoàng Thiên Băng

Yêu thương chờ lâu là yêu thương phai màu, sai! Có phai màu hay không là do tự mình quyết định

Yêu thương gì đâu chỉ toàn thấy thương đau, ừ thì đau! Nhưng trái tim cho là đúng

Mặc cho trái tim mong manh tổn thương, Vẫn khao khát một lần xin được yêu

Một khúc nhạc buồn khẽ theo gió ngân vang khắp nơi trong thành phố thay lời nói nên lời lòng của một chàng trai càng khiến những trái tim tổn thương thêm tan nát vụn vỡ đâu đâu cũng chỉ thấy một âm điệu buồn bã

Đã có lúc anh mong tìm mình bé lại

Để nỗi nhớ em không thể nào thêm nữa

Đã có lúc anh mong ngừng thời gian trôi

Để những dấu yêu sẽ không phai mờ

Nếu không hát lên nặng lòng da diết

Nếu không nói ra làm sao biết

Anh thương em

Anh sẽ nói em nghe những điều chưa bao giờ

Bình minh khuất lấp sau màn đêm như nỗi lòng anh

Chết chửa lâu nay em đâu nào hay biết

Hoàng hôn tắt nắng hay vì anh không hiểu được em

Dập tan bao yêu dấu lụi tàn

Cất tiếng hát nghe sao lòng nhẹ con sầu

Dấu có chút vương, chút ân tình chôn giấu

Đếm những nhớ thương thắm lặng trên tay

Nghe sao buốt thêm, ướt đôi vai gầy.

Nếu không hát lên nặng lòng da diết

Nếu không nói ra làm sao biết

Anh thương em

Anh sẽ nói em nghe những điều chưa bao giờ

Bình minh khuất lấp sau màn đêm như nỗi lòng anh

Chất chứa lâu nay em đâu nào hay biết

Hoàng hôn tắt nắng hay vì anh không hiểu được em

Dập tan bao yêu dấu lụi tàn

Vì anh cầm nín chôn sâu yêu thương anh trao đến em,

Lặng nhìn em lướt qua bên đời.

Một mai ai biết con mê đưa em vào vòng tay mới.

Anh sẽ chờ phía sau giấc mơ của em

Anh sẽ chờ để nói những điều chưa bao giờ

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

(Từ giờ mình sẽ gọi Hạ vy là Thiên Băng nha các bạn)

Hàng mi cong vút như cánh bướm khẽ mở ra đôi đồng tử tím trầm, thiên băng tỉnh dậy sau một tuần hôn mê, mọi thứ đều trở nên mới lạ xung quanh là một màu trắng tinh tươm

Cánh cửa phòng bỗng mở bước vào là một người đàn ông trung niên và một người phụ nữ, người đàn ông kia khoảng tầm hơn 40 tuổi còn người phụ ấy khoảng ngoài 36, họ vội vã chạy đến bên nó người phụ nữ xinh đẹp kia cất tiếng giọng vui mừng

"thiên băng con tỉnh rồi sao"

"mình quá đề để tôi đi gọi bác sĩ"

Người đàn ông kia lại vồn vã chạy ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại 2 người phụ nữ thoạt nhìn bà như một vị phu nhân tối cao quyền quý

- thiên băng cuối cùng con cũng tỉnh biết ba mẹ lo cho con thế nào không?

Nó chớp mấy bờ môi khô

- ba mẹ sao? Bà là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

- thiên băng con không nhớ ta sao? Ta là mẹ của con mà

- mẹ sao?

- ừm là mẹ đây con, con bị sao vậy? Thiên băng

Thiên băng lặng thinh không hiểu sao khi đến từ "ba mẹ" nó bỗng chạnh lòng rồi như có một dòng nước ấm chảy qua

lúc này bác sĩ và ông Hàn vương cũng đã đến nơi sau khi nghe phu nhân An ly kể lại liền kêu họ ra ngoài để chuyên tâm khám cho nó

Khoảng 15 phút sau bác sĩ bước ra chủ tịch hàn vương vội hỏi han

- bác sĩ tình hình con gái tôi thế nào rồi?

- như mọi người đã thấy tiểu thư thiên băng bị mất trí nhớ do bị vật rắn va đập vào đầu lúc trời dạt vào bờ biển

- vậy có gây ảnh hưởng gì không liệu con bé có thể nhớ lại không?

- tình trạng này chỉ là tạm thời nếu mọi người cố gắng khơi dậy những ký ức ngày xưa rất có thể trí nhớ của tiểu thư sẽ khôi phục lại sớm thôi

- được rồi cảm ơn ông có thể đi

- vâng

Đợi bác sĩ đi khỏi phu nhân An ly mới quay sang hỏi chồng

- chúng ta nên làm gì đây?

- còn làm gì nữa đương nhiên là giữ bí mật mọi chuyện rồi dù sao con bé cũng không nhớ gì hơn nữa mọi người ai ai cũng biết nguyên thị chỉ có duy nhất một vị tiểu thư đó là nguyên hoàng thiên băng từ giờ thiên anh chính thức trở thành thiên băng bà liệu nên giữ mồm giữ miệng không được để con bé biết

- đúng vậy bao thời qua con né đã quá đau khổ rồi nó luôn sống trong tội lỗi hiện tại có thể coi rằng là ông trời cho nó một cơ hội để bắt đầu cuộc sống mới

- được rồi bà nên thông báo cho quần gia và mọi người biết việc con bé bị mất trí nhớ để khi nó về họ không ngỡ ngàng những người giúp việc khác thì không sợ bởi họ không biết chuyện quá khứ nhưng còn ông quần gia nhớ kêu ông ấy cẩn thận

- ừm hãy cứ để thiên anh tự coi mình là thiên băng đi mọi chuyện còn lại tôi sẽ lo liệu

- chúng ta mau vào thăm con bé thôi

Cánh cửa phòng lại bật mở lần nữa thiên băng dương đôi mắt nhìn người tự xưng là ba mẹ của mình thăm đánh giá chắc hẳn thời trẻ họ cũng là những hot girl, hot boy đình đám đây

Bà An ly ngồi bên cạnh nó quan tâm hỏi han

- thiên băng con có cảm thấy còn chỗ nào không ổn không?

Nó im lặng lắc đầu, bà lại tiếp

- bác sĩ nói con bị mất trí nhớ nhưng đừng lo con sẽ sớm khỏe lại thôi

- hai người thật sự là ba mẹ của con sao

- đúng vậy chúng ta là ba mẹ của con

- con tên là thiên băng sao ạ

- ừm nguyên hoàng thiên băng là tên của con

- vậy tại sao con lại bị như vậy ạ

Bà An ly im lặng lúng túng không biết trả lời sao thì ông Hàn vương đã vội xen vào, ông xoa đầu nó

- con gái chúng ta nhận được tin con đang ngồi học thì đột nhiên bỏ chạy ra ngoài sau đó thì bị xe tông con có biết ba mẹ đã lo cho con thế nào không? Thiên băng con đã hôn mê 1 tuần rồi

Lại thế nữa rồi không hiểu sao từng cử chỉ lời nói của họ lại khiến nó thấy chạnh lòng như vậy,

trong đầu nó chống rỗng tất cả đều trở nên khó khăn những con người này, cái tên này và cả khuôn mặt hiện tại đều vô cùng xa lạ, thiên băng gần như bị mất phương hướng và lạc lõng cách tốt nhất và cũng là cách duy nhất đó là hoàn toàn tin tưởng những gì họ nói

đôi mắt lấp lánh như muốn khóc thiên băng lấp bắp

- con... Con xin lỗi

- không sao đâu con tỉnh lại là tốt rồi, còn giờ con mau nghỉ ngơi cho khỏe lại đi

- vâng

Họ ra khỏi phòng chỉ còn lại nó trong phòng thiên băng yên phận ngoan ngoãn nghe lời ngủ tiếp nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi hoang mang nó không nhớ gì cả vậy thì tương lai sau này phải sống thế nào đây

Bệnh viện đã đông người như chính chức năng của nó, thiên băng nhắm mắt rồi lại mở mắt không tài nào ngủ được cũng phải thôi nó đã nằm suốt 1 tuần rồi còn gì, nằm thêm nữa chắc mọc rêu mắt thôi, nghĩ vậy nó quyết định ra khỏi phòng đi dạo

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Thiên băng đi dạo quanh bệnh viện, bệnh viện này có 12 tầng rất cao, nơi đây chủ yếu là dành cho người giàu vì vậy vô cùng rộng lớn, hiện đại và tiện nghi thoải mái giống như đang ở nhà vậy

nó thăm đánh giá nếu bản thân được nằm trong cái bệnh viện này thì chắc hẳn gia đình nó cũng thuộc tầng lớp thượng lưu không thì cũng phải là tỉ phú

"Nguy rồi, nguy to rồi mau lên đi thiếu gia đang ở trên tầng thượng đòi tự sát đó"

"Trời ơi là trời nếu thiếu gia có mệnh hệ gì chúng ta sẽ bị chu di cửu tộc đấy nhanh lên"

Mãi suy nghĩ bỗng nó bị một cảnh hỗn loạn làm nhiễu tâm trí, bác sĩ cùng y tá ai ai cũng hốt hoảng chạy bán sống bán chết lên sân thượng, nghe đâu là có người đòi tự sát

Nó chép miệng lắc đầu nhìn tình hình có vẻ rất căng, cũng đúng thôi bệnh viện lớn thế này mà để xảy ra vụ việc không hay ngày mai đảm bảo báo chí sẽ đăng ầm ầm cho xem, uy tín của bệnh viện cũng sẽ bị giảm sút

đó là còn chưa kể đến bệnh nhân trong bệnh viện này toàn người tai to mặt lớn bề thế lớn lao không thì cũng là con cháu của họ, cứ thử xảy ra chuyện gì xem hẳn là sẽ không được yên ổn với họ đâu

"Hay là mình cũng nên đi xem sao? Biết đâu chừng lại được xem cảnh chim sẻ tập bay, hihi chắc chắn sẽ vui lắm đây" _Nó hào hứng lắm bắm rồi chạy nhanh lên sân thượng

Sân thượng, nó vừa lên đã thấy một cảnh giống y phim truyền hình

- thiếu gia người bình tĩnh lại đi có gì từ từ nói mà, nếu người xảy ra mệnh hệ gì chúng tôi biết ăn nói sao với lão phu nhân đây

- còn bình tĩnh cái gì? Đừng có lại gần không tôi lập tức nhảy xuống. Tất cả là lỗi của mấy người nếu tôi có mệnh hệ gì cũng là do các người gây ra

- thiếu gia xin người đừng nói như vậy chúng tôi không gánh được trách nhiệm nặng nề này đâu

Nó nhoi nhoi muốn xem người đòi tự sát kia là ai nhưng đông quá không chen được chỉ biết người đang nói chuyện cùng anh ta là viện trưởng tối cao

Đề viện trưởng phải ra mặt chắc hẳn tên này có gia thế rất phi thường, thiên băng vội hỏi cô y tá mặt đang vận vẹo căng thẳng đứng gần mình

- này chị y anh ta là ai vậy? Sao lại đòi tự tử chứ?

Cô y ta nói như sắp khóc

- anh ta Thiếu gia Lục Hàn Vũ là cháu nội duy nhất của lão phu nhân cổ đông lớn nhất của bệnh viện này nếu anh ta có xảy ra chuyện gì chắc chắn lão phu nhân sẽ phá tan cái bệnh viện này rồi băm chúng tôi ra làm trăm... Ặ không ngăn mảnh mắt

- oa dữ vậy sao? Bề thế tốt như thế sao anh ta lại muốn tự tử chứ

- là do lão phu nhân muốn thiếu gia hàn vũ tiếp quản chuyện làm ăn của gia tộc, thiếu gia không chịu gia ồm vào bệnh viện nằm đã gần tháng nay rồi, lão phu nhân cứ gây sức ép bắt chúng tôi phải cho thiếu gia hàn vũ xuất viện, viện trưởng nhận thấy thiếu gia cũng không có bị bệnh gì hơn nữa bên kia cũng bị lão phu nhân hối thúc nên mới đồng ý cho xuất viện không ngờ thiếu gia lại đòi tự sát

Nó nghe xong liền ôm bụng cười

- hahaha tên thần kinh đó vì lý do lãng xẹt ấy mà đòi chết sao? Thật không thể tin nổi tôi còn tưởng hẳn bị bệnh nan y sắp chết hay bị gì nghiêm trọng lắm chứ

- em còn cười được nữa chị à y tá trực tiếp trông coi thiếu gia nếu xảy ra chuyện gì chắc chị chết mất hu hu hu

Nó ngừng cười cố chạy chen về phía trước, nhất định phải nhìn rõ tên thần kinh phân liệt đó mới được cật lực chen chúc cuối cùng cũng nhoi lên được phía trước

có điều mọi người xô đẩy dữ quá làm nó không giữ được thăng bằng trực ngã nhào về phía trước

"Oái!! Tên điên nào đẩy mình thế không biết"

Thiên băng bức bối nhìn quanh chợt nhận ra mọi người đang nhìn chăm chăm mình, nó liếc về phía tên khùng kia cùng lão viện trưởng, họ đang đàm phán cũng phải ngưng lại vì bị nó làm phiền

Thiên băng nhân cơ hội nhìn mặt tên khùng đòi tự sát ấy không khỏi cảm thán "ôi!! Mẹ ơi người gì mà đẹp dữ"

trước mắt nó đây là một chàng trai vô cùng tuấn tú, làn da trắng sáng nhưng không gây cảm giác yếu đuối, bộ áo bệnh nhân mỏng manh không che được hết cơ bắp cuộn cuộn, đôi đồng tử màu hổ phách đung mãnh, khuôn mặt góc cạnh đẹp không góc chết, hoàn mỹ trên cả tuyệt vời

cái người này rõ ràng không phải người, anh ta giống như một vị thần mặt trời, giống như vừa bước ra từ thế giới đồ họa 3D vậy

"Nhưng tiếc rằng lại bị điên" đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu thiên băng, nó chép miệng phui mông đứng dậy gượng cười

"Hi hi!! xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục đi tôi không làm phiền nữa, viện trưởng ông cứ tiếp tục làm việc nên làm đi đi, còn anh kia muốn nhảy thì nhảy đi chứ đứng ỉ ra đây làm gì thật mất thời gian"

Thiên băng vừa nói xong liền bị ánh mắt toé lửa của tất cả mọi người thiếu đốt cháy rụi, nhận ra mình hết sức vô duyên nó lại cười trừ xin lỗi

Còn Hàn vũ anh hơi bất ngờ khi thấy thiên băng ở đây không phải con nhỏ này ghét bệnh viện lắm sao? Trước đây bị thương gần chết cũng không chịu đến bệnh viện đã vậy còn không chịu gọi bác sĩ đến nhà mà tự y băng bó vết thương

Có lần anh có ý tốt đưa thiên băng đến bệnh viện khi nó tỉnh dậy không thèm cảm ơn anh thì thôi đi lại còn vung cước đá anh một phát, cũng may hàn vũ anh đây không phải dạng nhỏ nhen nên không thèm chấp con gái

Mà càng nhắc anh lại càng tức cái con nhỏ đáng ghét này lúc nào cũng tỏ ra khinh thường anh động tí là đánh, là xia xối, đùa chứ anh dù sao cũng hơn nó những tận 1 tuổi đã không tỏ ra tôn trọng bậc "tiền bối" thì thôi lại còn hay tỏ ra khinh khinh không tiếp lời người ta làm như mình là người tài giỏi nhất ý

Hôm nay nhìn thấy anh ở đây lại xem như không quen biết trực tiếp kêu anh nhảy xuống đó chết đi thật là khiến anh nổi điên mà, nhất định anh phải cho nó một bài học mới thoả mãn cơn giận

Hàn vũ nhếch mép chỉ tay về phía nó

- nếu mọi người không muốn tôi nhảy xuống đây, được thôi, kêu cô gái đó đến đây đưa tôi xuống đi

Mọi người lại nhìn chăm chăm nó, thiên băng ngờ ngác nhìn quanh rồi chỉ tay vào người mình hỏi lại

"Là tôi sao?"

Mọi người đồng loạt gạt đầu, thiên băng cười khò xua tay

"Tại sao lại là tôi chứ? Không thể nào đâu, tôi nhất định không qua đó, biết đâu chừng vì câu nói khi nãy mà anh ta muốn ám sát tôi thì sao?"

Nó đã trình bày một đoạn rất dài rồi mà hình như mọi người ở đây không có ý định thay đổi mục tiêu, thiên băng lại tiếp tục xua tay

"Thôi bỏ đi, không chơi với mấy người nữa ở đây không vui tôi đi chỗ khác đây"

Vừa định bước đi ngay lập tức nó bị cô y tá khi nãy kéo lại

- em gái à ở lại giúp chị đi được không? Nếu em không giúp tất cả mọi người trong bệnh viện sẽ mất việc mất

- anh ta nhảy lầu thì liên quan gì đến tôi?

- nhưng lục thiếu gia nói nếu em chịu qua đó sẽ không nhảy nữa

- hơ hơ liên quan gì đến tôi anh ta bị thần kinh phân liệt mà lỡ tôi qua đó anh ta lên con ném tôi xuống dưới thì sao?

- sẽ không đâu mà có khi thiếu gia nhìn thấy sắc đẹp "thần thánh" của em mới không nỡ từ từ ấy, nha!! em gái tốt bụng giúp chị đi nha!!! Ôn cứu mạng của em chị nhất định báo đáp, kiếp sau có làm trâu..

- thôi được rồi!! dù sao anh ta cũng đẹp trai mà bốn cô nương lại là người thương hoa tiếc ngọc thôi thì cứu một mạng người tích đức vậy

Thiên băng có chút trần chừ khi qua đó, còn hàn vũ anh thực bất ngờ nha, với phong cách hàng ngày đáng lẽ ra tiểu nha đầu này sẽ lạnh lùng hờ hững bỏ ngoài tai những lời cầu xin rồi vô tâm rồi đi, cái bản tính tiểu thư coi thường người khác chắc chắn sẽ bộc lộ ra

Nhưng giờ là nằm ngoài dự đoán thiên băng đang bước đến gần anh, đây là cơ hội hiếm có anh nhất định không thể bỏ lỡ, phải nhân tiện dạy dỗ lại con nhỏ hỗn sược này mới được, he he he!!! Nhóc con cứ chờ đây

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Thiên băng bước từng bước chậm chạp về phía hàn vũ, ở khoảng cách gần nhìn anh ta càng đẹp hơn gấp bội phần khiến nó có chút mê mẩn ửng hồng.

Nó hơi cúi mặt tránh ánh mắt của ai kia ngay lập tức liền bị anh ta kéo vào lòng, quá đột ngột thiên băng mất thăng bằng mà ngã vào lòng hàn vũ, anh nhìn nó nở nụ cười toả nắng,

đôi môi sắc nhạt của thiên băng cũng hơi về lên ý cười cảm nhận người con trai trước mắt cũng không quá tồi tệ

nhưng nụ cười của nó liền tắt ngấm khi nhận ra ý gian tà trong nụ cười của người con trai trước mặt, quả thật sai lầm khi nghĩ tốt cho hắn mà, hàn vũ kè sát vào tai nó thầm thì:

"Không ngờ cô cũng có ngày hôm nay, con nhỏ lão xược xem tôi trị cô thế nào"

Thiên băng vịn phần kính ngác mở to đôi mắt nhìn anh trong lòng rối loạn

"Không lẽ mình quen anh ta từ trước sao? Trời ơi là trời! Biết đâu trước kia mình đắc tội với anh ta thì sao? Như vậy há chẳng phải tự nhảy vào miệng cọp hay sao? Thiên băng ơi là thiên băng chỉ tại cái tội hãm trai, không được phải chạy thoát mới được"

Nó cố gắng vùng vẫy nhưng tên này vẫn ôm nó rất chặt cười tươi như hoa, nó cảm tưởng mình như một con vật bé nhỏ nằm trong tay quái vật khổng lồ vậy, anh ta ôm chặt đến nỗi làm nó tưởng mình gãy mấy cái xương sườn rồi chứ.

Còn mấy cái vị bác sĩ y tá kia cứ che miệng tùm tùm cười bởi đứng ở góc độ của họ mà nói thứ họ nhìn thấy là cảnh tượng hàn vũ đang tán tỉnh nó, còn thiên băng thì xấu hổ mặt ửng đỏ (đúng là do nhưng đó vì tức, hận không thể đá bay anh ta ra khỏi người).

Thiên băng mặt hầm hầm hoàn toàn trái ngược với bộ mặt đều giả của hàn vũ

- này!! cái tên điên kia mau thả tôi ra, muốn chết hả?

- ha ha không ngờ cái miệng vẫn thích khinh thường người khác như trước, phải dạy cho cô một bài học mới được

- anh... Anh định làm gì?

Nó còn chưa kịp định thần ngay lập tức đã bị hàn vũ ôm eo rồi cả hai cùng nhau nhảy xuống, đầu óc nó choáng váng, trống rỗng giống như kiểu không có não ý, nó đang rơi tự do từ tầng thượng của toà nhà 12 tầng sao? Ôi không! Thần linh ơi hãy cứu rồi linh hồn con,

hu hu!! Lần này chắc chắn là thịt nát xương tan rồi

Mấy vị y tá bác sĩ còn đang che miệng cười thấy thế liền bất ngờ, mặt nghệt ra hết một lượt trông ngu đến tội rồi lại méo xệch nhăn nhó, họ chạy đến nhìn hai thân ảnh đang rơi xuống.

Khi ở độ cao nguy hiểm họ thấy thiếu gia hàn vũ của họ một tay vẫn ôm cô gái tội nghiệp còn một tay thì hướng lên, lập tức chiếc đồng hồ trên tay trái bật ra một chiếc dù lón màu đen.

Thiên băng và hàn vũ đáp đất một cách an toàn, họ ngã nên một bãi cỏ xanh mướt ở sân bệnh viện chiếc dù lớp khi đáp đất rù xuống phủ lên che kín thân hình hai người họ

Hàn vũ cười sáng khoáy lật mảnh dù che mặt mình ra

- thiên băng thấy thế nào? Thú vị không?

- (im lặng)

- này sao không nói gì sợ đến chết ngất rồi sao?

- (im lặng)

Lúc này lòng hàn vũ nóng như lửa đốt anh vội lật chiếc dù ra khỏi người thiên băng, anh thấy nó nằm im bất động khuôn mặt nhợt nhạt, hàn vũ nâng người nó dậy

- thiên băng cô tỉnh lại đi, đừng giả bộ nữa, cô không lừa được tôi đâu, mau tỉnh lại đi cô có còn là sát thủ nữa không vậy? Đùa một chút này cũng sợ là sao? Này!! Có nghe tôi nói không hả?

Đứng lúc bác sĩ và y tá chạy xuống đến nơi, một vị bác sĩ trẻ tuổi chạy đến bế nó vào lòng, nhìn hàn vũ với ánh mắt trách móc

- thiếu gia hàn vũ lần sau mong người đừng kéo người khác vào trò đùa của mình nữa, tiểu thư thiên băng đã hôn mê suốt một tuần nay giờ chỉ vừa mới tỉnh dậy cơ thể còn yếu ớt người đùa như vậy rất nguy hiểm lỡ xảy ra chuyện gì chúng tôi biết ăn nói thế nào với chủ tịch và phu nhân nguyên đây?

- tôi... Tôi!!

Vị bác sĩ đó bế nó vào trong, còn hàn vũ anh khỏi bất ngờ, con bé đó dù sao cũng đã từng tham gia khoa đào tạo cùng anh những chuyện như thế này không thể dọa nó đến chết ngất được, ở độ cao này rõ ràng là còn quá bình thường so với khả năng của thiên băng

Và điều quan trọng là thiên băng đâu phải mới biết anh một hai ngày, đáng lẽ ra nó phải hiểu rõ anh nhất định phải có sự chuyển bị trước mới đùa nghịch như thế chứ? Thật lạ, thiên băng cứ như là biến thành người khác vậy

Sau một hồi vật lộn suy nghĩ cuối cùng anh quyết định đến phòng bệnh thăm nó hỏi cho ra nhẽ

Cạch!!!

Cánh cửa phòng khẽ mở một người con trai bước vào hiện tại nó đã tỉnh đang ngồi găm một quả táo to dùng còn vị bác sĩ trẻ tuổi khi này đang đứng bên cạnh hỏi han sức khoẻ và cùng trò chuyện

Vừa nhìn thấy người trước cửa phòng thiên băng liền tức giận nổi điên không kiềm nể mà ném thẳng trái táo vào người anh ta, hàn vũ cũng không vừa tránh được

nó lại hậm hực, vớ tất cả những gì cạnh mình bao gồm cả gối tựa lưng và dao gọt hoa quả để chọi tên thần kinh trước cửa, nó vừa ném vừa chửi

"Đồ thần kinh nhà anh, cái đồ điên, đồ bại não, đồ não không có nếp nhăn anh đến đây làm gì? Mưu sát không thành tính giết người diệt khẩu sao? Tôi đã đắc tội gì với anh chứ hả? Cái đồ não úng nước kia!!"

Hàn vũ đỡ người quên cả né khiến chiếc gối bông đập thẳng vào mặt rơi xuống đất, đây là thiên băng lạnh lùng mà anh từng quen hay sao? Không!! Đây rõ ràng là một con chảnh tính thích phun lửa

Nó bực bội hét toáng lên

"Anh còn đứng đờ người ra đó làm gì, mau cút cho khuất mắt tôi, CÚT!!! Bác sĩ tôi muốn nghỉ ngơi tiễn khách!"

Nó ra lệnh cho bác sĩ như đúng rồi ý, nhưng tên bác sĩ bánh trai này vẫn dăm dấp làm theo nói hàn vũ còn đang thất thần ra ngoài

Bước ra khỏi cánh cửa, hàn vũ liền móc điện thoại ra gọi cho ba nó

- alo bác vương là cháu, hàn vũ đây

- ừm ta biết rồi có chuyện gì sao?

- cháu đang ở bệnh viện và vừa gặp thiên băng cô ấy bị sao vậy bác? Cháu thấy thiên băng khác lắm

Đầu dây bên kia thờ dài một hơi buồn bã

- cháu gặp nó rồi sao?

- vâng ạ

- con bé bị tai nạn giao thông hôn mê một tuần liền khi tỉnh dậy thì bị mất trí nhớ

- bị... Bị mất trí nhớ sao? Có thật không vậy bác

- con bé không nhớ gì nữa đâu khi cháu bắt chuyện thì nhớ cần thận

- vâng ạ

- không còn chuyện gì nữa ta cúp máy đây

- vâng ạ cháu chào bác

Hàn vũ đứng như trời trồng không tin vào tai mình, mất trí nhớ sao? Trước giờ cậu chưa từng gặp nhưng đó là lí do tốt nhất để giải thích cho sự thay đổi 360 độ này của thiên băng, nhất định cậu phải xác minh mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hàn vũ nuốt nước bọt cái ực trước khi mở cửa phòng của con chăn tỉnh đang bốc hỏa kia

Suy nghĩ một chút cậu liền gọi điện tiếp cho một người nữa

Tút!!! Tút!!!

- nói

Đầu dây bên kia vọng lại là giọng nói lạnh lùng nhưng hàn vũ chẳng mấy quan tâm

- alo lãnh phong mày biết chuyện gì chưa? con nhỏ thiên băng đó đang ở bệnh viện

- thì sao?

- aiza! Cái đó không quan trọng bằng việc cô ta bị mất trí nhớ rồi hiện tại không biết chúng ta là ai hết

- không quan tâm

- tao không cần biết, lãnh phong mày lập tức đến bệnh viện phòng vip 2 gấp tao mau, con nhỏ đó mất trí nhớ rồi chúng ta phải nhân cơ hội trời cho này chứ, trong đầu tao đã có sẵn kế hoạch rồi lát nữa mày chỉ cần phối hợp một chút thôi không làm khó mày đâu, nhớ đấy không đến không là anh em

- (im lặng) út!!!!!!

Đầu dây bên kia tắt máy hàn vũ thờ dài "hazi! Cái thằng chết tiệt này lại dám cúp máy"

Nở nụ cười xảo trá hàn vũ trực tiếp ném mạnh chiếc iphone 8 mạ bạch kim trắng kim cương của mình xuống đất sẵn chân giẫm thêm vài cái khiến chiếc điện thoại nát bét rồi anh lại nhặt chiếc điện thoại đó nên cho vào túi mỉm cười, mở cửa phòng.

Cạch!!!

Nó vẫn chưa ngủ đang coi tivi thấy hàn vũ liền trừng mắt định ném cái rimot vào anh ta nhưng hàn vũ kịp lao đến

- bình tĩnh thiên băng, hiểu lầm rồi tôi muốn giải thích với cô chuyện khi nãy

- giải thích cái đầu anh, mà khoan... Sao anh biết tên tôi... Há!! anh điều tra tôi sao?

- mắc chứng ảo tưởng hả? chúng ta là bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau tôi không biết tên cô thì ai biết nữa đây

- ha ha ha đừng hòng lừa được tôi sao tôi lại quen biết loại người như anh chứ!!

- nè cô bị mất trí nhớ thì sao lại dám chắc như thế? Nếu không quen biết thì sao tôi lại dám đùa như? lúc nãy chúng ta quen thân lắm nên tôi mới dám làm vậy đấy

- tôi... À mà sao anh...

- Còn nữa đừng hỏi tại sao biết bệnh tình của cô, tôi vừa gọi điện cho chú Vương xong đấy

Nó nheo mắt

- ừm... Thật sao? Nhìn mặt anh nghi nghi á

- không tin đúng không tôi biết mà vậy nên đã dẫn nhân chứng đến đây, chắc cũng sắp đến rồi đấy cậu ấy cũng lớn lên cùng 2 chúng ta

5 phút sau

Cạch!!

Cửa khẽ mở hàn vũ liền hào hứng nói oang oang

"Cậu ấy đến rồi nhanh thật đó, không bắt anh em phải đợi lâu đúng là anh em tốt"

Nó bỏ ngoài tai mọi thứ ngay người nhìn nam nhân trước mắt nếu nói hàn vũ là nam thần mặt trời thì người này ắt hẳn sẽ là nam vương bóng tối

làn da hơi ngăm khỏe khoắn đáng người cao ráo, bụng 6 múi mái tóc xanh đen hơi rối ngũ quan tinh xảo đôi mắt to, đồng tử màu cà phê trầm lạnh, sâu thăm thẳm

ấn sau đó là làn sự khát máu tối tăm khiến người ta bị xoáy sâu vào trong không thể thoát ra, cả người anh ta toát lên khí chất lạnh lùng tà mị. Một vẻ đẹp khó lòng chạm đến khơi dậy cảm giác muốn chinh phục của phái nữ

"Nhìn đủ chưa"

Đôi môi có độ dày vừa phải của anh ta khẽ cất lên giọng nói lạnh cảm, thiên băng lạnh xương sống dời mắt nhìn về hướng khác.

không khí rơi vào trầm lắng, lãnh phong bước đến ngồi trên chiếc sofa đôi mắt vẫn chứa đầy hàn khí phẳng lặng tựa hồ.

Hàn vũ cười khả khả

- thôi được rồi thiên băng giới thiệu với cô đây là Lãnh phong bạn thanh mai trúc mã của hai ta, biết tin cô nằm viện cậu ấy rất lo vội chạy đến đây đó

Lúc này nó cũng lấy lại bình tĩnh lắm lắm

"bộ dạng này là đến thăm bệnh nhân sao? Tôi thấy anh ta là bị ép phải đến thì đúng hơn"

- hà cô nói gì cơ?

- à không có gì đâu ý tôi nói cái tên rất đẹp, rất hợp với anh ta

Hàn vũ giờ ngón cái lên khí hiệu like

- thế nào thiên băng tin chúng tôi là bạn của cô chưa?

- ừm tôi tin

Nó thò dài ngoao ngăn thiết nghĩ tên lãnh phong này không phải dạng thích đùa cợt hơn nữa trong 5 phút chờ đợi nó cũng đã tranh thủ nhắn tin hỏi mama nó rồi quả thực là bạn từ thừa nhỏ,nhất nó chột sáng lên

- hai anh là bạn của tôi đúng không? nói cho tôi biết đi, trước đây tôi là người như thế nào? Có phải rất dễ thương không?

Thiên băng vừa nói vừa làm vẻ đáng yêu

- thật sự muốn biết sao?

Mắt nó long lanh gạt đầu cái rụt

- vậy nói trước nha! Sự thật phũ phàng lắm đó

- mệt anh quá! kể nhanh đi

- được nói cho cô biết nguyên nhân thiên băng trước kia cô lạnh lùng không khác gì tảng băng lãnh phong này đâu đã thế còn rất hay kính người, cho cô biết trước đây có một học sinh nữ lỡ tay va vào cô làm đổ cafe ra áo, cô liền không nói không rằng cho học sinh đó 5 bạt tai sau đó đuổi học, một lần có một ông thầy lỡ chửi cô một câu thôi mà cô bắt ông mặc đồ lót chạy quanh trường còn hại ông ta mất việc, rồi một thằng anh khóa trên không biết đắc tội gì với cô liền bị cô ném từ tầng 3 xuống gãy mấy cái xương đến giờ còn nằm trong cái viện này này. Như thế còn chưa kinh khủng bằng một lần có cậu thiếu gia học sinh tỏ tình với cô, cô đã không chấp nhận người ta thì thôi đi mà còn làm nhục hắn trước toàn trường hại cậu ta nhảy lầu tự tử và còn...

- THÔI ĐỦ RỒI!!

- (tò vè ngây thơ) đừng nổi nóng tôi đã nói trước "sự thật nó rất phũ" là cô lạnh lạc đòi tôi kể đấy chứ, không tin tôi thì thử hỏi lãnh phong xem

Nó hậm hực hướng mắt nhìn lãnh phong liền nhận được cái gạt đầu hờ hững của anh thiên băng khòe rùng trong lòng

- tôi xấu tính thế sao?

- không phải là xấu tính mà là rất xấu tính

- anh...!

- còn cái này mới bức xúc này (vừa nói vừa móc từ túi ra chiếc điện thoại nát bươm khi nãy) hôm ấy tôi vừa thiết kế ra một game mới định mời cô chơi mà không biết cô giận cá cái gì chém ngay cái thớt là chiếc điện thoại của tôi hại nó thế thảm như vậy, tôi sợ cô chối nên giữ lại làm bằng chứng đó xem đi

Hàn vũ quảng chiếc điện thoại cho nó thiên băng đen mặt cầm chiếc điện thoại lên sẫm soi, còn lãnh phong anh như người vô hình mảy mòi nhủ lại những chuyện Hàn vũ kể đều là thật nhưng lấy đầu ra cái vụ điện thoại vậy? không biết thằng bạn anh lại có âm mưu gì nữa đây.

Nó phụng phịu

- tôi đền cho anh là được chứ gì?

Hàn vũ tròn mắt tò vò ngạc nhiên

- đền! sao cô nghĩ cô đền nổi? này chiếc điện thoại này không phải là hãng iphone 8 thông thường đâu nha, nó chỉ có bề ngoài bình thường thôi nhưng mà bên trong rất đặc biệt. Phần mềm bên trong đều là do tôi thiết kế đó, hơn nữa linh kiện cũng toàn hàng độc từng cái ốc vít nhỏ thôi cũng được làm từ kim loại hiếm có đấy, không phải có tiền là mua được đâu

- kinh khủng vậy sao? Thế giờ anh muốn sao?

- ừm... Thi... Làm osin cho tôi một tháng để trừ nợ

- ANH BỊ THẦN KHINH À? Không đòi nào

- ok thôi, nhưng nói cho cô biết hai chúng tôi là nam thần ở trường học đấy, nếu để đám nữ sinh kia biết cô đắc tội với chúng tôi thì họ sẽ mặc kệ việc cô là bạn "thần" của chúng tôi sẽ hành hạ cô, đó đến lúc ấy xảy ra chuyện gì tôi không dám chắc đâu nha.

Bỗng nó cảm thấy xúc động lạ thường một cảm giác khó tả xẹt qua không hiểu sao khi nghĩ đến việc mình bị tẩy chay và cô lập thiên băng bỗng sợ hãi đến vậy sắc mặt nó nhợt đi trông thấy

Giọng nhỏ dần

- tôi đồng ý, vậy là xong rồi đúng không? Mời ra khỏi phòng, tôi muốn nghỉ ngơi

Thiên băng nằm xuống úp chặt kín đầu không thèm quan tâm đến ai, hàn vũ thấy vậy hơi bất ngờ nhưng cũng chẳng quan tâm lắm bởi anh đã thực hiện được thành công bước đầu kế

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Ra khỏi phòng lãnh phong dứt hai tay vào túi quần bước đi một mạch, hàn vũ í ới chạy theo

- này! thằng quỷ làm thì mà đi nhanh thế đợi tao với

Lãnh phong dừng bước quay ngoắt người lại

- gì?

- không ở lại chơi sao?

Lãnh phong quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn hàn vũ hỏi lại anh bằng một câu chẳng liên quan

- gọi tao đến làm cảnh?

Hàn vũ cười khi khi

- đầu có đầu, chẳng phải lãnh khí và bộ mặt băng son ngàn năm của mày đã áp chế được con nhỏ đó sao?

- vớ vẩn, định trốn ở đây đến bao giờ?

- đầu có, bà nội đã tạm thời ngưng việc trao quyền kinh doanh cho tao rồi, ở đây là để hành hạ thiên băng, can tội trước kia dám không coi tao ra gì, hừ!

Hàn vũ vừa nói vừa đưa tay lên nắm chặt như bóp nát quả cam, lãnh phong nét mặt không đổi trước khi rời đi anh bỏ lại 1 câu hỏi hợt "tuy"

Lãnh phong ngoài lạnh tỏ ra không quan tâm nhưng thực chất anh hơi bất ngờ trước biểu hiện ban đầu của nó quả thực thay đổi rất lớn,

khi này sắc mặt còn tỏ ra đôi chút sợ hãi khi nhắc đến đám nữ sinh

"không phải trước đây cô ta mới là người ăn hiếp bọn họ sao? Giờ lại trở nên e dè và lảm chuyện như thế thật là khó hiểu không lẽ là do mất trí nhớ gây nên"

cái tính cách hiện tại này của nó anh thực có chút không quen

Ngày thứ nhất sau khi nó tỉnh dậy trôi qua thật dài, phở xá bắt đầu lên đèn ngoài kia đông vui tấp nập vô cùng, nhưng đầu đó ta vẫn cảm nhận được sự vô cảm và cô đơn

Thiên băng hướng ánh mắt về phía xa xăm vô định, sâu thẳm trong lòng vẫn là loại cảm giác khó diễn đạt, trước đây nó thực sự là loại người như hàn vũ kẻ sao? Cuối cùng còn bao nhiêu chuyện nó chưa được biết?

Nó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ khi đồng hồ điểm 21h 45" _ ngày hôm nay trời không nắng.

6h sáng

- NGUYỄN HOÀNG THIÊN BĂNG!!!!

"Ồi mẹ ơi cái gì đấy? Cháy nhà sao?"

Nó đang ngủ bỗng giật bản mình bởi tiếng hét đinh tai nhức óc của ai đó, vừa lơ mơ mở mắt ra đã thấy bản mặt "đạp zoi!" của hàn vũ phóng to trước mặt, thiên băng dụi mắt vừa nằm xuống ngủ tiếp vừa lẩm bầm

"Cái tên chết tiệt này mới sáng ngày ra đã lên cơn rồi sao? Cút"

Hàn vũ nghiêng răng kèn kẹt lao tới giật chân của nó ra khỏi người hét lớn vào tai thiên băng

- DẬY NHANH CHO TÔI!

- anh hét cái gì để im cho tôi ngủ

Lần này hàn vũ quyết tâm anh lôi nó dậy rồi kéo nó xềnh xệch, hại nó ngã xuống giường đau điếng, thiên băng tỉnh ngủ bực bội quát

- anh bị khủng à? không ngủ được cũng phải để cho người khác ngủ chứ? Có nhớ tôi quá thì cũng đừng hành xử như thế

- Áo à? Mau, dậy đi mua đồ ăn sáng cho tôi

Lúc này nó mới nhớ ra chuyện mình hiện tại đang là "con ở" của hàn vũ, mặt nó vắn vẹo

- nhưng giờ đang ở bệnh viện mà hơn nữa tôi đang là bệnh nhân

- tôi cũng là bệnh nhân hơn nữa còn bệnh nặng hơn cả cô đấy

Nói rồi hàn vũ bước đến chiếc xe lăn cạnh đó ngồi bịch xuống giờ một bàn chân bị băng bó lên

"thấy không tôi không đi được"

Nó cười ra nước mắt, tức đến không nói được

"anh... anh... Rõ ràng là lừa người mà"

Hàn vũ nhún vai tỏ ý không biết

- Tuy, cô đừng quên giờ mình đang là osin của tôi đấy? Nếu không chịu nghe lời thì đừng trách tại sao khi đi học...!

- Thôi được rồi, tôi biết về sau là gì rồi, anh muốn ăn gì đây?

- Ừm 1 cốc matcha latte nóng và một chiếc hamburger kiểu mỹ ít rau xà lách, ít hành tây, độ dày của miếng thịt bò phải đúng 1,7 cm, à còn nước sốt cũng phải vừa phải không được béo quá, ok xong rồi chỉ hai thứ đó thôi, nhớ! Mua không đúng tiêu chuẩn tự giác đi đổi lại (mim cười kiểu hoa hậu)

Nó nghệt mặt (-_-) nghe xong mà muốn nổ não hậm hực ra khỏi phòng đóng cửa cái "Rầm"

Xét cho cùng cũng là do trước đây nó ăn ở không tốt cư nhiên lại phá hoại tài sản của người ta nên giờ phải làm osin trả nợ bản thân thiên bằng cảm thấy mình nên làm như vậy mới đúng

Vì là bệnh viện lớn dành cho nhà giàu nên đồ ăn ở căn tin đa dạng và chất lượng không khác gì nhà hàng 5 sao, thiên bằng dễ dàng mua được hai món hàn vũ yêu cầu tuy nhiên về miếng thịt bò đầu bếp không rảnh đến nỗi vác thước ra đo chỉ có thể ước lượng thế nên không tránh khỏi sai sót

Thiên bằng nhìn chiếc hamburger toàn thịt trong đầu trầm nghĩ

"tên này ăn ít rau như thế có khi nào sẽ bị táo bón không? Hay mình khuyến mãi cho anh ta ít thuốc xổ hìhi haha"

nghĩ đến bộ dạng hàn vũ chật vật ôm nhà vệ sinh nó bật cười haha như bị động kinh, tuy nhiên nghĩ cũng chỉ là ý nghĩ thôi nó sẽ không làm vậy, dù sao vẫn nên tích đức thì hơn

Thiên bằng mở cửa phòng bước vào nhìn người con trai ngồi trên chiếc xe lăn đang hí hục ăn gần hết tô cháo nóng nghi ngút khói và mùi thơm nức mũi, còn vương trong lại phòng

- hàn vũ không phải anh kêu tôi đi mua đồ ăn sáng hay sao? Tại sao lại ăn xong rồi thế kia?

- không sao đâu tôi có thể ăn cả hai phần mà

- nhưng tô cháo đó ở đâu ra vậy?

- là của mẹ cô mang đến đấy, bác gái nói cô khó tính sợ cô ăn không quen đồ trong bệnh viện nên đem tới đây, à bác nói có chút chuyện phải đi trước nhờ tôi trông hộ tô cháo này

- ha! vậy... anh là đang trông hộ đó sao? Cháo của tôi mà!

- thì tôi cất vào trong bụng cho nó an toàn

- An Toàn Cái Đầu Anh! Đồ bệnh hoạn

- công nhận bác gái nấu ăn ngon thật mà thôi đem hamburger đây

Hàn vũ cướp chiếc bánh trên tay nó sẫm soi

"thiên bằng, miếng thịt này chắc chắn không đủ dày 1,7 cm đâu, đem đi đổi đi mau lên"

Anh ta đặt chiếc bánh vào khay rồi nhét vào tay nó, (~_~) thiên bằng thờ ơ hất ra cười nhếch chống tay vào hông

- anh ăn cháo của tôi mà giờ còn to gan đòi ăn bánh hay sao? Đừng hòng

Nó vớ lấy ly matcha latte uống một hơi hết sạch quệt miệng nhìn hằm hằm hàn vũ, đưa tay lấy mục tiêu tiếp theo là chiếc hamburger

Hàn vũ tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn nó, thiên bằng cũng tròn mắt lại trêu ngươi anh, trực tiếp cắn một miếng to dùng rồi nhai nhồm nhoàm

Hàn vũ đưa tay chỉ vào chiếc bánh lấp bắp

- cô... Cô vừa ăn hamburger đấy sao? On my good! Không thể tin được thiên bằng, trước đây chỉ cần ngửi mùi này thôi là cô đã khó chịu buồn nôn rồi chứ đừng nói là ăn như bây giờ, còn nữa không phải cô sợ béo chuyển động sẽ không nhanh nhẹn nữa nên toàn ăn chất xơ hay sao? Cái miếng thịt bò này nhiều calo, dầu mỡ và chất đạm lắm đấy.

Nó tò vè ngậy thơ ngoạm thêm một miếng to nữa hất cằm đáp trả

"tôi thấy ngon mà hay anh nói thế để dành ăn với tôi nằm mơ đi"

Hàn vũ ngơ người trầm nghĩ

"không lẽ đầu có vấn đề dẫn đến khẩu vị cũng có vấn đề hay sao? rất có thể, rất có thể"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Thiên băng ôm ly matcha và chiếc hamburger ra ngoài tìm một băng ghế trong góc khuất, nó ngồi xuống phụng phịu:

"mẹ đến thăm mình sao không ở lại chơi một chút đợi mình về chứ"

Nó là đang bắt mẫn từ khi tình dậy ba mẹ nó không hề đến thăm

đủ sao nó cũng là bệnh nhân mà hơn nữa còn bị mất trí nhớ nữa mọi chuyện rất cần đến sự giúp đỡ của họ vậy mà...

Lại nói đến phu nhân An ly và chủ tịch Hàn vương sau khi xác nhận bệnh tình của nó không có gì nghiêm trọng, mặc dầu biết thiên băng bị mất trí nhớ nhưng họ cũng thể làm gì hơn.

Năm xưa từ sau vụ thiên băng bị bắt cóc thiên anh luôn tỏ ra khó chịu với họ, con bé thích độc lập

sau khi thiên băng bị mất tích cả nhà cô chuyển đến vương quốc anh sinh sống để tránh lùm sùm hơn nữa ở bên đó mới chính là "ngôi nhà" chính thức của họ.

Năm thiên anh 14 tuổi cô đã hoàn thành xong khoá huấn luyện sát thủ của ông nội mình(_ lão đại) liền tức tốc bay về việt nam tìm em gái, cô sống một mình trong căn biệt thự to lớn chôn vùi bản thân cùng những kí ức mờ nhạt.

Trong năm, vào những ngày quan trọng đều là ba mẹ cô bay về việt nam, còn cô chưa một lần có ý định đến Anh quốc đoàn tụ cùng họ, sự có mặt của phu nhân An ly và chủ tịch hàn vương luôn là một việc mà thiên anh chán ghét nhất

cô căm ghét khuôn mặt của họ chính vì vậy sau khi thiên băng tình dậy ba mẹ cô không dám xuất hiện nhiều trước mặt nó sợ làm nó khó chịu rồi ảnh hưởng đến sức khoẻ

Giá như họ biết con gái của họ bây giờ là thiên băng chứ không phải thiên anh thì họ sẽ không e dè như thế tiếc rằng sự thật vẫn bị vùi trong bóng tối

Hàn vũ yên lặng dõi theo từng cử chỉ và biểu cảm của nó, anh không biết nó đang suy nghĩ gì mà lại có vẻ buồn như thế,

Hàn vũ đưa tay đẩy chiếc bánh xe lăn lại gần dựng vào chân nó, thiên băng thoáng giật mình cau có

- anh đến đây làm gì?

- tìm osin của tôi để nói với cô ấy rằng tôi muốn đi dạo và kêu cô ấy mau dẫn tôi đi (^.^)

- này sao anh phiền phức thế bệnh viện này có Xe lăn điện thông minh mà, anh giàu thế mua lấy cái mà chơi

- nhưng tôi lại thích cái cảm giác có người phía sau đẩy xe cơ

- (@_@) tôi thấy là anh thích hành hạ tôi thì đúng hơn!

- chuẩn girl, vậy còn không mau đưa tôi đi dạo đi

Thiên băng lại phồng má trông cực đáng yêu nó đứng dậy đẩy hàn vũ đi dạo quanh bệnh viện

Dọc đường đi rất nhiều bệnh nhân, y tá xì xào to nhỏ họ cảm thán trước một cảnh tượng hiếm có,

một người con gái đẹp tựa tiên nữ đẩy một chiếc xe lăn mà trên chiếc xe ấy là một chàng trai đẹp tựa một vị thần

cả hai người họ toả ra vẻ hào quang chói lóa khiến ai cũng phải ngưỡng mộ thốt lên "thật là xứng đôi vừa lứa"

Còn Nó một mồi đưa tay lau đi những giọt mồ hôi, trời hôm nay nắng nóng như thế mà thiên băng còn phải hao tổn sức lực đẩy cái tên "khổng lồ" này đi vòng quanh sân bệnh viện đúng là đầy người ta mà

Trái ngược với nó hàn vũ sung sướng tận hưởng tay trái cầm chiếc quạt mini thổi khắp mặt, tay phải cầm ly nước chanh mát lạnh trên đầu còn có chiếc ô gắn với xe lăn đủ che hết cả người

Thiên băng nhăn mày dùng lực đẩy chiếc xe lăn ra xa rồi thân nhiên ngồi bệt xuống đất, đột nhiên bị "hắt hủi" hàn vũ đẩy chiếc xe lăn quay lại đối diện với nó

- sao vậy? Tính phản sao?

- tôi mệt lắm rồi chúng ta vào

trong đi được không? Nếu không tôi chết mất

- (cười thầm trong bụng) đẩy tôi thêm một vòng nữa

- anh đùa sao cái bệnh viện này rộng thế cơ mà!

Đầu nó chợt nảy ra một cái bóng đèn sáng trưng, thiên băng ôm đầu

- aida đầu tôi tự nhiên đau quá! chóng mặt nữa chắc tôi bị say nắng rồi á! Chúng ta vào trong để bác sĩ khám được không(đôi mắt cún con long lanh)

Hàn vũ cũng dùng đôi mắt cún con nhìn lại nó

- đương nhiên không, đừng tưởng tôi không biết mấy cái trò mèo này, về khoản giả bệnh tôi đây là trùm rồi biết chưa? Mau đứng lên đi

Thiên băng quay mặt đi chỗ khác cả hai mãi nói chuyện với nhau mà không nhận ra những tiếng hét phía xa xa và một người đã chứng kiến hết cảnh vừa rồi, bỗng một cánh tay xuất hiện trước mặt nó

Thiên băng tròn mắt ngẩng đầu lên là... là Lãnh phong, anh đứng đó trước ánh mặt trời đưa tay về phía nó, thiên băng ngây người hồn siêu phách lạc lúc này nó mới nhận ra nam vương bóng tối cũng có thể trở thành vị thần mặt trời

Lãnh phong vẫn vậy khuôn mặt trên cả hoàn mỹ vẫn lạnh lùng ánh mắt vô cảm cất giọng băng lãnh

- mau đứng lên đi ngồi dưới đất không tốt đâu

Nó đưa tay nắm lấy bàn tay anh, anh đỡ nó đứng dậy, bốn mắt nhìn nhau

ánh mặt trời xen kẽ nhảy nhót vào hai màu mắt vốn thuộc về bóng tối như một cầu nối khẳng khất cho hai họ

Lãnh phong là người rất lạnh lùng vốn cũng không muốn quan tâm đến chuyện của nó làm gì nhưng lại nể tình thiên băng là cháu gái của Lão đại trước ông kia đối xử với anh rất tốt một lòng đào tạo anh trưởng thành như ngày hôm nay hơn nữa hai bên gia đình cũng rất thân thiết mà nó trước kia cũng không làm gì quá đáng với anh (nói đúng hơn là thiên anh trước kia không thêm quan tâm) cho nên vào lúc thiên băng khó khăn nhất anh không thể không quan tâm giúp đỡ

- CÀT!!!!

Nó giật mình bởi tiếng hét của Hàn vũ, lãnh phong cũng thu tay mình lại

dường như trong lòng thiên băng có chút gì đó nuối tiếc, Hàn vũ háng giọng

- Lãnh phong đến đây có chuyện gì sao?

- (quay sang nó) thiên băng tôi có chuyện riêng muốn nói với hàn vũ cô vào trong trước đi

Khỏi nói nó vui như bắt được kim cương, hột xoàn, cười tít mắt gạt đầu lia lịa, hàn vũ thấy vậy trừng mắt cảnh cáo nó, thiên băng chẳng quan tâm chạy ngay vào trong vừa chạy vừa đang tay ra hét lớn "điều hoà chị đến đây ha ha!!"

Cả ngày nó trốn trong phòng khoá cửa lại không chịu gặp ai căn bản là để tránh mặt cái tên hàn vũ đó để anh ta không thể hành hạ nó nữa

một mình thiên băng nằm trên giường lăm lăm chờ cái tên họ Lục đó cũng tại anh ta mà cả ngày nay nó chưa được cái gì vào bụng sắp chết đói rồi, cũng may trong phòng còn chút hoa quả nếu không nó thực sự sẽ thành con ma đói.

Bụng sôi sùng sục không thể tìm cách giải quyết nó đành ngủ để con đói giảm xuống trước khi ngủ đầu óc nó vẫn mông lung nhớ đến hình ảnh của người con trai đó_ lãnh phong

thiên băng vừa ngủ thoát cái là 12h đêm

Trong giấc ngủ nó mơ mình đang chạy theo một chiếc đuôi gà chiền giòn khổng lồ, nó cố gắng chạy theo, chạy theo nhưng không thể nhấc nổi chân nhìn xuống mới biết bị cái tên hàn vũ này tóm chân, thiên băng không khiêm nhường sút một phát hàn vũ liền bay đi tít tắp nó cười sảng sặc rồi chạy theo tóm lấy cái đuôi gà đang đung đung nước mắt hạnh phúc chuyển bị cắn một miếng to dùng thì giật mình thức giấc bởi âm thanh rất quen

"NGUYỄN HOÀNG THIÊN BĂNG"

Thiên băng vò tóc ôm đầu thảm than "tại sao ngay cả trong mơ lẫn ngoài đời anh đều không chịu tha cho tôi vậy!!!"

Nó chồm chần nên tiếp tục ngủ tiếp nhưng ai kia vẫn ở ngoài cửa cầm cái loa hét lớn vào trong, thiên băng bật người dậy phát điên như đã bị chạm vào giới hạn của sự chịu đựng nó hét lớn

"Tôi Muốn Suất Viện!!!"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

RẦM!!!

Nó đẩy cửa không thương tiếc vừa nhìn thấy bàn mặt của hàn vũ máu sôi lên tận não

- Anh Lên Con Thi Cũng Phải Có Giờ Chứ!? Nửa Đêm Nửa Hôm Anh Cầm Loa Hét Toáng Lên Thế Thi Ai Ma Ngủ Được? Đây Là Bệnh Viện Rất Nhiều Bệnh Nhân Cần Nghi Ngơi Chứ Không Phải Nhà Anh Thích Làm Gì Thi Làm Nghe Chưa?

Thiên băng nóng mặt sỏ một tràng nhưng hàn vũ vẫn thản nhiên như không phải chuyện của mình anh đáp lại

- tôi đã nói với họ rồi nếu cảm

Thấy phiền muốn tính sổ cứ tìm đến cô bởi tại cô trốn trong phòng không chịu ra nên tôi mới phải sử dụng cách này

Nó đứng giữa cửa phòng trợn mắt hiện tại chỉ muốn lao nhanh đến mà cắn xé, xé thịt tên điên trước mắt, hàn vũ đẩy nó tránh ra một bên tự nhiên như ruồi vào bên trong ngồi chiếm chế trên chiếc sofa cuối giường

- thiên băng mau xuống căn tin mua cafe cho tôi đi tôi muốn uống ngay bây giờ

Nó chạy lại đặt tay lên trán hàn vũ

- này anh có bị sốt không vậy? Uống cafe vào lúc 12 h đêm bộ anh bị khủng thật à?

-(hất tay nó ra) tôi thích được không? Cho cô 5 phút

Nó bấu môi bất mãn chạy xuống căn tin bỗng khoanh bụng lại réo ọt ọt vậy là thiên băng quyết định ở lại ăn một bữa no nê mặc kệ cái tên ngốc kia đang ở trên phòng chờ đợi

Một lát sau khi nó vẫn đang hỳ hục ăn thì Hàn vũ tò tò xuất hiện ngồi bịch xuống chiếc ghế đối diện với nó mặt anh hằm hằm như thể bị ai đó trộm mất tiền

- tôi kêu cô xuống mua cafe cho tôi mà cô mất tích luôn là sao? Còn ngồi đây ăn uống ngon lành nữa ha?

Nó ậm ừ

- ừ thì tại vì tôi lo cho sức khỏe của anh thôi, này nhè nửa đêm rồi mà uống cafe là không tốt cho sức khỏe chút nào đâu

- ai nói với cô là tôi sẽ uống nào?

- thế anh muốn làm gì?

- tôi mua về để "ngủ" cho dễ ngủ được không?

Nó hí hửng mắt sáng rực lên hỏi lại

- ủa anh là chó hả...!

- NÀY! Cầm miệng lại ngay lập tức _ hàn vũ trợn mắt đập bàn chỉ tay vào mặt nó quát lớn

Nó bụm miệng trùng mắt xuống, Hàn vũ lại tiếp tục hừng hực trợn mắt:

- còn ngồi ì ra đây làm gì mau đi mua cafe cho tôi mau! Hay là muốn tôi...! _ hàn vũ dí sát mặt mình vào mặt nó đôi môi khẽ nhếch lên tuyệt đẹp

Thiên băng nuốt nước bọt đẩy hàn vũ ra rồi khom người lúi húi đứng dậy trông đến tội, Nó tự hỏi sao mình lại rất dễ sợ hãi khi bị hàn vũ quát mắng và lại rậm rập làm theo những gì anh sai khiến khiến như thế, có lẽ là vì nó mang cảm giác áy láy khi đã đập vỡ chiếc điện thoại của hàn vũ chẳng?

Thiên băng nằm bò xuống giường một nhòai thiếu sức sống miệng luôn chửi rủa Hàn vũ nửa đêm nửa hôm bắt nó đi mua cafe đem lên tận phòng để "ngủ" cho đã đời đã vậy còn bắt nó ngồi lại phòng anh đợi đến khi ly cafe này nguội rồi phải nhanh chóng đi thay ly cafe nóng khác tổng cộng nó đã thay 10 ly cafe rồi

hại nó đến 3h sáng mới được về phòng mình hơn nửa trong khoảng thời gian đợi cafe nguội nó ngủ gà ngủ gật đập đầu vào bàn mấy phát, sung quá ời to ùng

Còn Hàn vũ nhà ta chẳng là hôm nay mất ngủ nên mới rủ nó đến "bầu bạn" cho vui anh thực sự càng ngày càng thấy hạnh phúc khi hành hạ nó

nhìn nó khốn khổ anh thực sự thấy hả hê trong lòng những gì thiên băng trong quá khứ đối xử với anh giờ đây hành hạ nó cũng khiến anh ngoài hơn phần nào.

Nó như xác trôi sông cái mặt trắng bệch hai mắt thâm quầng như gấu trúc vớ lấy chiếc điện thoại mà mẹ đưa cho nó khi mới tỉnh dậy ngón tay rồi rạc bấm dây số quen thuộc

Đầu dây bên kia nhấc máy

- alo thiên băng, muộn vậy rồi sao không nghỉ ngơi đi lại gọi điện cho mẹ vậy?

- mami yêu dấu ngày mai đến bệnh viện đón con sớm được không? Con muốn xuất viện ngay ngày mai

Đầu dây bên kia phu nhân An ly thoáng ngỡ ngàng khi nó gọi bà là "mami yêu dấu". Thấy mẹ mình im lặng nó tưởng bà không đồng ý liền mè nheo

- mami cho con xuất viện đi mà!

- nhưng còn vừa tỉnh dậy tốt nhất vẫn nên nằm viện tĩnh dưỡng thì hay hơn

- con khỏe lắm rồi, khỏe đến nỗi có thể trở thành osin cho người ta được rồi đấy

- nhưng mà... Con nói vậy là có ý gì?

- dạ không chỉ là con không muốn ở lại đây thêm một phút giây nào đâu cho con xuất viện đi

- thôi được rồi ngày mai ba mẹ sẽ đến đón con, ngủ đi ha

- vâng tạm biệt mami!

Nó cúp máy rồi lăn ra ngủ luôn

Sáng

Nó đang ngủ lơ mơ mơ mắt rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp cơ hồ như có ai đó ngồi nhìn mình chăm chăm bất giác cảm thấy khó chịu thiên băng không thể nào ngủ tiếp được

Lần này thiên băng mở trừng đôi mắt thâm quầng ra nhìn quanh, trước mắt thực sự có một người đàn ông đang ngồi bên cạnh nó. nhìn chăm chăm không chớp mắt

Nó dụi mắt để nhìn cho rõ, người đàn ông này chắc hơn nó tầm khoảng 3-4 tuổi gì đấy cả người toát lên vẻ lạnh lùng chẳng kém Lãnh phong

làn da trắng sáng tuy nhiên không bằng nó, bụng sáu múi nói chung là thân hình chuẩn người mẫu đôi mắt dài hẹp, mày phượng, từng sợi lông mi dài cong nhưng không che được đôi mắt xanh sâu thẳm như đáy đại dương, đôi môi mỏng hơi giống hình trái tim,

Đôi mắt xanh sâu thẳm của người đàn ông này hiện lên vẻ từng trải và thương đau thần thái từ người toát ra tóm gọn bằng 4 chữ "trưởng thành, lãnh đạm"

hình tượng y như mấy vị tổng tài trong truyện ngôn tình vậy, nó thầm đánh giá "đây quả thực là cực phẩm nam nhân"

Đến lúc này thiên băng mới sực nhớ ra có người lạ bên cạnh, nó ngồi bật dậy

- này anh kia sao lại ở trong phòng tôi? Anh có tin tôi báo cảnh sát không hả?

- (cười nhếch mép) quả nhiên là mắt trí nhớ

- anh nói thế là sao? Chẳng nhẽ chúc ta quen nhau?

- phải làm sao đây tôi thật sự thất vọng về cô đấy, 10 năm rồi, 10 năm đã trôi qua tôi làm việc cùng cô nhưng cô vẫn không hề thay đổi, vẫn thích làm theo ý mình, vẫn tự kiêu tự đại cho mình là thông minh nếu như cô chịu bàn bạc kĩ với mọi người thì mọi chuyện đã không như thế này... cô ấy đã không phải chết

Đến đây đôi mắt nó đỏ hoe vô cùng ngơ ngàng, người đàn ông trước mắt cũng vậy đôi mắt xanh hân lên những tia máu như thể anh ta đang rất kiểm chế, anh ta nghiêng răng đứng dậy chống hai tay xuống giường gi sát mặt mình vào mặt nó

"chính cô đã giết chết người mà tôi yêu nhất, tôi hận cô Hani"

Nó bàng hoàng vội giải thích "tôi không phải Hani tên tôi là thiên băng"

Đáp lại nó là sự im lặng, người đàn ông ấy đứng dậy bỏ ra ngoài nó gọi với theo

"anh đi đâu vậy? Chúng ta còn chưa nói xong mà, tôi nói tên tôi là Thiên băng chứ không phải Hani gì đó, này!!"

Thiên băng nhảy xuống giường chạy theo sau anh ta, nó và người đàn ông ấy vừa ra khỏi phòng thì bắt gặp phu nhân An ly và chủ tịch Hàn vương

Khuôn mặt của ba mẹ nó, ai nấy đều thoáng ngơ ngàng, chủ tịch Hàn vương chạy đến tóm vai người đàn ông khi nãy

- Dương kỳ cháu đến đây làm gì? Cháu đã nói gì với thiên băng?

Đôi mắt Dương kỳ lạnh đi

- bác yên tâm cháu biết mình nên dừng lại ở đâu

Nói rồi anh ta bước đi nó định chạy theo nhưng bị mẹ mình ngăn lại

- mẹ à đó là ai vậy?

- À đó là Âu Dương Kỳ hơn con 4 tuổi, Dương kỳ sống cùng chúng ta từ nhỏ là bạn thân mai trúc mã của con

Nó bĩu môi

- nhiều bạn nói khó thể không biết được, mà mẹ à anh ta vừa gọi con là Hani đấy

- À đó là tên hồi nhỏ của con tại Dương kỳ không quen gọi con là thiên băng ấy mà

- ồ

- thôi vào trong trước đi ha?

phu nhân an ly cùng chủ tịch hàn vương đến bệnh viện từ sớm theo lời dặn của con gái, khi họ đến nó đã thấy cảnh này, hai mẹ con vào trong phòng ngồi theo sau là chủ tịch Hàn vương

nhìn bộ dạng con gái phu nhân an ly thoáng hoảng hốt ôm lấy hai bên má nó lắc lắc trông đáng yêu cực

- thiên băng, mắt con làm sao mà thâm cuồn hết thế kia?

- không có gì đâu ạ, tại hôm qua con mất ngủ ý mà _ nó mỉm cười nói mà trong lòng thầm chửi ai kia

- con thật là! không chịu lo cho sức khỏe của mình gì cả

- thôi được rồi hai mẹ con sắp xếp hành lý đi để ta đi làm thủ tục xuất viện _ chủ tịch hàn vương mỉm cười hiền hậu xoa đầu nó rồi bước ra ngoài

Thoáng cái chiếc xe đã chạy băng băng trên đường nó thầm cười khi nghĩ đến bộ dạng của hàn vũ khi không thấy nó ở bệnh viện cuối cùng nó cũng có thể sống yên bình rồi

nhưng thiên băng chợt nhận ra không khí trong xe rơi vào trầm lặng theo như suy đoán của thiên băng chắc hẳn trước đây nó là một người không thích nói chuyện nên bây giờ mới có kiểu không khí như thế này, bỗng phu nhân an ly lên tiếng phá tan sự im lặng

- thiên băng giờ con đã về nhà rồi lên ba mẹ quyết định hai ngày nữa sẽ bay về Anh quốc

- tại sao vậy? Không phải hai người ở cùng con sao? Con mới xuất viện mà sao lại bỏ con lại chứ? _ nó hỏi dồn dập còn xen chút bất mãn

Phu nhân an ly liền giải thích

- con đừng hiểu lầm tại trước đây con không thích ở cùng chúng ta nên mới bay về việt nam sống một mình còn gì? Mẹ và ba sợ con không được thoải mái nên...!

Nó vỡ lẽ ra mọi chuyện thì ra trước kia nó không những thích im lặng mà còn thích tự cô lập chính mình nữa

- nhưng bây giờ con muốn ở cùng ba và mẹ hai người ở lại có được không?

Chủ tịch Hàn vương nhăn mày trước thái độ thay đổi đột ngột của con gái ông cũng muốn ở lại nhưng không thể, ở Anh còn trụ sở chính của tập đoàn nguyên thị rất nhiều công việc đang chờ ông về giải quyết

- thiên băng xin lỗi con! ở Anh còn rất nhiều công việc mà ta cần làm đó là trụ sở chính của chúng ta, hay thế này đi để mẹ con ở lại chăm sóc con được không?

Nó thoáng buồn và thất vọng

- thôi ạ mẹ phải về đó chăm sóc cho ba chứ? Con không sao đâu khi nào nhớ con sẽ đến thăm hai người, chứ để ba một mình bên đó con không an tâm

- cảm ơn con thiên băng

Ông rất vui khi nó tỏ ý quan tâm ông sự thay đổi sau khi bị mất trí nhớ này khiến ba mẹ nó vô cùng hạnh phúc, xuất quãng đường đi nó được ba mẹ kể cho biết những thứ cơ bản như trường và lớp học trước đây của nó...vvv

Thiên băng lúc này cũng mới phát hiện thì ra nó là đại tiểu thư của nguyên thị một tập đoàn lớn mạnh đang trên đà phát triển xếp thứ 6 thế giới và còn biết thêm về một vài tính mà nó cho là xấu của mình, thiên băng tự hứa với chính mình nhất định sẽ sửa đổi sống chan hoà cùng những người xung quanh hơn

Đặc biệt nó được ba mẹ kể về tất cả quá khứ bất hạnh của người Đàn ông khi này "Âu Dương Kỳ_20 tuổi"

Bao gồm cả việc năm anh 17 tuổi đã lấy lại tập đoàn Âu Dương của ba mình, tự tay giết chết nhân tình của mẹ và đẩy mẹ ruột của mình vào tù không chút thương xót hoàn thành sứ mệnh báo thù cho cha anh.

Sau khi nghe xong tất cả đầu óc nó luôn mông lung suy nghĩ về chuyện này không thể dứt ra

"Âu Dương Kỳ rất cuộc anh là người như thế nào và tôi đã làm gì người anh yêu nhất chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Chiếc siêu xe hạng sang Phantom chạy băng băng về phía ngoại ô thành, càng đi không gian lại càng thêm rộng lớn và ít người qua lại

chiếc xe chạy trên con đường rợp bóng mát, hai bên là hai hàng me tím tấp xanh mướt, những quả me đầy đà cùng cành lá rung rinh rì rào trong gió.

Xe chạy thêm khoảng 10km nữa sẽ thấy phía bên kia đường là chiếc cổng gỗ màu trắng rộng lớn trông như chiếc hàng rào trong truyện cổ tích

đi qua chiếc cửa ấy là tiến vào khuôn viên nhưng phải đi thêm một đoạn dài nữa thì mới đến sân của biệt thự.

Chiếc xe dừng lại trước sân rộng thênh thang, nó cùng ba mẹ bước xuống vừa xuống xe

ngay lập tức nó cảm thấy dễ chịu vô cùng như thể lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, đầu đầu cũng là những chậu hồng leo đủ màu tuyệt đẹp

hơn nữa trong gió thiên băng còn nghe mùi hoa trà tao nhã, thanh tao hoà quện cùng mùi hương nồng nàn quyến rũ của hoa hồng. Chúng vô cùng hoàn hảo đem lại cho con người cảm giác dễ chịu nhất,

Thiên băng nhắm mắt ngây ngất tận hưởng phu nhân An ly chỉ khẽ cười vỗ vai nó, rồi cả ba cùng vào bên trong

Vào đến nơi nó há hốc mồm ngạc nhiên "đây là nhà nó sao? Có phải nó đang mơ hay không vậy?" Khỏi phải nó không gian tất nhiên là rộng lớn đến không tưởng rồi.

Thiết kế bên trong lẫn bên ngoài đều sang trọng hiện đại sen thêm chút cổ điển của pháp lại mang chút đặc trưng của Ý rất hài hoà thuận mắt

Nó định bước thêm vài bước để tận hưởng hết vẻ đẹp này thì đột nhiên có một bóng trắng ở phía nào đó lao nhanh như tên lửa về phía nó, cái vật ấy nhảy chồm lên người thiên băng khiến nó ngã nhào xuống đất.

Theo phản xạ nó hua hua tay cảm nhận cái vật này thân mình đầy lông lá hơn nữa trên mặt thiên băng còn có cảm giác ướt át như bị chó liếm, nó mỉm cười nghĩ thầm,

"ha ha! chắc là chú chó mà mình nuôi đây mà, lâu không gặp nhớ chị lắm phải không em yêu? Chị đến đây!"

Nó ôm chầm lấy cái vật lông lá đó mở mắt nhìn đầy yêu thương

Nhưng không trước mắt nó không phải một chú cún dễ thương mà là một con sư tử trắng khổng lồ, nếu con sư tử ấy mà đứng bằng 2 chân đảm bảo cao hơn cả nó cho coi.

Mặt thiên băng tái nhợt hết toáng lên:

"Ôi mẹ ơi cứu con, ba ơi cứu con, có sư tử nó muốn ăn thịt con nè huahu má ơi!"

Phu nhân An ly bật cười đến bên nó xoa đầu chú sư tử trắng đó

"được rồi potter mau thả mami của con ra đi"

Bà chờ đợi nhưng thật lạ là chú sư tử khổng lồ này không nghe lời bà như mọi khi mà cứ quẩn lấy nó không rời

Phu nhân An ly nhúu mày gọi nó

- thiên băng con thử ra lệnh cho nó xem

- v... vâng

Lúc này mẹ nó có gọi chú sư tử này là potter kêu nó là mami vậy không lẽ...! phải thử mới được... Nó cắn chặt môi đưa tay lưỡng lự xoa đầu chú sư tử:

"được rồi bảo bối! mami về rồi đây, thả mami ra được không? Nào mau ngồi xuống đi"

Chú sư tử trắng lập tức bỏ nó ra ngồi xuống, thiên băng vội vàng chạy núp sau lưng phu nhân An ly

- mẹ à nó là cái quái gì vậy? Nhà mình sao lại để nó ở đây chứ?

- thiên băng đừng sợ nó tên là potter là chú sư tử con nhận nuôi từ khi nó còn rất nhỏ, potter sẽ không làm hại con đâu

- Thật không ạ? _Nó lưỡng lự hỏi lại

- ừm con thử ra làm quen với nó một chút đi ha?

Thiên băng nuốt nước bọt đi đến xoa đầu chú sư tử trắng lập tức con sư tử ấy nằm ngửa ra sàn nhà đưa hai cái chân trước hua hua chơi đùa cùng nó, trông rất dễ thương y như như một chú mèo con vậy nó bắt đầu có thiện cảm với con sư tử này rồi

- nhưng sao tên của nó lại là potter ạ? _ thiên băng vừa chơi đùa cùng con sư tử vừa hỏi mẹ

- là con đặt tên cho nó mà, con nói vì nó có đôi mắt giống nhân vật harry potter mà con yêu thích

- ồ là vậy sao?

Lúc này mới để ý đến đôi mắt của chú sư tử này, quả thực rất đẹp màu xanh y như một núi băng ngàn năm nhưng lại có chiều rộng khoáng đạt của bầu trời, bộ lông thì dày bóng mềm, trắng muốt.

Chủ tịch Hàn vương bước đến

- thiên băng, con ở đây tiếp tục làm quen với potter đi, ba và mẹ con lên phòng trước lát nữa con hãy kêu người giúp việc đưa con lên phòng nha?

- vâng ạ, ba mẹ lên phòng nghỉ ngơi trước đi ạ

Nó vừa dứt lời lập tức potter lại nhảy lên người nó liếm mặt rồi vùi đầu vào trong lòng thiên băng, cả hai cùng nằm bò trên sàn nhà mà chơi đùa, nghịch phá, thậm chí chú sư tử này còn nghịch "dại" cắn ngoạm tay nó như một thứ đồ chơi.

Ba mẹ nó lên phòng đóng kín cửa lúc này phu nhân An ly mới đắm chiều

- mình à mình có thấy gì không? Potter thật lạ trước đây nó có thân thiết với thiên Anh như thế đâu? Potter chỉ phản ứng thái quá như thế với thiên băng mà thôi

- bà đừng suy nghĩ nhiều nó là động vật có linh tính chắc nó cảm nhận được chủ nhân của mình đã chết nên mới thân với thiên anh như thế

- cũng có thể...!

Năm nó ba tuổi nó nhất được một chú sư tử trắng nhỏ bé và bị thương đầy mình, potter không phải là loài động vật bị đột biến viêm cứng mạc, là kết quả lai tạo của con người hay bị bệnh bạch tạng gì đó mà nó là loại động vật quý hiếm có từ tự nhiên.

Trên thế giới khi ấy chỉ còn sót lại duy nhất 3 cá thể, 1 trong khu bảo tàng động vật quốc tế, 1 là mẹ của potter và cuối cùng là potter

Bọn thợ săn đã bắt sư tử mẹ đem lột ra bán lấy tiền còn chú sư tử con thì bị thương chúng nghĩ sắp chết nên đã ném bỏ

nó tình cờ tìm thấy chú sư tử con ấy đem đặt tên cho chú này là Potter coi nó như 1 đứa con nhỏ còn bản thân mình là một bà "mẹ đơn thân"

đến tận bây giờ trên thế giới cũng chỉ còn lại duy nhất potter của nó mà thôi nhưng trong sách đỏ thì chính phủ đã xác định loài này đã tuyệt chủng

trong gia đình thiên băng potter thân thiết với nó nhất đối với những người khác như "ba, mẹ, ông nội, thiên anh và Dương kỳ" thì chỉ dừng lại ở việc không làm hại và nghe lời

sau này khi nó bị mất tích potter được giao cho thiên anh chăm sóc, khoảng thời gian ấy nhờ thiên anh potter được gặp thêm và trở nên quen thuộc với Lãnh phong và Hàn vũ, nhưng tình cảm của chú sư tử này đối với tất cả những người trên đều là ở trạng thái bình thường

potter không bao giờ tỏ ra quá phấn khích với bất kì ai trong họ ngoại trừ nó bởi potter đã quen với mùi hương đặc trưng trên người thiên băng giống như không gì có thể thay thế được chủ nhân thật sự của mình vậy.

Đến giờ sau bao năm xa cách potter được gặp lại thiên băng nhận ra mùi hương quen thuộc chủ ta liền phấn khích không thể kiềm chế lao đến nhanh như tên lửa nhảy bổ lên người nó.

Tất cả sự phấn khích trên đều có nguyên do nhưng trước mắt người khác cũng chỉ là điều dĩ nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Sau khi chơi đùa cùng potter nó được ông quản gia đưa về phòng và dĩ nhiên phòng của nó cũng rất rộng rãi thoáng mát nằm ở lầu hai

Phòng của thiên băng chủ yếu là gam màu trắng phối hợp cùng những đường nét hoa văn tinh tế trang nhã màu đen đồ dùng trong phòng cũng chỉ có hai màu đen trắng ngoài ra không có màu gì khác

Tắm giặt xong xuôi thiên băng mở chiếc tủ quần áo to chà bá của mình ra và phát hiện một điều không mấy ngạc nhiên

Đó là quần áo cũng chỉ có hai màu đen trắng may nắm mới có vài bộ jean đặc biệt hơn nữa nó tự hỏi bản thân không biết mình có phải con gái không? Khi mà trong tủ không có lấy nổi

một chiếc váy hay chiếc áo diêm dúa nào

Lắc đầu nó mặc một chiếc quần short trắng và áo phông đen, ra khỏi phòng thiên băng bắt đầu đi lang thang thăm thú một chút

Biệt thự này gồm 4 tầng và một nhà phụ phía sau,

tầng 1 gồm phòng khách và nhà bếp,

tầng hai gồm 4 phòng, phòng của nó, phòng đọc sách và 2 phòng nữa 2 phòng này cũng là 2 phòng to nhất luôn.

tầng ba là phòng của ba mẹ nó và ba phòng trống cuối cùng là tầng 4 nơi đây chỉ có phòng nhạc và phòng tập nhảy mà thôi

Còn nhà phụ phía sau dành cho người giúp việc trong nhà, thiên băng sau khi đi ra từ phòng đọc sách thì lại gần phòng đối diện nhưng lạ thay là nó đã bị khóa lại

Thiên không hề tò mò nó tiếp tục đến phòng cuối cùng trong phạm vi lầu 2 sát với phòng nó

Cạch!!!

Cánh cửa mở ra phía trong là ánh đèn chùm vàng nhạt nó bước vào phía trong và thập phần ngạc nhiên hai mắt mở to, miệng há hốc muốn rớt luôn răng

Phía bên trong rất rộng phải to bằng cả cái phòng khách và phòng bếp gộp lại, nơi đây là phòng thay đồ gồm có váy dạ hội dự tiệc, giày dép, trang sức phụ kiện như: túi xách, kính, đồng hồ, nón mũ, vòng cổ, vòng tay, bông tai...vvv mọi thứ đều có rất nhiều kiểu dáng và màu sắc đa dạng, đều là những mẫu thiết kế nổi tiếng trên khắp toàn thế giới, nhiều đến nỗi khiến nó hoa cả mắt

Vì quá nhiều đồ nên cách chọn cũng đặc biệt nó không phải đi ngắm từng cái một mà sẽ có 6 cuốn album bự chà bá trên bàn trong đó sẽ có hình ảnh của tất cả những thứ trên,

một cuốn album là hình ảnh đầm dài, một cuốn khác là đầm ngắn, còn một cuốn là trang sức, một cuốn là kính và mũ, một cuốn là túi xách, cuốn cuối là giày dép

Nếu muốn chọn đồ chỉ cần nhìn số trên từng bức ảnh rồi sau đó nhập số ấy vào màn điện tử trên bàn ngay lập tức đồ cần tìm theo mẫu số mà bật ra khỏi hàng không phải mất công tìm

Nhưng theo nó thấy những món đồ xa xỉ này trước kia nó rất ít dùng thì phải nói đúng hơn là chỉ được dùng trong các buổi tiệc quan trọng mà thôi

bởi trong phòng nó cũng có vài chục đôi giày và mấy cái balo, túi sách rồi, những thứ ấy đều là những đồ dùng chuyên dụng hằng ngày

Bản thân thiên băng hiện tại cũng không mấy hứng thú với mấy thứ này nó cảm thấy vô cùng rườm rà rắc rối như đi hóa trang vậy

Nó lắc đầu ngán ngẩm rồi nhanh chóng trở lại phòng mình đánh một giấc ngon lành bù cho sự thiếu ngủ đêm qua

Trên chiếc giường king ấm áp mềm mại nó chìm vào giấc ngủ dài, thiên băng ngủ say đến mức xung quanh có xảy ra chuyện gì nó cũng không biết

Sáng sớm một bản nhạc cất lên từng âm điệu du dương đánh thức người ta dậy, thiên băng mặc trên mình chiếc quần jean ngắn mai rách cùng chiếc áo phông đen có dòng chữ tiếng anh cách điệu, mái tóc nâu vàng dài óng ả xoắn nhẹ bồng bềnh như mây được nó cột đuôi ngựa gọn gàng

Bước ra khỏi phòng những giỏ hoa trà được trang trí dọc lầu 2 đang khoe sắc tươi mới toả mùi hương nhẹ nhàng chạy dài khắp không gian làm cho con người ta thấy thư thái vô cùng

Dưới phòng khách những lọ hoa hồng rực rỡ cũng đang ngát hương nồng nàn quyến rũ,

vừa nhìn thấy nó bước xuống cầu thang là ngay lập tức người hầu trong nhà mỉm cười cúi chào y như người máy đã được lập trình sẵn

Nó chạy xuống phòng bếp đã thấy ba mẹ mình ngồi sẵn trên bàn ăn những món ngon nóng hổi thơm lừng cũng đã được bày biện trên bàn

Thiên băng ngồi vào chiếc ghế cạnh ba mình mỉm cười

- buổi sáng vui vẻ, ba mẹ

Chủ tịch Hàn vương bỏ tờ báo xuống đẩy gọng kính

- tối qua ngủ ngon chứ con yêu?

- vâng con ngủ rất ngon ạ

- vậy là tốt rồi, mau ăn sáng đi

- người đầu mau đem đĩa, bát đến cho tiểu thư_ phu nhân An ly ra lệnh cho người làm

Ngay sau đấy một chị giúp việc đi ra trên tay là đĩa và dao đĩa đặt trước mặt nó

"tiểu thư chúc buổi sáng ngon miệng"

"Cảm ơn"

Thiên băng chợt nhớ ra điều gì đó nó ngẩng mặt lên hỏi mẹ mình

- mẹ hoa trong nhà mình là lấy ở đâu mà vẫn giữ được độ tươi thế ạ?

-(mỉm cười) đó đều là hoa ở vườn hồng sau biệt thự nhà chúng ta đó, trước đây con rất thích đến đấy mỗi khi stress nếu rảnh thì con hãy ghé qua đó nha

- vâng ạ

Thiên băng suy nghĩ một chút rồi lại cặm cùi ăn bỗng nhiên từ phòng khách xuất hiện hai vị khách không mời mà đến đó là Hàn vũ và Lãnh phong mấy chị giúp việc trong nhà nhao nhao lên cười duyên thẹn thùng

Ba mẹ nó niềm nở đón tiếp hai anh chàng, mời họ cùng dùng bữa còn họ cũng tự nhiên như nhà mình ngồi xuống, cô giúp việc không cần phải gọi đến tên cũng tự giác cầm đĩa ăn ra cho hai người họ như thế đây là chuyện diễn ra thường xuyên

Hàn vũ ngồi đối diện nó nhẹ răng cười

- thiên băng hôm qua cô xuất viện lúc nào sao không báo cho tôi biết có biết tôi nhớ cô lắm không?

Nó cười gượng

- ha ha! cảm ơn anh nhưng tôi nào dám nào phiền đến anh chứ?

- không cần khách sáo thế đâu chúng ta là bạn bè mà

- được rồi có gì thì nói sau, hai đứa mau ăn đi_ phu nhân An ly mỉm cười nói

- vâng_ nó và hàn vũ đồng thanh

- các con ngồi ăn tự nhiên đi ba và mẹ có chút chuyện cần phải đi bây giờ_ ba mẹ nó đứng lên nói rồi rời đi, tụi nó cùng nhau gật đầu rồi tiếp tục ăn

Thiên băng vừa ăn thỉnh thoảng lại khẽ liếc nhìn lãnh phong, anh vẫn lạnh lùng từ tốn ăn nhìn đáng vẻ như bị bắt ép, không hề có chút hứng thú

Quả nhiên là vậy, sáng sớm anh đã bị hàn vũ một mực lôi đến đây ăn trực quả là mất mặt không nói lên lời

Lãnh phong chuyển ánh mắt nhìn nó như bị phát hiện nhìn trộm thiên băng vội húp bát canh suýt sặc nó vớ cốc nước uống hết một hơi

Hàn vũ lại có dịp bắt bẻ nó

"đấy! con gái con lừa ăn với uống, cô sợ chúng tôi ăn hết phần của cô à?"

Nó hừ lạnh lườm lại, hàn vũ chỉ nhún vai bĩu môi

Nó liếc nhìn phần ăn của hàn vũ nhận thấy anh ta quả thực là ghét ăn rau, đĩa thịt bò xào bị hàn vũ ăn mà chừa lại phần rau nguyên vẹn y như thế "chưa từng có cuộc chia ly"

Nó nhăn mặt

- này Hàn vũ anh ăn uống kiểu gì vậy? Có phép lịch sự không thế? đến ăn trực còn bày đặt, anh ăn như thế phần còn lại ai mà ăn cho anh hả

- (bĩu môi) thật không thể tin nổi, cô vẫn giống như trước kia vẫn hay cằn nhằn tôi, đúng là tính xấu khó bỏ hừ!

- bộ tôi nói sai hay sao?

- thì nhiều món như thế cô cứ ăn thoải mái đi, kệ tôi

- hơ hơ! anh nói cứ như đây là nhà anh ý

- ừ nhà tôi đấy

- hơ đúng là mặt dày không thể tin được

- này osin cô quên bổn phận của mình rồi hả? Lắm lời!

- tôi...!

Nó tím mặt hùng hục ăn không thềm quan tâm đến Hàn vũ nữa

mặc kệ anh ta muốn ăn sao thì ăn, bị táo bón chưa chữa, hừ!

Sau khi ăn xong nó chạy ra phòng khách xem phim, hàn vũ cũng chạy theo sau bá cổ nó

- này osin lát nữa đi theo chúng tôi đến trung tâm mua sắm nhá!

- Tôi không rành

- ê tôi có cho cô quyền lựa chọn sao? Đi theo mà xách đồ cho 2 bổn thiếu gia nha?

Mặt nó nhăn lại, hất tay hàn vũ ra khỏi người mình

- dạ vâng thiếu gia, osin tôi biết rồi

Nó đồng ý ngay vì dù sao nó cũng cần đi mua ít đồ để bổ sung thêm màu sắc cho tủ quần áo, cả ba chuyển bị ra xe đi thì nó vội kêu thêm một chú vệ sĩ đi theo mình, thấy vậy Hàn vũ liền hỏi

- cô kêu vệ sĩ đi theo làm gì? Chẳng nhẽ lại có chuyện osin của osin

- (thờ dãi) thì tôi cũng muốn mua đồ của tôi mà, đồ của lãnh phong và anh tôi phải cầm rồi thế đồ của tôi thì vứt đi đâu? đương nhiên là phải nhờ chú ấy giúp rồi

- (chỉ tay vào mặt nó) được, có tính toán

- quá khen

Nó ngoắc ngoắc cái đầu đi trước, Hàn vũ hí hửng theo sau,

Lãnh phong hai tay rút túi quần không nói lời nào nhưng từ nãy đến giờ đôi mắt anh như có như không luôn dõi theo nó,

Lãnh phong cũng không hiểu mình bị sao dạo gần đây anh rất muốn biết tình hình của nó, muốn biết xem tính cách của nó đã thay đổi như thế nào

chính vì vậy tuy nói là bị Hàn vũ lôi đến nhưng thực tâm hôm nay anh cũng muốn tới đây để thăm dò tình hình.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tại nó đến trung tâm thương mại LC lớn nhất cả nước đồng thời cũng lớn nhất đồng nam á,

ở đây có đầy đủ tất cả mọi thứ, cần cái gì liền có cái ấy, nó và Hàn vũ đi trước lãnh phong tiêu sái bước theo sau.

Khi cả ba bước vào lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý không chỉ bởi vẻ ngoài chói ngời, hoàn mỹ mà còn bởi vì gia thế của hai chàng trai nhà chúng ta,

Cũng phải thôi, ai trên toàn thế giới này mà chẳng biết đến hai vị thiếu gia lừng lẫy bậc nhất này chứ?

Họ bắt đầu không ngớt lời khen ngợi, ca tụng lãnh phong và hàn vũ bằng những lời có cánh, một vài người thì tỏ ra kinh ngạc trước vẻ đẹp hiếm thấy của thiên băng

nhưng họ bắt đầu thắc mắc không biết nó là ai? Là vị tiểu thư của tập đoàn nào mà lại có điểm phúc đi cùng bộ đôi hót hòng họt này

hay lại là một con đĩa doi, mặt dày vô liêm sỉ, i mình có chút nhan sắc là chẳng những bám theo hai vị hoàng tử của họ không chịu rời.

Những người này không biết thiên băng, cũng thể trách họ bởi trước kia thiên Anh rất hiếm khi xuất hiện trên báo chí, hay bất cứ một phương tiện truyền thông nào

mỗi lúc ra ngoài đều bịt kín mít như thể siêu sao hạng A, số lần đến trường học trong năm không quá 5 lần, thế nên số người biết mặt cô và thân phận của cô quả thực là một con số hiếm hoi.

Điều tất nhiên, Lãnh phong và Hàn vũ đã quá quen với những chuyện này, còn nó ban đầu còn có chút ngạc nhiên và thắc mắc không hiểu những người xung quanh bị gì nhưng khi nghĩ lại thân phận của hai người đi cùng mình nó liền hiểu ra mọi chuyện.

Lãnh phong có vẻ không ưa thích gì với chuyện mua sắm nên đã chọn cho mình một chỗ ngồi trong góc khuất trên một lầu cao, nhâm nhi ly cafe còn hàn vũ và nó bắt đầu mua sắm và mua sắm

Người ta nói con gái là chúa shopping nhưng không, hôm nay nó đã được mở mang đầu óc khi thời gian chưa đầy đến 30" mà hai tay nó đã linh kinh hàng chục túi đồ hàng hiệu của hàn vũ

Anh ta đi tới đâu là chỉ, chỉ và chỉ, nhân viên thì vội vàng đóng gói lại và đưa nó cầm, từng bước đi là từng bước chất thêm vài túi đồ

còn thiên băng nó vừa đi theo phục vụ Hàn vũ thỉnh thoảng thấy ưng ý bộ nào liền ngoắc ngoắc kêu vệ sĩ lấy hộ

Thiên băng quả thực rất chặt vật với mọi đồ này nó đeo cả lên cổ, buộc cả ở hai thắt lưng mà cũng không hết, vệ sĩ định cầm giúp nó, thiên băng lập tức bị Hàn vũ lườm ngược.

Mọi người xung quanh nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ, bởi họ nghĩ nó mặt dày chấp nhận làm người hầu của Hàn vũ leo đèo theo sau để được anh chú ý tới

Đến một gian hàng khác Hàn vũ liền nổi hứng đòi thử đồ, anh ta chọn một chiếc quần ngắn màu trắng và một chiếc áo sơ mi cộc màu vàng in hình hoa lá, nó cũng thoải mái một chút, bỏ bớt đồ xuống ngồi đấm bóp bàn chân

Khi hàn vũ bước ra thiên băng há hốc mồm ngạc nhiên, bây giờ nó mới để ý kĩ tên Hàn vũ này quả là "hot shit" à không! là hot boy "xăm trở" nha!

Phía sau tai anh ta là một hình xăm dòng chữ tiếng Hy Lạp "δούμουα έξω από το φος" mang nghĩa "con quỷ ngoài ánh sáng"

phía trong cánh tay trái vị trí giữa cổ tay và khuỷu tay là hình xăm đồng hồ cát cách điệu chất lừ vô cùng tỉ mỉ,

trong đồng hồ cát ấy là một thiên thần nhỏ xa ngã đang rải cánh vùng vẫy, ở cánh tay phải cũng vị trí ấy là hình xăm một con rắn hổ mang chúa với đôi mắt đỏ lòm sắc nhọn, thè cái lưỡi đầy quyền lực quấn quanh thân mình trên một cây thánh giá lớn

Phía trong cổ tay trái xăm một dòng chữ tiếng anh "Pain & Strength"

Dịch là "nỗi đau và sức mạnh" có nghĩa nỗi đau theo thời gian sẽ biến thành sức mạnh giúp ta vượt qua mọi thử thách.

Nó nghĩ người suy nghĩ về từng hình xăm nên không để ý Hàn vũ đã đứng trước mặt từ khi nào, anh đập mạnh vào vai nó

- Này! Làm gì mà ngăn người ra thế? Chúng ta đi thôi

Nó nghiêng đầu

- Hàn vũ tôi hỏi anh một chuyện được không?

-(ngồi xuống cạnh nó) tường gì, nói đi

- dòng chữ phía sau tai anh mang nghĩa gì vậy? "Con quỷ ngoài sáng" là sao?

Hàn vũ nhìn xoáy sâu vào mắt nó

- tôi hỏi cô: đã là quỷ thì thường xuất hiện ở bóng tối đúng không?

- đúng vậy chỉ có ở bóng tối nó mới có lợi thế, có thể bảo vệ mình, cũng có thể nói bóng tối là nơi trú ẩn của nó là nơi nó vốn thuộc về

- đúng! vậy theo cô nghĩ con quỷ ngoài sáng mang ý nghĩa gì đây?

Nó trầm ngâm đắm chiêu

- "con quỷ ngoài sáng" sống ở một nơi đối lập, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm vậy... Á! Chúng tôi nó có khả năng nguy trang rất tốt và khiến cho kẻ thù không thể ngờ tới, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công trực diện

- chính xác, và... Tôi chính là nó đấy

Hàn vũ nhoeo miệng cười, ánh mắt chợt lóe lên tia chết chóc rồi nhanh chóng đứng dậy bước đi thấy nó còn đang thơ thần anh quay lại mỉm cười toả nắng như một vị thần

"còn không mau đi, chúng ta đi tìm Lãnh phong"

Không thấy nó đáp trả hàn vũ quay lại búng một phát vào trán nó

"Mau đi thôi, từ này đến giờ tôi toàn mua đồ cho mình, giờ tôi sẽ mời cô cafe, được chứ?"

Nó giật bắt mình rồi cũng khệ nệ bước theo, trên tay là hàng chục túi đồ

Đến phòng ăn trên lầu cao nó và Hàn vũ đi vào đã thấy Lãnh phong ngồi một mình cạnh một cửa kính nhâm nhi tách cafe và đọc một tờ báo y như ông cụ non

Hàn vũ ngồi cạnh Lãnh phong còn nó ngồi đối diện với hai người họ ánh nắng từ ngoài rọi qua lớp cửa kính phản chiếu lên bàn tạo thành một dải phân chia giữa lãnh phong, hàn vũ và nó. Giống như thể nó không thuộc về thế giới của hai người họ vậy

Phòng ăn này đã được Lãnh phong bao chọn mà nói đúng hơn là ra lệnh bởi đây nằm trong quyền sở hữu của tập đoàn nhà anh, cô phục vụ đi tới

- xin hỏi thiếu gia và vị tiểu thư đây dùng gì ạ?

- (Hàn vũ) một ly cafe 2 sữa, 1 đường

-(nó) một tách Cappuccino nâu trắng, cảm ơn

- vâng

Lát sau, phục vụ đi ra với hai phần như tại nó đã gọi, lãnh phong nheo mắt đặt tờ báo xuống

- trước đây cô chỉ uống Cappuccino vào buổi sáng hơn nữa cũng là loại màu đen

Nó nhấp một ngụm, hơi bất ngờ vì lãnh phong chịu lên tiếng rồi đáp trả

- tại sao? Lúc nào thích thì uống thôi, đâu cần phải phân chia thời gian

- trước đây cô nói ở Ý người ta chỉ uống Cappuccino vào buổi sáng đó mới là cách uống đúng

Nó "à" một tiếng rồi mỉm cười

- nhưng đây là việt nam!

Lãnh phong im lặng coi như không biết gì anh không muốn đôi co thêm nữa, rồi lại cúi xuống chăm chú đọc báo,

hàn vũ khẽ nhìn nó và lãnh phong tay khuấy đều ly cafe nóng, ánh mắt hiện lên tia phức tạp bởi ngay cả chính anh cũng hiểu lòng mình lúc này, không khí lập tức rơi vào trầm lắng, mỗi người ai cũng chạy theo suy nghĩ của riêng mình

Ngoài kia ánh nắng mang màu đậm như ánh hoàng hôn nhưng thực tế bây giờ mới chỉ là 12 rưỡi mà thôi, vài đám mây mỏng trên trời chạy đi chậm chậm như thể đang tận hưởng màu sắc của nhân gian

Nó liếc nhìn hai người con trai trước mắt, nếu nói Hàn vũ không đơn giản như ban đầu nó tưởng thì Lãnh phong lại càng không hề giản đơn một chút nào.

Một con quỷ trong bóng tối kết hợp cùng một con quỷ ngoài ánh sáng. "trong ững ngoài hợp" vô cùng hoàn hảo, vô cùng dũng mãnh không một thế lực nào có thể đánh bại họ

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Đến lúc ra về Hàn vũ đột nhiên có chuyện phải đi trước nên nhờ lãnh phong đưa nó về, chỉ tội chú vệ sĩ của nó phải làm shipper mang đồ về tận nhà cho cả Hàn vũ

Kỳ thực hàn vũ không hề có bận gì cả, chỉ là anh chợt nhận ra thằng bạn thân Lãnh phong của mình hình như bắt đầu nói nhiều hơn khi tiếp xúc với thiên băng vậy nên anh muốn cho hai người họ nhiều thời gian một chút

Lãnh phong lái Chiếc siêu xe có giới hạn F60 America chạy băng băng trên đường, nó ngồi ở ghế phụ mà cảm thấy ngọt ngọt bởi cái không khí tĩnh lặng này

Lúc này trong khi uống cafe đã im lặng rồi bây giờ lại càng lặng im hơn nữa, nó vốn không thể chịu thêm được

Thiên băng nuốt nước bọt quay sang hỏi lãnh phong để bắt chuyện

- lãnh phong tôi hỏi anh một chuyện được không?

- nói _ Lãnh phong đáp hồ hững nhưng đối với nó lại là một cơ hội vàng hiếm có

thiên băng thả lỏng người hí hửng hỏi:

- này! sao anh Lạnh lùng thế?

- không biết

- à, hay là anh sống ở nước ngoài từ nhỏ nên không thông thạo ngôn ngữ Việt Nam?

- (im lặng)

- nếu vậy thì anh đừng lo tôi có thể dạy anh mà, tuy tôi bị mất trí nhớ nhưng vốn tiếng việt vẫn rất "đỉnh", anh cứ yên tâm đi

Nó neho mắt vuốt cằm giống như một nhà thông thái

- nhưng mà nhìn anh không giống như không thông thạo tiếng việt nha! à hay anh sợ khi nói chuyện sẽ nói không lại người ta sao?

- (Im lặng)

- hay là anh ngại giao tiếp? anh mắc chứng bệnh sợ tiếp xúc? Theo tôi con người sống không nên khép kín quá không, không biết sao anh có thể chịu được sự yên lặng này nữa chắc chắn!

- (vẫn im lặng bắt đầu tỏa hàn khí)

Nó cứ thao thao bất duyệt mà không để ý đến tảng băng bên cạnh mặt đã đen lại đang không ngừng tỏa hàn khí khiến nó phải xoa xoa bả vai thốt lên "sao tự dưng lạnh thế nhỉ?" Thiên băng vẫn không biết trời cao đất dày là gì, cố nói nốt ý còn lại trong đầu

- Theo tôi anh nên tham gia vào một lớp học dạy giao tiếp đi nếu không sẽ rất nguy hiểm đấy, những người như anh có nguy cơ mắc bệnh tự kỷ rất cao, mà anh biết đấy?... Tự kỷ là một căn bệnh vô cùng phổ biến hiện nay, tỷ lệ người mắc căn bệnh này là vô kể, anh nên để miệng lưỡi mình hoạt động nhiều một chút thì mới có khả năng giao tiếp sắc bén được....!

Kit!!!

Chiếc xe đang chạy đột ngột bỗng phanh gấp khiến nó nhào về phía trước cũng may thiên băng thắt dây an toàn nên không sao, đang định quay sang hùng hổ nói "anh có biết lái xe không vậy? Tính giết người hay sao?"

Lời nói trong bụng chưa kịp thốt ra nó đã kịp nuốt lại vì bất gặp bộ mặt lãnh huyết của Lãnh phong.

đôi mắt lạnh lùng của anh nhìn sâu vào mắt nó, anh nói nhỏ "cô thực sự đã thay đổi" sau đó anh tiếp tục ra lệnh:

- im miệng ngay lập tức, nếu còn nói thêm lời nào đừng trách tôi

Chiếc xe lại khởi động rồi chạy nhanh như gió, thiên băng ngồi bám tay nó quả thực là bị anh dọa chết khiếp rồi! nhưng trong lòng không yên phận đấu tranh nội tâm dữ dội

"lúc này anh ta nói mình thay đổi là sao? Là vì tách Cappuccino hay là vì những câu hỏi của mình? Là thay đổi theo chiều hướng tốt hay xấu đây? tên này nói chuyện không chịu rõ ràng gì cả, hại mình phải khổ sở, có nên hỏi lại không nhỉ? Nhưng lỡ anh ta quay ra đánh mình thì sao?"

Mặt nó biểu cảm thấy tội nhăn nhúm suy nghĩ, nó cắn cắn môi vo một góc áo cuối cùng cũng quyết định lên tiếng:

- lãnh phong lúc này anh...!

Kit!!!! Nó chưa kịp nói hết câu chiếc xe đã dừng ngay lại, sợ bị lãnh phong đánh thiên băng nhắm chặt mắt không dám nhìn nhưng... không! lãnh phong không làm gì chỉ lạnh lùng:

- xuống

Nó mở mắt ngơ ngác hỏi lại

- hả?

- xuống xe

Nó vẫn ngơ ngơ thì cánh cửa bên cạnh đã bật ra, tiếp đó là ánh mắt sắc nhọn của lãnh phong chìa thẳng, thiên băng nuốt nước bọt

- từ đây về nhà xa lắm đó, anh không định cho tôi đi bộ về chứ?

- đó là chuyện của cô, đừng để tôi nhắc lại

Nó hậm hực xuống xe ngay tức khắc chiếc xe lao đi như tên lửa

Một mình thiên băng đứng trên đường lầm bầm chửi như một con điên

"đồ lạnh lùng như thằng khùng, đồ lãnh khốc như thằng ngốc, cái đồ độc tài, ác độc Tôi không Tin Anh Dám Bỏ Tôi Lại Đây"

vừa dứt lời bóng dáng chiếc F60 America đã quay lại, nó giãn cơ mặt lộ ra biểu cảm đắc thắng khi chiếc xe đỗ lại trước mặt mình, lên giọng

- sao hả? Thấy có lỗi rồi sao?

- không, túi của cô

Vừa nói lãnh phong vừa giơ chiếc túi xách lên rồi thẳng tay ném vào người nó, nhoeo miệng cười phóng đi như thể nó không tồn tại ở nơi đây

Còn thiên băng đứng như trời trồng mặt mũi, tai, họng đầu đầu cũng bốc hỏa trào máu

"Trần Lãnh Phong Anh Dám Bỏ Tôi Ở Đây? Thù Nay Tôi Nhất Định Sẽ Trả!!"

nó tức giận đến nỗi chẳng nhận ra Lãnh phong là vừa mới nở nụ cười với mình mà cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa nó cũng chẳng buồn quan tâm mọi thiện cảm đối với Lãnh phong đều tan thành bọt biển hết rồi

Hôm nay số nó quá là quá nhỏ, điện thoại thì hết pin đúng hơn 1 tiếng rồi mà vẫn không bắt được chiếc taxi nào, bực đến phát khóc nó biết nếu như không bắt được taxi thì có lẽ đêm nay sẽ ngủ ở đây luôn

Đang lúc khó khăn nó mừng rỡ tưởng về những viễn cảnh kinh sợ trong phim rồi lại sồn da gà lắc đầu xua đi, vừa vặn có một chiếc moto đi tới ngồi trên xe là hai thanh niên tóc xanh, đồ trông có vẻ là những thanh niên hư hỏng thuộc xã hội đen

Thăm tháy họ lại nhìn chúng nhân sắc của nó, hai tên nhảy xuống xe bước gần về phía nó, thiên băng sợ hãi lùi về sau, tên tóc đỏ nở nụ cười khà ồ

- này cô em xinh đẹp sao lại đứng đây một mình thế? Lạc đường sao?

- (tóc xanh) hay để bọn anh đưa em về nhé! chứ cô em xinh đẹp thế này đứng ở đây nguy hiểm lắm bọn anh không nỡ

Hắn ta vừa nói vừa đưa tay vuốt mặt nó, thiên băng nổi da gà, da cóc kịp thời hất tay "tóc xanh" ra

- mấy người đừng có mà động vào tôi, khôn hồn thì rút đi nếu không tôi báo cảnh sát đó

-(tóc xanh) em báo đi, cảnh sát còn phải gọi anh 1 tiếng "bố" chứ nào dám bắt anh, ahahahah!!!!

Hai tên đầu trâu mặt ngựa đồng thanh cười vang nó vẫn lùi về phía sau sợ hãi "Trần Lãnh phong anh nhớ ngày hôm nay, nếu tôi xảy ra chuyện gì nhất định không tha cho anh, thôi nào Thiên băng mau nghĩ cách đi mấy bị mất trí nhớ chứ có bị mất lão đầu"

Hai tóc màu lại đưa tay định chạm vào nó "cô em đừng sợ bọn anh không làm gì em đâu mà đi cùng bọn anh đi"

Nó đến thờ cũng khó khăn nói chỉ đến việc nghĩ cách trong tình huống này "chạy" là thực sách, thiên băng quẳng mạnh chiếc túi xách của mình vào hai tên đó để họ phân tâm rồi chạy đi một mạch

Tên tóc đỏ định đuổi theo liền bị tên tóc xanh giữ lại

Hồi nãy chiếc túi xách của nó bị ném đi phũ phàng đồ đạc bên trong cũng bị văng ra, vừa hay tên tóc xanh chợt nhìn thấy một tấm thẻ đen đặc biệt trong cái mớ ấy, hắn nhặt lên sầm soi

- chết! đúng nhầm người rồi đây không phải là thẻ đen chỉ các bang chủ lớn đứng trong top 6 thế giới ngầm mới có thôi sao

-(tóc đỏ) vậy cô ta không phải tầm thường, không lẽ là bồ của vị nào đấy?

- Rất có thể con nhỏ ấy đẹp thế kia cơ mà

- Chẳng trách...! không được chúng ta chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi không thể đắc tội ai, mau chạy thôi!

Nó vội vã chạy đi nhưng khi ngoái đầu lại liền thấy hai tên kia phóng xe chạy mất hút, tuy rằng thất vọng nhưng nó vẫn là nên cảm tạ thần linh đã phù hộ

Thiên băng thờ dài đầy lòng vẫn không khỏi run rẩy, sợ hãi trong tức khắc cả người đều mềm nhũn, cố gắng hít một ngụm khí lớn rồi quay lại nhặt túi xách và đồ đạc, nó quyết định đi bộ ra đường giao thông trọng điểm gần đây để xem số mình có đỏ hay không? May thay còn bắt được cái xe ôm mà về chứ giờ cao điểm này có ma mới chạy taxi qua

Vừa đi được vài bước chiếc xe Lamborghini Aventador j đỏ trời từ phía sau lung lay nhanh vút lên phía trước mặt nó

Đây là chiếc xe có giới hạn trên thế giới chỉ có một mà thôi với lợi thế không mui và không kính chắn gió nên nó vừa quay sang là nhìn thấy ngay mặt chủ nhân của chiếc xe ấy

Văng đó không ai khác chính là Hàn vũ, nhìn thấy người quen tự dưng nó cảm thấy tui thân ghê gớm, nhìn biểu cảm của thiên băng Hàn vũ bỗng cảm thấy không đành lòng anh hỏi

- cô không sao chứ? Tự dưng lại chọc Lãnh phong làm gì để ra nông nỗi này

đang cảm thấy tui thân hàn vũ không dễ dàng thì thôi lại trách ngược lại, khiến máu ức của nó sôi lên tận não

- Làm Sao Mà Tôi Biết Được, Tại Anh Ta Tự Nhiên Nên Con Động Kinh Chứ Bộ! Đúng Là Bạn Bè Với Nhau, Cùng Một Rệt, Toàn Một Lũ Chồn Trại, Thần Kinh, Khôn Nạn, Chi Giỏi Úc Hiếp Người Khác!

Nó bực dọc đi tiếp, hàn vũ lái xe chạy chậm đi bên cạnh

- thôi tôi biết rồi, cô mau lên xe đi tôi chờ cô về

- (nó vẫn hậm hực) không cần! tôi tự đi bộ về biết đâu lát nữa anh lại nổi hứng lên bỏ tôi ở giữa đường như bạn anh thì sao?

- tôi sai rồi, tôi không nên để Lãnh phong đưa cô về được chưa? Mau lên xe chúng ta đi về

- tôi không lên xe, tránh xa tôi ra! tôi không muốn lại gần anh

Hàn vũ thờ dãi có lẽ anh đã sai khi nghĩ Lãnh phong sẽ thay đổi khi ở bên thiên băng, làm gì có chuyện tặng băng ấy chịu tan chảy chứ, giờ lại được cái cô này nữa, giận cá chém thớt

- cô chắc chứ? Ở đây khó bắt xe lắm đấy đi đến tối cũng không ra được đường lớn đâu, hơn nữa ở đây về đêm có nhiều ma với cươp cô vẫn muốn đi bộ về à?

- Cút Đi_ nó giận dữ

- được thôi!

Hàn vũ quay ra không thèm để ý đến nó nữa lái xe đi nhưng cũng không chạy quá nhanh, lần này thiên băng quả thực không thể chịu được nó tháo một chiếc giày ra ném thẳng về phía xe của anh kèm tiếng hét "Dừng Lại Cho Tôi!"

Lực ném của thiên băng quả thực rất chuẩn chiếc giày của nó bay thẳng vào phía ghế sau của xe,

Hàn vũ nhìn qua gương chiếu hậu bật cười rồi quay đầu xe chạy lại, bước xuống trên tay là chiếc giày của nó

"Sao vậy? Lúc nãy đuổi tôi dữ dần lắm mà"

Mặt nó hầm hầm, nắm chặt tay vo thành nắm, mắt đỏ hoe đi vài giọt nước

- Anh Thật Là Quá Quất Nói Đi Là Đi Ngay, Con Gái Người Ta Giận Dỗi Một Chút Anh Không Biết Dỗ Dành À? Anh Có Phải Đàn Ông Không Thế? Anh Có Biết Tôi Đứng Đây Hơn 1 Tiếng Rồi Không Há? Đồ Không Có Lương Tâm, Lại Tính Bỏ Tôi Như Bạn Anh Đã Quảng Tôi Đi Đúng Không Há?

Nó mất kiểm soát hét toáng lên, Hàn vũ cũng cảm thấy có lỗi nhưng sự thật thì anh thấy buồn cười nhiều hơn

cúi xuống đi giày cho nó "tôi sai rồi được chưa? Lỗi là ở tôi tất, cô bớt giận chưa?"

Anh đứng lên rồi mỉm cười "chúng ta về thôi, tôi đưa cô đi chơi được không?"

Nó hức..! hức..! rồi ngoan ngoãn gật đầu lên xe quả thực đứng ngoài đường trong tình trạng không điện thoại, không taxi hay xe cộ hơn một tiếng đồng hồ, thiên băng cũng đã tưởng tượng ra cái viễn cảnh chấp tôi trốn cướp rồi ma mãnh các thứ, nói gì thì nói nó cũng là con gái cũng biết sợ thành ra lúc gặp người quen mới tui thân rồi giận nảy như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại ở một tòa biệt thự lớn mang nét cổ điển của pháp lại pha chút đặc điểm của vương quốc Thụy Điển tươi đẹp, tòa biệt thự này đúng là đẹp- độc- lạ, phía trong sân còn có một gara để xe lớn với rất nhiều loại siêu xe đắt tiền có giới hạn, chắc chắn! đây rõ ràng là muốn khoe của mà!

Nó ngo ngắc hỏi "anh nói đưa tôi đi chơi mà, đây là đâu?"

Hàn vũ mở cửa xe mỉm cười "nhà của tôi...!"

Hơn 1 tiếng trước...

Hàn vũ từ trung tâm thương mại liền trở về nhà, khi anh về đến nhà đã thấy bà nội của mình ngồi ở phòng khách, lòng bỗng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Anh chạy đến ôm cổ bà nội

- nội yêu dấu của con, Hàn vũ của nội về nhà rồi này

- cháu thật là! đi chơi giờ mới thấy nó mặt về bỏ mặc lão bà bà ta ở nhà một mình

- hihi để cháu đắp búp cho nội nha!

Anh và bà nội đang nói chuyện vui về bỗng dừng lãnh phong gọi điện đến cho anh

- alo gọi tao có chuyện gì thế?

- con bé đó, bỏ ở đường "xx"

- Hà! mày nói gì? Mày biết đoạn đường ấy không có người qua lại mà rất nguy hiểm

- biết! nên mới gọi

- thế sao mày không quay lại đón thiên băng gọi tao làm gì?

- không quen nhặt lại đồ đã vứt... Tút TUT...!

- ơ ơ

Lãnh phong cúp máy như thường ngày, hàn vũ chép miệng

- nội ơi! giờ con phải ra ngoài đón bạn rồi nội ở nhà nha!

- con đi đón thiên băng sao?

- dạ

- ừm tình cảm của hai đứa hình như tốt hơn rồi đấy, cũng lâu rồi ta chưa gặp nó tiện thể con đưa thiên băng qua đây chơi luôn

- vâng ạ!

Hàn vũ gạt đầu rồi vội vàng rời đi.

Hiện tại

AH...ah...haha!!!!

nó và bà nội của Hàn vũ nói chuyện tâm đầu ý hợp, vô cùng ấn ý người ngoài nhìn vào cũng phải ghen tị

tuy bà đã già nhưng những dấu hiệu để lại cho thấy trước kia cũng là một mỹ nữ tuyệt trần cái này người ta gọi là đẹp lão, đẹp mà sang, phong thái của bà tôn quý hơn người, nhưng nói chuyện thì lại vô cùng hài hước và tâm lý

- bà à! Bà nói chuyện vui thật đấy chẳng giống với Hàn vũ gì cả

- cháu gọi ta là Nội đi cho thân mật

- vâng ạ

-.....vv

Hàn vũ đứng dựa lưng vào cửa phòng

- Nội có mới nói cũ, không biết ai mới là cháu ruột của Nội đây chứ?

- cái thằng này lại dờ dờ con nít rồi, phụ nữ nói chuyện con ở đây làm gì mau ra ngoài cho ta nói chuyện cùng bằng nhì!

- lên tới tận "Bằng nhì" rồi cơ đấy? thân mật gớm!

Hàn vũ ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, Bà Nội liền nắm lấy tay nó

- rất lâu rồi ta mới được vui như ngày hôm nay đấy? Cảm ơn cháu

- Nội đừng nói như vậy cháu cũng rất vui mà

- ừm! ta để ý hình như Vũ nhì rất quan tâm đến con

- ặc! Nội hiểu lầm rồi chúng con chỉ là bạn thôi mà sự thực thì Hàn vũ rất hay bắt nạt con đấy ạ

- con đừng hiểu lầm từ nhỏ Vũ nhì không nhận được sự yêu thương quan tâm chăm sóc nên mới phá phách để gây sự chú ý của mọi người đấy

- dạ?

Ánh mắt bà nhìn về phía xa xăm

- kể ra thì dài, ba mẹ của Hàn vũ đều là người cuồng công việc một cách thái quá, mẹ của Hàn vũ từ khi sinh nó ra được hơn 2 tháng đã để lại cho ta chăm sóc, hồi nhỏ vì không được cha mẹ quan tâm mà nó thường hay nghịch phá để ba mẹ mình chú ý tới dù rằng đó chỉ là cái nhìn giận dữ hay vài câu quát mắng,

khí Vũ nhì lên 8 tuổi vì không chịu được cuộc sống hôn nhân tệ nhạt con trai và con dâu ta đã ra toà ly hôn, ta không đồng ý vì biết chuyện này sẽ gây tổn thương cho Vũ nhì lúc ấy nó còn quá nhỏ, nhưng 2 đứa chúng nó vẫn cứ kiên quyết ra toà khiến ta vô cùng tức giận, ta đẩy lập tức từ mặt ba của Hàn vũ

Sau khi ly hôn hai đứa nó cũng không tái hôn mà chỉ cắm đầu vào công việc, mẹ của Hàn vũ thì mở một nhãn hiệu nước hoa nổi tiếng, còn Ba của Hàn vũ bắt đầu gây dựng từ hai bàn tay trắng hiện tại tập đoàn của nó cũng rất lớn mạnh,

hai đứa nó dường như quên đi sự tồn tại của Vũ nhì số lần gặp mặt trong năm đếm trên đầu ngón tay có gặp mặt nhau thì cũng trở nên gượng gạo

Từ nhỏ đến lớn là một tay ta chăm sóc vũ nhì vừa là bà, vừa là mẹ lại vừa là cha, Hàn vũ quả thực thiếu thốn tình cảm vô cùng, nên bản thân nó lúc nào cũng tỏ ra hạnh phúc và ảm áp để che giấu đi khoảng kí ức lạnh lẽo ấy.

Dừng một chút bà quay sang nó

"con đừng trách nó, hiện tại có con làm bạn ta nhận thấy Hàn vũ vui vẻ hơn rất nhiều ta chỉ mong tình cảm của các con là mãi mãi"

Nó trầm ngâm "vâng dạ" rồi chìm vào suy nghĩ không ngờ Hàn vũ lại có một tuổi thơ bất hạnh như vậy, có cha mẹ mà như không quá là khó khăn, đau khổ vậy mà vô bọc bên ngoài của anh lại quá hoàn hảo một nam vương áp áp, một vị thần mặt trời tối cao.

Không khí trở nên tĩnh lặng ngay cả bà nội cũng lặng thinh nhắc về nỗi đau trong quá khứ bà vô cùng khổ tâm nhưng cũng không thể thay đổi được gì

chỉ biết dành trọn yêu thương cho cháu trai mình dùng quãng thời gian ngắn ngủi còn lại của tuổi già bù đắp cho anh, trao cho anh những gì tốt đẹp nhất

Thế cho nên mới nói thế lực nhà họ Lục hơn nhà họ Trần ở chỗ đó Hàn vũ không chỉ có nhà họ Lục đứng sau mà còn có tập đoàn của ba hàn vũ bên cạnh ngấm ngấm giúp đỡ nữa.

Nói tóm lại ở trong cái xã hội long tranh hổ đấu này vốn dĩ chẳng có nhất nhì, mà chỉ có "ai quyền thế hơn ai" chấm hết, quyền lực mãi mãi không thể thỏa mãn họ

nói vậy không có nghĩa là Gia tộc Họ trần kém cạnh họ đây cũng không phải dạng vừa, một mình chèo lái đứng vững trên thương trường

chỉ có Nguyễn Thị nhà nó bao nhiêu năm nay vẫn dậm chân tại chỗ mà theo thực tế giữ vững phong độ đã là điều tốt.

Nguyễn Thị không thể phát triển không phải vì không có người tài mà bởi luôn có một luồng sức mạnh vô hình nào đó kìm hãm sự phát triển của họ nghe thì có vẻ phi lý nhưng vốn dĩ đó lại là sự thực không chối cãi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 47

Cốc... Cốc... Cốc! "Nội à! Hai người nói chuyện xong chưa vậy?" _ tiếng Hàn vũ từ ngoài vọng vào làm nó và bà nội búng tỉnh

Không thấy hồi âm Hàn vũ lại tiếp tục gõ cửa "sao không trả lời con vậy? Nội phải trả bạn lại cho con chứ? Không thể giữ cho riêng mình đâu nha!"

Cạch! Cánh cửa mở ra Bà nội Hàn vũ nhăn nhó trách đùa "con gấp gấp cái gì? Thiết tình à!"

Bà quay sang nó cười hiền hậu

"Cháu gái, cháu xuống dưới chơi cùng Hàn vũ đi ha? Ta nghỉ ngơi một chút"

"Vâng" _ nó cười rạng rỡ đáp lại bà

Men theo dãy hành lang thiên băng đảo mắt tham quan nội thất bên trong của toà biệt thự này,

hàn vũ dẫn đường đi phía trước thấy anh vẫn không có dấu hiệu dừng lại, nó lên tiếng:

- này anh bạn! định đưa tôi đi đâu thế?

- ừm...! Như tôi đã hứa đương nhiên là đi chơi rồi, nam tử hán nói được làm được...

Thoắt cái nó và vũ đã đứng trước một cánh cửa phòng, anh dựa lưng vào cửa mỉm cười "chuyển bị tinh thần chưa?"

Nó nghi hoặc hỏi lại "chơi ở đây sao? Ý tôi là trong phòng...?"

Hàn vũ gạt đầu rồi trực tiếp vặn nắp đấm cửa, phía bên trong rọi lại chỉ là ánh sáng mờ nhạt không quá tối cũng không sáng chói như đèn điện

Thiên băng bước vào nhìn rõ những thứ bên trong, tròn tròn mắt ngạc nhiên "gì chứ? Khu vui chơi game trong phòng sao?"

Nó háo hức khi biết bên trong có rất nhiều các loại máy chơi game như máy đua moto, đua xe ô tô, máy đập chuột, game bắn súng 3d Rambo, game bắn súng let's go jungle,

máy nhảy Audition, máy đấm bốc và máy chơi hockey, còn có game bắn cá và đặc biệt là cả game đối kháng tất nữa...vvv

tất cả đều có mặt tại căn phòng lớn này (đủ sức chứa mấy loại máy này các biết căn phòng này rộng thế nào rồi đấy).

Mắt nó sáng lên chạy ủa vào trong như một đứa trẻ lần đầu đến công viên giải trí vậy, ở đây quả thực quá tuyệt vời nó chỉ cần đi chuyển vài bước chân là có thể nhảy đến chơi trò khác ngay.

Thiên băng nhìn quanh nó để ý thấy tường của căn phòng này cũng không bình thường, thấy vậy Hàn vũ đứng một bên bật công tắc điện sáng trưng.

Nó vỗ ơ, "đó không phải tấm tường thiết kế giống như trò chơi leo núi trong nhà sao? Quá thú vị, quá đỉnh, đây đúng là thế giới trong mơ mà!

Thiên băng chạy đến bên Hàn vũ

- không ngờ nha! Anh lại "tàng trữ" mấy thứ này trong phòng nha, quá đỉnh!

- cô thích lắm sao?

- đương nhiên, nhìn anh vậy hoá ra tâm hồn lại là một đứa trẻ không thể lớn nên, thú nhận đi có phải thường hay trốn ở đây chơi mảnh dứng không?

- (bật cười) không có, tôi không thích mấy thứ này lắm

- (ngơ ngác) ủa vậy anh xây lên căn phòng này làm gì?

Ánh mắt Hàn vũ chợt buồn giọng nói cũng trở nên trầm thấp

"đó là thành quả của ba mẹ tôi, lúc nhỏ tôi thường hay đòi họ đưa đi chơi nhưng vì bận công việc nên họ không thể thực hiện... Vậy là đã quyết định tạo nên căn phòng này để tôi khỏi lằng nhằng làm phiền, ảnh hưởng đến họ"

Dùng một chút anh mỉm cười tự giấu bản thân, ánh mắt vạn lần thương đau

"nhưng có điều... họ mãi cũng không biết được con của họ không giống như những đứa trẻ đồng chắng nữa khác, từ lâu đã không còn thích thú với những trò mua vui này, sỡ dĩ tôi chỉ muốn họ dành thời gian cho tôi nhiều một chút, cả nhà bà người cùng đi chơi vui về sau đó ăn những bữa tối ngoài trời cùng nhau ngắm sao, trò chuyện...! Được như vậy thì hay biết bao"

Thiên băng nhìn sâu vào mắt Hàn vũ, khuôn mặt nó cũng mang vài sự cảm thông dành cho anh

Thấy sự đồng cảm ấy hàn vũ bật cười " tôi biết Nội đã kể cho cô nghe những gì, nhưng cũng đừng nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại đó chứ, thật không quen chút nào"

Nó hiểu chuyện, chỉ khẽ mỉm cười rồi tiến lại gần chiếc máy đua moto thân nhiên trèo lên

"thương hại anh sao? Thà tôi tự thương hại chính mình thì hơn, osin bị áp bức thương hại cậu chủ độc ác sao? Làm gì có chuyện ngược đời như thế"

Nó quay đầu lại nháy mắt với Hàn vũ "lắm văn đua xe đối kháng chứ? Cậu chủ!"

Cứ như thể cả hai cùng chơi đùa tiếng cười rộn vang trong khắp căn phòng mà trước đây lúc nào cũng lạnh lẽo vắng bóng người ngay cả chủ nhân của nó cũng đã từng không muốn đặt chân tới đây

Nhưng kể từ giờ phút này trở đi, khi chủ nhân của căn phòng này khi đến đây thứ anh ta nhìn thấy sẽ không còn là khoảng quá khứ lạnh lẽo nữa mà thay vào đó chính là những kí ức tươi đẹp, hạnh phúc

Phía ngoài cửa Bà nội của Hàn vũ cũng đang mỉm cười "kí ức dù tốt hay xấu cũng đều là do con người tạo ra, Hàn vũ cuối cùng thì cũng có người xây dựng được những kỷ niệm đẹp trong kí ức của cháu rồi"

Tối hôm ấy nó ở lại ăn tối cùng Hàn vũ và bà nội của anh, bữa tối hiển nhiên rất vui vẻ ấm áp với hai thanh niên thích kiếm chuyện chí chóc với nhau và một "lão bà bà" hài hước, phòng ăn lại rộ lên tiếng nói cười, người giúp việc trong nhà ai lấy đều hơn hờ, đã rất lâu rồi họ không thấy náo nhiệt như vậy.

Trời đêm cũng đã về khuya hàn vũ lái xe đưa nó về phút chốc đã đến biệt thự Nguyễn thị, thiên băng nhanh nhẹn tháo dây an toàn định bước xuống thì Hàn vũ cất lời, giọng trầm ấm dễ nghe

"Hôm nay cảm ơn cô, đã rất lâu rồi, Nội tôi không cười hạnh phúc như vậy"

Nó nheo mắt đặt tay lên trán anh "hôm nay anh sốt sao? Nói những lời cảm ơn ngọt ngào như thế thật không giống anh hàng ngày"

Hàn vũ hừ lạnh hất tay nó ra làm bầm "con gái con kira gì mà...! không biết phối hợp một chút sao?"

Đợi đến khi nó vào trong anh mới đưa tay vuốt ngực, vừa rồi sâu trong lòng chợt giật thót mình khi da chạm da cảm giác mềm mại mát lạnh từ bàn tay nó khiến cả người anh như có một dòng điện chạy qua

Hàn vũ vỗ vỗ hai bên má tự trách mình đang nghĩ gì vậy, cảm giác ấy rất nhanh rồi sẽ biến mất thôi.

Sau khi về phòng tắm rửa sạch sẽ thiên băng nằm vắt vẻo trên chiếc ghế sofa cạnh giường tay ôm chiếc laptop đòi mới nhất lướt web

Cốc... Cốc... Cốc!!!

"Tiểu thư là tôi quân gia đây!" _ giọng nói của ông cụ 65 vang vào tận phòng

Nó bật dậy chạy ra mở cửa cho lão quân gia

- quân gia ông gọi cháu có việc gì không ạ!

- tiểu thư chủ tịch sai tôi nói với người hôm nay trụ sở bên Anh đột nhiên gặp rắc rối, chủ tịch và phu nhân đã bay đến đó rồi vì tiểu thư không có nhà nên không thể từ biệt được

- đi sớm hơn dự định sao? _ nó buồn bã nhỏ giọng vậy mà thiên băng còn định tổ chức một bữa tiệc chia tay hoành tráng đấy

- còn chuyện này nữa tiểu thư, chủ tịch dặn hiện tại vì tiểu thư đã mất trí nhớ vì thế nên trở lại trường học

- trường học sao ạ! Là trường nào?

- thưa tiểu thư! trường người đang theo học là học viện Royal, lớp S1

- à... Ủm ngày mai cháu sẽ đi học luôn cảm phiền ông nói giúp lại với ba cháu

- vâng! Nếu không còn gì lão tôi về phòng trước

- vâng ạ!

Quân gia rồi đi thiên băng liền thờ dãi nói chuyện với ông ấy thật mệt rõ ràng nó đã kêu không cần phải xưng hô theo kiểu chủ _ tớ vậy rồi mà ông ta không chịu làm theo khiến lúc giao tiếp nó cứ cảm thấy gượng gạo

Cũng không thể trách ông, quân gia đã vào nhà nó làm từ khi mới là một thanh niên 20 tuổi đến nay cũng được khoảng 45 năm ông luôn giữ cách xưng hô như vậy có lẽ đây cũng đã là một thói quen khó bỏ sao có thể vì vài lời của nó làm lay động được

Nghĩ đến trường học nó vừa muốn đi lại vừa e sợ, đến trường quả thật là vui vẻ khuấy khóa nhưng hiện tại nó đã không còn nhớ gì,

về mảng kiến thức nó không ngại nhưng về phần tiếp xúc làm quen với mọi người xung quanh và môi trường mới dường như trở thành một rào cản lớn đối với tâm lý của thiên băng.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Nó nhảy lên giường cầm chiếc laptop sốt về học viện Royal

Royal là học viện Hoàng gia lớn nhất Đông nam Á được xây dựng theo kiến trúc Châu Âu tựa một toà lâu đài rộng lớn đi tham quan hai ngày chưa chắc đã đi hết, nơi đây dành cho con cháu quý tộc hay những người giàu có đủ điều kiện theo học.

ngoài ra còn có những trường hợp nhận học bổng toàn phần nhưng trên thực tế không một ai có khả năng thi đạt điểm tiêu chuẩn mà có thì những người đạt điểm tiêu chuẩn lại là những thiếu gia, tiểu thư học sẵn trong trường (ai mọi người cũng tự biết rồi ha!).

Là một ngôi trường hiện đại bậc nhất thế giới có niên đại khoảng hơn 50 năm với mô hình liên thông. Tuy rằng đã qua mấy mươi năm nhưng học viện không hề có dấu hiệu cũ kỹ bởi mỗi năm đều được trùng tu sửa chữa lại, Royal chia làm 2 khu chính là Đông và Tây.

Phía Tây là dành cho học sinh từ 11-15 tuổi, còn phía Đông là dành cho học sinh từ 16- 20 tuổi (về cơ bản mô hình kiến trúc ở khu phía tây giống với khu phía đông nên mình chỉ miêu tả về khu đông thôi nha!)

các lớp ở đây không phân theo tuổi mà phân theo trình độ học thức toàn học viện có hai lớp S (S1 ở khu đông và S2 ở khu tây) học sinh lớp S phải là những người có IQ 170/200 trở lên, học sinh còn lại tùy vào học lực mà sẽ quyết định xem mình học ở khối A hay B, C.

Tuy nói rằng hai khối B và C là những khối có học lực kém nhất trường nhưng nếu đem ra so sánh với những học sinh giỏi ở trường khác họ vẫn chiếm phần ưu hơn

Khối A tổng cộng có 15 lớp học, mỗi lớp gồm 40-45 học sinh,

khối B và khối C tổng cộng mỗi khối đều có 30 lớp học, mỗi lớp gồm 35- 40 h/s.

Học viện gồm 10 tầng chưa kể tầng thượng, từ tầng 3 trở lên sẽ có thang máy, lầu trệt gồm có phòng hiệu trưởng, hiệu phó, phòng y tế, căn tin hay những phòng quan trọng khác

Tầng 2 gồm lớp S1 và 15 lớp Khối A,

tầng 3 gồm 30 lớp khối B và tầng 4 là 30 lớp khối C

Những tầng còn lại chứa những phòng thiết bị phục vụ cho việc học tập như: 5 phòng thể dục trong nhà, 6 phòng nhạc cách âm, 12 phòng tin học... Vv và các phòng thiết bị khác

Ngoài ra phía khuôn viên của học viện còn có sân vận động ngoài trời và hai phòng thể thao bơi lội

Nó chép miệng đúng là phức tạp, đồng phục nếu tính cả đồng phục thể dục thì có tổng cộng 4 bộ,

vào các ngày thứ 2,3,4,6 thì h/s sẽ mặc đồng phục chính là chân váy xếp ly hơi xoè màu xám đậm đường viền trắng, áo sơ mi cộc tay viền xám, cavat bản to viền trắng và áo khoác cách điệu đồng màu với chân váy

Thứ 5 sẽ mặc một chiếc váy tennis có quần trong màu nâu nhạt sọc caro cùng áo sơ mi cộc tay, chiếc nơ hoa bản to thắt ở cổ áo (mùa đông sẽ có áo len ba lỗ màu nâu nhạt cách điệu).

Thứ 7 là một chiếc chân váy xoè sọc caro đỏ đen bên trong có một lớp ren đen thiết kế tinh xảo kết hợp cùng áo sơ mi cộc tay viền đỏ sọc đen và cavat đỏ bản nhỏ

Không hổ danh là học viện hoàng gia quá rườm rà

nó tìm hiểu thêm về lớp S1, lớp S1 nằm ở cuối hành lang tầng 2 gồm có 29 học viên. Thiên băng đã cẩn thận tìm hiểu thông tin về từng người chỉ cần đọc qua một lần là nhớ liền ngay tức khắc

Nó gấp chiếc laptop lại vờn vai "yo! tìm hiểu xong rồi, ngủ thôi"

Quả thực nó tìm hiểu trước như thế này tránh việc ngày mai sẽ bở ngỡ nói cho cùng ta đâu thể ra chiến trường mà lại quên đeo theo vũ khí hay không tìm hiểu rõ về "địch" được.

Sáng sớm hôm nay thiên băng đặc biệt dậy sớm bởi trong lòng bồn chồn, không thể tĩnh lặng tâm trí một mực nghĩ đến việc đã một khoảng thời gian dài không đi học nhưng hôm nay lại đột đến trường cũng không biết mọi chuyện sẽ đi về đâu

Vì dậy quá sớm cộng với tiết trời phân thu không khí trong lành thiên băng quyết định đi tập thể dục nói đi nhưng đi đâu cũng không xa chỉ là chạy loạng quạng khắp khuôn viên biệt thự tiện thể tham quan cảnh vật xung quanh

Bởi phần sân và cổng từ ngoài vào là khoảng rộng lớn nên rất nhanh khiến nó thấy mệt và quyết định đi tản bộ chẳng biết mà xui quýt khiến thế nào thiên băng lại lạc vào vườn hồng phía sau biệt thự

Nó bất ngờ kèm theo vui sướng vườn hồng rộng này chỉ trồng hai loại hoa hồng đỏ và hoa hồng leo, không những thế một khoảng rộng gần như chiếm phân nửa là trồng hoa trà

Hương thơm ngào ngạt khiến nó vô cùng thư thái dễ chịu, vẻ đẹp lại hài hòa tinh tế, thắm cảm thán, cảnh đẹp nên thơ thế này tốn chắc cũng không phải ít công sức gieo trồng chăm sóc!

Thiên băng chạy lại bộ bàn ghế màu trắng giữa vườn bên cạnh còn có một chiếc ghế xích đu trắng toát bên trên còn có mái che lợp bằng ngói màu xám, nó ngồi trên chiếc xích đu, đu qua đu lại tiện thể ngắm quang cảnh toàn khu vườn

Bỗng nó nhìn về phía đông, nơi ấy một góc vườn rực lên một màu đỏ tinh kiến vốn có thể tưởng đây là hoa hồng nhưng không! màu sắc này hoàn toàn không phải.

Nó hơi bất ngờ và tò mò nên nhanh chân chạy đến nơi có loài hoa lạ, đến nơi đập vào mắt là những bông hoa bi ngạn đang độ nở rộ xoè tròn như những con công đang múa, đây quả là một vẻ đẹp đặc biệt ưu tư thuần khiết

Thiên băng đưa tay chạm lên những cánh hoa thắc mắc

"lạ thay không phải ở việt nam rất khó trồng loài hoa này sao? Bằng cách nào chúng sống được vậy? Không những thế lại vô cùng đẹp y như đây chính là nơi gốc gác của chúng vậy, Quả là kỳ diệu"

Nụ cười trên môi thiên băng tắt ngúm, hai mày nhíu lại hình như nó phát hiện ra điều gì đó liền lập tức nhanh chóng chạy về phòng mình,

đến nơi nó ngồi vào bàn mở máy tính lên quả nhiên màn hình là một đóa hoa bi ngạn rực rỡ tiếp đó thiên băng lại vào album ảnh y như dự đoán ở đây tràn ngập là những bức hình hoa bi ngạn với mọi kiểu dáng hình thức trông đẹp mê hồn.

khuôn mặt thiên băng trở lên đăm chiêu nó lại tiếp tục chạy đến tủ quần áo dùng lực vén hết quần áo sang một bên

Quả nhiên bên trong nổi trên nền trắng toát là những bông hoa bi ngạn đỏ sẫm như máu, thiên băng đưa tay chạm lên bông hoa lớn nhất, rực rỡ nhất, đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ như mặt đất rồi bên trong tủ áo xuất hiện một ngăn nhỏ

Nó đưa tay vào trong lấy ra là một chiếc hộp màu đen bên trên cũng là tô điểm bằng hoạt tiết hoa bi ngạn, trên nền đen ấy nhìn trông bi ngạn hoa có một vẻ đẹp yêu tà hơn nhiều

Thiên băng xem xét chiếc hộp muốn mở ra nhưng lại phát hiện bên cạnh của chiếc hộp là những dây số dài, thì ra là có mặt khóa, nó thử dùng ngày sinh nhật của mình_ không được, thử ngày sinh nhật của ba mẹ_ cũng không được

Lực bất tòng tâm hiện tại thiên băng đang mất trí nhớ cũng không thể làm gì hơn hơn nên quyết định cất lại vào chỗ cũ, không quên thắc mắc

"không phải nói mình rất thích hoa hồng và hoa trà sao? Vậy những bông hoa bi ngạn này là thế nào? Thật khó hiểu"

Thiên băng lắc lắc cái đầu rồi đi vào phòng tắm rửa thay đồng phục

Vì hôm nay là thứ hai nên nó mặc bộ đồng phục màu xám, kết hợp cùng giày thể thao màu đen, mái tóc nâu vàng tùy ý xoã ngang dài gần đến thắt lưng

Tay mân mê bảng tên vàng trước ngực hôm qua nó đã tìm hiểu qua riêng với lớp S bảng tên và huy hiệu vương miện đính trên ngực áo trái sẽ được làm bằng vàng, còn lại khối A, B, C thì làm bằng bạc

Thiên băng tự hỏi "như thế này có phải chính là phân biệt đối xử không? Thiết tình làm vậy có ích gì chứ?"

Nhìn mình trong gương nó cảm thấy hí hửng lâu rồi không mặc đồng phục bấy giờ mặc lại, cảm giác đúng là thú vị,

thiên băng đeo chiếc balo da màu đen của mình lên vai xuống nhà ăn sáng chuyển bị đi học câu chuyện về hoa bi ngạn kia sớm đã bị nó gạt phăng ra khỏi đầu

Lại nói đến thiên anh, thừa xưa khi còn nhỏ cô vốn yêu thích vẻ đẹp kiều sa lộng lẫy của hoa hồng nhưng khi lớn lên cô lại đặc biệt thích một loại hoa khác mang tên Bi ngạn (hoa U linh)

bi ngạn mang một vẻ đẹp độc đáo tà mị quyến hút vô cùng, sắc hoa là một màu đỏ quý dị như màu máu tươi nồng đậm, không những thế củ của nó còn có một loại kịch độc ăn vào sẽ chết liền ngay tức khắc nhưng đối với con người vốn không nguy hiểm nếu như họ không tự mình tìm đến cái chết,

với rất nhiều người loài hoa này chính là tượng trưng cho sự tuyệt vọng chết chóc hay biệt ly

truyền thuyết về nó cũng là một câu chuyện đắm nước mắt "vạn năm hoa lá không thể tương phùng, hoa nở thì lá rụng, có lá thì tuyệt nhiên sẽ không có hoa nở"

đã từng có một thời gian dài người ta vô cùng chán ghét ghê sợ chúng bởi hoa bi ngạn tượng trưng cho cái chết mang hơi thở của những linh hồn u uất

đã có rất nhiều người dùng củ hoa để tự sát nhưng cũng có vài lý thuyết cho rằng vẻ đẹp và màu sắc của loài hoa ấy quá đổi quý mị tựa như không thuộc về phạm trần mà thuộc về mặt cõi âm gian, hoàng tuyền khiến người ta e ngại khi đến gần

Hơn nữa điều quan trọng nhất thiên Anh trồng loại hoa này cốt là dùng củ của nó chế ra độc được phục vụ cho công việc của mình,

cô không muốn dùng những loại độc được nguy hiểm đáng sợ để hại người, loại thuốc mà cô chế ra từ cây hoa bi ngạn chỉ khiến người bị trúng độc thần kinh tê liệt lập tức mất đi nhận thức không thể phản kháng

cũng lắm tình trạng nguy hiểm nhất có thể xảy ra cũng là rơi vào tình trạng hôn mê sâu trở thành người thực vật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Sau khi ăn sáng xong nó lon ton chạy ra cổng đợi chú tài xế lấy xe đột nhiên từ phía xa bóng dáng chiếc xe Lamborghini Aventador j đồ chơi của Hàn vũ bỗng chạy tới đỗ ngay trước mặt nó, thiên băng tròn mắt ngạc nhiên liếc phía sau xe chỗ Lãnh phong ngồi rồi lại đảo mắt nhìn Hàn vũ đang ung dung ngồi ở vị trí vô lăng

- Nè! mới sáng sớm hai anh đến đây làm gì? Tính ăn chực nữa hay sao?

Hàn vũ nhếch môi

- đến đây ăn trưa? Với bộ dạng này sao?

Lúc này nó mới để ý kỹ trên người lãnh phong và Hàn vũ họ đều đang mặc đồng phục nam của học viện Roral gồm quần tây màu xám đậm hơi ôm, áo sơ mi dài tay, áo khoác xám và caravat xám viền trắng bản to thấy nó không nói gì hàn vũ lại tiếp

- yo! Hôm qua nghe nói có người muốn trở lại trường học nên bọn tôi mới tới đây

- tôi đi học lại thì liên quan gì đến hai anh?

dứt lời nó lườm ngay Lãnh phong nhớ lại chuyện hôm qua chỉ khiến nó thêm bức tức hận không thể xè thịt ai kia

- (hàn vũ cười rạn rở) osin bé bóng hình như lại quên nhiệm vụ của mình rồi...

Thiên băng nổi da gà, xoa xoa bả vai

- có gì nói luôn đi đừng làm trò nữa

- được thôi! Đi chung xe với bọn tôi đi

- nực cười, nhà tôi thiếu xe chắc? Mắc mớ gì phải đi cùng mấy người

- tất nhiên là có mắc mớ rồi cô phải đi cùng thì mới vác cặp cho tôi được chứ

Vừa nói hàn vũ vừa quăng chiếc cặp cho nó, theo phản xạ thiên băng vội chộp lấy

- anh không có tay hay sao? Mà nếu không có tay thì để trên ghế cũng được vậy

- chắc chắc! Cô cũng không nhìn xem cặp của tôi đất thế nào chứ? Để trên ghế sóc qua sóc lại tôi sẽ đau lòng lắm đấy

- hơ! Cái đồ điên này uống công hôm qua tôi còn đối xử tốt với anh

- hôm qua đã là chuyện của hôm qua rồi, mau lên xe đi nếu không tôi tăng hạn từ 1 tháng thành 2 tháng đấy biết chưa?

Mới sáng sớm đã gặp âm hồn chưa tan thiên băng bức mình dậm chân làm bần: "lúc hàn vũ anh cứ chờ đi đợi hết hạn làm osin tôi lập tức cho anh biết tay, hừm!"

Chiếc xe chạy đi trong sự ngỡ ngàng của chủ tài xế nhà nó

Thiên băng ngồi bên cạnh Lãnh phong thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm nhưng không phải để ngắm trai đẹp mà chính là phần nộ

Quả thực nó vẫn đang chờ đợi một câu xin lỗi từ anh nhưng kết quả Lãnh phong vẫn trưng ra bộ mặt lạnh nhạt như thể anh ta chẳng nhớ gì về chuyện ngày hôm qua ấy

Nó bất mãn, thôi thì "đất không chịu trời vậy trời sẽ chịu đất" thiên băng hắng giọng:

- ừm... Lãnh phong chuyện ngày hôm qua tôi nghĩ mình phải nhận được một lời xin lỗi từ anh

Lãnh phong vẫn lạnh nhạt khuôn mặt vẫn tỏ vẻ không quan tâm khiến nó phát điên gầm lên làm Hàn vũ đang lái xe cũng giật thót mình tuột tay lái

- NÈ! Anh có nghe tôi nói gì không thể?

Vừa rút lời ngay lập tức lãnh phong nhào người về phía nó tẩm lưng to của anh che phủ cả thân hình nhỏ bé, hàn vũ xuốt ruột nhìn qua gương chiếu hậu

Mặt Lãnh phong cách mặt nó một khoảng không xa khiến nó hơi bất ngờ tim đập loạn xạ, mở to mắt nhìn anh, Lãnh phong chỉ lạnh nhạt buông vài lời không mấy liên quan

- đến trường, giữ hình tượng

- (ngơ ngơ) Há! Gì? Tại sao?

- Lão đại..

Lãnh phong trở lại vị trí ban đầu Hàn vũ thờ dài như trút bỏ gánh nặng anh cũng không hiểu sao mình lại bị như vậy, còn nó... Méo hiểu gì

- này anh bạn! anh nói chuyện làm ơn có chủ ngữ vị ngữ đằng hoàng được không? Nói như thế ai mà hiểu được, bộ anh tưởng tôi có lãng lực siêu nhiên đọc thấu suy nghĩ của người khác à?

- (im lặng)

- chẳng lẽ mỗi từ anh nói ra đều được tính bằng giá trị của kim cương hay sao? rốt cuộc ý anh muốn nói là gì đây?

Lãnh phong lạnh lùng nhìn nó, thiên băng cũng trợn mắt nhìn lại

- nhìn gì mà nhìn, không hiểu tôi nói gì sao? có tin tôi móc mắt anh ra không hả?

thiên băng hùng hổ dù sao đây cũng là xe của Hàn vũ việc gì nó phải sợ bị bỏ lại chứ

Lãnh phong nhìn nó ánh mắt càng ngày càng lạnh đi, thiên băng vẫn trợn mắt đầu trợn lại, Hàn vũ nhìn một màn qua gương chiếu hậu nuốt khan trán ướt mồ hôi cười khả khả giã giã

- thôi được rồi hai người bình tĩnh đi

- Cầm miệng/ cầm (hai âm thanh một nóng một lạnh cùng đồng thanh)

- được rồi Thiên băng cũng chỉ là cô không hiểu ý Lãnh phong hay sao? Tôi giải thích là được chứ gì?

Nó hừ lạnh quay ngoắt mặt đi về phía khác không thèm nhìn lãnh phong nữa, Hàn vũ lại thờ dài làm bạn với Lãnh phong bao nhiêu năm anh chẳng lẽ lại không hiểu ý của bạn mình sao?

"Ý của Lãnh phong là lát đến trường cô nhớ giữ hình tượng đừng có ngơ ngác, tỏ vẻ ngu ngu đần đần tốt nhất là nên lạnh lùng một chút giống lãnh phong là ok nhất, nói tóm lại là đừng để người khác phát hiện cô bị mất trí nhớ, đó là những điều Lão Đại cần dặn"

Sau khi tuôn một tràng dài hàn vũ nghĩ lấy hơi rồi tiếp "nói một thể để cô đỡ hỏi nhiều Lão Đại đây chính là ông nội của cô cũng là sư phụ của chúng tôi những vấn đề còn lại tự hiểu, ok chỉ cần nhớ không được làm trái lệnh ông ấy là đủ"

Nó trầm ngâm vị Lão Đại này tuy nó chưa được gặp mặt nhưng cũng nghe ba mẹ kể sơ sơ có điều dám chắc ông ấy không giống như những người ông bình thường để hàn vũ và Lãnh phong gọi một tiếng sư phụ chắc hẳn phải là một đại nhân vật nào đó

Nghĩ đến đây nó bỗng cười thầm "nhất định sau này phải thần mặt gần gũi với "Ông Đạo" nhà mình mới được có như thế mới trả thù hai tên âm binh này"

Nhìn biểu cảm hết đám chiêu suy nghĩ rồi lại cười gian sau đó thì cười hà hà của nó khiến cho Lãnh phong có chút khó hiểu thầm nghĩ "con nhỏ này lại làm sao?"

Hàn vũ thu ánh mắt lại lắc đầu phán một câu xanh rờn "đi vội quên chưa uống thuốc".

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Chiếc xe dừng lại giữa sân trường, hàng ngàn tiếng hò gioo của đám học sinh bu xung quanh làm nó cảm thấy đỉnh tai nhức óc

Thiên băng không mấy ngạc nhiên vì nó đã sớm tưởng tượng ra viễn cảnh này tuy vậy hình như thực tế đang vượt xa trí tưởng tượng của nó khi mà những nữ sinh kia bắt đầu gào thét, bật khóc trong vui sướng bởi đã hơn một tháng nay hai chàng hoàng tử Lãnh Phong và Hàn vũ của họ đều không đến trường học.

Bây giờ xuất hiện lại càng thêm đẹp trai, tiêu soái làm đám nữ sinh điên đảo không thôi. Thiên băng nuốt nước bọt bước xuống xe tay vẫn ôm cặp của Hàn vũ thấy vậy Lãnh phong liền cướp lấy chiếc cặp ném thẳng về phía anh (hàn vũ) rồi lại liếc nhìn nó ý: "đừng có tỏ ra ngu ngốc như thế"

Thiên chẳng thèm để ý, liếc mắt lơ đi nếu kêu nó giữ bí mật chuyện bản thân mình mất trí nhớ thì còn được chứ giờ lại bảo lạnh lùng như tảng băng Lãnh phong thì nó bó tay chấm com chịu chết.

Đảo mắt quanh trường thiên băng cảm thấy ở đây còn đẹp nguy nga tráng lệ hơn cả trong hình ảnh và video tối qua nó xem khảo sát ấy, thấy Lãnh phong hai tay rút túi quần chuẩn bị đi vào lớp thiên băng cũng định bụng theo sau vậy mà còn chưa kịp bước đi đã bị một đám nữ sinh chặn đường

Nó nhìn mặt nữ sinh ai lấy đầu trang điểm quá kịch cỡm, tóc tai kiểu cách, một lũ vội bu lấy Lục Hàn Vũ chắn ngang đường nó đi, thiên băng chỉ nhếch mép cái mác đào hoa gán cho Hàn vũ quả không sai chút nào.

Hết cô này lại đến cô kia thi nhau sà vào lòng anh bộ dạng éo là lẳng lơ uẩn éo không khác gì bị sâu róm đốt, giọng thì ngọt như mật: "người ta nhớ anh quá nha! Tại sao lại biến mất hơn một tháng vậy"

"Đứng rồi đó không có anh bọn em ăn không ngon ngủ không yên anh thực là đáng ghét mà"

"Baby à em yêu anh, nhớ anh đến phát điên đi được, tối đi chơi cùng tụi em nha!...vvvvv"

còn Hàn vũ anh ta chỉ cười thoả mãn bàn tay cũng không yên phận hết đặt lên eo em này lại đặt sang bộ phận khác của em kia đáp "ok"

Nó chép miệng ném cho hàn vũ một ánh mắt tràn đầy khinh bỉ rồi cũng chạy theo Lãnh phong nhưng khi nó vừa nhìn quanh đã không thấy anh đâu cả cuối cùng thiên băng quyết định tự mình vào lớp

Nó lang thang vừa đi vừa nhìn quanh tuy đã biết lớp S1 nằm ở cuối hành lang lầu hai nhưng cái trường rộng như thế làm sao biết được là cuối hành lang này hay ở đầu cuối kia, nó không muốn phí công phí sức rồi lại đi nhầm đầu.

Đang mãi lo đang bỗng thiên băng va phải một cô gái khiến cô ấy ngã nhào xuống đất nó rối rít vội vàng nâng cô ấy lên, cô gái vừa bị nó va phải cũng hốt hoảng loạng choạng nhặt cái kính cận đeo lên mắt khi đã nhìn rõ nó cô ta lại ngã bệt xuống đất lần hai, mếu máo như sắp khóc: "thiên băng mình xin lỗi mình không cố ý, thật sự xin lỗi cậu... Minh... Cậu đừng để bụng mà"

Nó thoáng dờ cúi người đỡ cô bạn ấy dậy đồng thời cũng rối rít xin lỗi "không! là lỗi của tôi, tại tôi đi không để ý đường xin lỗi cậu nha"

Cô gái ấy ngơ ngác nhìn nó rồi lại bật khóc "huhu mình biết mình sai rồi, xin cậu đừng như thế, đừng đuổi học mình mà, mình xin lỗi"

Thiên băng liền hiểu ra mọi chuyện cười gượng "không sao thật mà, đây là lỗi của tôi, xin lỗi là điều đương nhiên thôi"

nó liếc nhìn thấy chân cô bạn ấy bị thương liền đỡ ra ghế băng gần đấy, cô bạn vẫn tiếp tục sốc

Nó xem xét vết thương sau đó ân cần hỏi lại

- tôi thật sự xin lỗi làm chân cậu bị thương rồi, à cậu học lớp nào thế để tôi đưa cậu về lớp

- (sốc tập 2 lấp bắp) mình... Minh... học ở lớp C-1

- ồ ở lầu 4 đúng không? À mà cậu tên gì thế

- (nuốt nước bọt) ừm... Minh tên thanh, nhưng mà thôi để mình tự về lớp cũng được

- áy, không được là lỗi của tôi mà, tôi phải chịu trách nhiệm chứ?

Nói rồi thiên băng cầm lấy chiếc cặp của cô bạn tên thanh đeo lên người rồi lại diu cô ấy lên lớp. Dọc đường đi từ lầu 1 đến lầu 4 hành động này của nó gây ra sóng gió không nhỏ đối với học sinh trong trường, người người kéo nhau ra xem chuyện lạ thế thế giới, xì xào to nhỏ

"Sắp có động đất hả trời, nữ hoàng băng giá, vô tâm lớp S1 đang diu một nữ sinh khối C kia"

"Thật không thể tin nổi tôi phải đi khám mắt mới được, à không phải đi mổ mắt, tôi phải đi thay mắt!!! không thể nào có chuyện ấy xảy ra"

"Mày ơi! Tắt tao một cái cho tao tỉnh, tao đang mơ rõ ràng là đang mơ mà"

"Sắp có sóng thần rồi, à không! Là đại hồng thủy mới phải...vvv"

Từ đầu đến cuối thiên băng đã nghe hết và cũng bỏ ngoài tai hết tất cả mọi thứ bởi nó hiểu mọi người trong trường hiện tại vẫn cho rằng nó là "thiên băng" trước kia, trước khi bị mất trí nhớ

Sau khi diu cô bạn vào lớp ngồi ngay ngắn đứng chỗ nó mới an tâm đưa cặp cho cô bạn thanh "cặp của cậu này, tôi thật sự xin lỗi nha, giờ tôi về lớp trước đây"

Tất cả học sinh bao gồm trong lớp lẫn những người bu ở ngoài đều sốc toàn tập có người còn làm quá ngất ra đấy, lúc này nó mới để ý cô bạn thanh này hồn vía đã lên mây, chán ướt đầm mồ hôi

Thiên băng lắc đầu trầm nghĩ "mình đáng sợ vậy sao? Đầu có rõ ràng là rất đáng yêu mà, thôi kệ vậy, hết trách nhiệm rồi về lớp thôi"

Cuối cùng nó cũng để ý thấy một học sinh có bảng tên bằng vàng chắc chắn là học cùng lớp S nên thiên băng liền đi theo và trở về lớp an toàn

Vừa vào lớp thiên băng đã thấy Lãnh phong ngồi ở bàn cuối lớp, bàn đối diện là Hàn vũ và một lũ yêu tinh (nữ sinh) nó nhớ Hàn vũ từng nhắc chỗ ngồi trước kia của nó là cạnh Lãnh phong nên giờ cứ thế mà triển thôi

Thiên băng bước đến ngồi cạnh Lãnh phong, anh liếc nhìn nó bằng đôi mắt không nhiệt độ nói đủ hai người nghe "vừa đi đâu"

Nó lạnh người hơi run đáp lại

- tôi đưa một bạn nữ về lớp tại tôi làm cậu ta bị thương

- Ngu ngốc_ Lãnh phong lạnh lùng nhìn về hướng khác hờ hững đáp

Thiên băng bực tức hằm hằm "hày đừng có tự cho mình là đúng, tôi làm vậy bản thân tôi chẳng thấy có điều gì sai trái cả, chẳng lẽ chuộc lỗi cũng là hành động ngu ngốc hay sao?"

Đáp lại thiên băng chỉ là sự im lặng có lẽ Lãnh không muốn đôi co thêm với nó nhưng điều này lại khiến thiên băng phát khùng bởi nó cảm giác như mình bị anh coi thường hơn là cảm giác được anh nhường nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Hai tiết học trôi qua trong yên lặng trái với tưởng tượng của nó lớp S1 không ồn ào quậy phá càng không có việc thầy trò mỗi người một việc, học sinh trong lớp ai lấy đều chăm chỉ học tập chú ý nghe giảng, tôn trọng thầy cô chỉ có duy nhất hai thành phần đó là Lãnh phong thì ung dung ngồi làm việc với chiếc laptop của mình và Hàn vũ thì lại háng hái chơi game trong điện thoại

- Định đi đâu thế?_ Giờ ra chơi nó đang định xuống căn tin kiểm đồ ăn nhẹ thì bị Hàn vũ gọi lại

Nhìn một đám thầy ma là lướt quanh người anh mà thiên băng cảm thấy buồn nôn, nó hờ hững đáp:

- xuống căn tin

- ồ! Chúng hợp ghê nha mau lại đây, tiện thể tôi đang đói mua chút gì cho tôi ăn đi

Thiên băng lườm hàn vũ một cái nhưng vẫn ngoan ngoãn lại gần

- muốn ăn gì đưa tiền đây

- (đưa một tấm thẻ cho nó) vẫn như cũ một ly kem matcha...

Nói rồi Hàn vũ nhìn mấy nữ sinh bên cạnh mình "à đúng rồi mấy cưng muốn ăn gì kêu cô ấy mua cho đi"

Anh vừa rút lời mấy nữ sinh kia đã đỏ mặt hỏi họ không phải thường ngày Hàn vũ thường xuyên bị thiên băng coi thường hay sao? là gì? sao lại có chuyện như này xảy ra? Bọn họ gan có to bằng trời cũng chẳng dám nhờ nó mua cho thứ gì đâu

Như hiểu được mọi chuyện Hàn vũ liền liếc đám nữ sinh như ra lệnh, anh như thế chẳng phải là muốn ra oai với mọi người sao? Thế nào mà đám óc đần này không hiểu thế? còn không chịu phối hợp làm theo chứ?

Thiên băng mắt kiên nhẫn hết âm lên "Mấy người muốn ăn gì? Nói lẹ bốn tiểu thư còn đi mua"

Nữ nhân bên cạnh Hàn vũ một phen hốt hoảng họ chưa bao giờ thấy thiên băng lạnh lùng, lại âm ỉ như bây giờ cho dù không muốn họ cũng phải đánh liều một phen bởi lẽ lúc này đã nhận được ánh mắt từ Hoàng tử "các cô cứ thử không làm theo lời tôi sau này đừng hồng sông yên ở cái học viện Royal này"

- h/s nữ1: tôi... Minh... Cho mình một chai nước khoáng là được rồi

- h/s nữ2: làm ơn... mua giúp mình một nước cam

- h/s 3: cho mình một ly... nước ép táo cảm ơn cậu rất nhiều

- h/s 4: à... Minh... Minh cũng vậy cho mình một nước ép táo

Nó không nói thêm gì lập tức ra ngoài vừa ra khỏi cửa lớp đi chưa được bao xa liền bị Lãnh phong kéo lại, Thiên băng tròn mắt lãnh phong vẫn lạnh nhạt nói đủ hai đứa nghe

"cô bị mất trí nhớ hay bị mất não vậy? Người khác nói gì cũng làm theo? Vậy sao không ngoan ngoãn nghe lời tôi"

Mắt nó trợn sáng lên

- oa!! Lãnh phong tự dưng sao anh nói nhiều thế? Rất nhiều từ nha! Xem nào...1....2...!

- Trả lời!!_ anh gần lên như hét

Thiên băng giật bắt mình thu lại bộ dạng vừa rồi xụ mặt xuống

- thì tôi biết làm sao giờ? Anh quên rằng hiện tại tôi là osin cao cấp của Hàn vũ sao?

- nhớ kỹ trong ngôi trường này nếu như cô có thể làm điều gì cho ai đó thì người ấy cũng chỉ có thể là tôi hoặc Hàn vũ

- tại sao?

- Vì những người khác không cùng đẳng cấp

Dứt lời Lãnh phong đoạt chiếc thẻ tín dụng trên tay nó rồi bỏ vào lớp, thiên băng cũng chẳng quan tâm càng rảnh nợ chứ sao? Nó một mình ung dung xuống căn tin vỗ tròn cái bụng đang đói

Trong lớp...! Lãnh phong đứng trước mặt Hàn vũ lạnh giọng "Cút" ngay lập tức đám nữ sinh kia "bò cùa chạy lấy người"

Hàn vũ nhú mày

- có chuyện gì sao?

- (ném thẻ về phía Hàn vũ) sau này đừng để người khác sai khiến thiên băng

- tại sao?

- dù sao thiên băng cũng là cháu gái của Lão Đại hơn nữa đám nữ sinh kia có tư cách sao?

Lúc này Hàn vũ mới chợt nhận ra mình vừa làm cái quái gì vậy? anh trầm ngâm rồi ra khỏi lớp bỏ lại lãnh phong ngồi một mình với chiếc laptop trên bàn

Căn tin...

Thiên băng ngồi ăn một cách ngon lành mọi người xung quanh ai cũng liếc nhìn nó ái ngại chẳng một ai dám nhìn trực diện, nó biết nhưng cũng kệ, ác cảm của họ đối nó trước kia đã quá lớn rồi

Sau khi ăn xong thiên băng đứng dậy ra về ngay lập tức một vài người đang lộn xộn liền dẹp sang hai mé dành đường rộng cho nó đi, thiên băng chỉ lắc đầu ngán ngẩm thảm than "tôi đâu phải là hoàng thượng hay vị hoàng hậu của vương triều hùng mạnh nào đâu chứ? Các người làm vậy là có ý gì đây?"

Rời khỏi căn tin thiên băng quyết định tham quan học viện Roya nhằm thông thuộc "đường đi nói về" ở đây một chút, dù sao nó cũng không thích cái không khí nghiêm túc trong lớp học, vào muộn chắc không thành vấn đề.

Đang đi bỗng thiên băng nghe thấy những tiếng động lạ ở một góc khuất, tò mò nên quyết định đi xem thử

Trong một không gian nhỏ hai bên đều là tường bao quanh nó nhìn thấy một đám nữ sinh đầu tóc xanh đỏ gầy lai tím vàng đang bu quanh một nữ sinh khác, những người này ai cũng ra sức đánh cô bạn tội nghiệp kia, người thì túm tóc, bạt tai, người thì dấm rồi lại đá

Cô bạn bị đánh nằm sõng soài dưới đất thu mình lại vo tròn người vì đau đớn, khắp khuôn mặt và đùi gối toàn vết thương rỉ máu không ngừng

Thiên băng nhìn một màn không khỏi bất ngờ, tại sao lại có bạo lực học đường ở một học viện nổi tiếng như thế chứ, máu anh hùng sôi sùng sục thiên băng hùng hổ sẵn tay áo định xông vào cứu mỹ nhân thì đột nhiên không biết Lãnh phong từ đâu chui ra chắn ngang trước mặt nó

Vì quá đột ngột thiên băng không kịp dừng lại mà trực tiếp dấm sầm vào lồng ngực của anh, lãnh phong cũng theo phản xạ mà dang tay ra đỡ nó

bốn mắt nhìn nhau khoảnh khắc ấy như ngừng trôi trong lòng mỗi người đều có thứ gì đó đang len lỏi trong tim đặc biệt tim của một cô gái đã lỡ 1 nhịp, thiên băng bùng tình vội đẩy lãnh phong ra xa rồi lại xoa đầu

- anh làm gì ở đây, mà lại chắn đường tôi thế?

- câu này phải hỏi lại cô mới đúng

Lúc này nó mới sực nhớ ra nhiệm vụ quan trọng toan chạy vào cứu giúp bạn nữ kia liền bị lãnh phong lôi ngược trở lại, nó bắt mắt vùng vằng

- anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra

- định đi đâu

- cứu người

- (liếc nhìn phía góc khuất đang phát ra tiếng ồn) trước đây cô không hề quan tâm đến những thứ này

- (nó bực mình) tôi nhắc lại một lần nữa: trước đây là trước đây còn hiện tại là hiện tại! Sao anh cứ nhắc lại về quá khứ thế?

- được! không nhắc quá khứ, vậy chuyện này liên quan gì đến cô

- hỏi lạ, chẳng lẽ anh muốn tôi tro mắt nhìn một người bị một đám i đông hiệp yếu bất nạt đánh đập hay sao?

- thì sao?

- thì sao? Trần lãnh phong tôi không có lạnh lùng vô cảm như anh tôi không thể tro mắt nhìn người khác bị ức hiếp trước mặt mình được

- vậy cô nghĩ mình có đủ khả năng lo chuyện bao đồng trong cái trường này sao?

Dứt lời Lãnh phong liền tóm chặt lấy tay nó không cho thiên băng kịp phản kháng đã lôi đi

Trên đường đi Lãnh phong dừng lại một đoạn cho nó xem cảnh một nam sinh một sách đeo kính cận đang chấp tay cầu xin một đám học sinh khác xin họ đừng xé sách vở của cậu ta, đám học sinh cả nam lẫn nữ kia chỉ thi nhau cười rồi dùng những quyển sách dày cộm đập lên đầu nam sinh một sách, Lãnh phong lại lôi nó đi không cho thiên băng ớ ờ thêm gì

Điểm dừng tiếp theo trước mắt nó là một nữ sinh bị những người bạn của mình dùng son phấn đồ trang điểm tô vẽ vẽ nên mặt không khác gì con quỷ, trên tóc của nữ sinh đáng thương ấy còn có cả hoa lá, rác, vỏ bánh kẹo dính đầy trên đầu, không những thế những người bạn này còn bắt nữ sinh kia phải cười tươi chụp ảnh cùng họ, mua vui cho họ

Còn rất nhiều rất nhiều sự việc khác tất cả đều như nhau ý đồng hiệp yếu, ý mình giàu có quyền lực hơn người khác rồi lại bất nạt kẻ có gia thế kém hơn mình tất cả đều khiến máu của nó sôi lên tận não

Cuối cùng Lãnh phong dừng lại ở một nơi vắng, hoàn toàn tách biệt ở đây nó nhìn thấy một đám nam sinh bặm trợn như du côn đang ra sức đánh đập một bạn nam khác, đây mới là cảnh tượng hãi hùng nhất trong tất cả những gì nó vừa thấy, học sinh nam bị đánh kia máu me đầy người hơi thở yếu ớt như sắp chết vậy mà đám học sinh du côn kia vẫn tiếp tục đánh, sút vào đầu, vào bụng cậu ta

Thiên băng chỉ e nếu không dừng lại chắc hẳn sẽ có án mạng, nó vội chạy lại trận hỗn chiến kia lập tức bị lãnh phong cầm tay gạt ngược lại, thiên băng mắt bình tĩnh hung hãn hất tay anh ra nhìn bộ dạng lãnh cảm của anh mà nó không thể tin vào mắt mình

- Anh còn muốn can tôi, trần Lãnh phong anh thật tàn nhẫn mỗi ngày đều nhìn thấy những cảnh tượng đau lòng như thế này vậy mà lại mảy may như không có gì, con người anh thật khiến người khác ghê tởm

Lãnh phong trầm lặng đôi mắt lạnh hơn bao giờ hết

- Nguyễn Hoàng Thiên Băng cô nhìn cho rõ, con người tôi hiện tại cũng là con người cô trước kia, đừng cố làm những chuyện ngu xuẩn nữa liệu cô có đủ khả năng để lúc nào cũng ra tay cứu giúp những người này khi họ cần không? Tự chút phiền phức

- tôi tự biết mình không có khả năng, nhưng tôi cũng không giống như anh, trơ mắt lơ đi nhìn những chuyện xảy ra trước mắt mình như thế

- cá lớn nuốt cá bé là chuyện dĩ nhiên

- vậy chẳng phải chỉ cần con người đến cứu là được rồi hay sao?

Nói rồi nó lập tức chạy lại chỗ hỗn chiến, mặt hầm hầm tận dụng uy lực trước kia của mình hét lớn "Dừng Lại"

Đám nam sinh kia lập tức dừng tay xem con nhò nào to gan đến vậy, khi vừa thấy thiên băng mặt ai lấy đầu chuyển sắc cả cái trường này ai mà lại không biết nó là bạn thân của lãnh phong và hàn vũ, hơn nữa phía sau lưng còn có một bang phái xã hội đen hùng mạnh

Nhận ra được lợi thế của mình thiên băng không dãi dòng thêm lập tức ra lệnh: "Cút!!"

Đám nam sinh nhìn nhau tuy không muốn cũng phải cúp đuôi rồi đi nó vội chạy đến đỡ anh bạn bị thương kia "hãy bạn gì ơ? Bạn ổn chứ"

Nam sinh bị đánh kia mở mắt cực nhọc nhìn nó khi vừa nhìn thấy bảng tên bằng vàng cậu ta lập tức dùng hết sức lực còn lại xô nó ra xa thở hổn hển:

"không cần phải ở đây mèo khóc chuột, lớp S và khối A các người không phải thích nhất là bắt nạt khối B, C chúng tôi sao"

Nó chợt nhận ra những kẻ bắt nạt vừa rồi quả nhiên là học sinh khối A tuy rằng ba khối A, B, C đều là bảng tên bằng bạc nhưng không khó để có thể nhận ra bảng tên của khối A còn được mạ một lớp bạch kim có lẽ đó cũng là một cách để phân biệt

Nam sinh vừa rồi cố gắng vịn vào tường rồi đi lập tức ngã xuống đất ngất xỉu, thiên băng hoảng hốt "hãy bạn gì ơ! Bạn làm sao thế? Mau tỉnh lại đi!"

Thiên băng đảo mắt nhìn quanh tìm Lãnh phong định nhờ anh giúp cùng mình đưa bạn này vào phòng y tế nhưng lại chẳng thấy bóng dáng anh đâu cả, cũng phải thôi, nó vẫn là không thể trông đợi điều này từ lãnh phong được

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Sau khi vật vã đưa nam sinh xấu số kia vào phòng y tế thiên băng trở lại lớp học, hiện tại mọi người đã về hết Hàn vũ thì cũng không thấy tăm hơi đâu chỉ còn lại Lãnh phong vẫn kiên trì ngồi chờ nó cùng về,

bỗng dưng thiên băng cảm thấy có lỗi vì những lời đã nói với Lãnh phong, thật ra nó cũng không thể trách anh bởi ngay từ đầu đã nhận định lãnh phong là một người lạnh lùng lãnh khốc, không quan tâm đến ai vậy cũng không thể kì vọng và yêu cầu quá nhiều từ anh được, càng không thể bắt anh làm những chuyện mà vốn dĩ từ trước đến nay anh chưa từng làm.

hơn nữa những lời lãnh phong nói câu nào cũng đều rất đúng và cũng đều muốn tốt cho nó, vậy mà nó cũng thật tội tệ lại nói thẳng thừng "tôi ghê tởm con người anh" ayza!! Thật không đáng mặt làm bạn bè mà

.....

Xuất quãng đường trở về nó luôn tìm cơ hội xin lỗi Lãnh phong nhưng mỗi lần định mở miệng thì lại bị bộ mặt lạnh băng của anh làm mất hết can đảm, cứ như thế tình trạng gượng gạo này kéo dài đến hết chặng đường về nhà

Chiếc xe dừng lại trước cổng biệt thự Nguyễn Thị nó chần chừ bước xuống, loay quanh bên ngoài xe cuối cùng thiên băng cũng lấy hết can đảm cúi xuống gõ cửa kính khoang trước

Cốp...cốp...!

Cửa kính trượt xuống để lộ ra bộ mặt băng son ngàn năm, đôi mắt anh vẫn thùy chung nhìn về phía trước giọng lạnh nhạt

- chuyện gì?

- (nó lắp bắp) thực ra thì... Tôi... Tôi...

- cô có 1 phút

Nó nóng ngóng nhắm tịt mắt cúi đầu ăn năn "chuyện hồi sáng, tôi rút lại những lời khó nghe về anh, thực sự xin lỗi"

Nói rồi thiên băng vội vàng quay đầu bỏ chạy vì không nhìn đường nên thành công đập đầu vào cửa cổng đau điếng

Nó ôm đầu rên rĩ thẳm rửa cánh cửa chết tiệt, quay đầu nhìn lại vẫn thấy Lãnh phong đang nhìn mình liền hận không thể tìm cái lỗ nào để mà chui xuống, xấu hổ quá mà!

thiên băng luống cuống mở cửa rồi chạy nhanh vào trong, Lãnh phong anh vẫn ngồi lặng thình trong xe hướng ánh mắt sâu thẳm nhìn bóng dáng nhỏ bé khuất sau cách cửa cổng trắng tinh

Trước đây thiên băng chưa bao giờ nói lời "xin lỗi" với bất cứ ai càng không bao giờ có hành động, biểu cảm lạ như hiện tại, nó bây giờ thật khác tuy vậy lại đem đến cho anh cảm giác dễ chịu quen thuộc giống như thiên băng của năm đó khi nó 6 tuổi

Thiên băng sáu tuổi là mối tình đầu khờ dại của anh nhưng sau đó tất cả đã kết thúc khi cô phũ phàng nói chẳng quen biết sau 2 năm gặp lại

Gì đây trong tim Lãnh cũng đã có người khác, anh tự nhủ với bản thân nhất định không được quên đi người con gái mà anh từng yêu thương nhất và tuyệt đối cũng không để trái tim mình thổn thức dao động trước thiên băng...!

tâm hồn bay bổng, thiên băng ngây ngốc như một đứa trẻ nằm dài trên giường hay tay đặt trước ngực trên trái tim nhỏ bé đang không ngừng loạn nhịp

Nó không hiểu vì sao mỗi lần nhìn thấy Lãnh phong đều rất muốn nói chuyện với anh, rất muốn hỏi thêm nhiều điều về anh khi giận dữ cũng chẳng thể giận lâu, mỗi lần như thế trái tim nhỏ bé này đều không ngừng hân hoan rộn ràng, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt con người ấy đã đem lại cho nó một cảm giác đặc biệt... Rất đặc biệt là cái cảm giác giống như trái tim vừa lên lời một luồng ánh sáng mới lạ, lại vừa mất đi một thứ gì đó rất quan trọng

Nó trầm ngâm tiến lại bàn trang điểm soi mình trước gương rồi lại khẽ đưa tay chạm lên mặt, khuôn mặt này quả thực rất xinh đẹp, mỹ miều khó ai sánh bằng, với cuộc sống và gia đình hiện tại thiên băng cảm giác như mình là một người may mắn nhất trên thế gian nhưng sâu thẳm trong tim rõ ràng vẫn có một cảm giác kì lạ khó tả, rõ ràng còn có một nỗi đau bí ẩn mà nó không thể tìm ra

Thiên băng tự hỏi: Lãnh phong là một con người trong nóng, ngoài lạnh âm trầm, thâm sâu khó đoán, nhưng Hàn vũ... anh lại là người trong lạnh ngoài nóng lúc nào cũng tỏ ra ngốc nghếch cái gì cũng không biết nhưng thật ra lại biết hết tất cả, luôn tìm mọi cách che dấu bản chất thật của mình,

vậy còn nó thì sao? nó là loại người như thế nào? điều này thiên băng vẫn không thể tìm được câu trả lời chính xác cho bản thân bởi trong lòng còn quá nhiều khúc mắc không thể giải đáp

Thời gian cũng đã quá trưa vì thế nó không còn muốn ăn nên quyết định lên giường ngủ nướng, bên ngoài kia một cơn mưa rào bất chợt ập đến khiến bao người chẳng kịp trở tay ướt sũng người trên khắp các đoạn đường

Thiên nhiên luôn là thế rất thất thường, giây trước đúng là trời còn nắng đẹp đấy vậy mà chưa đầy mấy phút sau đã đổ mưa ầm ầm như trút, đòi người cũng giống vậy không ai biết trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Mỗi chúng ta đều là nhân vật chính trong cuộc đời của mình, nhưng lại không biết bản thân sẽ phải là vai phụ trong cuộc đời của ai đó.

Thiên băng tỉnh lại sau một giấc ngủ dài nhưng nó vẫn tham lam quận mình trong chăn, thú thực ngoài trời mưa tầm tã mà được nằm trong chăn thì tuyệt không còn gì bằng, đang tận hưởng cảm giác áp áp bỗng điện vang lên một khúc nhạc nổi tiếng, nó bất máy nghe giọng nói ề oái

- Hàn vũ anh gọi tôi có chuyện gì?

- không có việc không gọi được sao? _đầu dây bên kia vọng lại là thứ âm giọng cọt nhà

- đương nhiên không? Nếu không có gì tôi cúp máy đây

- khoan! Cô lập tức đến nhà tôi ngay

- Why? Anh có bị điên không thể? trời đang mưa to lắm đó nha

- không nói nhiều, đây là mệnh lệnh, cô có 15 phút

Thiên băng hung hãn tắt máy ném mạnh chiếc điện thoại xuống giường hướng mắt về phía cửa sổ nhìn bầu trời xám xịt không ngớt mưa nó lại cảm thấy nản lòng, tuy vậy vẫn quyết định chuyển bị xe rời nhà, cũng lâu rồi nó chưa đến ghé thăm bà nội anh như lời mình đã hứa

.....

Biệt thự Lục gia

Thiên băng hằm hằm nhìn người con trai đang nhàn nhã ngồi uống cafe nóng mà lòng trào dâng cảm giác khó chịu, Hàn vũ chỉ mỉm cười khẽ đặt tách cafe xuống

- đến rồi sao? Cô trễ 3 phút đồng hồ

- tôi không phải siêu nhân, nói! gọi tôi đến làm gì?

- ừm... Trời mưa to thế này gọi cô đến đương nhiên không phải chơi rồi

- lắm lời có gì nói luôn và ngay đi

- ok, cô mau đi chuyển bị bữa tối cho tôi đi, tôi đói rồi! cả ngày chưa được bỏ bụng cái gì

- bộ nhà anh thiếu người làm sao?

- Nội tôi đi du lịch ở canada rồi còn kéo theo tất cả người làm đi nữa hại tôi mấy ngày nay phải ra ngoài ăn

- ồ! vậy sao hôm nay anh không ra ngoài ăn đi, gọi tôi đến để hành hạ hay sao?

- trời mưa tôi không tiện ra ngoài nếu không cô tưởng tôi có đủ can đảm ăn những món cô nấu sao? Nếu không phải sắp chết đói còn lâu mới gọi đến cô

Thiên băng lườm anh một cái rồi đi thẳng vào bếp, Hàn vũ lại gọi với theo

- nè đang nói chuyện mà đi đâu vậy?

- đi lẩu ăn chứ vào nhà bếp không lẩu ăn thì đi tắm chác? Hoi ngu!

- ơ... Cái con nhỏ xấu tính này!

Hàn vũ chạy vào bếp theo nó, anh ngồi trên bàn ăn chăm chú dõi theo từng động tác của thiên băng rồi bắt đầu chán nản chống hai tay lên cằm

- nè sao cô mãi chưa dứt tay vậy?

Thiên băng ghe vậy đang thái rau liền ném con rau xuống thớt quay lại trống hông

- tôi lẩu cho anh ăn mà anh còn tính trừ ẻo tôi hay sao hả?

- không phải nhưng mà trong phim mấy tình huống như vậy không phải nữ chính thường sẽ bị dứt tay hay sao?

- bộ anh bị điên sao? Phim ảnh gì ở đây? Tôi sẽ thật cẩn thận để không tự làm mình bị thương nên anh dẹp cái suy nghĩ vớ vẩn đó đi ok

- nhưng mà...

- cắt!_ nó trợn mắt cầm dao lên đe dọa_ "anh có tin là tôi cho anh mất một bàn tay hay không hả? Cút ra ngoài nếu còn muốn toàn mạng ăn cơm, nhanh!"

- được rồi ra thì ra làm gì dữ vậy

30 phút sau, thiên băng bày biện tất cả những món mình vừa lẩu lên bàn, Hàn vũ ghe mùi thức ăn liền chạy vào như tên lửa mới đầu khuôn mặt còn tỏ vẻ hào hứng nhưng đến khi ngồi vào bàn ăn lại ngay lập tức nhăn nhó

- nè! Cô định chơi tôi sao?

- chơi gì?

- còn giả bộ ngây thơ, cô rõ ràng biết tôi ghét nhất là rau vậy mà nhìn xem đây là cái gì? Sao toàn rau với súp không thể?

- cái đó không thể trách tôi từ lạnh nhà anh đâu còn gì ngoài mấy thứ này, mà sao anh kén chọn quá vậy không phải anh đói sắp chết sao?

- toàn rau làm sao tôi nuốt nổi

- nhìn kỹ đi không phải còn có một đĩa thịt bò xào sao, ăn đỡ đi

Hàn vũ hùng hăng nhưng vì đang đói nên cũng không thể kén cá chọn canh được, thôi thì một đĩa thịt bò cũng được "méo mó có hơn không" mà

Anh sẫm soi toàn bộ đồ ăn trên bàn vuốt cằm giống gia cát lượng tiền sinh

- chà chà nhìn cô lẩu ăn trông cũng ngon quá ha! Cái này không thể gọi là tiến bộ được mà phải gọi là một đẳng cấp mới nha!

- sao?

- nói ghe nè trước đây cô mà lẩu ăn đến chó còn không thèm ngửi qua huống hồ gì là con người có thể ăn được... Ừm!

Nó nhanh nhẹn nhét miếng thịt vào mồm Hàn vũ chặn họng đồng thời tròng mắt

- ngậm miệng lại và ăn đi nếu thích lái nhai như vậy thì đừng trách tôi ăn hết thịt của anh nhá

- On No! Từ xưa đến giờ tôi ghét nhất là bị người ta rảnh ăn, cô sao? Không có cửa đâu

- hazi!! Được rồi vậy anh mau ăn đi, ăn đến mắc nghẹn tắc thở chết cũng được nữa

- Nè! Nói vậy mà cũng ghe được sao? Cái con nhỏ đáng ghét này!

Nó lắc đầu buông đôi đũa xuống đứng dậy mở tủ lạnh lấy một quả táo rồi thần nhiên gặm một miếng tiếp đó ra phòng khách bật ti vì coi tự nhiên như nhà mình, Hàn vũ cũng không mấy bận tâm liếc nhìn về phía nó rồi lại hì hục ăn tiếp

Sau khi lấp đầy cái bụng tuy không được sáng khoái lắm nhưng cũng đỡ hơn là bị chết đói thì Hàn vũ lại hùng hổ ngang nhiên ra phòng khách tính kêu nó đi dọn dẹp rửa bát vừa hay lại thấy thiên băng ngủ ngon lành dưới đất, tay vẫn ôm chiếc điều khiển ti vì (có thể mọi người không biết thiên băng là thánh ngủ đó nha! Nó có thể ngủ mọi lúc mọi nơi, bất chấp hoàn cảnh địa lý)

Ban đầu anh còn tưởng nó nằm xem ti vì đến khi tiến lại gần mới hay đã ngủ say, Hàn vũ nhẹ nhàng bế nó đặt lên chiếc sofa to đùng giữa phòng khách rồi lại đi kiểm chân đắp cho thiên băng

Sau khi hoàn tất Hàn vũ nhìn nó lằm bằm đưa tay ra dọa dẫm "äysi cái đồ xấu tính này còn bắt tôi phải phục vụ cô nữa sao?"

Nhưng anh chợt nhận ra lúc này thiên băng ngủ trông thật bình yên, không lạnh lùng đáng ghét, không toan tính bốc đồng và cũng không hung dữ hằn học, khuôn mặt hiện tại đẹp tựa một vị thiên thần bị lãng quên tại sao từ trước đến nay anh chưa nhận ra thiên băng lại đẹp đến thế? Trước đây nhìn vào điểm gì trên người thiên băng cũng đều không thuận mắt, chỉ cần là việc có liên quan đến hai từ "thiên băng" anh đều cho là không phải chuyện gì tốt lành, có lẽ thành kiến anh rành cho nó đã quá lớn

Hàn vũ ngồi bên cạnh ngắm nó ngủ ngoan ngoan như một chú mèo con, tìm anh khi ấy lệch đi một nhịp! đôi đồng tử mang màu hổ phách khẽ lấp lánh lạ thường... Khoảnh khắc ấy khiến thời gian dường như ngừng trôi cũng chính khoảnh khắc này đã có rất nhiều chuyện thay đổi, thay đổi đến nỗi chẳng một ai có thể ngờ đến.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 53

Thiên băng ngủ không biết trời cao đất dày là gì, thoáng cái đã đến 9h tối nó lơ mơ tỉnh dậy, nhìn quanh nhà không có lấy một bóng người thiên băng ngơ ngác gọi Hàn vũ nhưng đáp lại chỉ là sự tĩnh lặng bất giác cả người lạnh xương sống nó nuốt nước bọt chạy lên lầu 2 xem Hàn vũ có trong phòng hay không? Vì cố làm sao vừa ngủ một giấc khi tỉnh lại chỉ còn một mình mà một người thì biến mất có khi nào bị ma bắt hay không?

Thiên băng sợ hãi, không khí lúc này thật khiến người ta rợn tóc gáy, ngoài trời vừa tạnh mưa mùi đất không hề dễ chịu tí nào, ánh đèn trong biệt thự thì lại là màu vàng trầm, nó thăm rùa "bộ nhà anh sợ tốn điện hay sao mà sai cái đèn tối um như vậy? Đáng hận mà!"

Cốc...cốc... Cốc!!! Nó gõ cửa phòng Hàn vũ gọi í ới: "Hàn vũ anh có trong phòng không vậy?"

"Hàn vũ à! Nè có trong đó không?"

Đáp lại là sự yên tĩnh, hình như đây là phòng cách âm sợ anh không nghe thấy tiếng gọi nó liền vịn lăm đấm cửa đi vào

Cạch!!!!... Áaaaaaahhh! Rầm!!!!

Thiên băng vừa mở cửa ra đập vào mắt nó là cảnh tượng Hàn vũ bước ra từ phòng tắm trên người chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn bên dưới, để lộ ra thân hình mất máu cơ bất cuốn cuộn, anh và nó bốn mắt nhìn nhau rồi đồng loạt hét lên, thiên băng luống cuống đóng sầm cửa lại rồi rầm giải thích

"xin lỗi tôi không có ý đâu, thật ra tôi chưa nhìn thấy gì cả, tôi nói thật đó hãy tin tôi... Tôi...!"

Cạch!!! Cánh cửa bật mở vì không để ý mà thiên băng bị cánh cửa xô ngã xuống đất, nó ngượng ngùng nhìn thân ảnh nam nhân (đã mặc quần áo) trước mặt cười cười, Hàn vũ đưa ánh mắt từ đầu ngón tay trên người nó mỗi nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ

- cô là có ý đúng không? Vào phòng người khác mà không gõ cửa rõ ràng là có ý

- làm... Làm gì có chứ? Đừng có ngậm máu phun người tôi...tôi kêu nãy giờ tại anh không nghe thấy... nên tôi mới vào chứ bộ

- ồ thật vậy sao?

- ừm, tôi thì chưa nhìn thấy gì cả! Thật đấy

- nói dối rõ ràng đã nhìn thấy còn gì?

- rõ ràng chẳng có gì rõ ràng cả, tôi căn bản chưa nhìn thấy gì

Nó thẹn quá hoá giận vùng vằng đứng lên bỏ đi liền bị Hàn vũ kéo lại

- tính bỏ trốn sao? Nhìn trộm thân hình người khác còn chối

Nó hất tay anh ra hết lớn

- Đã bảo không nhìn thấy gì mà, sao anh thích lái nhái quá vậy? anh muốn gì?

- ừm đương nhiên cô phải chịu trách nhiệm với tôi rồi

Câu nói vừa thốt ra còn chưa rút âm, lòng thiên băng liền run sợ không thôi nhưng vẫn mạnh miệng đáp trả

- chịu trách nhiệm cái gì? Được thôi, cùng lắm tôi cho anh thấy lại phần trên của tôi là được chứ gì?

Hàn vũ méo xệch mặt

- cô dám sao?

Nó cười gian hất hàm

- tôi đương nhiên dám, chỉ sợ anh không có gan nhìn thôi

- cô có phải con gái không thể? Không có đứa con gái nào như cô, Tuy tiện

- tôi có phải con gái hay không anh kiểm tra là biết ngay thôi mà

Thiên băng tiến lại gần Hàn vũ thách thức, anh nuốt một ngụm khí lùi lại phía sau, nó bật cười

- muốn đấu với bốn cô nương sao? Hum! Còn khuya với loại người không biết xấu hổ như anh buộc lòng tôi phải mặt dày đáp trả thôi

- cô... Cô

- cô... Cô cái gì? Chuyện này chấm dứt ở đây nếu anh còn dám nhắc lại biết tay tôi nghe chưa?

- tôi sợ quá cơ!!! Cứ nhắc lại đấy làm sao?

- anh dám!!

- cái đó còn tùy hứng!!

Hàn vũ nói rồi bỏ đi, cả người thiên băng bùng cháy lửa hận "cái tên đáng ghét tôi hận không thể đập anh một trận như từ á"

Nó hùng hổ theo sau hàn vũ lăm bằm đúng lúc anh chợt dừng lại hại nó đập đầu vào tấm lưng cứng như đá của anh, thiên băng xoa đầu hậm hực "đúng là xúi quẩy mà" tiếp đó liền trừng mắt giận dữ lớn giọng

- muộn rồi đưa tôi về mau

- tại sao lại là tôi?

- không anh thì ai? Chú tài xế tầm này ngủ mướt rồi anh đương nhiên phải đưa tôi về

- tôi bận rồi, giờ còn phải đến Bar nữa

Nó ngáy thơ hời lại

- ủa bar là cái gì vậy? Quán ăn sao?

- woa!! Không biết bar là gì? Bất ngờ nha, à tôi quên mất cô bị mất trí nhớ mà

Nó gật đầu lia lịa

- phải đấy nhưng mà ở đó bán nhiều đồ ngon lắm sao?

- ừm...! Hay tôi cho cô đi cùng để tìm hiểu thêm được không

- Được... Được! chúng ta mau đi thôi

.....

- anh có chắc đây là quán bán đồ ăn không vậy?

Thiên băng đứng sát lại gần Hàn vũ đưa mắt dò xét những cô gái ăn mặc thiếu vải và những chàng trai phóng khoáng phiêu theo điệu nhạc cùng nhau lắc lư cùng thứ ánh sáng tối tăm mờ nhạt bên trong quán bar, Hàn vũ nhìn nó cười thâm trong bụng

- không phải quán ăn nhưng cũng rất nhiều đồ uống cho cô lựa chọn

Nói rồi anh kéo nó vào một phòng Vip bên trong còn có một chàng trai khác ánh mắt sắc lạnh đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang thượng hạng cực mạnh, đó không ai khác chính là Lãnh phong, thiên băng háo hức

- Lãnh phong anh cũng ở đây nữa sao? Xem ra hai người thường xuyên đến đây phải không?

Lãnh phong vẫn bộ mặt lạnh lùng nhìn nó rồi lại chuyển hướng đến Hàn vũ

- đưa đến làm gì?

- tại thiên băng không nhớ Bar là gì nên đưa đến đây cho nhớ mùi vị ấy mà

- lắm chuyện

Hàn vũ cũng không thêm quan tâm đến Lãnh phong nữa trực tiếp quay sang nó

- tôi gọi cho cô một món đồ uống đảm bảo cô sẽ thích

Ngay lập tức một cô phục vụ bước vào

- xin hỏi quý khách dùng gì ạ

- như cũ một chai Whisky Macallan 1926 và thêm một ly cocktail

Nữ phục vụ gật đầu mỉm cười chuyên nghiệp rồi đi ra, loại rượu Hàn vũ gọi và loại rượu mà Lãnh phong đang uống đều là hai loại rượu có giá trên trời và cũng chỉ dành riêng cho hai quý tử giàu sang này thôi

10 phút sau nó chăm chú ngắm thứ dung dịch màu xanh nhạt sóng sánh trong một ly thủy tinh trong vắt mà lòng đầy thích thú, nhấp thử một ngụm mùi vị trái cây cùng bậc mà lan toả khắp miệng hơn nữa còn có cảm giác tê tê rất thú vị, cocktail là một loại thức uống có hương vị trái cây pha trộn cùng những loại rượu nổi tiếng vì thế tuy không phải là rượu nhưng nếu uống nhiều cũng sẽ gây ra say

Nó uống thấy ngon ngon nên liền một lúc uống hết mười mấy ly đến lúc này người cũng nâng nằng nên không để ý đến Hàn vũ và Lãnh phong đã rời khỏi phòng từ lúc nào

Một mình trong phòng ngồi uống hết ly này đến ly khác lúc hơi say không biết gì nó còn vớ cả trái rượu của Hàn vũ và Lãnh phong bên cạnh tu bằng sạch, như thế còn chưa đủ thứ men say này thật khiến con người ta chìm đắm khoan khoái, thiên băng gọi thêm một chai rượu nữa ngồi "nhâm nhi"

Đến khi Lãnh phong và Hàn vũ quay lại đập vào mắt họ là đồ đạc lộn xộn bay tứ tung, hai trái rượu quý lấm lấm lóc trên sàn nhà, một "nữ nhi" xinh đẹp vẫn đang ngửa cổ tu rượu, Hàn vũ tròn mắt

- what!! Nè cái đồ điên cô làm cái trò gì vậy hả?

Nó ngừng tu rượu nhìn hàn vũ bằng ánh mắt lơ đãng

- Sao? Nè... Nè cái gì? Tôi có tên có họ đàng mà sao anh cứ gọi tôi "Nè" hoài vậy?

- cái con nhỏ này còn trả treo nữa sao?

Anh tiến lại gần cốc một phát vào đầu nó đồng thời nhéo má một cái, lúc này thiên băng dường như phát điên bao nhiêu ức chế mấy ngày qua đều bùng nổ nó thẳng tay đập một phát vào mặt phải hàn vũ rồi vớ cái gối trên ghế sofa đập tới tấp

"anh dám đánh tôi sao? Nói cho anh biết Lục Hàn Vũ tôi nhìn anh hết rồi hôm nay tôi nhất định phải cho anh một trận toi bời, Cái Đồ Đáng Ghét!!! Dám Ăn Hiếp Tôi Hà"

Nó ném cái gối sang một bên tháo chiếc giày cao 5 phân ra định phang Hàn vũ thì lập tức bị người "bàng quan" Lành phong lôi lại, Thiên băng tiện chân đá một phát vào bụng Hàn vũ, hét toáng lên vùng vẫy

"thả tôi ra, tôi phải đánh chết hần, thả ra" nó hích một phát vào bụng lành phong đập một phát vào chân anh rồi tiếp tục lao tới đánh vào mặt Hàn vũ,

Hàn vũ nhanh nhẹn đẩy nó ra chỉ tay vào mặt thiên băng quát tháo "cô dám đánh tôi sao? Đừng tưởng con gái là tôi tha đó nha"

Mắt nó lò dò lập tức goạm vào ngón tay trỏ của hàn vũ khiến anh đau điếng la ồm tồm

"thả ra Aaaaaaa lành phong cứu tôi, cô là chó hay sao mà tùy tiện cắn người vậy hả?"

Nó lập tức nhả tay hàn vũ ra sửa "gâu gâu" không khác gì một con cún hung dữ, hàn vũ bó tay chạy xa khỏi thiên băng

- lành phong mau giúp tôi nhốt con chó này lại, nó lên con đại rồi kia

- (lạnh lùng) còn không phải cậu đem đến

Lành phong khổng chế kéo nó ra khỏi bar rồi ném vào phía ghế sau trên xe tiếp đó anh ngồi vào vị trí vô lăng, Hàn vũ nhanh nhẹn ngồi vào ghế lại phụ thấy vậy Lành phong khề nhưống mày

- ngồi phía sau trông thiên băng đi

- còn lâu, tôi còn chưa muốn chết đâu nhìn tôi thể này chưa đủ thâm hại sao?

Lành phong nhìn người bạn thân của mình một mắt thâm đen, má trái bầm tím, tay ôm bụng đau đón ngón trỏ cháy máu mà không thể nói gì hơn đành phải chuyển tâm lái xe

Nó lăm thoài loài ở phía sau ngoi dậy nhòai người ra cửa xe hóng gió "hơ hơ gió mát thật đấy, máy bay sao bay chậm quá vậy? phải ra ngoài đó bay nhanh hơn mới được"

Lập tức thiên băng chui đầu ra khỏi cửa kính xe muốn thoát ra ngoài Lành phong nhìn một màn vội vàng kêu Hàn vũ kéo nó xuống nhân tiện đóng cửa kính lại

Nó bị một lực hất mạnh khi ngồi dậy hua hua tay chạm vào cửa kính mếu máo "ơ... Ơ gió đâu rồi? Mày ăn mất gió của tao sao"

Thiên băng vừa đập cửa kính vừa kêu la

Nó ngo ngo vớ được cây gậy đánh bóng chày dưới chân (vì anh vũ nhà ta rất thích chơi bóng chày ạ)

"Còn không chịu nhả ra, hừ không chịu nhả nè... Choang!!!"

Ầm thanh cửa kính vỡ vụn cả hai chàng trai bàng hoàng nhìn sinh vật lạ là nó vừa ngang nhiên đập vỡ kính rồi cầm giày cao gót ném "bụp" một phát ra ngoài

Thiên băng bật cười "chết nha con dám phá hủy chuyến bay của bà hả?... Ơ mà sao mày lại nuốt giày của tao rồi? Đồ khốn khiếp"

Nó toan chui đầu ra lần hai tìm gậy liền bị Lành phong tóm lại rồi cho một "chường" vào sau gáy ghắt lìm

Đôi mắt lành phong giao động có phần bức tức anh lôi lỏng cúc áo: "biết cô quậy vậy tôi đánh cô ngắt từ đầu rồi, đừng là ồn ào, phiền phức"

Còn Hàn vũ anh ôm ngực khóc dòng, gào thét trong lòng "Ôi trời ơi! chiếc xe Maybach yêu dấu của tôi nay còn đâu huhu!!! Nguyễn Hoàng Thiên Băng tôi hận không thể giết cô!!! Nhan sắc của tôi!! tài sản của tôi huhuhu!!! Trả lại đây"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Hơn 10h sáng thiên băng thức dậy ôm đầu lắc lắc "sao đầu mình đau thế nhỉ, ayza hôm qua xảy ra chuyện gì vậy ta? Đau đầu quá!!!"

thiên băng ngồi dậy cố nhớ những gì xảy ra tối hôm qua và cứ thế từng việc, từng việc mọi hình ảnh của trận hỗn loạn trong quán Bar và trên xe nó đều nhớ ra hết ngay lập tức thiên băng cảm thấy ngày tận thế chính là đây, khóc không ra nước mắt T_T

Nó vùi đầu vào trong chăn lẫn lộn "thiên băng ơi là thiên băng mày đã làm cái gì vậy hả? Mất mặt quá đi mất, sau này làm sao mà nhìn mặt hai người họ đây chứ? Trời ơi! còn sửa gâu gâu như chó nữa?

Đúng là điên thật mà"

Áaa!!! Nó lăn đến nỗi ngã nhào xuống giường nhưng vẫn cố chấp quẩn mình trong chăn lẫn qua lẫn lại dưới đất gào thét "làm sao đây? Xấu hổ quá đi mất chắc tôi chết mất thôi, thiên băng à mày đã làm ra chuyện gì vậy hả? Huhu!!! Ông Trời Ôi!"

Bụng kêu "ot...ot" đói muốn chết cuối cùng nó cũng ngừng cái chuyện hết sức ngu xuẩn này lại để xuống phòng bếp ăn cơm

Căn phòng ngập tràn mùi thơm ấm cúng nó háo hức ngồi xuống ghế khi thấy bàn ăn đầy các món ngon, Lão quản gia bên cạnh nét mặt không đổi tựa như người gỗ bụng đến cho thiên băng một bát canh nóng hổi

- tiểu thư hôm qua người uống hơi nhiều, đây là canh giải rượu mời!

- cảm ơn! bác thật chu đáo_ nó niềm nở đón lấy

- chuyện hôm qua Chủ tịch nói không được lặp lại thêm lần nào nữa

Thiên băng đang định húp miếng canh liền ngừng lại thảm than "không phải chứ đến chuyện đó ông ấy cũng báo với ba, đến chuyện ấy mà ba cũng muốn quản, thật không có chút tự do nào cả Ôi Cái Thế Giới Này!"

Tuy trong lòng là nghĩ như trên nhưng vẫn gượng cười rặng rờ đáp lại "vâng cháu biết rồi, tuyệt đối không có lần sau đâu ạ"

Nhanh nhẹn húp một thìa canh, cảm giác khoan khoái tràn về nó an nhàn tận hưởng bỗng điện thoại trong phòng khách reo lên, lão quản gia rời khỏi phòng bếp đi nghe điện thoại nó chiếm được không gian thoải mái liền đưa bát canh lên húp một miếng lớn, trong khi đó ở phòng khách lão quản gia bắt đầu nhấc điện thoại nghe

- Alo là thiếu gia Hàn Vũ sao ạ!

PHỤT!!!!!!!!!!Ặc!!!! Thiên băng đang húp miếng canh nghe đến đây liền phụt ra ho sặc sụa vội vàng chạy ra phòng khách

- thiếu gia người tìm tiểu thư có chuyện gì sao?

Nó tròn mắt đứng trước mặt lão quản ra đưa tay hình chữ X mím chặt môi lắc đầu lia lịa ra hiệu kêu ông tuyệt đối đừng cho Hàn vũ biết nó đang ở nhà quản gia ngay lập tức hiểu nhưng về mặt cũng không mấy thay đổi, đầu dây bên kia đáp lại là thứ âm giọng trầm áp

- cũng không có gì, chỉ muốn hỏi cô ấy có nhà không? Nếu có giờ cháu sẽ qua đó

- thật ngại quá! thiếu gia, tiểu thư nhà chúng tôi mới sáng nay đã ra ngoài rồi

- vậy bác có biết cô ấy đi đâu không?

- tôi không biết

- được rồi cảm ơn bác vậy hôm khác cháu ghé qua vậy

Lão quản gia đập máy bảy giờ thiên băng mới vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm cảm ơn ông rồi vào bếp tiếp tục công việc giờ giang miệng không ngừng chửi rủa ai kia

"cái đồ đại khôn khiếp trời đánh còn tránh bữa ăn không phải tôi chỉ tiện tay đập anh vài phát rồi từ thiện thêm một phát vào xe giúp "chủ_vật" các người đồng điệu tâm hồn hay sao? Mới sáng sớm có cần tìm tôi tính sổ vậy không? Đồ nhỏ nhen không đáng mặt đàn ông mà!"

.....

Ngày hôm sau thiên băng cố gắng vác mặt đến trường vì muốn tránh mặt hai người kia mà hôm nay nó đặc biệt đi sớm, sân trường rộng lớn thừa thớt học sinh tạo nên sự vắng vẻ gió sớm thổi hiu huu sáng khoái, đoán lớp S1 tầm này chắc chắn không có ai nên nó hăm hở định bước vào lại đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện bên trong lớp học, mà đặc biệt hơn là giọng nói vô cùng quen thuộc thiên băng nhanh nhẹn lúp sau cách cửa nghe lén

- Lãnh phong này thấy tao thông minh không? Chỉ cần rờ vài chiêu trò nói dối một chút liền lừa được thiên băng bắt cô ta làm osin cho tao một tháng

- trẻ con

- ế không thể nói như vậy thiên băng mất trí nhớ đây là cơ hội trời cho tao phải lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hoà để trả thù con bé ấy chứ? Dù sao vẫn cảm ơn mày bấy lâu nay luôn im lặng không vạch trần tao

- nhưng vụ điện thoại...?

- ayza! cái đó là tự tay tao đập, thấy bạn mày thông minh không? Cơ mà lát nữa con bé ấy đến phải cho nó một trận mới được hôm ở quán Bar dám làm loạn, đúng là đáng ghét

Thiên băng đứng ở ngoài từng câu chữ rót vào tai như dung nham trong núi lửa sôi sùng sục sắp phun trào, máu sôi lên tận não mắt hùng hực lửa chỉ muốn ngay lập tức bay đến mà xé xác hai người kia ra từng mảnh, uồng công hôm nay nó còn chuyển bị một bài thuyết trình dài để xin lỗi Họ, nhưng lý trí còn sót lại không cho nó làm điều ấy đánh hai người bọn họ sao? Nó căn bản không thể thắng được hôm ở quán bar là do say rượu nên họ mới không chấp còn bây giờ khác nào lấy trứng chọi đá

Nghĩ vậy thiên băng liền cố gắng kìm chế con thịnh lộ quay đầu bước đi hướng ngược lại với lớp s1

15" sau thiên băng quay trở lại trên tay xách hai túi đồ, hiện tại trường đã đông học sinh và dĩ nhiên lớp S1 cũng đã đến gần đông đủ

- ề lãnh phong liệu hôm nay thiên băng có đi học không nhỉ?_ Hàn vũ chạy đến ngồi cạnh Lãnh phong bộ mặt đăm chiêu hỏi

lãnh phong chưa kịp trả lời đã bị nó cướp thoại

- tôi đến rồi nà_ mỉm cười rặng rờ, típ mắt

- ha! Cô đến thật đúng lúc tôi đang muốn tìm cô tính sổ đây, dám hại tôi mất tiền mất sắc, chán sống rồi sao?

- (cười hi hi) xin lỗi mà tại hôm đó tôi say quá không kiểm soát được... Vậy nên hôm nay tôi đem cái này đến coi như xin lỗi hai người

- cái gì vậy?

Thiên băng đặt hai túi đồ xuống bàn, đầu tiên lấy ra một ly cafe đen đựng trong cốc kín đến trước mặt Lãnh phong

"cái này cho Lãnh phong nè vì anh không thích ăn mà chỉ thích uống cafe nên tôi đặc biệt chuyển bị cho anh một cốc cafe nổi tiếng nhất nước pháp"

"Có thể không uống không?"_ lãnh phong nhàn nhạt hỏi lại

"Đương nhiên không! cái này là tấm lòng của tôi mà, hơn nữa phải mất rất nhiều công sức mới ra được thành phẩm là ly cafe thơm ngon này đó"

"Ủm được rồi"

Tiếp đó nó đẩy một chiếc hộp ra trước mặt Hàn vũ "còn đây là của anh một bánh mochi trà xanh và một ly matcha sữa nóng, đúng khẩu vị nha!"

Nói xong thiên băng lùi lại phía sau một bước cúi xuống kiểu nhân viên trong nhà hàng "chúng quý khách ngon miệng, bắt đầu ăn được rồi"

Lãnh phong lạnh lùng uống một ngụm cà phê, hàn vũ nhanh nhẹn ăn tham lấy nguyên chiếc bánh một phát thả vào miệng

"Phụt!!! Oẹ" mặt hai người bỗng nhăn nhó, Hàn vũ vội nhỏ miếng bánh ra vớ vội lấy ly matcha uống ực ực và... "phụt!!!" Lần 2

- Cô Cho Tôi Ăn/ Uống cái Gì Vậy? _ đồng thanh hét~_~

Thiên băng nhún vai "có gì đâu? Chỉ là một cốc Cà phê hạt tiêu, một ly matcha mù tạc và một chiếc bánh mochi nhân tương ớt loại cay nhất thôi mà"

Nghe đến đây Lãnh phong toan lấy chai nước lọc trên bàn uống liền bị thiên băng nhanh tay cướp mất một hơi tu sạch rồi nó to gan nhướn mày thách thức, anh giận dữ nhìn nó, thiên băng chẳng quan tâm hất mặt về hướng khác

Học sinh trong lớp S1 từ nãy đến giờ chứng kiến cảnh này không khỏi ngỡ ngàng "sốc điện" một vài bạn sinh nữ bùng tình vội chạy lại đưa nước cho hai chàng hoàng tử trong mộng

Sau khi súc miệng đến lần thứ "n" Hàn vũ mới hùng hổ quát vào mặt nó

- Cô Làm Cái Trò Gì Vậy Há?

Chờ mỗi câu hỏi này thiên băng cũng hùng hổ không kém đáp trả

- Chỉ Là Trà Đũa Thôi Mà, Đừng Tưởng Tôi Không Biết Việc Hai Người Thông Đồng Lừa Tôi Trong Bệnh Viện, Đùng Là Áu Trĩ Đập Vỡ Điện Thoại Gì Chứ? Toàn Là Dối Trá, Uống Công Tôi Coi Hai Người Là Bạn Tâm Giao, Hai Người Ở Sau Lưng Tôi Rõ Thủ Đoạn Hèn Hạ Như Vậy Mà Còn Mặt Mũi Nhìn Tôi Sao? Đây chỉ là một phần nhỏ so với những uất ức mà tôi phải chịu thôi, Ok

Thiên băng nói rồi giận dữ bỏ đi

Khỏi lớp để lại Hàn vũ mặt ngơ ngơ anh quay sang hỏi người kế bên cạnh

- lãnh phong à nhỏ đó như thế là giận thật rồi sao?

- ừm! _ lãnh phong bình thản trả lời như chưa từng xảy ra chuyện gì

Hàn vũ bùng tình chạy đuổi theo thiên băng, chân dài có khác vừa tí đã đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

- thiên băng dừng lại chúng ta cần nói chuyện

- tôi không có gì để nói với anh

Nó vẫn tiếp tục đi nhanh về phía trước không quan tâm đến sự tồn tại của anh, mặc kệ Hàn vũ í ới đằng sau

- Đó! chính là vì cô luôn như vậy nên tôi mới...!

Bước chân nó đột ngột dừng lại, thiên băng xoay người đối diện với Hàn vũ

- sao?

- là vì trước đây cô lúc nào cũng không coi tôi ra gì, lúc nào cũng khinh thường hờ hững là tìm cơ hội làm tôi bề mặt trước nhiều người nên tôi mới đùa một chút...

- đùa? Anh cho như thế là đùa sao?

- dù sao tôi tôi cũng đâu làm gì quá đáng,

- anh cho rằng mình đối xử với tôi rất tốt?

- phải... Cơ mà không phải vậy sao?

- không hề anh lúc nào cũng chỉ biết ức hiếp tôi mà thôi

- được tôi sai rồi, xin lỗi! tôi không nên lừa gạt cô như vậy được chưa?

Thiên băng im lặng nhìn nam nhân đẹp trời loá trước mắt nó thấy được sự trân thành không chút dối trá trong ánh mắt anh

- được, nói như vậy cũng là do tôi sai trước... Chúng ta hoà nha!

- được! hoà thì hoà

Nó xoay người tiếp tục đi, Hàn vũ mỉm cười bước theo đi song song bên cạnh thỉnh thoảng lại nhìn trộm cô gái bên cạnh trái tim liền rạo rức loạn nhịp, vừa rồi khi nó giận dữ bỏ đi đột nhiên anh thấy lòng mình bỗng chôn khó chịu vô cùng không kịp suy nghĩ gì thêm liền tức tốc đuổi theo, bao nhiêu sự kiêu ngạo của bản thân đều không còn nữa

Hàn vũ bước nhanh một bước đến trước mặt nó rồi lại thần nhiên đưa tay捏 má thiên băng "nhóc con dù sao em cũng kém tôi một tuổi chỉ bằng gọi tôi bằng anh, rồi xưng em đi"

Nó lườm anh một cái

- còn lâu hơn có 1 tuổi mà đòi xưng hô anh-em sao? Năm mơ đi
- cái con bé xấu tính này! Hơn một tuổi không phải là hơn à?
- tôi...

Nó chợt ngừng lại một vài mảnh ký ức nhạt nhòa xuất hiện trong đầu bất giác cảm thấy cuộc đối thoại vừa rồi có chút quen thuộc hốc mắt không hiểu sao đỏ hoe long lanh như muốn khóc, thiên băng hỏi lại

- chúng ta... đã từng nói đến vấn đề này trong quá khứ rồi sao?
- haha! Làm gì có chứ trước đây hai ta như chó với mèo tuyệt đối không có chuyện tôi kêu em xưng hô thân mật vậy đâu

Lúc này Hàn vũ mới để ý đến thái độ của nó anh lo lắng hỏi lại

- thiên băng em làm sao vậy? Mắt sao lại đỏ thế kia
- còn không phải tại anh nhéo má đau quá sao_ nó lò đi quay mặt về hướng khác điều chỉnh lại tâm trạng
- (tiếp tục nhéo má nó) ày! cái con bé này nhéo có một cái đã muốn khóc rồi sao?

Thiên băng khó chịu hất tay anh ra, Hàn vũ thấy vậy càng cố chấp muốn nhéo tiếp "nhóc con xấu tính cho nhéo một cái cũng không được sao?"

"Đương nhiên là không" Nó cũng không vừa cố gắng phòng thủ mỗi khi anh định đưa tay ra nhéo má, cứ như thể dọc hành lang cảnh tường ấy thật đẹp một cao một thấp nhấp nhô đùa nghịch giống như thể xung quanh chẳng còn ai tồn tại chỉ có hai người họ cùng nhau vui đùa, những ánh nắng áp áp ngoài sân trường im lìm bên những tán cây rộng lớn đôi theo cặp đôi vừa lướt qua

Phía xa một chàng trai hướng ánh mắt nhìn phía cặp đôi kia trong đôi mắt màu xám tro ấy ánh lên những tia nhìn khó hiểu có khó chịu, có mất mát, mái tóc xanh đen khẽ dung chuyển theo từng đợt gió khuôn mặt đẹp đến độ yêu mị thoáng toả ra hàn băng lạnh thấu tim, khí chất Vương giả quanh người càng khiến anh ấy thật xa xôi khó chạm và cũng thật lạnh lùng, lạnh giống với cái tên của anh_Lãnh Phong

.....

Nó và Hàn vũ dường như trở nên thân thiết hơn rất nhiều, điều đó thể hiện qua việc anh lúc nào cũng kề bên cạnh thiên băng không rời

giờ tan học anh đi song song bên cạnh nó đưa hai tay đan vào nhau đặt sau gáy bộ dạng hết sức ung dung

- ê nhóc con lát đi ăn không? tôi mời em
- khỏi tôi về nhà tự ăn được, à mà Lãnh phong đâu rồi nhi sao cả buổi không thấy mặt mũi đâu hết vậy?
- em quan tâm đến cậu ta làm gì? Đó cũng là chuyện thường thấy thôi mà
- thật không biết hai người có phải là bạn thân không nữa...

Như chợt nhớ ra điều gì mắt thiên băng sáng rực lên

- hai người là bạn từ nhỏ vậy Hàn vũ anh nói tôi nghe Lãnh phong từ nhỏ luôn lạnh lùng như thế này sao?
- cái đó...cũng đúng... Nhưng cũng có thể nói không phải
- xì! Trả lời như anh thật muốn hack não người ta quá đi
- vì một lời không thể kể hết được... Quả thực rất khó nói
- vậy anh nói nhiều lời là được rồi! Hàn vũ nói anh nghe nè ngày đầu tiên tôi gặp Lãnh phong ở bệnh viện á, tôi còn tưởng anh ấy bị cầm cơ
- thật vậy sao?
- thật mà! Người gì đâu mà lạnh lùng thấy ớn
- không phải con gái mấy người đều thích lạnh lùng soái ca sao?
- soái cái gì, có mà lạnh lùng như thằng khủng ấy

Hàn vũ nghe những lời này từ miệng nó tâm thật có chút dễ chịu (bạn với bè-_-) anh xoa người bước đi giật lùi vừa hay đập vào mắt anh khi ấy là bộ mặt lãnh huyết của lãnh phong không biết đã đứng ở đây từ lúc nào và đã nghe được những gì, hàn vũ hít một ngụm khí khêu vai nó ám hiệu, thiên băng vẫn không hề hay biết

"Hàn vũ nói anh nghe bạn thân của anh quả thực Lạnh lùng một cách biến thái, khuôn mặt lúc nào cũng chỉ có một biểu cảm mà người ta hay nói là một màu đấy, thật nhàm chán! Đã vậy còn hay tỏ ra "ngầu lòi" nữa chứ hahaha nghĩ đến đáng về ấy lại tức cười, tên đại biến thái!"

Thiên băng vừa nói vừa diễn biểu cảm nhại lại Lãnh phong, tâm trạng còn đang hưng phấn chưa được bao lâu liền tụt dốc khi nam thần biến thái mặt đen xì đột nhiên xuất hiện đứng ngay trước mặt mình, nó tái mặt cười gượng đưa tay ra chào

- hi! Lãnh phong anh đến lúc nào thế?
- đủ nghe hết
- ha! ha! ha! Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi... Là đùa ý mà tuyệt đối không có ý gì đâu

Thiên băng toát mồ hôi hột liếc nhìn Hàn vũ trách anh sao không nói cho nó biết, hàn vũ cũng nhăn nhó nói nhỏ "tôi ám hiệu rồi, em đâu có chịu dừng lại" không kịp để cuộc giao tiếp diễn ra thêm lãnh phong lập tức mạnh bạo lôi nó đi thiên băng mếu máo chỉ kịp nhìn hàn vũ với ánh mắt đau khổ "làm ơn hãy cứu tôi huhu"

Lãnh phong tóm chặt tay Thiên băng đến chỗ vắng người đẩy mạnh nó vào chân tường rồi chống tay chặn hai bên tư thế này quả thực khiến nó ngượng ngùng

Thiên băng ngẩng mặt lên cũng chỉ đến cảm anh, biết anh đang rất giận nên nó cố gắng nhẹ giọng hỏi lỗi

"lãnh phong bình tĩnh, tôi biết anh đang rất giận nhưng cái đó... Tôi chỉ tùy tiện nói cho vui hoàn toàn không có ý gì hết, tôi... Ừm...!"

Anh cúi xuống chặn họng nó bằng một nụ hôn bất ngờ mà chính bản thân anh cũng không chủ định trước, môi chạm môi vô cùng mềm mại từng hơi thở lồng ảm phả vào da thịt, thiên băng sững sờ từng noron thần kinh tê liệt mắt tròn tròn, sau 15s khi kịp nhận thức nó vội đẩy lãnh phong ra đứng sững người tay ôm đôi môi còn đang ửng đỏ, cảm thấy bản thân bị anh coi như trò đùa nó bực đến phát khóc lập tức bỏ chạy

Lãnh phong dõi theo nó anh không đuổi theo bởi chính anh cũng cần thời gian nhận thức điều vừa xảy ra, trong lòng rối bời anh không biết tại sao mình làm vậy thật hiếm có cô gái nào khiến anh mất kiểm soát như thế, thiên băng thay đổi quá nhiều sự thay đổi này lớn đến nỗi bản thân lãnh phong cũng không kịp thích nghi, nó luôn khiến anh phải rối bời khó nhọc

Lãnh phong không tự chủ được hành động của mình chỉ là anh cảm thấy khó chịu khi nó cùng Hàn vũ vui vẻ cạnh nhau, chỉ là cảm thấy tức giận khi thiên băng nói những điều không hay về mình như thể trong lòng nó anh chẳng là gì, đến đây Lãnh phong chợt giật mình với những suy nghĩ ngớ ngẩn kia, anh cố gắng quên đi tất cả nhưng đến cuối cùng tư vị ngọt ngào từ đôi môi ấy vẫn vương vấn trong lòng không dứt, dường như khoảnh khắc ấy anh cảm nhận được thứ cảm xúc mà vốn dĩ bản thân không nên có...! đã đến lúc anh tự cho mình được sống hạnh phúc, đã đến lúc anh nên mở lòng đón nhận những điều mình thích.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Ánh hoàng hôn dần tắt nhường chỗ cho bóng tối mịt mù, thiên băng nằm dài trên giường đôi mắt long lanh hướng lên trần nhà, một tay đưa lên sờ đôi môi mềm mại còn vương chút ngọt ngào nhưng trong lòng lại hậm hực không ngừng chửi rủa ai kia "tên khốn! Đại lưu manh! dám cưỡng hôn tôi, Lãnh phong cái đồ đáng ghét cái đồ lạnh lùng biến thái...vv"

Chửi chán chê nhưng hình ảnh ấy vẫn không ngừng xuất hiện trong đầu bất giác thiên băng mỉm cười cắn nhẹ môi "nụ hôn đầu tuy là bị cưỡng đoạt nhưng xem ra cũng không tệ, rất ngọt ngào"

nó lại giật bất với suy nghĩ của mình giây phút ấy thiên băng nhận ra trái tim vốn không còn chịu sự điều khiển của mình nữa rồi.

.....

Vẫn biết rằng... Quá khứ ở đằng sau Và phải sống cho

những gì phía trước

Nhưng...!

Đôi khi... Chân vẫn bước ngược, dẫn ta tìm về những lỗi đau...!

"HẠ Vy CẢN THẬN.....!! RẦM.....!! KÉT!!!!!!.....Áaaaaaaaaa!!!!!"

Thiên băng bật dậy khuôn mặt tái nhợt chán lấm tấm mồ hôi, lúc này nó ngủ mất lúc nào không hay trong giấc ngủ lại gặp phải ác mộng kinh hoàng thiên thấy một cô gái đứng giữa đường một chiếc ô tô đang lao đến phía cô với vận tốc không thể nhanh hơn rồi một tiếng hét của người đàn ông trung niên bên kia đường vọng lại tiếp đó hàng loạt âm thanh phát ra, cảnh tượng đau lòng bỗng chốc hiện ngay trước mắt, xung quanh người đàn ông và cô gái ấy toàn một màu đỏ tươi, máu nhuộm kín cả một khoảng đường. Nó đứng từ xa nhìn họ bất lực không thể làm gì hơn đôi chân muốn chạy đến nhưng lại nặng nề không thể nhấc lên, nó cố gắng nhìn rõ khuôn mặt họ nhưng dù cố gắng đến mấy cũng không tài nào thấy được bởi luôn có một luồng ánh sáng khiến đôi mắt trời loá mỗi khi nó cố gắng nhìn xem họ là ai.

thiên băng đưa tay quệt đi những giọt mồ hôi vương trên trán, dù chỉ là một cơn ác mộng nhưng lại quá đối chân thật khiến nó hoảng hốt khó thở, cảm tưởng như chính mình là cô gái ấy vậy

nằm xuống thẫn thẩn an bản thân thiên băng nghĩ có lẽ vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nên ban đêm mới gặp cơn ác mộng này nó cố đưa mình vào giấc ngủ nhưng hình ảnh vừa rồi luôn ám ảnh trong đầu không thôi, phải mất rất lâu sau mới có thể tiếp tục ngủ lại

Sáng sớm tỉnh mơ....

Hôm nay được nghỉ học nhưng thiên băng vẫn dậy rất sớm và chạy bộ như thường lệ, sáng nào nó cũng cùng chú sư tử Potter của mình dạo quanh khuôn viên biệt thự nhưng hôm nay rất lạ chẳng thấy photter đâu cả nó chạy tìm quanh nhà đều không thấy

- tiểu thư người tìm gì vậy? _ bác quản gia từ đầu đi tới hỏi

- Dạ là potter ạ cháu không thấy nó đâu cả

- vậy tiểu thư người tìm trong nhạc chưa?

- phòng nhạc sao ạ?

Nó không chần chờ thêm lập tức chạy lên tầng 4 mở cánh cửa phòng nhạc ra, ở đó potter rũ mình buồn sầu nằm trên chiếc sofa lông thú, thiên băng tiến lại gần vuốt ve, nhân tiện hỏi luôn bác quản gia phía sau

- potter của cháu làm sao vậy ạ? Sáng hôm qua rõ ràng còn rất khoẻ mạnh mà!

- tiểu thư người quen rằng potter là loại động vật ưa lạnh hay sao? Để sống được ở đây mỗi tháng đều phải tiêm thuốc ổn định thân nhiệt mà mỗi lần như thế đều khiến thân thể mệt mỏi khó chịu suốt 4 ngày

- gì cơ? Những trận 4 ngày... nhưng tại sao potter lại thích ở trong phòng nhạc những lúc như thế này ạ

- vì phòng nhạc không có người qua lại hơn nữa cũng là phòng lạnh nhất

Nó hướng đôi mắt xót thương nhìn "cục bông" trắng khổng lồ, đôi mắt xanh của chú sư tử mệt mỏi buồn bã nhìn lại nó, thiên băng lúc này chỉ biết đồng cảm bởi nó vốn chẳng thể làm gì khác để sống được ở đây không phải chuyện dễ dàng gì với potter hơn nữa nếu bây giờ thả về với thiên nhiên bảo đảm chú cũng không sống được bởi potter đã sống chung với con người ngay từ bé không thể nào tự kiếm mồi hay có khả năng sinh tồn ở thế giới hoang dã, đó là còn chưa kể đến những kẻ thích săn động vật quý hiếm nữa đây? Ấy thật đau đầu mà.

- tiểu thư, quân gia có thiếu gia Lãnh phong đến_ một cô giúp việc đến thông báo

Thiên băng chợt giật mình "tên biến thái đó đến đây làm gì vậy" nó bất giác cảm thấy khó chịu đứng lên nói với quân gia

- bác! Xuống tiếp khách hộ cháu đi ạ! Cứ nói là cháu không nhà

- không cần đâu_ bác quân gia chưa kịp trả lời thì lãnh phong đã từ đâu chồm mồm vào

Nó hất mặt về hướng khác

- anh đến đây làm gì? Hôm nay tôi mệt lắm không muốn tiếp khách, mời về cho!

Nó lạnh lùng bước ra phía cửa định về phòng thì ngay lập tức bị lãnh phong tóm tay lôi đi

"Nè làm gì vậy? Thả tay tôi ra" nó ra sức hét, còn Lãnh phong vẫn nhất quyết lôi đi, anh đi nhanh như chạy mà nói chính xác là nó phải chạy theo sau mới bắt kịp được Lãnh phong, thiên băng bất lực mặc kệ cho anh lôi đi bởi bàn tay của anh nắm chặt lấy cổ tay nó không thể thoát ra được.

Ở phía sau, nhìn tấm lưng của người con trai ấy trái tim thiên băng bỗng lên lời một cảm giác áp áp rồi đột nhiên những hình ảnh mờ nhạt trong đầu bỗng chốc hiện ra một cách chớp nhoáng đứt quãng, là hình ảnh phía sau lưng của một chàng trai có mái tóc màu nâu nhạt, chàng trai ấy cũng nắm chặt tay nó mà chạy đi như vậy cậu ta quay lại nhìn, thiên băng mơ hồ muốn nhìn rõ khuôn mặt ấy nhưng một cơn đau ập đến đột ngột nó ngồi thụp xuống đất ôm đầu đoạt ký ức vừa rồi ngay lập tức biến mất.

Lãnh phong bất ngờ trước hành động này, anh lo lắng cúi thấp người

- thiên băng cô sao vậy?

- tôi... À không sao chỉ là cảm thấy hơi đau đầu một chút thôi,

nó nghĩ chắc là dấu hiệu của việc sắp nhớ lại nên cũng không suy nghĩ nhiều mà lảng sang chuyện khác

- mà anh định đưa tôi đi đâu vậy?

- đến trung tâm mua sắm

-???

- đền cho cô nụ hôn hôm qua!

Mặt thiên băng đỏ bừng méo xệch thắm than "trời ạ! Quá sức bá đạo, Có cần thẳng thắn đến vậy không?" Cố gắng lấy lại hình tượng nó làm mặt không liên quan

- nụ... Nụ hôn nào? Sao tôi không nhớ gì nhỉ? Nếu tôi không nhớ gì vậy trung tâm mua sắm gì đấy, không cần tới đâu

- cần

- không cần mà

Thiên băng có phần hơi bức mình, nghĩ sao lấy nụ hôn đầu của người ta xong lại dễ dàng đền như thế? Chắc chắn là định coi như chưa có gì xảy ra đây mà, đáng ghét

Lãnh phong chẳng nói gì chỉ "nhẹ nhàng" túm nó ném thẳng vào xe, vậy đấy bất kể là nó có muốn hay không thì quyền quyết định cũng không nằm ở trên người nó, thiên băng hoàn toàn bất lực thôi thì cung kính không bằng tuân lệnh đợi lát nữa nó sẽ mua thật nhiều đồ ăn, thật nhiều quần áo, giày dép nhất định phải để anh ta tán gia bại sản mới thôi, hừm!

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Ngồi trên chiếc xe hạng sang thiên băng chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt "Lạnh+đơ" của Lãnh phong điều này khiến anh vô cùng khó chịu, đưa đôi mắt lạnh đạm nhìn nó anh cất lời hỏi

- có chuyện gì?

Giống như bao lần khác thiên băng hăm hở như bắt được vàng

- tôi có thể hỏi anh một chuyện mà tôi đã thắc mắc lâu lắm rồi được không?

- nói!

- tại sao đôi mắt của anh lúc thì màu xám tro nhưng có lúc lại biến thành màu Cafe trầm vậy? Cuối cùng thì đâu mới là màu mắt thật của anh?

- Kính áp tròng. Tự đoán!

Thiên băng thu đôi mắt sáng rực ngồi lại ngay ngắn, nói chuyện với lãnh phong quả thực nhạt nhẽo vậy mà không hiểu sao nó vẫn thích nói chuyện cùng anh nữa, trả lời cũng như không ý anh nói: mắt có màu khác nhau là vì anh đeo kính áp tròng còn đâu là màu mắt thật thì kêu nó tự đoán, đùa chứ! hack lẫn nhau à? Lãnh phong cũng giống như nó và Hàn vũ đều có đôi mắt rất đẹp, đồng tử to tròn long lanh không kém gì đeo kính áp tròng giả màu mắt vậy kêu nó đoán thì làm sao có thể phân biệt được đây chứ?

Thiên băng quét mắt một lượt từ đầu đến chân không bỏ sót chỗ nào trên người lãnh phong rồi cong môi

- Lãnh phong! tôi nói anh nghe này, anh có thể nào bỏ cách nói chuyện giàn lược thái quá của mình không? Bộ từng lời nói anh thốt ra đều được nạm kim cương hay sao?

- không. Ủ!

-(thở dài kim nén) bạn hiền à nói chuyện như vậy rất mất lịch sự đó, tôi đề nghị anh tôn trọng người cùng giao tiếp là tôi một chút ok?

Lãnh phong nhìn nó không rời, thiên băng mỉm cười tiếp sức cho câu trả lời "tôi đồng ý" của anh nhưng không! Anh đột ngột ôm đầu nó lại gần rồi nhanh chóng đặt lên trán thiên băng một nụ hôn, sau khi đờ vài giây nó bắt đầu hậm hực quả thực con người này quả bá đạo đi thôi

- này cái anh kia, anh bị điên hay sao? Anh dám...

- chẳng phải kêu tôi tôn trọng sao? Tôn trọng đó!

- vậy...! Sao có thể tính như thế được chứ? Quá tùy tiện

- thích! được không?

- anh...anh...!

Lãnh phong nghiêng đầu khẽ vể lên một nụ cười cong môi thiên băng chính là gục trong giây phút ấy người con trai trước mắt đẹp trai đến độ trối mắt người nhìn, nó quay đầu ra hướng khác, hai má ửng hồng thối thì không thèm tính toán với anh nữa bởi căn bản nó cũng không phải không thích lắm (đùa! nghiện còn ngại, có ai mà không thích crush thân mật với mình chứ?)

Đứng trước trung tâm thương mại lớn nhất cả nước thiên băng háng giọng hỏi lại Lãnh phong

- Anh chắc chắn muốn vào chứ?

- (im lặng là đồng ý)

- ha! Vậy thì đừng có mà hối hận đấy, nói trước hôm nay tôi sẽ cho anh tán gia bại sản ha

- (im lặng bước vào trong)

Thiên băng hí hửng theo sau Lãnh phong rồi đột nhiên Hàn vũ từ đâu lao tới ôm trằm lấy nó bộ dạng hốt hải "thiên băng mau cứu tôi, mau lên"

- (ngơ ngác) xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại ở đây?

- không có thời gian nói nhiều chỉ cần phối hợp với tôi là được, sau này nhất định báo đáp em ha!

Vừa dứt lời phía xa vọng lại một giọng nói điệu chảy nước "baby à anh đâu rồi, oppa à!!!!"

Trước mắt nó đây là một bà chị xinh đẹp mùi nước hoa nồng nặc, son phấn đầy từng cộp ăn mặc thiếu vải vừa thấy chị này Hàn vũ liền núp sau nó chỉ nhờ mỗi cái đầu ra nói với bà chị kia

- cô đừng bám theo tôi nữa được không vậy? đã nói bao nhiêu lần rồi tôi đã có vợ và một con rồi, đó vợ tôi đây này

Hàn vũ vừa nói vừa chỉ vào nó, thiên băng lập tức hiểu ra mọi chuyện lòng thầm rủa "cái tên đào hoa chết tiệt này, muốn lấy lão nương ra làm bia đỡ đạn ư? Đừng hòng, ta nhất định chơi người một vỏ thật đau, hihi haha"

Bà chị kia vẻ mặt không can tâm nhìn nó từ trên xuống dưới "đừng lừa em tuy chỉ mới gặp anh 30" trước nhưng em bảo đảm anh chưa có vợ mà"

Hàn vũ lập tức phản pháo

- cô đã báo theo tôi một tiếng đồng hồ rồi không phải 30 phút

- oppa à!!! sao nỡ đối xử với em như vậy? (Nhìn nó) con nhỏ này thì có gì hơn em rõ ràng là con chưa trưởng thành mà

thiên băng nghe đến đây thì bất mãn, What? Ở đây thì liên quan méo gì đến nó hơn nữa trước khi nhận xét thì bà chị đây cũng phải xem mình có bằng một góc của người ta không chứ?

Hàn vũ mặc kệ trực tiếp ôm eo nó thân mật: "đúng! đây là vợ chưa cưới của tôi tương lai sẽ trở thành mẹ của con tôi cô khôn hồn thì biến đi đừng để vợ tôi tức giận"

Nó nôi da gà mỉm cười, từ từ gỡ tay Hàn vũ ra chạy đến bên cạnh chị gái kia "chị à! Nhất định là hiểu lầm rồi em chỉ là em gái của Hàn vũ thôi, chị thông cảm nha anh trai em ấy mà! rất hay giọng trước những cô gái đẹp như chị, lúc này anh còn nói với em là đặc biệt thích chị nhưng lại ngại nói ra"

Hàn vũ tròn mắt nhìn nó thì là lười trêu người anh, chị gái ôm mặt thẹn thùng

- chị biết ngay là như thế mà, oppa em yêu anh, anh không phải ngại ngần đâu

- (rùng mình) phải đấy theo em thấy hai người rất hợp đôi, chị à nhất định phải chăm sóc tốt cho anh trai của em đó nha! Anh ấy kết chị lắm rồi đó

Nó nhanh nhẹn nói rồi ôm tay lãnh phong vụt vào trong khu trung tâm thương mại bỏ lại Hàn vũ với ngọn lửa nghi ngút khói, vậy ra trong lòng nó anh chẳng là gì, gắn ghép anh với người khác mà cũng được sao?, ngay cả giúp anh một việc còn con cũng không được? Còn ngang nhiên tình tứ ôm ấp người đàn ông khác bỏ mặc anh không lo, thật tức chết anh mà.

Chị gái vừa rồi còn chưa nhận ra tình hình to gan chạy đến mà không nheo Với Hàn vũ, anh lạnh lùng lườm chị đe dọa cả người sắc mùi thuốc súng "tôi cho cô 5 giây rút khỏi mắt tôi nếu không đừng hỏi vì sao trên người mình thiếu mất một vài bộ phận"

Chị gái nuốt nước bọt rồi dùng cân đầu vẩy tẩu thoát, tuy chị mê trai nhưng vẫn còn cần cái mạng này lắm nha!

Phía bên trong khu trung tâm nó đang ra sức mua sắm thích gì thì mua đó thậm chí không thích cũng mua chỉ cần là hàng hiệu đắt tiền nhất định thiên băng sẽ gom sạch, trang sức đá quý mua vài chục bộ, giày nhãn hiệu thời trang đắt giá cũng vài chục đôi còn chưa kể đến quần áo và những thứ linh tinh khác, hôm nay nó sẽ thoải mái vung tiền mà không xót tí nào bởi có phải tiền của nó đâu mà xót cơ chứ kaka!

Cuối cùng sau khi thanh toán tổng thiệt hại nó đã quẹt hết sạch 10 cái thẻ của Lãnh phong, anh vẫn lạnh lùng không ý kiến nhưng thật ra trong lòng cũng không khỏi xót xa "mồ hôi xương máu của anh! Công sức lao động của anh! Chết xám của anh đều tiêu tan chỉ vì hai cái hôn mà thôi" tuy vậy lãnh phong cũng không phải người quá nhỏ nhen số tiền này nói nhỏ không nhỏ nhưng cũng chưa là gì so với khối tài sản kết xù mà tự tay anh kiếm được.

Lãnh phong nhìn nó hí hửng mà bỏ tay

- cô thật biết cách tận dụng cơ hội
- quá khen hihi! Học từ anh thôi mà
- Hân hạnh được làm tấm gương sáng của cô
- hừm! Tôi đã báo trước là anh sẽ hối hận rồi mà
- tôi không hối hận

Lãnh phong dứt lời liền dứt hai tay túi quần mà bỏ đi, nó cười hi hi rồi chạy theo sau "được! Như vậy mới đáng mặt đàn ông chứ?"

Nó và lãnh phong cùng nhau ăn tối rồi mới trở về nhà vậy là một ngày nữa trôi qua

Đêm hôm ấy thiên băng lại tiếp tục nằm trên giường mà mơ mộng chỉ cần nghĩ đến hai lần lãnh phong hôn mình ngay lập tức cười tùm tùm hai má ửng hồng, bỗng nhiên nó ngồi bật dậy bậm môi

"Người ta là Đại nam thần binh thường cũng không gần gũi với ai chỉ có thể ngắm mà không thể chạm, hành động ấy liệu có phải là có ý với mình không? thiên băng à mày làm sao vậy? Từ khi nào lại chấp nhận một mối quan hệ mập mờ như vậy chứ? Chưa là gì của nhau đã bị người ta cưỡng hôn hai lần đã vậy còn không thèm phản ứng, có khi nào mình quá dễ dãi không ta?"

Nó thả người xuống giường ôm chăn bối rối "thôi đi, dù sao mình cũng thích thăm người ta mà không cần quá câu lệ, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Ày! đây chính là cảm giác yêu sao?"

Cứ vui sướng như thế nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

"BA!!! Cứu Con! Thà tôi ra"

"Kítsssss!!!! Rầm!!!! Đoàngggg"

Áaaaaa thiên băng bật dậy vừa rồi nó lại nằm mơ thấy ác mộng vẫn là cảnh tai nạn xe nhưng lần này nó thấy những chiếc xe đuổi nhau với tốc độ kinh hoàng còn có cả tiếng còi báo động âm ỉ của xe cảnh sát nữa.

Nó thấy trong chiếc xe chạy đầu tiên có một cô bé tầm 5-6 tuổi xanh xao mặt mày đang gào thét rồi đột nhiên chiếc xe ấy mất lái đâm vào vách núi bất ra xa, rơi xuống vực nổ tung nhìn cảnh trường chiếc xe bùng cháy trong mơ thiên băng giật mình tỉnh dậy không hiểu sao nó thật sự rất sợ hãi đầu óc trở lên hoang loạn có lẽ là vì nó mắc chứng sợ lửa cháy lớn

Thiên băng tự hỏi những cơn mộng này từ đâu mà có là do tâm lý của bản thân hay là vì lý do nào khác, có khi nào đây chính là một phản kí ức mà nó đánh mất hay không?

Vuốt ngực chán an bản thân thiên băng cố gắng bình tĩnh, nhất định phải ngủ có như vậy mới không nhớ gì nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau thiên băng đi đôi giày boot mà hôm qua vừa mới mua đến trường, nó đi một mình đến cổng trường lại tình cờ gặp ngay Hàn vũ trước mặt, thiên băng í ới gọi anh nhưng lạ thay, Hàn vũ không chịu dừng lại

Nó hót hải chạy đến tình đi cùng nhau cho vui, vừa đến nơi như thường ngày thiên băng bá cổ Hàn vũ như những người bạn "hè tôi gọi anh này giờ kêu gọi tôi với, mà anh không nghe thấy gì sao?"

Nào ngờ đáp lại nó là bộ mặt lạnh lùng của Hàn vũ, anh làm bộ như không quen biết hất mạnh tay nó ra rồi đi nhanh về phía lớp học, thiên băng bất ngờ gọi theo: "hè! Anh làm gì vậy hả? Nè! Đứng lại coi... Sao vậy?"

Nó hơi lúng túng gãi tai lẩm bẩm "bộ, giận thiệt rồi sao? Không lẽ là vì chuyện hôm qua? wow! Nhảy cảm vậy hả? Mình chỉ đùa chút thôi mà"

Nó vào lớp trên tay là hai bịch bánh đậu phía sau lưng, lại gần hàn vũ đưa bánh cho anh

- bạn hiền à chưa ăn sáng phải không? Tôi mua bánh cho anh nè!
- không ăn
- thôi ăn chút đi mà ha!

Hàn vũ khó chịu đẩy tay nó ra rồi bỏ đi thiên băng chán nản ngồi xuống ghế, biết vậy hôm qua không trực tức anh thì hôm nay đâu phải khổ thế này

Giờ ra chơi nó cầm chai nước và lại tiếp tục kiên nhẫn đến trước mặt Hàn vũ mà năn nỉ

- Hàn vũ trời nóng vậy uống chút nước ngọt cho mát nha! Rồi tiện thể có gì bỏ qua cho tôi được không?

Vâng! Lại tiếp tục trưng ra cái bộ mặt lạnh lùng không quan tâm đó, và lại tiếp tục quẳng vào mặt nó một trái "Bơ" to dùng mặc kệ thiên băng năn nỉ vì ôi đến cỡ nào Hàn vũ đều không chút mềm lòng

Nó thu quân về đóng đô tại chỗ ngồi của mình và hỏi ý "gia cát phong tiên sinh"

- tiên sinh địch mạnh ta yếu, tại hạ có chút nản lòng theo tiên sinh thì nên đánh tiếp hay đầu hàng đây?

- (nhìn nó như người ngoài hành tinh) giận rồi sao?

- ừm! Hai người là bạn thân anh xem làm sao Hàn vũ mới hết giận đây?

- tự làm tự chịu...!

Nó mếu mặt còn tưởng có cao kiến gì, đúng là không thể nhờ vả gì Lãnh phong mà.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Tan học nó vội vàng thu dọn đồ dùng sách vở rồi nhanh chân chạy theo Hàn vũ anh vẫn ngó lơ, không quan tâm đến nó:

"Hàn Vũ chúng ta nói chuyện được không?" thiên băng khó nhọc theo sau anh

Như chẳng nghe thấy điều gì, chẳng thấy sự tồn tại của nó anh lấy ra một chiếc máy ảnh từ chiếc balo màu đen rồi vừa đi vừa chụp phong cảnh xung quanh coi nó như không khí

ngoài đường từng hàng cây san sát tạo lên những nỗi đi thơ mộng nắng vàng trải dài khắp không gian, gió thổi từng làn thoáng mát dịu êm

Hàn vũ như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, khuôn mặt thanh tú chăm chú nhìn vào máy ảnh anh chụp mọi khoảnh khắc và mọi hoạt động của mọi vật lướt qua ánh mắt mình, còn nó vẫn kiên trì lêo đéo theo sau mong nhặt được sự tha thứ.

Cứ như thể thiên băng theo anh, đi qua hết mọi lẻo đường mặc dù nó có gọi khản cổ anh cũng chẳng màng tới, 2 tiếng trôi qua chân nó đã mỏi nhừ nhưng hàn vũ vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Thiên băng bực tức cố gắng rút ngắn khoảng cách của hai người miệng í ới gọi: "Hàn Vũ Anh Đứng Lại Đó, Mau Đứng Lại!"

Như biết được ý định này của nó, Hàn vũ sai bước nhanh hơn nó phần nọ chạy nhanh đến tháo giày ra ném "bụp" một phát chúng lưng anh, kết quả như mong đợi Hàn Vũ dừng bước quay lại nhìn nó, thiên băng hậm hực phồng mồm: "đã kêu anh đứng lại mà không chịu, đáng đời đồ xấu xa"

Hàn vũ thả ánh mắt hồ hững về phía nó rồi lại bỏ đi, thiên băng hơi bất ngờ vừa chạy vừa gọi: "Ê! Lại định đi tiếp sao? Nè"

"Á" thiên băng dừng bước khẽ kêu lên nó đảo mắt nhìn xuống phát hiện ra mình vừa dẫm phải một miếng mảnh chai, máu không ngừng chảy cảm giác đau đớn chuyền đến dây thần kinh,

phát hiện ra con "đĩa" không còn theo sau mình anh nhủ mảy quay lại nhìn thấy nó đang nhăn nhúm đau đớn mới lo lắng chạy đến.

"Bị làm sao vậy?"

"Hỏi thừa bộ không nhìn thấy sao? Cũng tại anh hết"_ nó bực dọc trả lời

"Ai kêu em có thói quen chọi giày vào người khác, còn trách tôi"_ anh có hơn thua nhưng đôi mắt vẫn dán chặt lên vết thương trên chân nó

Đôi mắt màu hổ phách đảo quanh bỗng dừng lại ở tiệm tạp hoá gần đó không xa Hàn vũ vội đứng dậy bỏ đi

15" sau bàn chân nó đã yên bị một đường băng trắng, phải công nhận về khoản này Hàn vũ quả thực rất khéo tay sau khi hoàn thành anh nhìn nó, thiên băng mím môi đôi mắt mất trong trẻo khẽ mang ý cười

"Hàn vũ dừng giận tôi nữa được không?"

"nếu biết có kết cục này thì dừng có gây ra lỗi chứ"_ anh lại hồ hững

Nó về không can tâm đáp lại: "làm sao tôi biết được anh giận dai như vậy"

Hàn vũ lắc đầu đứng lên đi nhặt giày cho nó sau đó lại ngồi xỏm xuống trước mặt thiên băng: "mau lên đây tôi công em"

Nó lắc đầu xua tay: "không cần chi là vết thương nhỏ tôi có thể tự đi"

"Một công? Hai tự mình về"_ hàn vũ nhướn mày

Nó hơi phân vân nếu nói tự mình về thì không ổn chân thì đang đau mà quan trọng nhất nó là một đĩa mù đường vậy là thiên băng quyết định ngoan ngoãn để anh công.

Đi được một đoạn bụng nó reo "ọt! ọt!" Vì đói, bởi ở khoảng cách gần nên Hàn vũ cảm nhận được ngay, anh tát lại một quán ăn bên lề đường rồi mua rất nhiều đồ ăn ngon chúng được xiên lại vào những que xiên nhỏ

- Thiếu gia thật không ngờ anh đây cũng có thể ăn được những món này đây_ thiên băng trêu trọc

- lạ lắm à! Đồ ăn ở đây rất ngon, không muốn ăn sao?

- không phải tôi còn tưởng anh rất kén ăn nữa chứ?

- chỉ cần không phải rau, thịt ở đâu, nấu như thế nào chỉ cần hợp khẩu vị tôi đều có thể thưởng thức ngon lành

- haha nói rất có lý

Nó cười cười rồi cắn một viên chả cá nhai ngon lành, cả hai cùng nhau vui vẻ vừa ăn vừa đùa nghịch sự xuất hiện của nó và anh như một sức hút khiến cho quán ngày càng đông hơn.

Tiếp đó Hàn vũ lại cổng nó đến bến xe bus vừa đến lui đã thấy chiếc xe bus chạy đến gần, có thể nói anh quả thực canh giờ rất chuẩn chứng tỏ thường xuyên qua lại ở đây

Ngồi trên xe nó hỏi anh

- bộ anh thường đến những nơi như thế này lắm sao?

- đúng vậy đó là thói quen của tôi, đi bộ chụp ảnh, ăn vỉa hè và đi xe bus trở về

- ồ! Thì ra là vậy, sau này có thời gian tôi nhất định sẽ đi chơi như thế này cùng anh

- hoan nghênh em

- hìhì!

Như đã từng giới thiệu thiên băng là thánh ngủ hiện tại nó ngồi ngay ngắn trên xe bus mà vẫn ngủ gật được mới hay, Hàn vũ tính quay sang trò chuyện cùng thiên băng lại thấy nó ngồi im lặng ngay ngắn mái tóc rũ xuống tre đi hết khuôn mặt, anh gãi đầu thắc mắc "làm gì vậy? Chẳng lẽ ngủ rồi sao?"

Vì nghĩ thiên băng không thể ngủ được trong tư thế này nên anh mới cúi xuống nhìn cho rõ đúng lúc xe bus phanh lại đột ngột nó theo quán tính mà chúi đầu xuống vừa hay "môi chạm môi" Anh phản xạ rất nhanh lập tức bật dậy ngồi ngay ngắn, thẳng đứng như một pho tượng

Nó dụi mắt lơ mơ nhìn Hàn vũ "xảy ra chuyện gì vậy? Sao mặt anh đỏ thế kia"

"Không.. Không có gì! Tại tôi nóng ấy mà, ày! nóng thật đấy" anh vừa phập phồng cái áo vừa nhìn sang hướng khác tránh ánh mắt của nó, thiên băng cũng không muốn hỏi nhiều lười nhác ngả đầu dựa vào ghế

Bấy giờ Hàn vũ mới thả lỏng người môi khẽ nhếch lên nở nụ cười siêu đẹp.

Trời ngà ngà tối phủ một màu đen nhạt khắp đất trời, phố xá bắt đầu lên đèn đứng trước cửa biệt thự Nguyễn thị nó định vào trong lại bị anh gọi lại

- thiên băng khoan đã

- còn chuyện gì sao?

- tuần sau là sinh nhật tròn 18 tuổi của tôi

- (im lặng chờ đợi)

- ừm...! Em chưa tròn 17 đúng không? Vậy là tôi sắp hơn em 2 tuổi rồi, sau này có thể xưng hô anh-em không?

Nó trầm ngâm có vẻ anh rất bận tâm về chuyện này dù sao mối quan hệ của hai người cũng tốt hơn trước vì thế nó không ngần ngại mà đồng ý "được"

"Vậy ngủ ngon nha, anh về đây" Hàn vũ nói rồi hí hửng rời đi

Thiên băng bật cười vì tính khí thất thường của anh rồi cũng khập khiễng bước vào trong

.....

Bước chân bồng bềnh nhọc nó bước đến phòng đọc sách rồi đột nhiên căn phòng đối diện luôn luôn khóa hôm nay lại phát ra tiếng động thiên băng tò mò quay lại xem

Nó vận nắm nắm cửa thật lạ không hề bị khoá, đưa mắt dò xét bên trong thiên băng tròn mắt kinh ngạc căn phòng với tông màu hồng phấn và trắng xung quanh chất đầy gấu bông rõ ràng đây là phòng của con nít mà.

"Thiên băng sau này có cơ hội chị nhất định đưa em ra ngoài chơi"

"Thật không ạ!"

"Đương nhiên chị hai thương em nhất mà chỉ cần Băng nhi muốn chị sẽ làm"

"Em thương chị hai nhất"

"em gái ngoan, bảo bối của chị, nào! mau lại đây" căn phòng yên ắng bỗng vang lên giọng nói ngây thơ của trẻ con

nó thấy tò mò nên tiến sâu vào trong, trên chiếc giường màu hồng nhạt thiên băng vận phần kinh ngạc khi thấy có hai đứa trẻ xinh đẹp giống nhau như hai giọt nước chúng cùng nhau chơi búp bê,

hai bé gái ấy đều có mái tóc màu nâu nhạt óng mượt, làn da trắng ngần, đặc biệt đôi mắt màu tím than ngây thơ thuần khiết vô cùng

Nó lùi lại vài bước không tin vào mắt mình tự hỏi tại sao trong nhà lại có hai đứa trẻ giống nhau đến vậy? Còn nữa sao một trong hai lại gọi đứa còn lại là "thiên băng"

Bỗng Không gian trở lên mong lung huyền ảo đâu cũng trắng toát như có làn mây bay lơ lửng xung quanh, nó đứng giữa không gian rộng lớn chơi vui, trống rỗng

"Hạ vy, chúng ta làm bạn được không? tôi sẽ ở bên cạnh cậu mãi không rời xa" phía sau lưng nó bỗng vang lên một giọng nói ôn hoà ấm áp, thiên băng xoay người nhìn,

phát hiện một chàng trai với vóc người cao lớn đôi mắt màu nâu nhạt mang chút bi thương, cả người cậu ta bị một làn khói trắng bao phủ cho nên nó chẳng nhìn thấy gì ngoài đôi mắt vừa bi thương vừa áp áp ấy.

"Anh là ai?" Nó hỏi lại, cố gắng tiến tới lại gần phía chàng trai ấy một lòng muốn nhìn rõ khuôn mặt bởi không hiểu sao lòng nó lại khó chịu vô cùng

"Chị!" Một giọng nói khác lại vang lên, thiên băng xoay người về bên trái một góc 90 độ phía sau lớp sương mỏng nó thấy một thiếu niên vóc dáng không khác người trước là bao, thiên

băng cố gắng lại gần tuy không nhìn rõ dung nhan nhưng nó thấy đôi mắt màu nâu đậm trong tròng của cậu ta, bỗng tiềm thức cảm thấy rất quen thuộc đáy lòng dội về cảm giác đau xót

"Chị! Là em đây!" Âm giọng ấy, tiếp tục gọi nó

"Cậu là ai?" Nó nồn nóng hỏi lại

"Chúng ta đã hứa cùng nhau đi du lịch khắp thế giới, Chị không nhớ em, em rất đau lòng" chàng thiếu niên ấy cất giọng trách móc như một đứa trẻ hờn dỗi, đôi mắt vẫn lấp lánh trong veo khiến người ta xót xa rồi cậu biến mất trong làn sương mỏng

Nó không ngừng đuổi theo luôn miệng gọi "đừng đi! Làm ơn đừng đi! Cậu là ai?"

"Tiểu vy ta rất nhớ con" một âm giọng trầm ổn khác phía sau lưng vang lên lần này nó thật sự hoảng loạn lập tức quay đầu về phía sau hét lớn "Ông là ai?"

"Không có ta con phải sống thật tốt" giọng nói khàn đặc nhưng rất ấm áp nó đoán là giọng của một người đàn ông đứng tuổi nhưng thiên băng lại không hề nhìn thấy bất cứ điều gì từ ông ta, chỉ thấy một bóng dáng cô độc thoát ẩn thoát hiện

Tiềm thức muốn nhắc chân chạy đến nhưng xung búa vây là tiếng gọi vang vọng khiến nó mất phương hướng "Hạ vy!, Thiên băng!, Tiểu vy!, Chị à em ở đây" nhất thời hoảng sợ nó ngồi sụp xuống ôm đầu cảm giác mông lung ngày càng trở lên mờ nhạt bỗng đầu não truyền đến một cảm giác đau đớn choáng váng.

Thiên băng bật dậy nhìn quanh, nó thờ dãi khi thấy những đồ vật quen thuộc trong phòng thì ra chỉ là một mơ nhưng tại sao giấc mơ ấy lại chân thực đến vậy? Nhìn xem nó đau lòng đến nỗi khóc ra nước mắt rồi, thiên băng lau đi vài giọt nước mắt còn vương trên má đôi mắt nhìn ra cửa sổ phóng về một nơi xa xôi, nó nhận ra phía đông trời đã hừng sáng, khẽ cup mi mắt lòng rói bởi thiên băng tự hỏi: "rốt cuộc họ là ai? Hạ vy là ai và ký ức này là của ai...!"

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Từ lúc ngồi trên xe đến trường cho đến tận bây giờ khi đã vào lớp học, ánh mắt nó vẫn vô hồn, thờ dãi hoàn toàn không chú ý gì đến những gì xung quanh càng không thấy ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm của Lãnh phong và Hàn vũ

"Ê, nhóc con hôm nay em sao vậy? Nói anh nghe coi" Hàn vũ vỗ vai nó cái "bụp" làm thiên băng búng tỉnh

"Không sao chỉ là thiếu ngủ thôi" nó mệt mỏi đáp lại rồi gục xuống bàn giả vờ ngủ

Hàn vũ tặc lưỡi khi bị ăn "bắp gang bơ" anh lúi húi ra ngoài bởi tiết đầu tiên là tiết thể dục

Trong lớp chỉ còn mình nó và Lãnh phong, anh nhìn nó một cái rồi đưa tay xúi tóc nó, bị đánh động bất ngờ còn tưởng là Hàn vũ nên thiên băng trợn mắt ngồi bật dậy tính cho ai kia một trận thì nhận ra trong lớp chẳng còn ai cả

"Là anh vừa xúi tóc tôi" thiên băng hỏi người bên cạnh mà chắc chắn người đó chính là thủ phạm

"Em ổn chứ?" Anh đáp lại một câu chẳng liên quan

Nó thoáng dờ rồi lại mỉm cười

- anh đổi cách xưng hô rồi sao?

- đổi theo Hàn vũ, em... ổn chứ?

- không sao, vì hôm em qua thực sự ngủ không được ngon thôi

- ừm_ anh đứng dậy hai tay đúi túi quần rồi bước đi

- anh xuống học thể dục sao?_ nó nhanh nhẹn hỏi lại

- không! Đến thư viện trường_ lãnh phong đáp lại bằng giọng nói không lạnh càng không nhạt rồi rời đi

Nhận thấy giọng nói của anh có chút "nhiệt độ" khi nói chuyện với mình khiến nó rất vui, lòng rộn ràng như bắn pháo hoa bao nhiêu muộn phiền đều tan biến không để lại dấu vết, nếu là trước kia chắc chắn lãnh phong sẽ không trả lời im lặng và bơ đẹp nó như không khí cho mà xem

Ngồi một mình suốt 20 phút trong lớp rất chán, thiên băng tính ra sân vận động chơi cùng lớp vừa đến nơi đập vào mắt là cảnh tượng Hàn vũ ôm mấy bạn chân dài vừa được lau mồ hôi vừa được "hầu hạ" uống nước thể nên nó ngán ngẩm đành xoay bước rồi đi và đi đến tiếp theo đương nhiên chính là thư viện, kaka!

Tầm này thư viện rất vắng nó thắc mắc không biết lãnh phong đến đây làm gì, nếu có thể nó sẽ ở lại cùng anh như vậy thật vui

Thư viện nơi đây rộng lớn nhưng thời gian này chẳng có ai ngoài cô thủ thư trông coi, nó nhẹ nhàng tiến vào bên trong tìm kiếm miếng khế thăm than "chẳng biết anh ngồi ở cái xô xinh nào nữa"

Bước chân nó đột ngột dừng lại ánh mắt phóng đến chiếc bàn trong góc khuất thiên băng lại gần ngồi xuống ghế, ở đó lãnh phong đang yên bình say giấc ngủ nhìn anh lúc này quả thực như một vị thiên sứ, mái tóc xanh đen càng tôn lên làn da mịn màng, chiếc mũi cao nhọn, mày phượng, hàng lông mi cong vút đẹp hơn cả con gái, đôi môi mỏng khẽ cong lên vô cùng quyến rũ

Thiên băng đưa tay vuốt vài sợi tóc rũ xuống mặt anh, trái tim phút chốc loạn nhịp nó từ từ cúi xuống đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ lướt qua

rồi như nhận ra hành động vụng trộm của mình thiên băng liền xấu hổ hai má hừng hồng lập tức chạy ra khỏi thư viện, trên đường "bỏ chạy" vừa đi nhanh lại vù cúi mặt gằm xuống đất

"Xấu hổ quá đi thôi, tại sao mình lại làm vậy chứ? Áyda" thiên bất giác tìm tìm cười đưa mắt nhìn quanh xem có bị ai để ý đến không

sau đó lại tiếp tục bước nhanh nào ngờ vừa quay đầu về phía trước, đầu đã đụng ngay vào cái cột sảnh to đứng trước mặt

Nó đưa tay xoa chán xit xoa: "đau quá đi mất, đúng là làm chuyện mờ ám bị trời trừng phạt mà, uida đau chết mất" thiên băng thẳm than cần nhẹ mỗi lúc đầu đi tiếp bỗng đầu óc nó choáng váng say sẩm một vài đoạn ký ức lúc còn nhỏ của hai chị em thiên băng tràn về tiếp đó là một đoạn ký ức không vui đêm hôm nó và tử hy cãi nhau.

Thiên băng trống tay vào tường những hình ảnh ấy đến rất nhanh mà đi cũng rất vội nó đã quá quen với hiện tượng như thế này, giống bao lần khác thiên băng đều tìm một lý do mà phui đi những sự việc trong quá khứ của mình,

bởi những gì nó thấy so với những gì mọi người kể về nó thì hoàn toàn là hai con người, hai ký ức khác nhau vì vậy nó chưa bao giờ có suy nghĩ đó là ký ức của mình đã bị mất đi, nhưng tất cả những suy nghĩ ấy đều chỉ là những lý do phản biện cho chính mình, để nó tự lừa dối bản thân mà thôi.

Con người luôn là vậy, sâu thẳm trong tiềm thức của họ bản năng thường không chấp nhận việc quá khứ của bản thân là một mảng trời thiếu sót và đau thương ai cũng đều mong muốn có cuộc đời tràn ngập niềm vui hạnh phúc.

Cùng lúc đó tại thư viện đôi mắt Lãnh phong khẽ mở, đôi môi vẽ lên một nụ cười cong hoàn hảo ngay từ đầu khi nó bước vào anh đã biết nhưng khi thiên băng đến gần, anh gửi thấy một mùi hương dễ chịu quen thuộc bất giác lại muốn lười biếng tiếp tục hưởng thụ không buồn mở mắt.

Nào ngờ anh lại cảm nhận được một bàn tay mềm mại đặt lên mặt mình rồi vuốt tóc anh, lúc ấy không biết phản ứng thế nào đành tiếp tục giả vờ ngủ

vậy mà cô gái bên cạnh cũng thật chủ động chiếm tiện nghi của anh rồi nhanh chóng bỏ trốn, lãnh phong cười dịu dàng trời lá trông anh tựa một vị thần khề thì thầm với gió "quả nhiên trong trường hợp này mình không biết phản ứng thế nào".

Tan học nó vội vàng về nhà bởi cái bụng đánh trống lên hoàn, khi đi qua chỗ vắng chân chợt dừng bước khi nghe thấy âm giọng trầm thấp quen thuộc

- tối nay mấy giờ?

- 11h30 nhưng chúng ta sẽ xuất phát sớm hơn

- được

Hai người đối thoại trên chính là Lãnh phong và Hàn vũ nó nghe mà khó hiểu, 11h30 tối muộn như vậy họ lại tính đi đâu chứ? Chẳng lẽ đầu nó đi chơi mãnh, bạn với bè "tốt" với nhau thế đấy

Thiên băng vuốt cằm, không đúng muộn như vậy đi chơi thì chỉ có đến những nơi không đoàng hoàng thôi chắc chắn cái tên đảo hoa Hàn vũ này lại tính đưa lãnh phong crush của nó đi học thói hư tật xấu đây mà, nhất định không được, tuyệt đối không được.

8h tối nó rón rén đến trước cổng nhà Hàn vũ thấy anh vào một chiếc ô tô định đi nhưng sau đó đột nhiên dừng lại chạy vào trong nhà lấy cái gì đó,

nhân lúc này nó mới chạy đến ngắm nghía chiếc ô tô màu đen trước mặt, đây là mẫu ô tô gia đình vì thế cốp xe rất rộng rãi, mắt nó chợt sáng "như vậy chẳng phải quá tốt sao? Phù hợp với kế hoạch của mình"

Thiên băng nhanh nhẹn mở cốp xe rồi chui vào nằm bên trong trước khi đóng lại còn có tình để một chiếc kẹp ở mép như vậy, không sợ chết ngạt cũng không sợ bị phát hiện.

Lát sau chiếc xe rời đi chạy với vận tốc nhanh, 1 tiếng sau đó thì dừng lại còn nó ở trong cốp xe mà ngủ quên như đứng rồi ý,

11h tối thiên băng tỉnh dậy sau khi nhận ra tình hình hiện tại mới nhanh chóng nhảy ra khỏi xe, nó đưa mắt nhìn quanh phán xét đây vốn dĩ không phải nơi có thể ăn chơi mà là một nơi hoàn toàn hoang vu không người qua lại, đi thêm một đoạn đến nơi có ánh sáng duy nhất ở đây thiên băng tò mò thám thính tình hình.

Trước mắt nó là một bãi đất trống xung quanh đó có rất nhiều người khoảng 40- 45 người gì đấy toàn là đàn ông mình xăm trổ, mặt đầy sẹo, tay cầm phốt, giao, kiếm...vvv sát khí hung hăng

lát sau có một tốp khác đến lần này đông hơn khoảng gần 100 người cũng hung hăng không kém mấy người kia là bao, nó núp sau bụi cây nhìn nén tuy hơi sợ nhưng thiên băng không hề có ý định bỏ chạy bởi điều giữ nó ở lại chính là hai người đứng đầu trong tốp 40 người kia.

Hai người ấy nhìn rất quen mắt nhưng họ đều đeo mặt nạ cộng với khoảng cách ở xa nên nó không thể nhận ra ai cả

Từ xa tuy không nghe thấy gì nhưng nó thấy hai người đeo mặt nạ và một tên to lớn khác nói vài câu sau đó hai tốp người lao vào đánh nhau, họ chém giết như phim kiếm hiệp, phim hành động

Thiên băng rùng mình mỗi khi thấy tiếng kêu la, máu ngập tràn nhuộm kín một vùng đất chân nó mềm nhũn không thể cất lên nhưng trong đầu vẫn luôn nghĩ "phải đi tìm Hàn vũ anh ta đến đây với mình, phải đưa hàn vũ đi nếu không sẽ gặp nguy hiểm"

30 phút sau trận chiến kết thúc bên tốp 40 người tuy bị thương khá nặng nhưng dường như không bị tổn thất bao nhiêu bao nhiêu

Ngược lại là tốp người đến sau họ đều chết hết không một ai sống sót, xác người la liệt dưới đất, cảnh tượng trước mắt khiến thiên băng sợ hãi đôi mắt mờ đi hoảng loạn, có thứ gì đó đang len lỏi trong tim rất chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Người đeo mặt nạ màu xám bạc ra lệnh cho những người khác dọn dẹp hiện trường rồi anh ta cùng người đeo mặt nạ đen xoay người đi về phía xe của Hàn vũ

Như có linh tính mạch bảo nó cũng rón rén lại gần, hai người con trai kia sau khi đến gần xe đồng loạt tháo mặt nạ ra, thiên băng tròn mắt kinh hãi đưa tay bịt miệng, nó có nhìn lầm không? hai người tay vừa nhuốm máu kia chính là bạn thân của nó và người nó yêu nhất.

Chàng trai đeo mặt nạ xám bạc chính là Hàn vũ còn người đeo mặt nạ màu đen không ai khác chính là Lãnh phong, thiên băng không tin vào mắt mình ngay từ đầu nó vẫn biết hai người họ không đơn giản nhưng đến mức giết người không ghê tay như vậy, nó làm cách nào cũng không thể tưởng tượng ra càng không thể chấp nhận nổi, đây dường như là một thói quen hằng ngày của họ vậy.

Thiên băng thật sự sốc, đôi mắt nhỏ đi sống mũi cay xè tại sao? Những người nó yêu thương họ lại đáng sợ như vậy giống một con ác quỷ thêm khát máu tươi, thiên băng lùi về sau vài bước chân vung về đập lên một cành củi khô tạo thành tiếng động trong màn đêm tĩnh mịch

"Ai!" Hàn vũ đột ngột hét lớn gây phút ấy nó nhìn thấy ánh mắt của cả hai người trở nên sắc lạnh hung dữ tràn đầy sát khí, rất nhanh lãnh phong và Hàn vũ phát hiện có người họ tiến nhanh về phía nó vì quá sợ hãi thiên băng bỏ chạy nhưng không may trượt chân vấp ngã

Đúng lúc ấy cả ba người đều nhìn thấy nhau

"Thiên băng sao lại là em" hàn vũ bắt ngờ anh vội chạy lại đỡ nó

"Đừng động vào tôi" thiên băng đẩy anh ra đồng thời lùi về phía sau

Hành động này khiến vũ ngạc nhiên nhưng rồi anh nhìn thấy khuôn mặt sự hãi căm phẫn của thiên băng liền hiểu ra mọi chuyện, đôi mắt anh chùng xuống tâm tình phức tạp, lãnh phong ở bên cạnh vẫn lạnh lùng điềm tĩnh giống như ngày đầu mới gặp anh lãnh đạm hỏi:

- em đã nhìn thấy hết rồi?

- phải!

- ghê tởm chúng tôi sao?

Nó hồi bắt ngồi trước câu hỏi của anh, cảm xúc hiện tại rất rối loạn ngay cả bản thân nó cũng không thể đưa ra một câu trả lời chính xác cho mình nhưng nó biết biết mình cần nói gì

- hai người... Tại sao hai người lại như vậy? Sao có thể như vậy? Họ cũng là con người mà

- thiên băng_ hàn vũ khẽ mấp môi gọi nó

- đừng gọi tên tôi, tôi muốn nghe câu trả lời, Tại Sao!_ nó gần như hét lên

Lãnh phong khẽ chớp mắt đó là một cái chớp mắt đầy rét lạnh

- có thể vì em bị mất trí nhớ nên không biết, nhưng thiên băng à! Chúng ta cùng một loại người vậy nên tốt nhất hãy quen với điều đó đi

Nó ngược mắt nhìn Lãnh phong anh thật xa cách hoàn toàn khác anh của vài ngày trước nhưng điều khiến nó sốc hơn cả là anh bảo "chúng ta cùng một loại người" vậy ý của anh không phải là nó cũng giống như họ, cũng từng giết người không ghê tay sao? Không thể nào,

Hàn vũ thở dài anh lại gần nó đôi mắt màu hổ phách nhìn xoáy sâu vào đôi mắt tím than ướt lệ, âm giọng trầm buồn ảm áp "thiên băng em bị mất trí nhớ nhưng bọn anh thì không, bọn anh có trách nhiệm phải bảo vệ bang của em"

"Sét đánh ngang tai" thiên băng đưa một tay lên trán, vậy ra cuộc hỗn chiến này là vì nó, những người hung hăng ấy là đàn em của nó sao? và đáng lẽ ra người phải tham gia chặn chiến kia vốn dĩ nên là nó chứ không phải hai người họ, thiên băng nhắm mắt tìm kiếm chút bình tĩnh nó bầu chặt lấy cánh tay Hàn vũ từ từ đứng dậy

"Tôi muốn về nhà" thiên băng cất giọng nặng nề nhưng không nhìn ai chỉ lặng lẽ lên xe ngồi phía sau bởi nó không thể đối mặt với ai cả, thiên băng cần thời gian tìm hiểu chuyện này và cần một cách để chấp nhận sự thật.

Nó thất thần ngồi trên giường sau khi đã bình tĩnh hơn thiên băng nhận ra sự thực những điều mình vừa chứng kiến không phải là điều quá ghê tởm chính vì suy nghĩ này càng khiến nó ghi nhớ bản thân hơn.

Thiên băng lấy điện thoại bấm một dãy số dài,

"Alo ba nghe đây" sau một hồi chuông ba nó ở đầu dây bên kia bắt máy

"Trước kia con hoạt động trong thế giới ngầm sao?" Thiên băng vào thẳng vấn đề

"Con nhớ lại rồi sao?" Chủ tịch Hàn Vương sốt sắng không nghĩ con gái sẽ hỏi về việc này

"Trả lời con" nó mệt mỏi đáp lại

"Phải! nhưng từ khi con bị mất trí nhớ ta đã nhờ Lãnh phong và Hàn vũ quản lý bang giúp con rồi" ba nó từ tốn giải thích

"Con biết rồi" nó tắt máy không nói gì thêm

Thiên băng cụp mạnh mí mắt từng đường gân xanh nổi đầy trên mặt nó đang cố gắng gồng gánh tiếp nhận sự thật, chìm dần vào những dòng suy nghĩ nặng nề, thiên băng bắt đầu sắp xếp hết mọi việc đã từng xảy ra lòng rồi bởi mọi thứ rẽ sang một chiều hướng mới mà nó chưa từng tưởng tượng ra, sự thật cho thấy ba mẹ của nó căn bản cũng không phải người bình thường họ chắc chắn cũng tồn tại trong thế giới ngầm, hôm nay qua là một ngày mệt mỏi nó ngủ thiếp đi lúc nào không hay, đêm ấy thiên băng ngủ rất ngon không hề gặp ác mộng cũng chẳng mơ thấy bất cứ thứ gì.

Trời bắt đầu hừng sáng hôm nay không có nắng bầu trời chỉ toàn một màu xám, gió mát thổi vì vu từng làn dịu êm thiên băng thức dậy sớm như mọi ngày nhưng chẳng còn tâm trạng chạy bộ nữa mà cứ ịch nằm trên giường đôi mắt nhắm nhắm nhìn về phía khung cửa sổ, không khí hôm nay thật dễ chịu

Cuối cùng nó cũng chịu ngồi dậy vào phòng tắm, thật ra sau một đêm dài tâm tình thiên băng cũng đã khá hơn rất nhiều, thiết nghĩ nếu nó sinh ra trong một gia đình như vậy ắt hẳn bản thân bậc lòng phải quen dần với những chuyện mà người khác cho là không thể.

Lát sau nó ra khỏi phòng tắm bước đến chiếc tủ quần áo to lớn phía góc phòng và bắt đầu lục lọi tìm kiếm chiếc hộp lần trước có lẽ chiếc hộp ấy sẽ giúp nó rất nhiều việc. Thiên băng chui hẳn vào tủ quần áo để tìm chẳng may đầu vướng vào ống quần treo phía trên, nó té nhào vào phía trong nhưng thiên băng phản ứng rất nhanh lập tức trống tay vào đáy tủ phía dưới để giữ thăng bằng

Ngay lập tức miếng gỗ ở đáy tủ thụt xuống dưới tạo thành một tiếng kêu dài, thiên băng ngạc nhiên nó nhòm ngó phát hiện đây là một lối đi bí mật. Sau vài phút đắn đo nó quyết định bước xuống từng bậc thang phía dưới ngay lập tức lối đi vụt sáng ánh đèn vàng rực rỡ

Men theo lối đi dựa vào địa hình thiên băng phát hiện ra nói đi này dẫn đến căn phòng luôn bị khoá cuối hành lang bất giác rung mình nhớ đến giấc mơ kì quái của mình nó cố kìm nén sự lo âu sợ hãi tiếp tục bước đi

Phía cuối con đường là một cánh cửa lớn nó đẩy cửa bước vào lại phát hiện ra đây chính là 1 cái tủ có lẽ đây chính là tủ quần áo trong căn phòng ấy, thiên băng lại bước ra khỏi chiếc tủ tối tăm chính thức đặt chân đến căn phòng bí ẩn luôn khoá này

Bao phủ lên căn phòng là một màu đen mịt mù, hầu hết tất cả các phòng đều có vị trí đặt công tắc đèn giống nhau vì vậy nó men theo trí nhớ tìm đến công tắc đèn

"Tách" sau vài giây mò đường cuối cùng ánh đèn cũng vụt sáng tràn ngập căn phòng rộng lớn thiên băng đảo mắt nhìn quanh nó mờ to mắt, phản ứng đầu tiên là, "sốc" tim đập mạnh liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sau đó sững sờ cả người nó run lên từng đợt chân cũng chẳng đứng vững nữa mà ngã quỵ xuống đất. Căn phòng này giống hệt với những gì nó từng mơ thấy, tông màu

hồng-trắng xung quanh chất nhiều gấu bông và búp bê nhưng nếu chỉ có thế thì đã không khiến nó kinh hãi đến vậy

Điều khiến nó hoảng sợ đó chính là bốn bức tường của căn phòng này đều được phủ kín bởi những khung ảnh của hai đứa trẻ mà nó đã gặp trong mơ, chúng giống nhau đến lạ nếu tồn tại sự khác biệt có chăng chỉ là một cô bé luôn mỉm cười rạng rỡ còn một cô bé lại luôn lạnh lùng, ánh mắt toát lên vẻ hờ hững.

Thiên băng hướng ánh mắt nhìn

Khung hình lớn nhất được treo giữa phòng đó là hình ảnh của một đại gia đình, ngồi trên chiếc ghế sang trọng là một người Đàn ông tuổi khoảng tầm hơn 50 khuôn mặt xuất hiện nếp nhăn nhưng mái tóc chưa có dấu hiệu già đi khí chất lãnh đạm nhưng ánh mắt thì long lanh ý cười, trong lòng ông đang ôm hai đứa bé gái kia còn 2 người phía sau ông thì nó nhận ra đó chính là ba mẹ nó khi còn trẻ, khung cảnh ấy thật hạnh phúc.

Bỗng đầu nó xuất hiện những đợt ký ức mờ nhạt chúng diễn ra chớp nhoáng như tia lửa điện, thiên băng ôm đầu, đầu nó thật sự rất đau, đau đến nỗi thiên băng muốn ngất lịm đi nó ôm trái tim đang đập loạn xạ, khoẻ mắt không hiểu sao ngăn lệ tuối rơi không ngừng

Tìm nó thật sự rất đau, đau nhói lên như bị một con dao cùn cứa qua cửa lại thiên băng hoảng sợ đến nỗi lập tức đứng bật dậy bỏ chạy nó không thể tiếp tục ở đây, thiên băng cảm thấy những bức ảnh này, những ánh mắt của những con người này như một sức mạnh vô hình có thể giết chết mình ngay tức khắc.

.....

Ở trong phòng nó ngồi bó gối ổn định lại tâm trạng lúc sau quán ra đích thân đến phòng kêu nó xuống nhà bếp dùng bữa.

Ngồi trên chiếc bàn đầy đầy thức ăn nhưng tâm tư của nó lại đặt trong căn phòng bí ẩn đó

"Tiểu thư" quán gia thấy nó thất thần liền lên tiếng gọi

"Dạ" Nó giật mình đáp lại

Ông quán gia khẽ nhíu mày rồi thu lại biểu cảm ấy một cách rất nhanh "tiểu thư nên dùng bữa thôi"

Thiên băng đưa ánh mắt nhìn ông nó chợt nhận ra ông ấy chẳng phải đã làm quán gia cho căn nhà này ngót nửa đời người hay sao? Rất có thể ông biết điều gì đó

- quán gia cháu hỏi ông một chuyện?
- xin tiểu thư cứ nói
- cháu chợt nhận ra tại sao trong nhà mình không có hình cháu lúc nhỏ vậy ạ!
- tôi không biết
- (thiên băng hơi bực tức quát lớn) Sao có thể không biết được chứ? Ông nói dối, ông đã ở đây bao nhiêu năm rồi mà
- tiểu thư mời dùng bữa_ quán gia bắt đầu phớt lờ câu chuyện
- ông...! Được vậy còn căn phòng phía cuối hành lang thì sao? Tại sao nó luôn bị khoá? Trong đấy rốt cuộc có gì?

Quán gia trầm ngâm tiếp đó ánh mắt ông trùng xuống chợt buồn "tiểu thư của tôi à! Thật ra có rất nhiều chuyện không thể đợi người khác nói ra mà phải tự mình tìm hiểu hoặc tự mình nhớ lại"

Thiên băng chợt bất động trước lời nói ấy nó nhìn ông lòng rối bời tâm can rối loạn bất giác này sinh sự nghi ngờ "tự mình nhớ lại" phải chăng trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì? phải chăng kí ức mà nó đánh mất kia chính là chìa khoá giải thích cho mọi thắc mắc băn khoăn của nó, thiên băng không nói thêm điều gì mà lặng lẽ bỏ lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61

Buổi chiều hôm ấy gió mát thổi vì vu bầu trời vẫn một màu xám xịt

Thiên băng đứng trước một tòa nhà lớn đưa mắt ngược lên trên, trong khu này có một giáo sư chuyên về tâm lý học ông ta đã về hưu nên chỉ mở một phòng nhỏ tư nhân để tư vấn và chữa trị cho người nhà, khó khăn lắm nó mới đặt lịch được với ông.

Cốc...cốc...cốc....! Thiên băng gõ cửa của một căn phòng không quá lớn

"Mời vào" âm giọng khàn khàn phía trong vọng ra, không chần chừ thêm nó lập tức bước vào, trước mắt nó là một vị giáo sư tầm trên 65 tuổi mái tóc cũng đã hai màu

"Chào ông! Giáo sư cháu là thiên băng" nó từ tốn đứng trước mặt ông

"Mời ngồi" vị giáo sư cũng lịch thiệp đáp lại

Thiên Băng trực tiếp vào thẳng vấn đề

- như đã trao đổi qua điện thoại cháu đến đây là muốn giáo sư giúp cháu tìm lại kí ức
- cháu nên suy xét kĩ về điều này, kí ức là căn nguyên của nỗi đau một khi đã có thể quên đi biết đâu chừng lại là điều tốt_ vị giáo sư khẽ đẩy gọng kính
- cháu đã suy nghĩ kỹ rồi_ giọng nói tràn đầy sự cương quyết
- được! Về vấn đề này ta chỉ có một cách duy nhất đó là "thôi miên" giúp cháu tìm về miền ký ức trong quá khứ

.....
Thiên băng ngả mình trên chiếc ghế tựa lưng bập bênh được làm bằng gỗ, thả lỏng tinh thần, vị giáo sư ngồi phía bên cạnh tay cầm một chiếc đồng hồ dùng để thôi miên lắc qua lắc lại, âm giọng khàn khàn khẽ vang lên

"Hãy Thả lỏng, thoải mái, đi đi! đi tìm những gì cháu muốn"

Đôi mắt nó khép lại chiếc ghế vẫn bập bênh, tiếng đồng hồ tích tắc, tích tắc âm giọng đều đều "tĩnh trong động" tất cả khiến nó trở nên mông lung

Trong đầu nó xuất hiện một vài giọng nói và những hình ảnh, đó 1 là trường học, nó thấy mình bị một đám nữ sinh bao quanh còn bị cô gái đứng đầu tát một cái, tiếp đó một âm giọng trong trẻo thủ thi bên tai "hạnh phúc không bao giờ là mãi mãi hãy tận hưởng khi cô còn có thể" tâm nó trở nên run rẩy nhưng dù cố gắng đến mấy cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt của cô gái kia, bên tai nó vang lên những nụ cười đáng sợ thiên băng cảm tưởng mình bị bao vây bởi chúng.

Nó sợ hãi nhắm tịt mắt khi mở ra thiên băng lại thấy một bóng lưng khác, thân hình nhỏ bé cô ta mặc trên mình chiếc áo phong đen trùm kín đầu tựa một thần chết đến từ địa ngục, xung quanh là những tia sáng chói lóa khiến mắt nó lu mờ, trước khi rời đi cô ta bỏ lại câu nói "những người tổn thương cô đều đáng chết"

Chỉ đến đây thôi nó rất muốn nhớ thêm nhưng đầu lại đau đớn vô cùng bỗng bên tai nghe một tiếng "tách" thiên băng giật mình ngồi bật dậy trán lấm tấm mồ hôi

Vị giáo sư bên cạnh lo lắng hỏi "lúc nãy cháu nhìn thấy gì mà lại có vẻ đau đớn vậy, ta nhìn cảm giác như cháu đang bị giầy vò thống khổ vì vậy không thể tiếp tục nữa"

Nó gật đầu ánh mắt phức tạp từng câu nói của hai cô gái kia cứ luôn văng vẳng trong đầu.

Những ngày sau đó thiên băng không hề đến trường thời gian của nó phần lớn đến gặp giáo sư nhưng liệu pháp thôi miên không có tiến triển hơn nó chỉ nhìn thấy những hình ảnh như lần đầu, có một vài lần thì thấy thêm hai người con trai nữa có vẻ như nó ở cùng họ rất vui vẻ

Nhưng điều quan trọng hơn cả là mỗi lần thôi miên đầu nó lại đau như búa bổ càng ngày mức độ càng trở nên nặng nề vì vậy giáo sư quyết định dừng việc này lại bởi kết quả cũng không mấy khả quan.

Một mình nó bước đi trên đoạn đường dài trong lòng khó chịu vô cùng mọi thứ khiến nó bất an và sợ hãi, bỗng điện thoại trong túi quần kêu "tĩnh tĩnh!!!" 2 tiếng thiên băng rút ra xem phát hiện ngày mai chính là sinh nhật của Hàn vũ, mấy ngày nay bận bịu quá nhiều việc ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng quên may thay con người nó cẩn thận sớm đã ghi vào mục ghi chú rồi, thiên băng hít một ngụm khí lớn để tỉnh táo hơn rồi lập tức chạy nhanh miệng hét lớn "tỉnh táo đi! thời gian không còn nhiều nữa rồi phải mau chóng chuẩn bị quà thôi"

Sinh nhật của Thiếu gia độc tôn của nhà họ Lục đương nhiên không thể qua loa đại khái, bữa tiệc được tổ chức trong một nhà hàng sang trọng mọi người chuẩn bị trước một ngày cũng chưa xong hết mọi công việc. Hàn vũ vốn không có tâm trạng, kể từ sau đêm hôm đó thiên băng gần như bốc hơi nó không đến trường học, lúc anh đến nhà cũng đều không có, hàn vũ vẫn bản khoăn trong lòng anh chắc chắn một điều nó vẫn chưa chấp nhận sự thật về anh và Lãnh phong

Ngày sinh nhật Hàn vũ tất cả mọi người kể cả anh đều phải đến khách sạn tập nập chuẩn bị chu toàn, đây không đơn giản chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thông thường mà còn là nơi để kết giao, tìm kiếm những mối làm ăn và nhà đầu tư mới.

Thời gian phút chốc đã đến giờ chính mọi người bắt đầu nhập tiệc tất cả không có gì mới mẻ đều giống với những bữa tiệc xa hoa lộng lẫy khác trong giới thượng lưu, sau khi trò chuyện cùng vài đối tác Hàn vũ liền tìm đến Lãnh phong

- xong rồi! Tiệc sắp tàn, Cuối cùng thiên băng cũng không đến
- Lãnh phong nhâm nhi ly rượu vang thương hạng trầm mặc
- có lẽ vẫn chưa ổn định tinh thần hoặc căn bản không nhớ ngày sinh của cậu
- Sao có thể chứ?_ hàn vũ từ bộ dạng ủ rũ bỗng nhiên nhảy dựng đứng gần cổ cái
- chú ý hình tượng_ lãnh phong lạnh nhạt nhắc nhở, đôi mắt vẫn dán chặt trên ly rượu rồi bỏ đi tâm trạng không một ai nhìn thấu

Chỉ cần nghĩ đến việc nó không nhớ đến sinh nhật của mình thôi là Hàn vũ đã cảm thấy khó chịu rồi bữa tiệc ấy có rất cô gái xinh đẹp, tiểu thư quyền quý đến làm quen bắt chuyện đều bị anh cho ra rìa có người thậm hại hơn còn bị anh làm cho xấu mặt, mọi cô gái có mặt ở đây đều bắt đầu nghi ngờ về danh hiệu "playboy" của anh.

Bữa tiệc còn chưa kết thúc Hàn vũ đã bỏ về trước bà nội anh biết tâm tình cháu mình không được tốt nên cũng không can, ngồi phía sau xe Hàn vũ không còn tâm trạng để thờ nữa anh đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, bầu trời đêm nay rất đẹp vô vàn ánh sao, trăng thì sáng tỏ vằng vặc bác tài xế ngồi phía trước chỉ lắc đầu bộ dạng anh lúc này quả thực giống "thiếu nữ đôi mươi vừa thất tình" thảm thương vô cùng

Chiếc xe đổ lại biệt thự Lục gia hàn vũ bước xuống tâm trạng ủ rũ đi vào phía trong bỗng phía sau có người gọi anh một tiếng "Hàn Vũ" nhận ra chất giọng trong trẻo quen thuộc anh xoay người lại đã thấy nó đứng phía sau

Khỏi nói tâm trạng đột nhiên bay lên 9 tầng mây hàn vũ mỉm cười rạng rỡ chạy nhào đến ôm chầm thiên băng vào lòng trách móc "mấy ngày này em đi đâu vậy? Có biết anh tìm em cực nhọc thế nào không? Tại sao không đến dự sinh nhật của anh? Em quên rồi sao?"

Anh hời hợt gấp gấp trong giọng nói còn có phần tủi hờn, thiên băng chỉ cười nhẹ có hơi bất ngờ đẩy anh ra "không phải quên mà tại em mãi mê chuẩn bị quà cho anh nên không kịp tới"

"Anh còn tưởng em vẫn còn giận anh và Lãnh phong" Hàn vũ bối rối nhắc lại chuyện cũ

Thiên băng im lặng không nói gì thấy vậy anh lại tiếp tục làm bộ dạng trẻ con chìa tay ra trước mặt nó

- quà của anh đâu? Em nói mất công chuẩn bị rất lâu mà vì vậy anh phải xem ngay mới được

- ừm... Được! Nhưng trước tiên phải bật mắt lại đã

Nói rồi thiên băng rút từ trong túi áo ra một dải lụa đen nó nhón chân lên buộc vào mắt anh, Hàn vũ bủi môi "làm về bí mật lát nữa nếu quà không đẹp thì em biết tay anh"

"Được! Mau đi thôi" nó dắt tay anh vào trong nhà từng bước từng bước tiến đến căn phòng có nhiều máy chơi game lần trước

"Ok anh có thể mở bật mắt ra rồi"

Hàn vũ nghe lời nó báo hiệu lập tức tháo dải lụa ra nhưng trước mắt anh chỉ toàn một màu đen, thiên băng mỉm cười vỗ tay một tiếng lập tức căn phòng tràn ngập ánh sao nhân tạo không những thế còn có cả trăng nữa tất cả chuyển động xung quanh phòng như một giải ngân hà vạn màu sắc, những vì tinh tú thì nhau nhảy múa khắp phòng

Hàn vũ bất ngờ khung cảnh trước mắt rất đẹp, anh thuận miệng hỏi "cái này! Tại sao em lại có ý tưởng thú vị vậy?"

"Anh còn nhớ trước đây từng nói với em muốn được đi chơi cùng ba mẹ sau đó cả nhà ba người cùng nhau ngắm sao? Ten ten! 2 in 1 nè" nó vừa nói vừa hướng tay vào trong kiểu giới thiệu sản phẩm

Hàn vũ cảm động anh xoay người nhìn nó dưới những "ánh sao" lung linh đôi mắt thiên băng đẹp đến lạ nổi bật giữa những vì tinh tú sáng trong rọi đến tận đáy lòng anh

- là một tay em đã làm sao? _anh hỏi nó

- đương nhiên rất tốn công sức đó, cố gắng quý trọng nha!

- vậy anh có nên báo đáp không nhỉ?

- báo đáp gì?

Hàn vũ không trả lời anh từ từ cúi người xuống nở nụ cười rạng rỡ đẹp tựa nắng xuân, khoảng cách của hai người hiện tại rất gần, nó bối rối nhắm tịt mắt, anh nhẹ nhàng đặt lên mắt nó một nụ hôn thiên băng bàng hoàng lùi về phía sau một bước có chút tức giận không can tâm

- Anh Làm Gì Vậy?

- báo đáp!

- báo đáp cái quái gì chứ? Biết vậy không tặng quà cho anh rồi, hử!

Mặt thiên băng đỏ ửng tai nó lập tức bỏ đi Hàn vũ gọi với lại

- Em đi đâu vậy?

- Về nhà! không lẽ đứng đây cho anh tiếp tục "BÁO ĐÁP" hay sao?

- Để anh đưa em về

- thôi khỏi em không muốn "BÁO ĐÁP" lại anh đâu, hửm!

Nó lập tức bỏ đi còn hàn vũ anh tiếp tục đứng đó ngắm căn phòng lung linh miêng không ngừng cười khi nghĩ lại bộ dạng trẻ con vừa rồi của nó.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Thiên băng lang thang đoạn đường dành cho người đi bộ, phố xá ngập tràn ánh đèn lung linh trên con đường lớn này không có mấy quán ăn vỉa hè đông đúc mà chỉ có những khách sạn và những nhà hàng sang trọng hoặc những quán nước nổi tiếng

nó đưa mắt ngắm khung cảnh xung quanh gió từng làn gió ủa đến thổi bay bay mái tóc mây óng mượt, chọt đôi mắt tím than dừng trên một điểm nhất định

Rồi lại đưa theo nhìn người con trai trước mắt anh ta đang vội vàng định đi đâu đó nên lướt qua nó rất nhanh, khoảnh khắc ấy tìm nó khẽ khựng lại, đập liên hồi

một người con trai xa lạ nhưng lại khiến cổ học nghẹn ứ, thiên băng bị thu bởi đôi mắt nâu nâu nhạt hờ hững của anh ta, đôi mắt ấy rất giống với những gì nó đã gặp trong mơ

Bất giác không tự chủ được bản thân nó vội vàng chạy theo người đó, anh đi sang phía bên kia đường rồi vào trong một chiếc ô tô màu xám bạc, không muốn bỏ lỡ cơ hội nó tiếp tục dõi mắt theo anh rồi đuổi theo

đến giữa đường vì không chú ý mà bị một chiếc xe máy đụng phải.

Máy mất thay chiếc xe đi chậm nên lực tác động nhỏ nó chỉ bị văng ra rồi ngã xuống đất chân tay xây xước nhưng không có gì đáng nghiêm trọng, thiên băng không mấy quan tâm nó tiếp tục đứng lên định đi tìm thiếu niên lúc này lập tức đầu óc choáng váng loạn choạng ngã quỵ xuống mặt đường, đầu lại ập đến một con đau

con đau này khác với mọi khi không đau nhói dữ dội như búa bổ mà nó chỉ ê ẩm nhưng kéo dài và rất khó chịu mặt nó tái đi trông thấy thiên băng lắc đầu lấy lại sự tỉnh táo bỗng từng đoạn ký ức lại đột ngột thi nhau ùa về như một cuốn phim cũ kỹ được quay chậm và sắp xếp theo trình tự thời gian.

Thiên băng ôm đầu từng giọt lệ trào dung khéo mắt, tìm nỗi đau như cắt lồng ngực căng cứng khó thở như bị ai đó đâm vào thật mạnh, khoanh khắc ấy trời đất như sụp đổ dưới chân, nó không chỉ nhớ lại quá khứ trước đây mà còn nhớ cả những ký ức lúc nhỏ tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít,

cổ gồng bò dậy trong đầu nó hiện tại rất nhiều ký ức nhưng cũng lại thật trống rỗng, nó hoang mang không biết phải làm gì không biết nên chấp nhận sự thật thế nào, ba nó đã chết, chị gái mới gặp mặt lần đầu tiên sau bao năm xa cách cũng chết... Chi vì nó, chỉ vì muốn nó sống mà họ đều chấp nhận hi sinh mình.

Người ta nói thời gian sẽ hàn gắn vết thương nhưng thật ra thời gian không thần kỳ đến vậy, tất cả đối nó như vừa mới xảy ra hôm qua gần ngay trước mắt

mọi nỗi đau cứ thế giày xéo thân xác lẫn tâm hồn, Thiên băng bật khóc những ký ức về ba và chị gái như một liều thuốc độc khiến nó tê dại

Trời đã về khuya đôi chân nhỏ bé của một cô gái vẫn bước đi trên đường vô thức và không có điểm đến, đôi mắt nó sưng đỏ lên vì khóc nhưng nước mắt thì vẫn thi nhau tiết tục lần dài trên má, chân nó tê cứng đau rất nhưng thiên băng không hề cảm nhận được

trời đã lờ mờ sáng nó vẫn tiếp tục bước đi như một hồn ma không cảm xúc, thiên băng kiệt sức đến nỗi không thể rơi thêm một giọt nước mắt hay đơn giản chỉ là không còn nước mắt để khóc, cuối cùng chân nó dừng lại trước một căn nhà đôi mắt bị thương nhìn vào bên trong sân, vẫn là những chậu mộc hương ngát thơm vẫn là những đoá hoa tường vy bình dị, căn nhà này tất cả đều như cũ không một chút thay đổi càng không có dấu hiệu của người sinh sống.

Thiên băng bước đến tựa mình vào cánh cửa gió hờ hững lướt qua chột lạnh! rồi thôi, nó thấy phía trong sân ba nó đang ngồi trải tóc cho hạ vy khi còn nhỏ, cô bé hạ vy ngây thơ thuần khiết ngược lên hỏi ba

- ba ơi tại sao ba lại đặt tên con là Hạ vy ạ?

- ừm!! Con thử đoán xem_ ông cưng chiều nựng con gái một cái

- được vậy con sẽ thử đoán _ hạ vy lém lỉnh ngồi trồm dậy ôm lấy cổ ba "lần trước con vào phòng làm việc của ba có thấy ba và mẹ nuôi chụp một tấm hình trong vườn hoa tường vy phía sau khung ảnh còn có chữ Hạ nhược, có phải Hạ vy bắt nguồn từ đó không ạ?"

Ba nó cười khà khà ông xoa đầu nó "Hạ vy của ba thật thông minh, con đoán đúng rồi"

Hình ảnh hai cha con biến mất tan vào khoảng không, Thiên băng ôm ngực khó thở nó nhớ ba nhưng lại khó chấp nhận được việc ông chính là người đã tiếp tay cho kẻ xấu bắt cóc nó,

nhưng tất cả chẳng còn ý nghĩa gì sau mọi chuyện thiên băng vẫn lựa chọn tha thứ, lựa chọn được tiếp tục thương yêu ông với tư cách một đứa con mang tên "Thiên băng".

Đôi chân mềm nhũn tựa như không còn sức lực nhưng nó vẫn cố bấu víu lấy cánh cửa mà đứng dậy dờ dẩn bước đi

Nó không để ý đến thời gian cũng chẳng biết mình đã đi qua bao nhiêu trạm xe bus tất cả chỉ được thực hiện như một bản năng và thói quen, chỉ biết rất lâu sau trước mắt chính là biển khơi rộng lớn thiên băng tiếp tục bước đi, đến một căn nhà nhỏ xinh nó tiến vào bên trong rồi từ từ nhấc tay áp ngón trỏ vào ổ khoá điện tử trên cửa, căn nhà này ngoài chìa khoá ra thì còn có thể mở bằng dấu vân tay của nó

"Cạch" cánh cửa mở ra, thiên băng bước vào đồ đạc vẫn như cũ ngay ngắn và gọn gàng không có dấu hiệu của vụ ẩu đả nhưng chúng đã được phủ một lớp bụi khá dày. Thiên băng không mấy bận tâm nó tiến đến ngắm nhìn khung hình to lớn được đặt giữa phòng khách, ở đó là ảnh chụp ba, nó và cả từ mình nữa.

Không gian chìm vào yên ắng nó lặng thinh ngắm nhìn ba người trong ảnh một cách không biết chán, thiên băng cắn chặt môi đến bật máu nó gào lên một tiếng hung hăng càn quét tất thấy mọi thứ trên bàn cạnh đó, bộ ấm chén, cốc thủy tinh và trấu tường vy giả đều rơi xuống đất vỡ tan tành đôi mắt tím than hùng hực lửa ngấp tràn hận thù

ánh mắt nó chột rơi xuống đất ở đó phía sau trấu hoa tường vy giả chính là một chiếc usb, không tràn chừ thêm thiên băng lập tức cầm lấy rồi cắm vào tivi bật lên xem thử

Trên màn hình ba nó mỉm cười nhưng đôi mắt lại đỏ hoe lông mi uơu ướt, giọng nói trầm ấm bỗng thốt ra từng lời "Hạ vy cho đến tận bây giờ ba vẫn chưa thể tin được rằng con đã ở bên cạnh ta suốt bao nhiêu năm trời, đó dường như là một giấc mộng đẹp mà ba không bao giờ muốn tỉnh lại cho dù thời gian có quay ngược ba vẫn lựa chọn quyết định ban đầu, Hạ vy của ba khi con xem được đoạn video này có lẽ ba đã không tồn tại nữa con gái của ba lúc này cũng đừng buồn, đừng khóc con phải sống thật tốt phải mạnh mẽ lên ta muốn con trưởng thành. Sự thật về thân thể của con vốn dĩ ta không cần nói ra tự khắc sẽ có người cho con biết nhưng tốt hơn hết ta vẫn nên tự mình nói cho con nghe.....!"

Cứ như vậy ông kể lại hết mọi chuyện trong quá khứ không bỏ sót điểm nào, thiên băng đưa tay quệt đi dòng lệ

trong lòng lúc này nặng trĩu ánh mắt được bao phủ một lớp băng mỏng nó cố gắng không khóc nhưng cuối cảm xúc trong tim vẫn khiến giọt lệ buồn lăn dài

Khẽ nằm tựa mình xuống ghế nó tua đi tua lại để xem lại rất nhiều lần đoạn video ấy đến nỗi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cùng lúc đó ở biệt thự Nguyễn thị cũng láo loạn cả lên, đại tiểu thư của họ mất tích một đêm không về nhà đến giờ trời đã sáng nhưng cũng không có tung tích gì, Hân vũ và Lãnh phong cả đêm qua huy động người đi tìm bản thân họ cũng không ngu chỉ để tìm kiếm nó, Hân vũ rất lo lắng lòng nóng như lửa đốt đêm qua nó còn rất bình thường, còn chuẩn bị quà cho anh nhưng tại sao chỉ sau mấy tiếng lại đột nhiên mất tích chứ!

Ba mẹ nó cũng từ Anh bay về trên mặt ngoài sự lo lắng còn có chút bàng hoàng và trầm tĩnh, tâm tư họ lúc này không một ai rõ bởi họ đã biết được sự thật và đặc biệt hơn lần này Lão Đại, ông cũng đích thân trở về tìm gặp thiên băng

-----

Khi nó tỉnh dậy cũng là chiều tà, khi rời khỏi căn nhà trên biển về biệt thự Nguyễn thị cũng gần 12h đêm, thiên băng trở về như người mất hồn hờ hững không có cảm xúc vừa đến cổng mọi người đã cùng nhau hô hoán

"Tiểu thư về rồi", "nhìn xem đúng là tiểu thư rồi mau lên báo cho mọi người"

Hân vũ và lãnh phong cũng ở đó vừa thấy bóng dáng quen thuộc Hân vũ vội vàng chạy tới nhưng người bên cạnh anh đã nhanh hơn một bước, lãnh phong lo lắng lao tới ôm trầm lấy nó

ghì chặt đầu vào hõm vai thiên băng mà thì thầm "em đã đi đâu vậy? Anh rất lo lắng cuối cùng em cũng an toàn trở về, thật tốt"

Hàn vũ đỡ người một vài giây, cuối cùng trong lòng anh lúc này cũng đã xác định được mọi thứ, ánh mắt chợt thoáng qua tia buồn bã bi thương.

còn nó vẫn không phản ứng đến lúc lãnh phong buông ra mới hờ hững bước vào bên trong không đáp lại anh một lời, nhìn biểu cảm kì lạ của nó Lãnh phong và Hàn vũ nhìn nhau rồi cũng nhanh chóng bước vào bên trong.

Vào đến phòng khách ba mẹ nó đã ào đến lo lắng hỏi thăm, phu nhân An ly ôm nó vào lòng khóc lóc nói bà đã bồn chồn, lo sợ biết bao nhiêu khi hay tin nó biết mất

Thiên băng tiếp tục lặng im không nói, nó đẩy nhẹ bà ra bước đến ngồi lên chiếc sofa, người hầu trong nhà thấy không khí căng thẳng cũng tự ý rời đi chỉ còn mỗi lãnh phong và Hàn vũ ở lại, ba mẹ nó lúc này cũng nhận ra điểm bất thường, họ ngồi phía đối diện nó phu nhân an ly cất tiếng hỏi:

- thiên băng con sao vậy?

- con là thiên băng_ nó nhẹ nhàng đáp đôi mắt long lanh hơi đỏ

- (ba mẹ nó nhìn nhau chủ tịch Hàn vương tiếp lời) con đương nhiên là thiên băng rồi

Lúc này nó không kiềm chế nổi mà hét lớn: "CON NÓI CON LÀ THIÊN BĂNG CHỨ KHÔNG PHẢI THIÊN ANH NHƯ BA MẸ TƯỞNG"

Ba mẹ nó sững sờ, hàn vũ và lãnh phong cũng khó hiểu không kém, chủ tịch Hàn vương cúi đầu rồi nhìn nó

- con đã nhớ lại rồi sao?

- đúng vậy con đã nhớ lại hết toàn bộ ký ức của mình, hai người... Hai người biết chuyện này từ bao giờ?

"Cũng vừa mới đây thôi" ba mẹ nó chưa kịp trả lời thì một giọng khác vang lên, người đàn ông từ cầu thang bước xuống đã trả lời thay họ, nó đưa mắt nhìn đó là một người ông lão khoảng gần 67 tuổi nhưng thực tế ngoại hình trẻ hơn rất nhiều cả người toát lên vẻ điềm tĩnh lạnh lùng khí chất vương giả khiến người khác chỉ nhìn thôi e rằng cũng sợ hãi, ông ta như một vị vua của nhân loại cao cao tại thượng và nó nhận ra đây chính là ông nội của mình_ Lão đại

Ông bước đến ngồi cạnh ba mẹ nó âm giọng trầm lạnh từ từ vang lên "ba mẹ cháu chỉ vừa biết chuyện này từ tối hôm qua, là ta đã nói cho họ biết"

Nó bỗng nở nụ cười khinh bỉ tràn đầy lạnh lùng

- vậy ông đã biết sự thật cháu không phải thiên Anh ngay từ đầu?

- đúng vậy! Ngày hôm đó ta cũng có mặt ở bệnh viện chính ta là người đã đưa thi thể của thiên anh đi đồng thời cũng phát hiện ra cháu là thiên băng

Nó cup mạnh mắt cố gắng kiềm chế

- nói cho cháu biết sự thật, trí nhớ của cháu không phải tự nhiên mất đi đúng không?

- đúng!_ người Đàn ông trước mặt trả lời nó một cách nhẹ nhàng như không hề bị tác động gì

- là do ông đã can thiệp vào?

- ta đã tiêm cho cháu một loại thuốc trước khi rời đi, loại thuốc này sẽ làm tê liệt hệ thần kinh khiến cháu mất trí nhớ

- TẠI SAO ÔNG LÀM VẬY!!!?

- ta chỉ muốn cháu có một khoảng thời gian sống hạnh phúc, vì ta không muốn khi cháu vừa tỉnh dậy đã phải chịu đau kích và đau khổ bởi sự mất mát

Nó cười nhạt

- nói dối! Sao ông nói rằng loại thuốc ấy còn có công dụng giúp cháu tìm lại ký ức khi còn nhớ? sao ông không nói rằng việc cháu bị mất trí nhớ quên đi mọi chuyện, quên những người đã hi sinh vì cháu mà sống một cách vô tư vui vẻ sẽ khiến cháu rảnh rỗi đau khổ gấp vạn lần khi nhớ lại? Sao ông không nói thẳng ra tất cả những gì ông làm sẽ khiến cháu càng tăng lòng hận thù và căm phẫn hơn?

- mọi chuyện đã đến nước này cháu muốn nghĩ sao thì chính là vậy_ đáp lại sự giận dữ của nó, ông vẫn bình thản lạnh lùng

nhìn biểu cảm của ông nó chợt bật cười:

- haha! Mọi thứ ngay từ đầu đã được ông sắp đặt, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của ông cháu còn có thể nghĩ gì được đây

- vậy thì sao? cháu dám nói với ta rằng cháu không muốn báo thù không?

Đôi mắt nó chợt lạnh phủ một tầng sương mỏng "giờ ông muốn cháu phải làm gì?"

Vị Lão Đại kia khẽ mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh "sống đúng với thân phận và trách nhiệm của mình, trở lên mạnh mẽ và gai góc chỉ có vậy cháu mới có thể trả thù! hãy đến Anh quốc cùng ta"

"Được! Chúng ta hãy đi luôn đêm nay đi" nó đồng ý ngay lập tức rồi lên phòng thu dọn đồ đạc

Từ đầu đến cuối cả lãnh phong và Hàn vũ đều ngờ ngác mãi cho đến khi họ nghe ba mẹ nó kể lại thì mới hoàn toàn vỡ lẽ sở dĩ ông nội nó và Ba mẹ tin tưởng hai người họ như vậy bởi vì họ biết lãnh phong và Hàn vũ có thể phản bội cả thế giới hay họ cũng có thể trở mặt thành thù nhưng tuyệt nhiên sẽ không bao giờ phản bội Lão đại.

Cả hai người họ rời khỏi biệt thự trong tình trạng tâm tư hỗn loạn mỗi người đều mãi mê theo đuổi suy nghĩ của riêng mình cho dù họ có muốn ở lại thêm cũng không được bởi trong đêm nay cả nhà nó 4 người đều lên máy bay đến Vương Quốc Anh.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63

Nhắc đến Thủ đô London nước Anh người ta sẽ nghĩ ngay đến một nơi vô cùng xa hoa nhộn nhịp và phồn thịnh nhưng tất cả chỉ nằm trong trí tưởng tượng. ngày đầu tiên đến với nơi đây nó cảm nhận được cái giá rét của mùa đông, tuyết phủ trắng khắp đất trời cả thành phố chìm trong sương lạnh

những hàng cây già trơ trụi lá phủ một lớp tuyết mỏng xếp thành hàng trên con đường dài bên cạnh những tòa nhà cổ kính mang phong cách đặc trưng của Vương Quốc Anh, tuyết vẫn không ngừng rơi người đi bộ qua đường thưa thớt ai cũng khoác lên mình những bộ quần áo dày cộp ấm áp và ai ai cũng bước nhanh đi thật vội vã, tất cả tạo nên một bức tranh tĩnh thật đẹp mang niềm ý hoài cổ, thiên băng ngồi phía sau xe ngả mình tựa vào ghế, sau tất cả mọi chuyện tự nó cũng cảm nhận được tâm mình lạnh đến đâu và đã trưởng thành đến mức nào có thể mang trong mình nỗi oán hận ngút trời nhưng ngoài mặt vẫn đứng đưng như không.

chiếc xe đi rất lâu, rất lâu sau đó mới đến nơi, trước mắt nó là một tòa lâu đài nguy nga cổ kính đậm chất hoàng gia, ba mẹ nó và ông nội sớm đã rời đi khi máy bay vừa đáp vì thế khi đến đây thiên băng theo bước Bà quan gia vào phía trong.

Xung quanh không khí trong lành thoang thoảng mùi hương dễ chịu, danh hoa đua thắm hương thơm ngào ngạt toàn những loài thực vật, loài hoa mà nó chưa từng thấy bao giờ, phải đi qua rất nhiều dãy hành lang thiên băng mới đến được đại sảnh lớn

vào trong phòng khách nó cảm nhận được sự ấm áp của lò sưởi, ánh đèn vàng cam của đèn chùm và cả mùi hương thoang thoảng, phòng khách đương nhiên rộng lớn, đồ đạc ở đây ắt hẳn đều quý giá còn có vài thứ tiền chưa chắc mua được, thiên băng tĩnh lặng đứng đưng nó không tỏ ra bất ngờ cũng chẳng há hốc mồm ngạc nhiên trước một tòa lâu đài xa hoa lộng lẫy gấp hàng trăm lần biệt thự nguyên thị này.

"Băng nhi" phía sau chợt vang lên một giọng nói nó quay lại nhìn, thấy một người đàn ông trên mình mặc bộ vest đen mái tóc màu xanh nước biển trầm đôi mắt xanh sâu thẳm không nhìn thấy đáy, sống mũi cao lông mày rậm, làn da hơi trắng, tuy rằng anh ta đã có tỏ ra thân thiết hiền dịu nhưng đầu đó trên người vẫn toát lên vẻ lãnh đạm của một người đàn ông trưởng thành.

thiên băng lạnh lùng khước miệng khẽ cất lên âm giọng hồ hững: "lâu rồi không gặp, Âu Dương Kỳ"

người đàn ông đó chẳng ai khác chính là Dương kỳ, anh nhìn nó bằng đôi mắt nhớ nhung buồn bã

- Lão đại đã nói hết mọi chuyện với anh rồi

- thì sao?

- hôm ở bệnh viện là vì anh làm tường em là Thiên Anh nên mới có thái độ như vậy

- tôi biết

- thiên băng anh rất nhớ em, anh đã đợi em gần 10 năm rồi

dứt lời Âu Dương kỳ lập tức lại gần muốn ôm nó nhưng thiên băng lạnh nhạt kịp lùi về phía sau tránh cái ôm ấy, anh chợt khựng người lại ánh mắt lướt qua tia bất ngờ khước miệng giật giật không thể thốt ra lời nào.

Sở dĩ thiên băng có thái độ như vậy là vì nó đã đọc được nhật ký của thiên Anh, quyển nhật ký nằm trong chiếc hộp có họa tiết hoa bị ngan mà trước đây nó không thể mở được mặt mã, nhưng sau khi nhớ lại thiên băng đã tìm đến chiếc hộp ấy và cũng hơi bất ngờ khi nó có thể mở được mặt khóa bằng dây số ngày sinh của Dương kỳ

quyển nhật ký này được thiên Anh viết sau ngày đầu gặp Âu Dương kỳ cô đã thổ lộ mọi nỗi niềm trong đó và sau khi lớn lên mọi suy nghĩ uất hận, tổn thương cũng như niềm yêu nhớ cô dành cho nó cũng đều được thiên Anh ghi lại một cách tỉ mỉ rõ ràng không những thế trong cuốn nhật ký còn mơ hồ nói về suy nghĩ sâu thẳm trong cô, có một sự thật rằng Thiên Anh vẫn còn yêu Dương kỳ hơn 10 năm làm việc cùng anh cô chưa một lần dám đề lộ ra chỉ thẳm kín dấu trong từng nét chữ tâm sự.

nó đã rất đau lòng khi đọc từng dòng chữ ấy chỉ gạt của nó chưa một ngày được sống hạnh phúc, chưa một giờ, một khắc được là chính bản thân mình, chị mang một nỗi niềm uất hận với tất cả mọi người, mang trên vai quá nhiều trách nhiệm của gia tộc

Nhận thấy sự trầm lặng của nó Âu Dương Kỳ khẽ gọi " Băng Nhi! em không khỏe sao?"

thiên băng thoát khỏi dòng suy nghĩ tiến đến chiếc ghế sofa gần đó ung dung ngồi xuống: "chắc hẳn anh đến đây không chỉ để nói những lời này"

Dương kỳ nhíu mày anh nhận ra sự thay đổi của nó, rất khác với Thiên Băng anh từng quen biết và cả thiên băng anh đã gặp trong bệnh viện hôm ấy, vẫn biết rằng sau cú sốc lớn này nó sẽ không thể như trước, nhưng thay đổi như vậy là điều anh chưa từng nghĩ tới, mới đây đã là như vậy anh chợt lo lắng không biết khi tham gia khóa đào tạo sát thủ xong thì nó sẽ biến thành con người như thế nào nữa.

"Nói đi có chuyện gì" thiên băng cất lời cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, Dương kỳ bước lại gần giọng nói trở nên nghiêm túc: "Lão đại ra lệnh cho anh đưa em đến căn cứ bí mật của Tổ chức, từ ngày mai em sẽ bắt đầu tham gia vào khóa đào tạo sát thủ với mục tiêu là trở thành sát thủ xuất sắc nhất lọt top1 thế giới"

"được!" nó lạnh lùng đáp lại

Dương kỳ khẽ thờ dài "muộn rồi em nghỉ ngơi đi ngày mai chúng ta phải đi rất sớm"

nó gật đầu sau đó đứng dậy tìm quản gia nhờ bà đưa về phòng bởi vì toà lâu đài này quá rộng lớn,

đi được vài bước Thiên băng chợt dừng chân xoay người lại nhìn Dương Kỳ, anh vẫn đứng đó thất thần khi thấy nó dừng lại mới sực tỉnh "thiên băng còn chuyện gì muốn nói với anh sao?"

nó nhìn xoáy sâu vào mắt anh: "lần đầu gặp mặt em muốn đặt ba câu hỏi cho anh"

Dương Kỳ hơi bất ngờ anh im lặng lắng nghe

dùng một chút nó lại tiếp "thứ nhất anh thật sự có tình cảm nam nữ với em sao? chúng ta đã xa nhau hơn 10 năm, thứ hai: anh thật sự không cảm thấy buồn khi hay tin người sống sót là em? đừng bao giờ làm tường em là chị thiên anh,

thứ3: đã bao giờ anh tự hỏi trái tim mình xem nó rót cuộc hướng về ai chưa?"

"Anh..." Dương kỳ định trả lời nó nhưng thiên băng vội cướp lời

"đừng trả lời quá sớm hãy từ từ suy nghĩ bởi vì những câu hỏi này em tin rằng chưa một ai hỏi anh và anh cũng chưa bao giờ tự hỏi chính mình"

nói rồi thiên băng lại lơ hững bỏ đi, mặc Dương kỳ đứng như trời trồng giữa phòng khách

phòng của nó cơ bản rộng hơn phòng trước với tông màu trắng và vàng kim toát lên vẻ sang trọng quyền quý. Thiên băng tắm rửa sạch sẽ rồi ngả mình xuống chiếc giường êm ái ấm áp đôi mắt lướt qua cửa sổ ngắm nhìn từng bông tuyết trắng lạnh,

nó khẽ đặt tay lên trái tim mình, chỗ ấy luôn nhói chưa bao giờ ngừng đau đớn và ý chí chưa bao giờ là chịu khuất phục, nó khao khát được lột xác để báo thù vì thế thiên băng tự hứa với bản thân tương lai cho dù phải đối mặt với bất cứ điều kinh khủng gì thì chắc chắn cũng không bao giờ được phép lùi bước, tất cả đều không đơn giản là "trải qua" mà bắt buộc phải "chiến thắng".

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Căn cứ bí mật

Sáng hôm sau Âu Dương Kỳ đến rất sớm như đã hứa, Thiên Băng luôn giữ khoảng cách với anh nhưng điều đó không có nghĩa rằng nó ghét anh, trong tương lai chuyện hai người bọn nó phải làm việc cùng nhau, hợp tác với nhau là điều không thể tránh khỏi vì thế thiên băng không thể khất khe quá về chuyện này cũng giống như việc nó không cho anh cơ hội tiến xa hơn nhưng không có nghĩa là không thể cư xử như một đứa em, vốn dĩ sáng nay tuyết rơi rất dày xe không thể đi chuyển nhưng nửa đêm qua vẫn luôn có những đội tuần phiên nhau rộn tuyết chính vì thế giao thông rất thuận lợi.

Chiếc xe chạy rất xa bỏ lại phía sau rất nhiều con đường lớn, càng đi thì càng ít người và các ít nhà ở xung quanh, mãi cho đến khi chiếc xe dừng lại ở một cánh rừng lớn nó và anh bước xuống theo lối đi bí mật phút chốc đã đến căn cứ của tổ chức, đến nơi nó thấy những khoảng sân rộng rãi và rất nhiều thứ để luyện tập khác

phía xa xa là một toán người khoảng hơn 100 người xếp thành hàng chuyển bị bước đầu luyện tập nếu nó đoán không lầm thì đây là top sát thủ mới được thu nhận và nó chắc chắn mình sẽ được rèn luyện cùng họ, đến cuối khoá đào tạo tất cả sẽ phải chiến đấu và diệt tiêu lẫn nhau bởi 100 người vào thì chỉ chọn ra 20 người đó đều là những người xuất sắc nhất, số người còn lại đương nhiên không toàn mạng mà rời khỏi tất cả đều phải chết, thiên băng khẽ nhếch môi thầm nghĩ "chưa gì đã thấy một trận chiến khốc liệt rồi, xin chào những đối thủ tương lai"

nó được Dương kỳ đưa đến phía sau cánh rừng chứ không phải đến làm quen với top người kia, ở đó có một khu đất khá bằng phẳng vì ít người lui đến, không được ai rợn nên tuyết phủ khá dày

hiện tại đứng trước mắt nó là ba người Lão đại, chủ tịch Hàn Vương và Phu Nhân An Ly, họ đều lãnh đạm như nhau bấy giờ thiên băng mới để ý đến thái độ và biểu cảm của ba mẹ mình, họ hoàn toàn khác với những gì nó đã từng thấy đôi mắt họ sắc bén vô tình không chút biểu cảm nó nhận ra ba mẹ mình chính là cánh tay đắc lực của Lão đại, họ trong thế giới ngầm đã hoàn toàn trở thành một con người khác.

tiết trời lạnh lẽo, đôi mắt của Lão Đại khẽ liếc về phía xa ông cất giọng hỏi nó

- cháu không có gì muốn hỏi sao?

- không! chuyện gì phải đến tự nhiên sẽ biết

- được! đến đó đi...và thực hiện nhiệm vụ đầu tiên của mình_ông vừa nói vừa đưa cho nó một khẩu súng giảm thanh rồi hất mặt về phía chiếc lồng màu đen lớn

thiên băng lưỡng lự một chút rồi nhận lấy đôi mắt chăm chú nhìn về phía chiếc lồng bỗng tim đập nhanh hơn, một dự cảm không lành chợt ủa đến, nó tiến lại gần chiếc lồng hơn một chút, "soạt" tấm vải phủ màu đen trượt xuống để lộ ra một vật to lớn phía bên trong, cánh cửa được mở, từ trong lồng sắt potter bước ra rũ bộ lông mềm mượt trắng muốt hoà quyện cùng màu tuyết.

Nó vốn dĩ nên vui khi nhìn thấy potter nhưng vào hoàn cảnh này thì trái ngược hoàn toàn, Lão Đại ở phía sau ra lệnh cho nó: "nhiệm vụ đầu tiên của cháu chính là giết chết potter"

trong tâm trí thiên băng lúc này vì câu nói ấy mà chấn động không nhỏ nhưng ngoài mặt vẫn bình tâm như không có gì, sao nó lại không biết chứ? ông muốn nó chính tay giết chết con vật mà mình yêu thương, muốn kiểm tra độ tàn nhẫn của nó

bởi nếu như chỉ một con sư tử mà cũng không lờ tay giết thì đối với Lão Đại chính là một người "không có tương lai"

Nó liếc nhìn ba mẹ mình tìm kiếm sự đồng cảm nhưng tưởng rằng gần bó với potter trong thời gian dài như vậy chỉ ít họ cũng có tình cảm nhưng thứ nó nhận được là hai ánh mắt như ban đầu không một chút lao lúng, thiên băng nhìn khẩu súng trên tay đôi mắt chợt sắc lạnh hướng về phía con sư tử trắng to lớn, đôi mắt trong xanh tựa bầu trời của potter mang một nỗi buồn khó tả Thiên băng cảm giác dường như potter cũng hiểu được tình thế hiện tại của mình, nhưng có điều "nó" vẫn không hề sợ hãi từng bước tiến lại gần thiên băng

ở một khoảng cách khá gần thiên băng nâng tay dương súng súng lên cao chĩa vào potter nhưng con sư tử vẫn nhất quyết không chịu lùi bước, bỏ chạy

thiên băng khẽ cắn chặt lưỡi bên trong khoang miệng

"phụt....phụt....phụt" ba âm thanh nho nhỏ khẽ vang chính là ba phát đạn từ khẩu súng gắn giảm thanh của nó, sắc trời lạnh lẽo, máu ào ạt chảy ra thấm đẫm nổi bật trên nền tuyết trắng muốt

một chú sư tử từ máu đỏ tươi chảy lênh láng thoi thóp khẽ rên ư ừ thật đáng thương, thiên băng thả lỏng tay để khẩu súng tùy ý rơi xuống đôi mắt hạ nhiệt, nó lạnh lùng xoay lưng bước đi và không hề quay lại nhìn con vật đáng thương ấy dù chỉ một lần.

Thiên Băng vẫn vậy "rất bình thường" nhưng trong lòng thì đau "rất khó chịu" nó tự biết bản thân chưa đủ tàn nhẫn để trở thành một sát thủ nhưng nó có thể vượt qua mọi thử thách và chiến thắng mọi đối thủ.

Thiên băng được thay một bộ đồ bó sát màu đen giống bao người khác, bộ đồ này tuy có thể giữ ấm nhưng thực chất cái lạnh vẫn quấn quanh khắp người, Dương Kỳ dẫn nó đến trước mặt top người vừa rồi:

"Chào" thiên băng mở miệng chào theo phép lịch sự nhưng những người này chỉ lặng im họ bắt đầu có ý dò xét nhìn nó bằng ánh mắt tràn đầy khinh bỉ chế giễu,

đó cũng là điều đương nhiên bởi trước mắt họ mà nói thiên băng là một cô gái có vóc dáng nhỏ bé chân yếu tay mềm, là da thì trắng bóc chuẩn "công chúa" lại mang nét đẹp tuyệt trần yếu đuối tưởng như chỉ một cơn gió nhẹ cũng khiến cô gái này gục ngã, tất cả mọi người nhìn nó với nửa con mắt họ đáng giá cô gái này căn bản không phải đối thủ và không thể chịu đựng quá 1 ngày ở đây.

Thiên băng khẽ nhếch mép dù muốn đấu nhưng nó vẫn nhận ra dưới nửa con mắt họ nhìn nó mang vài tia ngạc nhiên e dè, vậy điều gì lại gây ra sự đối lập tương phản và mâu thuẫn như vậy? đó chính bởi thần thái

họ không thể tin rằng cô gái trước mắt tuy nhỏ nhắn nhưng phong thái lại lạnh lùng sắc lạnh, tựa một sát thủ lâu năm cả người toát ra vẻ uy nghiêm quyền quý không khác Lão Đại người mà họ hết mực tôn thờ là bao.

một người người đàn ông trong số họ bước lên trên một bước khoanh tay trước ngực nói giọng khinh bỉ: "hầu như cô đã đến đây chúng tôi sẽ chào mừng nhưng bất kể cô là ai đã tham gia vào đây thì đều bình đẳng, chúng tôi nhất định sẽ không lương tay"

Thiên băng lạnh lùng đáp:

- cuối cùng tôi cũng đợi được câu nói này của các người
- ý cô là sao
- 2 tháng chứ không phải 1 năm! tôi nhất định chỉ tập luyện cùng các người trong 2 tháng sau đó sẽ tham gia đào tạo nâng cấp riêng biệt đến lúc đó nếu như ai không phục có thể kiêu chiến
- hừ, thật ngạo mạn không biết lượng sức mình!
- kết quả sẽ nói lên tất cả đến lúc ấy tôi không ngại lấy đi mạng của các người sớm hơn một chút đâu

nó buông nụ cười sắc lạnh rồi lướt qua tên vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nhiệm vụ mất mát...!

Tiết trời đã ấm áp hơn rất nhiều tính đến nay cũng là 6 tháng kể từ khi nó đến Anh Quốc, Thiên Băng đã hoàn thành xong "nhiệm vụ" trở thành một vị tiểu thư hoàn hảo do chính Lão Đại về ra

trong những ngày tháng ấy sau khi nó hoàn thành xong khóa đào tạo sát thủ (dĩ nhiên không ít mạng người đã chết trong tay nó) liền đến công ty thực tập và học hỏi, hiện tại cũng chẳng thua kém gì một vị tổng tài lâu năm kinh nghiệm đây mình, thiên băng luôn cẩn thận từng bước đi hầu hết các công ty lớn nhỏ ở châu á đều bị nó hack vào hệ thống máy chủ đánh cắp thông tin chỉ cần một cái nhấp chuột thì chưa đầy một phút sẽ lao đao tuyên bố phá sản hoặc bị Nguyễn thị thu mua,

thiên băng muốn thời gian ở đây sẽ là bước đệm cho đoạn đường tương lai, kế hoạch trả thù của nó tuyệt đối không thể xảy ra sai sót càng không cho bất kỳ ai có cơ hội uy hiếp treo lên đầu nó ngòi, để đạt được điều này thiên băng đã rất nỗ lực trong thời gian ngắn ngời lập tức đưa Nguyễn Thị trở thành một tập đoàn lớn mạnh ngang hàng với Trần gia và Lục gia,

không những thế nó còn đưa bang lost của thiên anh lên vị trí thứ hai chỉ sau bang của Lãnh phong khiến cho người trong thế giới ngầm khiếp đảm kinh sợ không một thế lực nào dám làm le de dọa bởi không ai là không biết hiện tại hai bang "Demons" và "Lord" là hai bang lớn mạnh nhất thế giới hơn nữa lại có giao tình vô cùng thân thiết.

Trong căn phòng khách xa hoa của tòa lâu đài rộng lớn

thiên băng đưa tay nâng cốc cà phê nhấp một ngụm, hương thơm ngào ngạt của loại cà phê hảo hạng cùng vị đắng đến khó cở làm nó vô cùng dễ chịu, đưa đôi mắt hờ hững về phía vị Lão Đại cao cao tại thượng nó mở miệng hỏi:

- cháu có thể về Việt Nam rồi chứ?
- chưa phải lúc_ Lão đại cũng nhấp một ngụm trà đặc nóng
- cháu đã trưởng thành
- ta biết
- vậy lý do là gì?
- đợi thêm 2 tháng nữa đến sinh nhật 18 tuổi của cháu khi đó ta sẽ mở một buổi tiệc... sẽ hợp lý hơn phải không?

thiên băng lại nhấp một ngụm cà phê, tay liên tục tô tô vẽ vẽ thứ gì đó, miệng khẽ nhếch tạo thành đường cong hoàn hảo tán thưởng cho ý kiến vừa rồi, đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa một cô gái xinh đẹp cao ráo nước da ngăm khỏe khoắn, mái tóc óng đỏ xoắn nhẹ bước vào

ấy là Anna hơn nó 4 tuổi người Nga cô theo bên cạnh lão đại từ khi mới 14 tuổi sau khi nó nâng cấp khóa đào tạo, Anna chính là người luôn giúp đỡ và sát cánh bên nó trong mọi nhiệm vụ quan trọng

Anna là một sát thủ chuyên nghiệp hiện tại là cánh tay phải đắc lực của nó, "chị đã chuyển bị xe rồi chúng ta đi thôi_ Anna cúi đầu chào Lão Đại rồi khẽ nói"

thiên băng đặt bản thiết kế đang vẽ dở cho bộ sưu tập tiếp theo xuống mặt bàn, gạt đầu rồi đứng dậy bước ra ngoài cùng Anna

chiếc xe chạy khoảng một tiếng đồng hồ thì dừng lại, thiên băng bước xuống xe ra hiệu cho Anna ngồi lại để tự đi một mình, nơi đây chính là lăng mộ của gia tộc

đứng trước di ảnh của Thiên Anh tay nó chạm lên thành bia mộ khẽ mân mê rồi cúi xuống, đôi mắt tím than lạnh lùng sắc như dao ánh lên tia hận thù, khóe miệng chợt nở một nụ cười tựa ác quỷ, tuy lòng cuộn trào từng cơn sóng dữ nhưng nó chỉ lặng im chân chân nhìn di ảnh chị gái mình, thiên Anh chưa bao giờ nở một nụ cười vì thế chẳng có bức ảnh nào nó thấy chị cười cả

bàn tay nhỏ nhắn đột nhiên dùng sức, bề mặt nổi đầy gân máu

từng âm từ lạnh lẽo lướt qua môi "tất cả chỉ như mới hôm qua, các người biến tôi thành ác quỷ thì phải chịu sự trừng phạt của ác quỷ, chị...! hãy chờ xem, em gái của chị sẽ quay trở lại"

dứt lời thiên băng đặt lên thành bia mộ một tượng sứ hình cô bé nhỏ nhắn trong tượng sứ ấy có sợi dây chuyền mà trước khi chết thiên anh đã đeo cho nó.

"Anna...Anna...!" thiên băng đã vào xe rất lâu nhưng dường như Anna không phát hiện ra, đây vốn dĩ là điều mà 1 sát thủ không nên có, ngay cả khi nó cất tiếng gọi thì cô vẫn thất thần nhìn về một phía, thiên băng đã nhận ra thái độ này của cô ngay từ lúc mới gặp chỉ là không biết chuyện gì đã xảy ra

phải đợi đến khi nó nay người mấy cái thì Anna mới giật mình, cô hỏi thiên băng

- em đã xong rồi sao?

- có chuyện gì vậy?

- không có gì

- chị cần bản không thể dấu em

Anna nghẹn ứ cổ họng đôi mắt chợt đỏ miệng nở nụ cười chua chát: "chị đã báo được thù, tối hôm qua cả nhà họ đều chết dưới tay chị...ngay cả anh ấy"

thiên băng rời ánh mắt khỏi người cô nhìn về một hướng khác:

- rất đau sao?

- rất đau

- chị thua rồi

- đúng chị đã thua...! vì không thể xuống tay nên anh ấy tự lao vào mũi kiếm trên tay chị

- nhiệm vụ tối nay không cần tham gia cùng em

- chị sẽ tham gia

Nó nhìn vào mắt Anna như để xác minh lại rồi lại chuyển điểm nhìn không nói thêm bất cứ điều gì bởi vì thiên băng biết cô ấy đang đau đớn đến mức nào, cả nhà Anna bị sát hại năm cô 14 tuổi năm ấy vì cô mãi chơi quên giờ về nên mới sống sót, tận mắt thấy ba mẹ và anh trai chết dưới họng súng của một kẻ xa lạ khiến cô mới ngăn không cho mình hét lên sau đó căn nhà hạnh phúc bỗng chốc bị thiêu rụi, Anna tới tìm ông nội nó vì trước đó ba mẹ cô có quan hệ rất tốt với Lão Đại vài tháng sau nhờ sự trợ giúp của tổ chức cô đã tìm ra hung thủ và tích cực rèn luyện bản thân.

năm Anna 20 tuổi cô bắt đầu kế hoạch trả thù của mình đó chính là tiếp cận với James con trai của kẻ thù, 4 năm quen nhau họ đã nảy sinh tình cảm nam nữ đó một tình yêu nồng nàn cháy bỏng, điều này khiến Anna vô cùng đau khổ và dằn vặt, nó đã từng thấy cô gặp ác mộng hằng đêm, đã từng thấy cô thu mình trong bóng tối mà bật khóc. Cho đến tận hôm nay có lẽ Anna đã lựa chọn từ bỏ tình yêu quyết tâm báo thù

thiên băng không nghĩ Anna sẽ ổn cô lúc nào cũng chỉ nghĩ cho người khác hoàn toàn không quan tâm tới cảm xúc của chính mình, tối hôm nay cô và nó có một nhiệm vụ quan trọng "âm sát ông trùm mafia khét tiếng trong thành phố_ John Lucas" nhưng với tình hình này nó thật sự không an tâm

Màn đêm buông xuống bao trùm toàn thành phố, nó mặc trên người một bộ đồ màu đen mái tóc màu đen xoăn nhẹ được cột cao gọn gàng, Anna mở cửa phòng bước vào trên người cô cũng được trang bị giống nó, thiên băng hoàn toàn không chú ý đến Anna

khi thực hiện nhiệm vụ nó là người đứng đầu thì dĩ nhiên phong thái lúc nào cũng lãnh đạm và vô tình, ra dáng một sát thủ hạng nhất bởi theo sau thiên băng không phải chỉ có mình Anna mà còn có hơn chục ám vệ tinh nhuệ khác tất cả đều cần sự chỉ huy minh mẫn của nó

cả ám đoàn theo sau Thiên Băng chỉ gồm 12 người tất cả di chuyển về phía nhà riêng của ông trùm mafia, địa hình ở đây thiên băng và Anna hiểu rất rõ bởi trước kia hẳn ta có hợp tác với Lão đại nhưng đột nhiên John Lucas lại trở mặt tạo rào cản lớn cho tổ chức chính vì vậy mới phải trừ khử hẳn ta.

từng cơn gió thổi lạnh run người đem hơi thở u ám của bóng tối lan tỏa khắp nơi

hệ thống camera và cảnh báo đã được tháo dỡ và phá hủy trong nháy mắt, cả ám đoàn đột nhập vào phía trong men theo lối đi đến sảnh lớn không gian vắng tanh bỗng ròn rập tiếng bước chân hơn trăm vệ sĩ đột nhiên ào tới,

đó dường như là điều hiển nhiên đã nằm trong kế hoạch mà nó tính trước bởi nên nhớ 1 điều, mục tiêu lần này là ông trùm mafia khét tiếng, hơn mười sát thủ theo sau nó ở lại chiến đấu cùng đám vệ sĩ

họ có thể nói là ngang tài ngang sức vì thế phút chốc cảnh tượng đẫm máu đã tràn ngang trước mắt sau khi đám vệ sĩ đã gục hơn một nửa, nó một mình tiến vào bên trong qua từng dãy hành lang chính là mỗi lần bước qua lưới hái tử thần.

Đôi chân dừng trước cửa một căn phòng trống rộng lớn nằm ở cuối dãy tầng 5, thiên băng đập mạnh cánh cửa một cách thô bạo nhìn thân ảnh uy quyền trước mắt, môi nhếch lên tạo thành 1 nụ cười nửa miệng, người đàn ông phía trong căn phòng kia từ từ xoay tấm lưng vạm vỡ đối mặt với nó:

- Xin Chào "Nguyễn Hoàng Thiên Băng"

- ông không sợ chết sao? coi thường tôi?

- không! là cô quá coi thường ta

dứt lời John Lucas ngay lập tức lao đến với tốc độ như gió đang tay về phía trước nhằm cô nó mà hướng tới thiên băng lập tức ngã người về phía sau gần như sát đất né được cú sát thương mạnh ấy, nó chống hai tay xuống đất dùng lực ở chân đá vào sau lưng John Lucas,

hắn ta nhào về phía trước nhưng đột nhiên bật ngược trở lại tóm lấy khuỷu tay nó còn một tay kia đưa đòn đánh

thiên băng tóm lấy cánh tay đang vút cú đâm khi chỉ cách mặt mình 5cm nó lách người nhanh nhẹn thụi một quyền vào eo của hắn rồi bật người lên cao đá một cú vào đầu,

John Lucas ngã đập mặt xuống đất máu từ mồm học ra, có thể nói chịu được một cú đá CAPOERIA của nó thì hắn ta đã quá phi thường rồi, nó nhếch mép nụ cười lạnh lẽo lướt qua môi tiến đến về phía John Lucas vừa đến nơi ông ta đột nhiên bật dậy đá một cú xoay vòng,

thiên băng thân thủ nhanh nhẹn kịp tránh được lùi vài bước về sau bỗng đứng trên đầu nó ập xuống một chiếc lồng sắt to lớn giam cầm thiên băng ở bên trong

Nó hừ lạnh:"bỉ ỏi! đường đường là một ông trùm khét tiếng vậy mà...! có giỏi thì thả tôi ra chúng ta đấu tay đôi nếu chuyện này đồn ra ngoài... thật mất mặt"

John Lucas từ từ bước đến tay ôm ngực vừa cười vừa ho sặc sụa máu từ mồm không ngừng chảy ra, hắn lau đi những vệt máu đôi mắt tựa quỷ dữ, phong thái vẫn đầy vẻ uy quyền

- thả cô ra... đừng đùa! trên người cô chứa sức mạnh kỳ thiên cổ, đối phó với cô? ta đương nhiên phải dùng cách đặc biệt nhất

"vậy sao?" _ thiên băng hỏi lại ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào mắt của đối phương miệng khẽ nhếch theo thói quen,

trên ngón trỏ của nó có đeo một chiếc nhẫn hình bọ cạp trong suốt chỉ có hai mắt là có màu đỏ long lanh thiên băng gõ nhẹ vào mắt trái của con bọ cạp trên chiếc nhẫn

lập tức từ miệng con bọ cạp trong suốt ấy bắn ra một vòi nước nhỏ đỏ là một loại chất kịch độc có thể ăn mòn mọi thứ, chiếc cửa của lồng sắt tan phút chốc chảy thành nước, John Lucas há hốc mồm kinh hãi ông ta rút súng bắt "đoàng" 1 phát thiên băng gặp người một góc 90 độ thành công né đạn nhưng rồi phía sau nó một thân ảnh ngã ập xuống

Viên đạn ghim trực tiếp vào tim Anna cô gục ngay xuống đất, nó hơi bất ngờ trước khi lao tới chỗ cô, thiên băng tặng cho lão John Lucas một âm khí có độc xuyên não, hắn ta cũng chết tức tưởi không nhắm mắt

thiên băng ngồi thụp xuống đỡ Anna dậy: "tại sao lại làm vậy? chị rõ ràng có thể tránh viên đạn ấy mà?"

Anna mỉm cười nước mắt trào khóe mi "thiên băng chị rất nhớ James cuối cùng... chị ừm... cũng có thể ở cạnh anh ấy...."

"tại sao!!!" _ nó gần như gầm lên

"thiên băng em phải mạnh mẽ hơn nữa hứa với chị tuyệt đối không được khóc...!

Anna chút hơi thở cuối cùng nhưng miệng vẫn mang ý cười lúc này thiên băng chợt nhớ đến những gì ba mình đã từng dặn dò "Hạ vy con tuyệt đối không thể yêu...nó sẽ khiến con rất đau" đến bây giờ thì trong lòng nó cũng đã phần nào hiểu được ý nghĩa của điều này

Đứng dậy bế thi thể của Anna ra khỏi chốn này nó lặng im không nói điều gì, đôi mắt tím than trở lại với sự lãnh đạm vô tình không một chút rung động, thay đổi bởi một khi đã tham gia vào cái thế giới này thì tính mạng cũng đã không còn là của mình chỉ khác ở điều sẽ chết như thế nào? và vì lý do gì?

từ lâu nó đã chấp nhận những việc mất mát, thương tổn như thế này trái tim đã quá chai sạn với những nỗi đau.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 66: Chào mừng em_Ác Quỷ!!!

kể từ sau khi Anna qua đời thiên băng đột nhiên biến mất Lão đại dốc toàn lực tìm kiếm mới phát hiện nó đang ở Trung Quốc nhưng làm cách nào cũng không thể xác định vị trí chính xác hiện tại.

2 tháng sau...

sân bay Nội Bài Thiên băng vừa đáp chuyến bay riêng trở về Việt Nam nó mặc một chiếc áo phông đen dài tay cách điệu, lệch một bên vai, đóng thùng trong chiếc quần Jean đen mài rách mái tóc đen xoăn nhẹ được cột cao gọn gàng cùng với chiếc kính hàng hiệu, đôi giày boot cao cổ càng tôn lên vẻ lạnh lùng cool ngầu, theo sau thiên băng là một top khoảng 10 người đàn ông cao to mặc vest đen, khuôn mặt ai lấy đều nghiêm nghị không khác gì những chàng robot, tất cả những điều trên tạo một chấn động không nhỏ tại sân bay ai lấy đều hết sức kinh ngạc choáng ngợp trước vẻ đẹp của người con gái ấy,

thiên băng bước đi những bước đều đều miệng khẽ nhếch tạo thành nụ cười mang tính giễu cợt nguyên nhân là bởi quyết định của Lão Đại quá mức nực cười, ông không cho phép nó bộc lộ bản năng của một sát thủ sống chết gì cũng ép thiên băng vào vai của một vị tiểu thư quyền quý trong sạch, yếu đuối.

hãy nhìn mà xem ông thậm trí còn làm tới mức thuê cả một đội ngũ vệ sĩ cấp cao chỉ để bảo vệ một sát thủ hạng nhất như nó.

Thiên băng ra khỏi sân bay leo lên chiếc siêu xe Bugatti Chiron trị giá 60 tỷ rồi vút đi, phía sau là hàng loạt xe của vệ sĩ nối đuôi

cùng lúc đó hàng loạt các truyền thông báo trí nước ngoài và cả trong nước đều ồ ào lũ lượt đưa tin "trong một đêm 11 công ty lớn nhỏ ở Đông nam á đột nhiên phá sản trong tích tắc, 1 số khác bị Nguyễn thị thu mua" rất nhiều bài báo viết về vấn đề nổi cộm này, nhiều người đưa giả thuyết cho rằng chính tiểu thư của nguyên thị gây ra họ lại bắt đầu lật lại vấn đề năm xưa về cái bót và người thừa kế cộng với sự phát triển tốt bậc của nguyên thị trong thời gian ngắn tất cả đều là cơ sở vững trãi để khẳng định nghi ngờ trên. Ai lấy đều bàng hoàng các chủ

doanh nghiệp đều lóp lóp lo sợ bàn tán, không biết bao giờ công ty của mình sẽ chịu chung số phận với những tập đoàn lớn nhỏ đã phá sản trong đêm qua, không những thế hàng loạt các chủ tịch, giám đốc cũng bị lộ việc làm ăn xấu chứng cứ đột nhiên lan truyền trên mạng, người người chuẩn bị ra hầu toà, "ngồi nhà đá bóc lịch"

thiên băng lái xe với tốc độ bàn thờ phút chốc đã đến biệt thự Nguyễn Thị, chuông điện thoại chợt gieo nó bắt máy đầu dây bên kia là thứ âm giọng khá bức bối

- (Lão đại) cháu có biết mình vừa gây ra chuyện gì không?

- cũng không có gì to tát, ông không cho phép cháu thể hiện trong lĩnh vực chân tay vậy cháu đành dành hết tâm tư vận động não bộ thôi

- Càn Quấy! cháu có biết như thế đã gây biến động đến nền kinh tế như thế nào không? ta sẽ trao trả 1 số tập đoàn

thiên băng thu về mặt vui cợt lái ánh mắt lạnh lẽo tựa băng sơn "nếu như ông trả lại cháu không chắc họ còn sống để hưởng thụ niềm vui ấy đâu, những người ấy đều có liên quan đến quá khứ của cháu, như vậy đã quá nhân từ rồi, cháu tin rằng ông cũng không muốn người thừa kế của mình phải chịu ảm ức đúng chứ?"

đầu dây bên kia im lặng thay cho sự đồng ý, nó cũng tắt máy không ngần ngại.

Thiên băng bước vào đại sảnh của biệt thự quân gia và người giúp việc thì nhau chào hỏi, nó đưa mắt nhìn qua mái tóc đã bạc trắng của ông quân gia chợt hiểu thời gian cũng đã trôi đi quá nhanh rồi mới đó cũng đã sắp sinh nhật tròn 18 tuổi của thiên băng,

quân gia mỉm cười hiền hậu

"hiểu thư cháu đã về rồi, mau vào trong đi thiếu gia Hàn vũ và Lãnh phong đã đợi từ sớm"

nó gật đầu rồi vào trong, hai thanh niên đang ngồi ở ghế sofa đứng bật dậy, Hàn vũ nhào đến ôm nó cho thoả nỗi nhớ mong "cuối cùng em cũng về rồi, nhớ em chết mất" xoay người nó một vòng "em cao hơn rất nhiều rồi đấy, không còn là nắm lùn nữa"

thiên băng hồ hững đầy anh ra rồi thả lỏng người trên ghế, có thể thấy gần 1 năm không gặp hai người bạn này của nó vẫn không hề thay đổi, có thay đổi chẳng chỉ về ngoại hình đã đẹp lên quá mức cần thiết rồi, Lãnh phong vẫn trầm lặng như ngày nào anh ngồi đối diện với nó khẽ cười "chào mừng em quay trở lại" ánh mắt Lãnh phong đầy ẩn ý, như hiểu được thiên băng cũng khẽ cười nửa miệng

- được rồi hai người đến đây không phải chỉ để thăm em đấy chứ?

- (Hàn vũ dường như cảm thấy khá khoái chí với câu hỏi này) còn hỏi? sắp đến sinh nhật của em rồi lần này rất đặc biệt, tin rằng em cũng đã biết?

- thì sao?

- Lão đại đã giao cho bọn anh toàn quyền tổ chức bữa tiệc ấy, và bọn anh đến đây để hỏi em...!

nó bắt đầu cảm thấy hào hứng trước ánh mắt sáng như sao mà đầy đáng sợ của Hàn vũ

- hửm! có gì vui sao?

- nhóc à, bọn anh đã gửi thiệp mời đến cả nhà Dương tử hy rồi

- (nó khẽ nhún mày) em muốn trả thù chứ không muốn dây dưa đến nhà họ Dương

- bình tĩnh nào Đào mỹ ngọc hiện tại đang ở Đại Hàn Dân Quốc nếu em muốn dụ cô ta về thì phải dùng đến Dương tử hy làm mồi câu

Lãnh phong căng bản cũng đồng ý với ý kiến này anh lên tiếng "nhưng dù sao em cũng phải cẩn thận Dương tử hy đã không còn như trước, nếu để hắn ta biết mình bị lợi dụng e rằng không an toàn cho em"

ánh mắt nó lạnh lẽo nhưng đôi môi vẫn thường trực nụ cười hồ hững "yên tâm đi, sẽ không sao đâu còn ai có thể đánh sợ hơn em được chứ?"

Hàn vũ thấy được sự đồng tình trong ánh mắt của nó Anh nở nụ cười đầy mỉa mai, nó đứng dậy khoe miệng cong cong "cứ làm như vậy đi, hai người về trước, em nên phòng đấy"

thiên băng cảm thấy vui trong lòng khi biết mỹ ngọc không ở đây cô ta không nhân cơ hội tận dụng thời gian ở bên cạnh tử hy mà lại vì vu ở bầu trời xứ lạ điều này chứng tỏ mảnh đất này khiến cô ta bị ám ảnh vô cùng.

Đợi đến lúc thiên băng khuất sau hành lang Hàn vũ mới thờ dài "thiên băng thay đổi nhiều quá, tôi có thể nhìn thấy bóng dáng thiên Anh trong đó _rất lạnh lùng"

Lãnh phong lắc đầu "không? thiên băng hoàn toàn khác với thiên anh, cậu không nhận sao? cô ấy rất giống cậu: ánh mắt sắc lạnh, trên môi thường trực nụ cười hồ hững, coi cuộc sống là một cuộc chơi, lấy tính mạng cuộc đời của người khác làm trò đùa"

Hàn vũ hai tay đui túi quần bật cười thành tiếng vừa đi vừa nói "ý cậu là Ác quỷ thực sự? như vậy cũng rất tốt còn hơn việc chìm đắm trong thế giới màu hồng hoặc là sự yếu đuối đến nhu nhược"

Hàn vũ bỏ lại Lãnh phong phía sau, lãnh phong đưa mắt nhìn về phía phòng nó với ánh nhìn đầy xót xa và sự đồng cảm bởi anh cũng đã từng tham gia khoá đào tạo sát thủ ấy để trải qua kỳ sát hạch

anh không biết thiên băng đã phải trải qua những điều gì, suốt những ngày tháng qua anh đã rất nhớ thiên băng chỉ mong ngày gặp lại nhưng hiện tại thấy bộ dạng này của nó thật khiến anh đau lòng, thiên băng của hiện tại dường như đang khao khát được giải phóng, được trả thù chừng phạt những người làm tổn thương mình, để đạt được điều này anh biết nó sẵn sàng bất chấp tất cả đánh đổi mọi thứ và dĩ nhiên cái gì cũng có giá của "nó" đau thương là điều không tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Tìm Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Cảm giác thân thuộc, xa lạ

Thông tin về bữa tiệc sinh nhật được giới doanh nghiệp và những công tử, tiểu thư "săn đón" bàn tán sôi nổi, ai cũng hào hứng mong chờ được nhìn thấy vị tiểu thư bí ẩn danh tiếng lẫy lừng, nổi tiếng sinh đẹp mỹ miều này.

Bữa tiệc được chuyển bị và tổ chức ở một nhà hàng xa hoa dành cho giới thượng lưu, thiên băng ngồi trong phòng kín cùng một chuyên viên trang điểm và vài người hầu gái khác, Hàn Vũ từ ngoài mở cửa bước vào

trên người mặc một bộ vest màu trắng mái tóc màu vàng khói ánh kim càng làm tôn lên vẻ đẹp lịch lãm, thoát tục. Anh lại gần nó đang hai tay thật rộng: "thiên băng em thấy anh mặc bộ này thế nào? có phải rất tor sur tor với chiếc váy của em không?"

thiên băng liếc nhìn chiếc váy ôm sát tông màu đỏ đen của mình tự hỏi hai bộ đồ trên hợp nhau ở chỗ nào, Như hiểu được ý của thiên băng qua ánh mắt

Hàn vũ nở nụ cười điệu đàng chứng sinh: "anh là người chuyển bị bữa tiệc này nên anh biết rõ em sẽ phải mặc bộ đồ nào"

vỗ tay một cái sau âm thanh bôm bốp ấy, lập tức có người mang đến một chiếc đầm màu trắng tinh khiết kiểu dáng nhẹ nhàng có độ xoè vừa phải điểm vài hoa văn tinh tế màu hồng phấn dần trước mặt nó

Hàn vũ tựa người vào chiếc ghế sát cạnh hào hứng "trong bữa tiệc này em phải đóng vai thành một vị tiểu thư yếu đuối trong sáng chứ không phải một vị nữ hoàng hắc ám đâu nhóc ạ"

Nó nhoeo miệng cười đôi mắt long lanh phủ một lớp sương mỏng cũng vừa lúc chuyên viên trang điểm nổi tiếng thế giới hoàn thành xong bước cuối, thiên băng nhẹ nhàng ra lệnh "Anh ra ngoài đi em cần thay đồ... à! nhớ chăm sóc tốt vị khách đặc biệt của em"

Hàn vũ cười tà mị đầy ẩn ý thay cho câu trả lời.

Cùng lúc đó tại sảnh ra vào một chàng thanh niên mặc âu phục màu đỏ rực rỡ với thiết kế sang trọng, mái tóc nâu nhạt vuốt gọn sang một bên, đôi mắt nâu hồ hững. Từ hy vốn dĩ không định đến bữa tiệc này nhưng ba mẹ của cậu đang ở pháp, nếu không đi thì ai có thể tham dự đây? Nguyễn thị là một tập đoàn lớn mạnh không thể đắc tội đó là còn chưa kể đến những người tham dự bữa tiệc này đều là những người có thể lực danh tiếng, tiền tài không có mặt nghĩa là không coi trọng họ.

Từ hy định bước vào, chợt điện thoại đổ chuông người gọi cho cậu không ai khác đó chính là Dương Từ Minh

- có chuyện gì sao?(từ hy nói giọng mệt mỏi)

- có tin tức gì chưa?

- vẫn chưa

- bên em cũng vậy, em đang cho người mở rộng phạm vi tìm kiếm

im lặng vài giây, sau đó từ hy chẳng nói năng thêm điều gì trực tiếp tắt máy, những tháng ngày qua cả cậu và từ minh đều không ngừng nuôi hy vọng và tìm kiếm Hạ vy nhưng kết quả chỉ là con số 0. Nghĩ đến đây lòng buồn bã khôn nguôi bao hình ảnh tươi đẹp trước kia của Hạ vy lại nháy nhót trong tâm trí như một thói quen, Từ hy quyết định đến bar chìm vào men say vừa quay đầu định bước đi đã đụng độ với Lãnh phong

lãnh phong mang khí chất lạnh lùng khoác trên mình bộ âu phục màu xanh đen cùng màu với mái tóc được chải chuốt tạo kiểu

cả hai liếc nhìn thăm đánh giá lẫn nhau,

Chẳng biết Hàn Vũ từ đâu bước đến niềm nở khoác vai từ hy: "Dương thiếu gia đến rồi, sao không vào trong, chẳng lẽ không nể mặt chúng tôi sao?"

Từ hy đã trưởng thành hơn rất nhiều cậu biết nên giữ mối quan hệ làm ăn hợp tác với những người này vậy nên cũng mỉm cười đáp lại: "đương nhiên là phải vào rồi"

dứt lời cả ba chàng trai lịch lãm mỗi người một phong cách cùng nhau bước vào, vào phía bên trong nơi quy tụ hàng trăm người quyền thế cả ba trở thành tâm điểm của sự chú ý, sự săn đón của các khách mời và sự mời gọi của những vị tiểu thư xinh đẹp. Từ hy nộ rõ về chán ghét cậu cũng không mấy bận tâm khi ý định của mình bị người khác cản trở vì ở đây cũng có rượu mà, tìm cho mình một góc khuất cùng ánh đèn mờ nhạt và bắt đầu nhâm nhi ly rượu ngon đó chính là tình trạng hiện tại của từ hy

MC phía trên mực cao bắt đầu hoà cùng những bản nhạc lên tiếng bắt đầu vào phần quan trọng nhất của buổi tiệc, không cần giới thiệu chắc chắn cũng có thể tưởng tượng ra độ chuyên nghiệp và lưu loát của một MC nổi tiếng. Ba mẹ và Lão Đại sau màn chào hỏi khai tiệc của Mc thì đồng loạt cùng nhau bước lên phía mực ngập tràn ánh đèn led

Cả ba đều mang khí chất vương giả sang trọng đầy uy quyền Lão Đại cất giọng trầm thấp qua chiếc mic: "xin chào những người có mặt ở đây! tôi chắc hẳn mọi người đều tò mò và thắc mắc về cháu gái "duy nhất" của Lão Đại này, cũng là tiểu thư của Nguyễn thị người đã đưa tập đoàn lên đến vị trí ngày hôm nay và không để mọi người phải đợi thêm, ngay sau đây tôi xin được giới thiệu... nhân vật chính Nguyễn Hoàng Thiên Băng..."

Âm thanh vừa dứt, ánh đẹp vụt tắt Thiên Băng kiêu sa bước từ phía cầu thang xuống mỗi bước đi đều được ánh đèn nhẹ nhàng soi rọi, dõi theo, chiếc váy trắng thoát tục thiết kế giản dị nhưng tinh tế, cùng mái tóc tết kiểu vương miện phần đuôi xoả tự nhiên càng khiến cho thiên băng tựa một nữ thần, đôi mắt tím than to tròn sâu thẳm làn mi cong vút tựa cánh bướm, đôi môi nhỏ đỏ mọng làm lòng người say đắm

Lúc nó vừa bước ra tất cả mọi người như bất động, ngưng thở họ chỉ muốn lặng im ngắm nhìn người con gái xinh đẹp tuyệt trần này phải đến mấy phút sau mới bùng tỉnh rồi ồn ào hết lời khen ngợi, không những ken về vẻ đẹp khiến cả con gái vừa gặp đã yêu mà còn khen ở cốt cách, ở thần thái thanh tao. Cùng lúc đó trong góc tối Từ hy vẫn uống rượu mộng lung suy nghĩ mặc kệ tất thấy đang bàn tán về ai đó, môi chợt nở nụ cười tự giễu tự cho rằng cái thế giới này quá giả tạo nếu như vị tiểu thư kia có xấu đi chẳng nữa thì nào ai dám chê bai trước mặt.

Thiên băng thanh thoát bước đến gần Lão Đại tông giọng êm ái khẽ cất: "tin rằng không cần giới thiệu nhiều thì tất cả mọi người đều đã tìm hiểu kỹ nhất về tôi trong khả năng có thể, vì vậy tôi chỉ muốn chúc mọi hãy tận hưởng bữa tiệc vui vẻ" nó kết thúc bằng nụ cười rạng rỡ _một nụ cười giả tạo

cả khán phòng vỗ tay ầm ầm chẳng ai để ý đến âm thanh rơi vỡ, khi thiên băng vừa cất giọng nói âm giọng ấy như một mũi kim đâm sâu vào tim Từ hy, lồng ngực trở lên khó chịu cậu ngược lên nhìn người con gái ấy đôi mắt mờ đục, lòng rộn ràng như trống, chân tay run rẩy không còn sức lực khiến ly rượu rơi xuống đất vỡ tan, khuôn mặt ấy, nụ cười ấy đã khắc sâu vào trái tim một cách ngọt ngào và tàn nhẫn làm sao cậu có thể quên được kia chứ.

đôi mắt nâu mờ vẫn dõi theo người con gái với bóng lưng nhỏ nhắn cô độc kia, mãi cho đến khi thiên băng rời khỏi tầm nhìn, cậu mới chợt bùng tỉnh bật dậy đuổi theo. Nó đi về phía sau hậu trường chợt có một lực mạnh tác động, ai đó hung hăng ôm thiên băng vào lòng một cái ôm siết chặt trọn niềm yêu nhớ, chàng thanh niên ấy vẫn không ngừng run rẩy cơ thể không không còn độ ẩm nhất định: "Hạ vy! cuối cùng tôi cũng tìm thấy cậu, tôi biết chắc rằng cậu sẽ không rời bỏ tôi đâu phải không?"

nó lạnh lùng đẩy từ hy ra: "xin lỗi nhưng cậu nhận nhầm người rồi"

tóm chặt lấy bà vai nó từ hy dường như không thể kiểm soát được cảm xúc: "không đâu Hạ vy xin đừng như vậy? tôi đã tìm kiếm cậu rất vất vả, Hạ vy...!"

Thiên Băng đáp cậu bằng ánh mắt Lạnh nhạt và xa cách giọng nói có sự khó chịu "xin hãy tự trọng, tôi không nghĩ cậu sẽ tham gia một bữa tiệc mà lại không biết chủ nhân của bữa tiệc ấy là ai, đúng chứ?"

Hai tay từ hy chợt buông thông xuống tìm câu như bị ai đó bóp chặt, ánh mắt ấy thật xa lạ phong thái ấy thật khó lòng chạm đến thật sự người trước mắt cậu đây không phải Hạ Vy mà là Nguyễn Hoàng Thiên Băng tiểu thư của Nguyễn thị _người làm mưa làm gió trong mấy năm qua hay sao? nhưng tại sao lại như vậy? vẫn giọng nói trong trẻo ấy, khuôn mặt ấy nhưng ánh mắt lại quá khác biệt, khí chất lại quá cao vời.

Vừa lúc ấy Lãnh Phong đi tới hai tay dứt túi quần như thường ngày: "thiên băng hai người nói chuyện gì vậy"

nó liếc mỉm cười với anh:"không có gì, là cậu ta nhận lầm người thôi"

Lãnh phong nắm lấy tay nó dịu dàng: "vào trong thôi Lão Đại đang tìm em"

nó quay lưng bước theo anh, đi được 1 bước liền quay lại ánh mắt sắc lạnh: "nhớ kỹ tên của tôi là Nguyễn Hoàng Thiên Băng"

Cả hai bỏ lại Từ hy, cậu vẫn đứng yên bất động nhìn thái độ nó dành cho cậu và người tên Lãnh phong kia hoàn toàn trái ngược

sao cậu lại quên một điều rằng Họ là bạn thân kia chứ? những người đầy quyền lực sinh ra trong nhung lụa sao có thể là Hạ vy của cậu, nhưng suy nghĩ vẫn không ngừng thay phiên nhau đấu tranh làm sao lại có người giống người đến như vậy? tuy giọng nói có vẻ trưởng thành hơn nhưng vẫn mang nét đặc trưng và riêng biệt.

Trong tiềm thức của cậu thứ rõ nhất chính là Hạ vy tuyệt đối không có chuyện nhầm lẫn.

Thiên Băng cùng Ba mẹ đi đến vài bàn tiệc trào hời giao lưu còn Lão Đại thì đã rời khỏi bữa tiệc ngay sau đó, mấy chục phút như thế trôi qua

đột nhiên một bản nhạc piano khẽ vang từng nốt nhạc như nhảy nhót đi sâu vào lòng người, mà người đánh đàn không ai khác chính là Từ hy, cậu khẽ cất giọng hát đôi mắt trầm buồn luôn hướng về phía nó

"Nói cho tôi nghe rốt cuộc em là ai?"

tại sao đến cả ánh mắt cũng đã khác xưa rồi

cảm giác rất quen thuộc mà lại vô cùng xa lạ

khuyến tất cả tựa như cơn mộng chưa tỉnh giấc qua

con đường tình ái trải dài khắp cuộc đời của chúng ta

một cái chớp mắt, một cái quay lưng

vậy mà sao đã tan bay tựa sương khói

thời gian lặng lẽ cho tôi biết rằng

có lẽ lần này tình yêu chỉ ghé ngang qua thôi

Càng yêu sâu đậm càng khiến lòng nặng nề

yêu càng cố chấp càng khiến người ta chịu giầy vò

cho dù là em giữ chặt tôi hay rời bỏ tôi thì tôi cũng chưa bao giờ rời xa

có bao nhiêu chắt chiu, có bao nhiêu nghỉ ngơi

hồi ức vô hình vẫn chẳng thể chạm tới

trái tim cứ phiêu bạt nơi biển người mênh mông

đi một bước, lùi một bước con đường mênh mông rẽ trái hay rẽ phải đây?

em và tôi chậm chậm bước đi

dù em giữ chặt tôi hay từ bỏ tôi

thì tôi cũng chưa bao giờ rời xa

dù sao tôi cũng đã từng yêu em sâu đậm

(vietsub từ bỏ tôi, giữ chặt tôi)

bản nhạc kết thúc tất cả mọi người im lặng rồi vỗ tay rầm rầm thán phục trước giọng hát trầm ấm ấy.

Tiếp đó MC lại bước đến khán đài để mở đầu cho tiết mục khiêu vũ, trai gái đều tìm cho mình những đối tượng yêu thích

"tôi/anh có thể mời cậu/em một điệu nhảy không?" cả Hàn vũ và từ hy đều đồng thanh cúi người dang tay mời kiều vũ

như nhận ra sự trùng hợp không nên có Hàn vũ liền bật cười: "được rồi tôi nhường bạn mình cho cậu đây"

Hàn vũ quay lưng tiến về phía Lãnh phong người bạn chí cốt đang lãnh đạm "tự ki" một chỗ

Thiên băng mỉm cười xã giao đặt bàn tay nhỏ nhắn trắng ngần lên đôi bàn tay to lớn kia miệng mấp máy: "rất hạnh hạnh" trong giây phút ấy tim từ hy lại chợt nhói, đúng vậy chỉ cần một nụ

cười thôi cũng khiến cậu đau đớn tới cùng

Cả hai hoà cùng điệu nhạc êm dịu trở thành cặp đôi đẹp nhất đêm nay, ở khoảng cách gần từ hy tận dụng nhìn nó rõ hơn từng đường nét khuôn mặt, hình ảnh mà cậu ngày đêm nhớ mong, mùi hương thoang thoảng đặc trưng mà không một ai có, khẽ theo âm nhạc quện vào không khí làm từ hy bình tĩnh mùi hương ấy rõ ràng rất giống với mùi hương trên người hạ vy, à không! phải gọi là cùng là một mùi hương mới phải

"tôi rất giống với bạn của cậu sao?" nó nhìn sâu vào đôi con ngươi nâu nhạt khiến cho từ hy hơi giật mình, cậu đáp lại:

- vô cùng giống

- tôi mong rằng cậu có thể đừng xem tôi là kẻ thay thế

- Chính là cậu, Hạ vy! là cậu phải không (từ hy trở nên cố chấp ánh mắt tràn đầy cương quyết)

ánh mắt thiên băng lạnh lẽo, nó nghiêm mặt đẩy cậu ra bỏ dở điệu nhảy đang dần đến đoạn kết, Từ hy cũng không vừa cậu tóm chặt lấy tay nó mà lúi đi trước bàn dân thiên hạ mọi người đều hết sức sững sờ ngỡ ngàng còn có một số vị thiếu gia bất bình cho rằng Dương thiếu gia đây là một kẻ hám sắc bởi ai mà chẳng biết Dương từ hy nổi tiếng ghét con gái còn có lời đồn gì mà chưa quên được tình cũ, rồi là bị hờn của người âm theo...vv hôm nay cậu ta lại phản ứng mạnh với một người con gái như vậy quả là chuyện hiếm thấy.

Nó bị cậu lôi ra ngoài vì biết kế hoạch của thiên băng nên người thân đều không nhúng tay vào

"buông" thiên băng nộ rõ bản tính thật nó dùng một lực không nhẹ thoát khỏi bàn tay cậu, điều này khiến cho từ hy khá bất ngờ làm được điều đó thì thân thủ căn bản không phải dạng thường

"Hạ Vy" BỐP...! cậu vừa mở miệng ra gọi đã ăn ngay một cát tát của nó, Thiên băng lạnh nhạt: "nhắc lại lần cuối tên của tôi là Nguyễn Hoàng Thiên Băng"

sững người trong giây lát, từ hy biểu hiện sự đau khổ rõ ra ngoài mặt nhưng nó vẫn không hề thay đổi: "khi tôi còn tôn trọng anh thì hãy biến đi? Hạ vy gì đấy... tôi không hề quen biết nếu như anh có nghĩ ngờ cứ trực tiếp cho người điều tra, tạm biệt"

nó bỏ vào trong, từ hy chột khuỷu người xuống cậu cũng chẳng biết vừa rồi mình đã làm gì nữa tâm trí cứ mơ hồ không theo chủ định,

cậu lạnh thang tìm đến rượu trái tim thật đau, không rõ phương hướng rồi cục người con gái ấy là ai cậu cũng không còn biết chính xác nữa, cảm xúc khó tả ăn mòn và tâm trí thật khiến con người ta khó chịu, có thể nhìn thấy em ngay trước mắt mà chẳng thể chạm tay vào.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Start Game

Trời đã về khuya đồng hồ điểm 00h30' bữa tiệc cũng đã tàn từ lâu, Thiên Băng ngồi trong phòng ánh mắt dõi ra ngoài cửa sổ, trăng Bạc đêm nay sáng vàng vạc ánh mây đen vẫn hờ hững trôi đi nó cảm nhận được dường như hơi áp của của người con trai kia vẫn quanh quẩn bên người.

Từ hy có đôi bàn tay rất ấm áp giống hệt với Hàn Vũ nó thích những chàng trai như thế nhưng tiếc rằng trái tim lại yêu một người đàn ông có bàn đôi tay rất lạnh, đến giờ phút này nó tự biết mình nợ Từ hy rất nhiều nhưng Thiên Băng chẳng mấy bận tâm cho dù cậu không làm gì sai với nó, cũng chẳng có lỗi gì thì cũng đã làm sao? ngay từ đầu xác định là một quân cờ của nó ắt hẳn sẽ nằm trong kế hoạch báo thù và tổn thương là điều đương nhiên phải chịu, có trách thì trách tại sao từ hy lại là điểm yếu của Mỹ Ngọc kia.

Trời đã hừng sáng thời tiết hôm nay có vẻ se lạnh, gió thổi vi vu khoáng đạt thiên băng mặc trên mình bộ đồng phục của trường Royal mái tóc nâu khói, xoa tự nhiên chân đi đôi giày boot cao cổ màu đen

khi xuống nhà nhìn vào bàn ăn đã thấy sự hiện diện của Lãnh Phong và Hàn vũ như thể tối hôm qua họ chẳng rời khỏi đây vậy, Thiên Băng ngồi đối diện với hai người, trước mặt là tô cháo nghi ngút khói, Hàn vũ như thường lệ mỉm cười rạng rỡ tươi sáng cả một vùng trời: "hôm qua em thu hoạch được khá đấy"

Nó nhú mày, anh lại tiếp: “Dương từ hy sáng sớm nay đã nộp đơn nhập học vào trường của chúng ta rồi"

"còn mỹ ngọc thì sao?" nó đưa một muỗng cháo lên miệng rồi hỏi,

Hàn Vũ đánh mắt với Lãnh Phong vì đây thuộc phần điều tra của anh

"tuy cô ta không ở đây nhưng vẫn cho người theo sát Dương Từ hy, nghe nói tối hôm qua rất tức giận, sáng nay sẽ bay về Việt Nam" Lãnh phong điềm đạm nói rồi nhấp một ngụm café ấm

Thiên Băng nhoen miệng: "cô ta khó khăn lắm mới loại được một Hạ vy sao có thể để cho Từ hy có hứng thú với cô gái khác chứ? tức giận cũng dễ hiểu thôi"

Trường Royal

hàng trăm học sinh lại tụ tập xung quanh sân trường để đón hai chàng hoàng tử trong lòng và cả vị công chúa xinh đẹp trong mộng của các chàng trai nữa, Hàn vũ chơi trội với siêu xe Kawasaki Ninja H2R còn Lãnh phong cũng chẳng vừa anh lái một chiếc Koenigsegg CCXR Trevita màu xám đen, Thiên Băng vẫn trung thành với chiếc Aston Martin Valkyrie

cả ba trở thành tâm điểm của những ánh mắt thèm khát và ngưỡng mộ, nói không phải quá đáng vào thời điểm buổi sáng hoặc giờ tan học thì cái ngôi trường này không khác gì một buổi triển lãm khoe xế xịn.

Lớp S1

học sinh xì xầm to nhỏ về thiên băng tuy rằng hôm qua cũng đã tham dự bữa tiệc sinh nhật nhưng xét kỹ mà nói dường như tất cả ai cũng đều có cảm giác nữ hoàng băng giá đã trở lại

tiếng chuông reo báo hiệu giờ vào học, một thầy giáo trẻ bước vào đây là thầy chủ nhiệm mới của lớp S1 gọi là mới với nó thôi còn đối với h/s khác thì cũng “cũ” rồi. Thầy giáo là một người đàn ông thành đạt nghe nói thầy hiệu trưởng phải rất vất vả mới được thầy ấy về.

“Chào các em” thầy diện trai mím cười đứng trước lớp rồi vỗ tay 3 cái gây sự chú ý của mọi người: “như các em đã biết hôm nay lớp ta chào đón một bạn mới mà ai cũng biết (chỉ nó) và đặc biệt hơn nữa ngày hôm nay chúng ta có thêm một bạn mới toanh”

Cả lớp ầm ầm hào hứng thầy giáo tiếp tục công cuộc thả thính của mình “và báo cho các em một tin vui h/s đó là một anh chàng vô cùng đẹp trai... mới em!”

Từ hy bước vào lớp với phong thái lạnh nhạt ánh mắt về phía nó, nhìn cậu lúc này khi khoác lên mình bộ đồng phục có chút hiền lành, trẻ con hơn rất nhiều.

h/s nam trong lớp bấu môi thờ dãi còn các bạn nữ đương nhiên là "vui quên đường về" rồi người con trai mà họ lúc nào cũng phải đến tận trường... để ngắm trộm, nay đã nằm trong tầm mắt, Từ hy được xếp ngồi đối diện với Thiên Băng

“xin chào” từ hy bắt chuyện với nó

Thiên Băng bình thản đáp lại “rất vui khi được tiếp tục chạm mặt với cậu”

nhìn ánh mắt xa cách của người con gái trước mắt, con tim lại nhoi nhói cậu hơi cúi mặt rồi mỉm cười: “lần trước là do tôi thất lễ, thật xin lỗi”

thiên băng gật đầu “không sao” rồi lại hờ hững quay đi gục xuống bàn ngủ, Lãnh Phong rút một bên tai nghe của mình để vào tai nó vậy là cả hai cùng nghe nhạc, anh rất thân nhiên không để ai vào mắt cũng chẳng coi cảm xúc của những người xung quanh như thế nào.

Cảm giác mà lúc này từ hy phải chịu nó vô cùng đau đớn khó chịu, cái cảm giác mông lung không phân rõ đường đi, đích đến chỉ có thể nở nụ cười đắng môi.

Hàn Vũ ngồi phía sau nó lặng im nên nhớ anh rất ít khi lặng im như vậy, đôi mắt vẫn hướng về một phía xa trái tim thổn thức, lo sợ Người con gái mà anh yêu có quá nhiều thứ vây quanh, có quá nhiều nguy hiểm trực chờ nuốt chửng cô ấy, còn anh thì chẳng thể bảo vệ cô với một tư cách nhất định.

Anh hồi hận vì sao ban đầu lại có ý nghĩ coi Thiên Băng giống như mọi cô gái khác, coi cái cảm giác khác lạ của mình là rung động nhất thời để đến khi nhận ra mình yêu! thì đã không còn đủ tư cách để chạm đến, chính vì vậy Hàn vũ mới luôn tác hợp cho nó và Lãnh phong, cái cảm giác đùn đẩy tạo cơ hội cho người mình yêu đến với một người đàn ông khác thật đau đớn giống như một liều thuốc ăn mòn dần vào trái tim đẩy bất lực của anh...!

Reng...reng...!

tiết học cứ như vậy trôi đi, giờ ra chơi cũng đã đến

Ở dưới sân trường lại ồn ào vì điều gì đó nhưng nó cũng không bận tâm, cả ngôi trường lớn như vậy một việc nhỏ cũng khiến đám đông bu lại rồi, ra khỏi lớp đi về phía phòng hiệu trưởng nó dự sẽ bàn với ông ta một số chuyện, đường đến phòng hiệu trưởng thường rất vắng và thoáng đáng thích hợp cho mọi suy nghĩ sâu lắng

“Này bạn gì ơi? có thể giúp mình với không” ai đó từ phía sau gọi với lại, âm giọng trong và mềm mại cùng nữ tính

giây phút ấy tim nó chợt lỏn nhịp máu chảy nhanh hơn cả người nóng rực, bởi chủ nhân của giọng nói đó dù có chết cũng không thể quên được, cô bạn kia từ phía sau bước nhanh về phía nó vừa đi vừa nói: “mình vừa đến đây chưa thông thuộc đường cho lắm, bạn có thể chỉ mình đường đến lớp S1 không?”

cô gái kia vẫn không thấy nó trả lời liền đặt tay lên vai Thiên Băng “Bạn gì...!”

Nó quay lại đối mặt với người con gái ấy, ánh mắt sắc lạnh nhưng phẳng lặng tựa hồ, còn người con gái kia mặt chợt biến sắc chân tay lẩy bẩy không đứng vững lùi về phía sau một vài bước, cô ta đưa tay che miệng ánh mắt sợ sệt xen chút kính hãi

Thiên Băng nhếch mép rồi lại mỉm cười: “Bạn gọi tôi sao? tôi có thể giúp gì cho bạn”

Người trước mắt nó vẫn lẩy bẩy miệng ngập ngừng “Hạ...v...vi... không... không thể nào”

Đúng vậy Cô gái đó chính là mỹ ngọc, nó lạnh nhạt: “nếu không có gì cần giúp, tôi đi trước” Nói rồi nó xoay người bước đi nhưng Mỹ ngọc bỗng lấy lại tinh táo cô ta kéo nó lại lực ở tay vô cùng mạnh nhưng biểu của Thiên băng vẫn bình thản không có dấu hiệu của sự đau đớn

“Là mày phải không Hạ vy? tại sao mày lại ở đây? không... thế nào? tại sao mày không chịu buông tha cho tao chứ hà!!?” _ mỹ ngọc hét lớn giọng nói dồn dập, ánh mắt hung dữ

Thiên băng cười khẩy trưng ra bộ mặt “thiếu đòn” khiến Mỹ Ngọc như muốn nổi điên cô ta đưa tay túm lấy cổ áo nó xốc ngược liền bị nó túm lấy cổ tay

Ánh mắt thiên băng lạnh lẽo không cảm xúc lực đạo ở bàn tay không ngừng siết mạnh khiến mỹ ngọc đau đến bật khóc nước mắt ràn rụa, ả mắng: “con khốn buông tao ra”

nó cười nhếch mép nhưng ánh mắt và giọng nói đủ để giết người đối diện, thiên băng đối mặt với ánh nhìn hung dữ của mỹ ngọc nhấn mạnh từng từ: “thứ nhất tôi không phải Hạ Vy, Thứ 2 với cách cư xử của cô tôi có thể bóp chết cô ngay tại đây”

Dứt lời nó thả tay mỹ ngọc ra, cô ta bất động trong nhận thức người ngã bệt xuống đất bởi vì thần thái của nó thật đáng sợ khiến ả như bị đóng băng ngay lúc ấy

thiên băng cúi xuống đưa tay nâng cằm mỹ ngọc lên: “một cô gái xinh đẹp như vậy mà cư xử thật thô lỗ, nhớ cho kỹ! tên của tôi là Nguyễn Hoàng Thiên Băng...à! dạo gần đây cũng có một tên nhận nhầm tôi với người Tên Hạ vy, tôi nghĩ mình phải điều tra chuyện này thật kỹ mới được”

Nó đứng dậy bước đi, mỹ ngọc đang rất sốc "Nguyễn Hoàng Thiên Băng" không phải là vị tiểu thư mà từ hy đề ý đến hay sao? chẳng trách, có gương mặt giống với Hạ Vy đến như vậy kia mà, cô vừa đáp xuống máy bay đã lập tức đến đây thăm Từ hy nào ngờ lại thành ra như thế này, tuy rằng khí chất và tính cách khác nhau hoàn toàn nhưng gương mặt ấy giống đến mức hoàn hảo làm sao cô có thể quên gương mặt đã ám ảnh mình trong giấc mơ suốt những năm tháng qua kia chứ? đôi mắt mỹ ngọc chợt đục ngầu, khó khăn lắm mới có thể loại bỏ một Hạ vy có tuyệt đối không cho phép bất kì ai cướp đi tình yêu của mình thêm một lần nữa dù cho đó có là ai đi chăng nữa đều không có cơ hội.

mỹ ngọc đột nhiên bật cười “hừm!! cô muốn điều tra chứ gì? tôi xem cô có thể điều tra được gì”

“Từ hy” _ cuối cùng mỹ ngọc cũng đến được trước mặt từ hy với một bộ dạng bình thường nhất có thể

Từ hy khá bất ngờ trước sự có mặt của Mỹ ngọc hơn thế nữa cậu còn đang ngồi nói chuyện với Thiên Băng nên có chút lúng túng

- sao cậu lại ở đây?

- hôm nay mình bay về nước nên đến đây thăm cậu tiện thể xin nhập học ở đây luôn

nhìn mức độ thân thiết của của hai người họ thiên băng liền hỏi từ hy

- hai người quen nhau sao?

- đúng vậy, nhưng sao cậu lại hỏi vậy

- (nó mỉm cười) chẳng trách vì sao lúc này cô ta cũng gọi tôi là Hạ Vy không những thế còn thái độ rất không hợp lý

nó giả bộ ngây thơ: "nhưng mà hai người rất ghét Hạ vy hay sao? cô gái này lúc này gặp tôi giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy"

nhĩ ngọc nghe vậy chợt giật mình, còn từ hy cậu tưởng mình nghe lầm liền hỏi lại "thật không? chắc cậu hiểu lầm rồi cô ấy và Hạ vy trước đây có quan hệ rất tốt"

nhĩ ngọc cũng gật đầu liền lia "ừm phải đấy tại vừa rồi mình hơi sốc nên có những hành động hơi quá, thật xin lỗi cậu đừng để bụng"

nó mỉm cười "nếu không phải thi thôi, hai người nói chuyện đi tôi không làm phiền nữa, tạm biệt"

Nó rồi đi trả lại không gian riêng cho hai người họ, được một đoạn bỗng nhiên Hàn Vũ từ đâu trui ra khoác vai nó:

- biểu hiện cũng không tệ rất có tố chất

thiên băng nhoen miệng

- đối với một trò chơi không tốn sức phải thông thả chơi đùa thì mới thú vị, đó không phải những gì anh đã dạy em sao?

- đúng vậy...!

nó và anh mỉm cười nhìn nhau hai ánh mắt đầy ẩn ý tựa hai con quỷ cùng hoà thành một, ngoài kia gió lạnh vẫn thổi, một cơn mưa phùn cũng chợt đến từng hàng cây trên sân trường vườn tay hứng từng giọt mưa mà quên đi cái lạnh của buổi đầu đông.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bồi vì yêu

bịch...! bụp...!

nó và Hàn vũ đang cùng nhau đấu võ tại sau biệt thự, nơi đây được tu sửa dành riêng cho việc luyện tập của nó, thiên băng tấn công dồn dập bởi khá không hài lòng trước việc Hàn vũ luôn phòng thủ mà không tấn công như kiểu nó không phải đối thủ của anh vậy, còn Lãnh phong anh chỉ lặng yên ngồi ôm chiếc laptop ngón tay không ngừng di chuyển một cách thành thục, mặc kệ mọi âm thanh hỗn tạp bên tai bởi khi làm việc thì anh vô cùng chú tâm.

Quân gia đột ngột đi tới, vừa hay lúc thiên băng vật ngã đối thủ trước mắt, kết thúc trận đấu tuy vậy trong lòng không một chút thoải mái

- tiểu thư! _lão quân gia gọi cúi gập người như một thói quen

- có chuyện gì?

- có khách đến tìm tiểu thư

- (thiên băng nhú mày, cầm chai nước tu một hơi) là ai vậy?

- là một chàng trai trẻ, nói là bạn của tiểu thư

- được rồi, ông ra tiếp khách đi cháu sẽ ra ngay

quân gia làm theo như lời nó nói sống đã từng ấy tuổi trong giới này ông thừa biết người con trai đó là ai chỉ là con người không nên thể hiện mình biết quá nhiều,

Hàn vũ dùng khăn lau mồ hôi: "đó là ai? em có bạn từ khi nào vậy?"

Lãnh phong tay vẫn làm việc tưởng như không quan tâm đến lại cất lời thay nó trả lời câu hỏi: "còn ai vào đây nữa"

nó nhìn anh mỉm cười tà mị, Hàn vũ bên cạnh cũng chợt hiểu rồi cười khẩy

tiếp đó thiên băng cùng Hàn vũ cầm lấy một bộ quần áo từ tay hai người hầu gái rồi cùng nhau bước vào 2 phòng thay đồ bên cạnh

5 phút sau tại phòng khách

Nó và Lãnh phong cùng nhau bước đến, trước mắt họ chính là Từ hy người con trai đẹp tựa nhân vật 3D từ game bước ra, biểu cảm đầu tiên của cậu chính là bất ngờ trước sự có mặt của Lãnh phong cậu biết rằng họ là bạn thân nhưng không nghĩ rằng nó và anh lại thân đến mức lúc nào cũng có mặt cạnh nhau như vậy.

- thật bất ngờ đấy từ hy! làm sao cậu biết nhà tôi vậy? _nó mỉm cười mời cậu ngồi xuống đồng thời cũng ngồi phía đối diện

- không có gì là khó khăn nếu như cố gắng tìm kiếm

- Ồ thì ra là vậy, nhưng cậu đến đây tìm tôi chắc hẳn có việc quan trọng?

- (cậu cười nhẹ) chẳng lẽ không có việc gì không được đến tìm cậu hay sao, chúng ta là bạn mà đến nhà cũng không phải chuyện gì quá lớn, phải không?

- tôi nghĩ chúng ta chưa thân đến mức như vậy

nghe đến đây từ hy bỗng im lặng không biết nói thêm gì, thiên băng bỗng dưng bật cười

- đừng làm bộ mặt ấy chứ, tôi chỉ đùa thôi mà

- hi! cậu đùa cũng có duyên quá

- nói thật đi tôi biết cậu đến đây không phải vì chuyện đơn giản như thế này mà

cậu cần môi thể hiện sự phân vân, hai tay đan chặt vào nhau:

- thật ra tôi đến đây muốn nhờ cậu một việc...!

- mời cậu cứ nói

- thật ra một người bạn của tôi vừa xin nhập học tại trường Royal cậu ấy muốn vào lớp S1 nhưng bên phía hiệu trưởng..

- tôi hiểu rồi (nó cắt ngang lời cậu) là cô bạn hôm ấy đúng không?

- đúng vậy cô ấy tên Mỹ Ngọc

- (thiên băng cười nhẹ, mắt phủ một tầng sương mỏng) chuyện này cậu không phải lo đâu, tôi nhất định sẽ giúp, bạn của cậu cũng như “bạn” của tôi vậy...!

- vậy tôi cảm ơn cậu trước

- không cần khách sáo đâu

cả hai im lặng dường như không còn chuyện gì để nói, giống với người tên Lãnh phong kia thích xuất hiện nhưng lại càng thích việc im lặng hơn, nhận ra sự gượng gạo trong bầu không khí từ hy liền đứng dậy từ biệt rồi khỏi biệt thự, cậu vốn không quan tâm đến việc này nhưng thiết nghĩ có thể làm cái gì để được gặp và nói chuyện với nó liền vui vẻ, nhiệt tình như vậy, từ khi gặp thiên băng khuôn mặt ấy lại càng ám ảnh trong tâm trí của cậu hơn, cũng bởi vì nhớ, vì thương mà cậu chấp nhận tất cả, kể cả lòng tự trọng của bản thân.

Nó ngồi trầm ngâm, Lãnh phong thì im lặng như bản tính vốn có

“càng ngày anh càng thần phục em” Hàn vũ từ đâu bước ra khẽch mép ánh mắt tựa ác quỷ

thiên băng lạnh nhạt “đó cũng không hẳn là diễn, Từ hy cậu ấy là người tốt”

“nhưng cũng đừng quên, đó là con cò của em” Lãnh phong gấp chiếc máy tính lại nhìn nó

Thiên băng, cup mi mắt thâm nhắc nhở bản thân “đúng vậy, chỉ là con cò thôi”

điện thoại của nó bỗng vang lên một đoạn nhạc chuông nổi tiếng, Thiên băng bắt máy ngay, bởi đầu dây bên kia chính là Âu Dương Kỳ

-...

- Thiên băng anh có chuyện muốn bàn với em

- nói đi

- dạo gần đây luôn có một nhóm người gây căng thẳng, quấy rối bang của chúng ta, ép em phải ra mặt

- tự xử đi

- nhưng đám người này rất kỳ lạ, anh nghĩ em sẽ có hứng thú

- hừ! vậy sao?

- anh đã giúp em nhận hẹn rồi, 9 giờ tối nay tại khu nhà kho x

- tut... tut...!

Thiên băng ngẫm nghĩ một vài giây rốt cục thì ai là người có cái gan lớn đến như vậy? thật sự không coi nó ra gì hay sao?

9 giờ nhà kho x, không gian rộng lớn tối tăm, ánh đèn nhạt nhoà mờ ảo bao trùm lên mọi vật đã hoang phế

thiên băng mặc một bộ đồ đen bó sát, mái tóc buộc cao khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ đen tím, đôi mắt tím trầm sắc lạnh như dao, lúc sau một toán người đi đến

mấy người đằng sau có gì đáng nói đến, quan trọng là chàng thanh niên dẫn đầu, thoạt nhìn có thể nhận ra đây chính là người cần tìm nó, hẳn ta cũng mặc một bộ đồ màu đen khuôn mặt cũng được che đi bởi chiếc mặt nạ màu xanh khói rất bí ẩn, mái tóc màu vàng tự nhiên có gì đó rất quen thuộc

nó cất giọng lạnh lùng vào thẳng vấn đề

- mục đích của anh là gì?

- rất đơn giản giao Anna ra hoặc nói cho tôi biết tung tích của cô ta_hắn cũng lạnh lùng không kém

thiên băng khẽ cau mày, chuyện Anna chết tất nhiên ngoài người trong tổ chức ra thì không một ai biết, khó trách có người tìm nó để kiếm Anna, nhưng người con trai này là ai? nó khẽ nắm chặt thanh kiếm trong tay

- hừ! nếu tôi không muốn nói thì sao?

- vậy thì cô không thể rời khỏi đây

dứt lời chàng thanh niên ấy lao vào tấn công nó, cả hai dùng kiếm đánh nhau như phim kiếm hiệp, hấn căn bản không phải đối thủ của thiên băng nhưng lại có thể phòng thủ vô cùng nhanh nhậy, còn mục đích của nó không nhiều chỉ muốn xem khuôn mặt của hấn rốt cuộc là ai, mà điều gì nó muốn chắc chắn sẽ đạt được

thiên băng thoát ần thoát hiện nhanh chóng xuất hiện phía sau hấn rồi đưa tay gạt chiếc mặt nạ của hấn xuống, chàng trai kia bất ngờ trước tình thế đột ngột theo phản xạ mà quay lại đối mặt với nó

khoảng khắc ấy nó thoáng bất ngờ miệng mấp máy “James” phản ứng lúc ấy của hấn vô cùng gấp gáp nhân lúc nó mất cảnh giác mà dùng kiếm đâm vào ngực trái của thiên băng

cảm giác đau nhói khiến nó búng tỉnh, ánh mắt tựa thần chết, dường như đó cũng là một hành động không chủ đích vậy nên James khá lúng túng

thiên băng ôm vết thương đang rỉ máu:

- “James tại sao lại là anh? anh chưa chết?”

- vì sao không thể là tôi

- thật không ngờ anh vẫn còn sống

- hừm! người đó chỉ là giả, người Anna giết là cấp dưới của ba tôi hấn ta biết thuật dịch dung

- (nó cười khẩy) vậy bây giờ anh tìm Anna để làm gì? báo thù sao?

- tôi đã tìm cô ấy nhưng cô ấy như bốc hơi khỏi thế giới này vậy, đường cùng tôi mới phải tìm đến cách này

- bốc hơi? phải cô ấy đã chết rồi

- sao cơ? Anna... sao có thể...

- đó chính là sự thật

James chợt bật cười, một nụ cười chua chát, ánh mắt hấn phủ một màu đau thương, quay lưng bước đi bởi vì hấn biết lời nói của nó không bao giờ là đùa cợt, thiên băng chợt hét lớn

- Anh Có Từng Yêu Anna Không?

- (jame quay lại đối diện với nó) còn quan trọng sao?

- Anna rất yêu anh, cô ấy có thể vì anh mà chết vì không thể quên được ngày hôm đó mà cô ấy đã chấp nhận chết cùng anh

- không! cô ấy không hề yêu tôi, cô ấy chỉ yêu chính mình mà thôi, tôi có thể vì cô ấy mà sống đó mới là tình yêu đích thực,

- cô ấy không biết anh còn sống

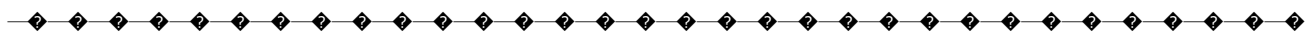
- cho dù là vậy Anna vẫn phải tiếp tục sống, bởi trong bụng cô ấy đã mang cốt nhục của tôi, tôi chấp nhận sống trong sự hy sinh của ba mẹ mình, chấp nhận bỏ qua hết tất cả chỉ mong cùng Anna sống hạnh phúc làm lại cuộc đời nhưng có lẽ tình yêu của chúng tôi chưa đủ lớn hoặc do Anna quá ích kỷ.

Thiên băng nhìn sâu vào đôi mắt buồn của chàng trai trước mắt, nó từ từ ôm anh vào lòng như để an ủi

phập...! ừm...!!

âm thanh khẽ phát ra trong lúc ấy nó rút từ tay áo mình ra một con dao găm nhỏ đâm James từ phía sau, đó chỉ là vết thương rất nhỏ nhưng cũng khá sâu, thiên băng ôm James khẽ thì thầm vào tai hấn: “tôi không hề liên quan gì đến anh, chuyện này coi như đã kết thúc, nhưng nhất kiếm anh dành cho tôi, tôi không thể không thể không trả”

dứt lời nó rút lưỡi dao ra một cách dứt khoát, james nhúm mày đau đớn nhưng hấn cũng hiểu đó là điều mình đáng phải chịu, cười trong đau đớn nên nụ cười ấy có phần vụn vẹo, james đáp lại nó: “tôi hiểu, sau này có cơ hội mong được gặp lại”

Ánh trăng phủ một tầng mây mỏng, thiên băng mệt nhoài vì mất máu nó đã rũ bỏ bộ mặt lãnh huyết khi yên vị trong phòng mình, vết thương tuy đã được băng bó nhưng vẫn còn đau âm i khó chịu nó rất muốn nghỉ ngơi cả người là đi vì mệt mỏi, nhưng cứ nhắm mắt lại hình ảnh Anna lại hiện về thiên băng không ngờ rằng cô ấy khi đó đã mang thai, còn nữa câu nói của james cũng đi sâu vào tiềm thức của nó “tôi có thể vì cô ấy mà sống, đó mới là tình yêu đích thực”

một ý nghĩ lướt qua, nếu như Anna đủ mạnh mẽ sống tiếp thì bây giờ sẽ là một kết thúc viên mãn thiết nghĩ James có thể quên đi hận thù chấp nhận sống với người con gái đã giết ba mẹ mình đó không phải chuyện dễ dàng chứng tỏ tình cảm hấn dành cho Anna là vô cùng lớn.

Đêm nay không khí đã trở lạnh kết thúc những giây phút cuối cùng của mùa hè, cơn mưa đầu mùa lại tiếp tục rả rích rơi, cuộc sống mỗi người đều phải tự mình trải qua và đối diện với nó, thiên băng cũng không dư giả tâm trí đến nỗi sẽ định suy nghĩ về chuyện này quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

Thiên băng mặc trên mình chiếc áo khoác đồng phục khuôn mặt khế nhẵn, nhạt đi trông thấy mọi hoạt động dù là rất nhỏ cũng khiến vết thương trên vai đau nhói, nó xách chiếc cặp đi xuống hầm xe vừa bước xuống sân một bóng đen từ đầu lao tới tiếp đó là một lực khá mạnh ập vào vai trái bị thương. Cắn chặt môi đầy kim nên nó liếc nhìn hung thủ vừa gây ra hành động ngu ngốc này đó không ai khác chính là Hàn Vũ, anh là như thế có lúc xuất hiện như một hồn ma không tiếng động, còn lại những lần khác đều theo thói quen mà bá vai bá cổ nó không thì cũng vỗ vào lưng hoặc bả vai.

Thấy thiên băng không phản ứng gì Hàn vũ vẫn rất ngây thơ anh kéo mạnh tay để nó đối diện với anh,

“a!” tiếng kêu khê của nó khiến Hàn vũ dường như hoảng hốt nhất là khi anh đã nhìn rõ sắc mặt của thiên băng xanh xao và tái nhợt

- em bị làm sao vậy? _anh quan tâm hỏi kèm theo động thái xoay vòng người xem xét

vì sự quan tâm ấy mà thiên băng chấp nhận không so đo tính toán với anh, nó một nhọc đáp:

- không sao chỉ là vết thương nhỏ thôi

- em bị thương ở đâu vậy? có phải lúc nãy anh vô tình chạm vào làm em đau không?

nó chỉ vào bả vai chỗ vết thương rồi mở cửa xe ném chiếc cặp vào bên trong, Hàn vũ nhăn nhúm khó chịu

- em định làm gì?

- đi học

- bị như vậy mà còn định lái xe sao?

dứt lời anh lập tức chui đầu vào xe nó lấy chiếc cặp ra rồi kéo luôn thiên băng lên con siêu xe mui trần của mình của mình, nó chẳng phản kháng cứ thế làm theo cho đến khi chiếc xe đã chạy được nửa đường Hàn vũ mới quay sang nói

- cũng may hôm nay Lãnh phong kêu anh đến đi học cùng em nếu không em định lái xe trong tình trạng thế này sao?

- (nó đang nhắm hờ mắt bỗng ngồi thẳng dậy) sao anh ấy không tự đến mà lại phải nhờ anh, em đâu phải là gánh nặng

- Lãnh phong bận rất nhiều việc không thể lúc nào cũng đến trường học được, không như em với anh rảnh rỗi quá mà

- (nó lườm anh) em không rảnh rồi

- được rồi! mình anh là người nhàn nhất, mà vết thương của em từ đâu mà có

- là james

- Anh ta vẫn còn sống?

- ừm

không khí lại tiếp tục trầm nặng không cần nói nhiều Hàn vũ cũng tự mình tưởng tượng ra hết mọi việc.

Lớp S1...!

màn giới thiệu h/s mới lại bắt đầu, con trai trong lớp ai cũng hạnh phúc, vui vẻ với hotgirl mới đến, Từ hy ngồi đối diện với nó không ngừng quan sát nói đúng hơn là chẳng hề rời mắt khỏi người thiên băng điều này khiến nó khá khó chịu

- làm gì mà nhìn tôi mãi thế?

- hôm nay cậu không khỏe sao thiên băng?

- tôi rất ổn

- để tôi đưa cậu xuống phòng y tế?

đang định trả lời “không” nó liền bắt gặp ánh mắt viên đạn của Mỹ Ngọc, Thiên băng cười nhạt: “vậy làm phiền cậu”

từ hy chột mùng trong lòng cậu bước đến diu nó, mỹ ngọc ngồi phía sau cũng rất nhanh nhẹn đứng dậy níu tay từ hy

- để mình giúp cậu từ hy! con gái với nhau sẽ thuận tiện hơn

- (cậu hất tay mỹ ngọc ra) không sao mình có thể làm được

- nhưng..

từ hy bỏ mặc mọi ánh nhìn từ từ đỡ nó ra khỏi lớp học, trên dãy hành lang dài chỉ có nó và cậu yên lặng bước đi từng bước hướng về phía phòng y tế, chân nó chột dứng bước cậu bắt ngờ ngược lên

hỏi: "sao vậy? không thể đi nổi à"

thiên băng nhìn thẳng vào đôi mắt nâu ấy miệng khế mấp máy:

- sao phải đối xử tốt với tôi như vậy?

- chúng ta là bạn mà

- không phải vì tôi rất giống với Hạ vy sao?

-...

không gian trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết khi nó hỏi câu này, từ hy suy nghĩ gì đó ánh mắt thay đổi không ngừng:

- tôi cũng không rõ nữa, nhưng sao đột nhiên cậu quan tâm đến Hạ vy vậy?

- không phải đột nhiên, tôi đã tìm hiểu qua về cô gái ấy

-....

- (thiên băng bước ra xa giữ khoảng cách với cậu, ánh chột lạnh) này! cậu không nghĩ rằng từ trước đến giờ mình luôn đi sai hướng hay sao?

- ý cậu là gì?

- cũng không có gì, chỉ là tôi muốn nhắc nhở cậu sự phản bội thường đến từ những người mà cậu tin tưởng nhất

Từ hy muốn hỏi nó rất nhiều điều mình thắc mắc từ câu hỏi đó nhưng không hiểu sao miệng lại cứng đờ không thốt lên lời, thiên băng nở nụ cười bán nguyệt, nhìn cậu bằng ánh mắt sâu thẳm khó hiểu sau đó rời đi, ánh mắt ấy, nụ cười ấy bỗng dung trở thành nỗi ám ảnh của từ hy cậu như mất đi linh hồn chỉ biết đứng đờ người ra một chỗ.

Nó lang thang ở bãi cỏ phía sau trường chợt đụng mắt với người cần đụng, mỹ ngọc nhìn nó với ánh mắt không chút thiện cảm trái ngược với sự không hài lòng của cô ta thiên băng lại cười cợt

- sao cô lại nhìn tôi_ một người có khuôn mặt giống bạn của mình như kẻ thù thế? đó là ánh nhìn mà cô thường xuyên dành cho Hạ vy sao?

- Đừng Nhắc Tên Nó Trước Mặt Tao

- chà! tức giận rồi sao? cô diễn cũng thật đạt đấy, tôi khâm phục cô quá

- mày muốn gì?

hử! nó nhếch mép cười lạnh ánh mắt tựa ám khí: “tôi muốn thấy cô đau khổ”

mỹ ngọc trợn mắt thân người khẽ run lên vì tức giận, cắn chặt môi à lao đến phía nó dang tay định cho nó một bạt tai liền bị thiên băng tóm được

nó dùng sức xiết chặt cổ tay của cô ta gần lên từng chữ: “tốt nhất nên bỏ thói quen đánh người của cô đi, nhắc cho cô nhớ ở đây là Royal chứ không phải trường Dream”

Hất mạnh tay mỹ ngọc ra một cách phũ phàng nó quay lưng bước đi nhưng cô ta vẫn không từ bỏ ý định lao tới muốn tóm tóc thiên băng từ phía sau, nó theo bản năng của sát thủ mà né sang một bên khiến mỹ ngọc ngã nhào xuống đất.

thiên băng ngồi xổm xuống đưa tay bóp mạnh cằm mỹ ngọc đồng thời đầu ngón tay cũng không ngừng dí chặt vào da thịt làm mỹ ngọc đau đớn không thôi, nó lạnh giọng: “tôi đã cảnh cáo cô rồi mà phải không? tôi không phải Hạ vy vì thế đừng mong có thể ức hiếp tôi”

nó nhoen miệng cười kẻ sát vào tai mỹ ngọc: “à còn cái chết của hạ vy và ba cô ấy tôi sẽ không để nó ngủ yên đâu”

mỹ ngọc nghe vậy khuôn mặt tái nhợt ánh mắt đỏ rực, người không ngừng run lên vì sợ hãi cũng chẳng nhận thức được việc thiên băng đã bỏ đi từ lâu, cô ta chột cười ha ha “đồ điên, chuyện đó thì đầu liên quan gì đến tôi chứ? không liên quan...”

mỹ ngọc cứ như vậy vừa cười lại vừa giận dữ mắt không ngừng trao đảo, vài phút sau à ta bỗng nhếch mép “nói dối tôi biết cô chưa chết mà Hạ vy, muốn dọa tôi sao? đừng hòng”

mỹ ngọc bước vào phòng vệ sinh để chỉnh chu lại quần áo đang định bước ra chợt nghe thấy tiếng bàn tán của 2 nữ sinh

- vừa nãy tao thấy thiên băng mà ạ

- thì sao? sợ gì? con nhỏ ấy từ khi bị mất trí nhớ cứ điên điên khùng khùng ấy

- đấy là mày vừa đi học lại nên không biết, thiên băng tìm lại trí nhớ rồi bây giờ còn đáng sợ hơn lúc trước nhiều, không hiểu sao mỗi lần thấy nụ cười của cô ta tao lại dựng hết tóc gáy

- vậy sao?

- ừ, đáng sợ lắm

- vậy mà còn ở đây bàn tán nữa, không muốn sống nữa sao?

- tao quên mất, thôi mau đi thôi

cuộc đối thoại kết thúc mỹ ngọc im lặng rồi cười khẩy như một người thắng cuộc “vậy là suy đoán của tôi lại càng được khẳng định, kẻ thất bại đáng thương chúng ta lại gặp nhau”.

Giữa giờ ra chơi thiên băng ngồi im trong lớp học một mình vùi vào và chạm vừa rồi với mỹ ngọc khiến vết thương trên người nó rách thêm một ít vì vậy cách tốt nhất để giảm đau lúc này là nghe nhạc, nó vừa đeo tai iphone mạ vàng vừa lướt web tiếng nhạc to đến nỗi nó

chẳng nghe thấy tiếng hét om sòm ngoài sân trường và đã lan tới tập phòng học S1

một bóng đen phủ kín người nó nhưng thiên băng vẫn không hề hay biết, người con trai trước mặt bỗng ngồi phía ghế trên quay người xuống bàn nó rồi úp mặt xuống như một đứa trẻ đang ngủ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào thiên băng, miệng mỉm cười tỏa nắng

Nó theo phản xạ mà dùng lướt web hướng ánh nhìn vào người con trai ấy, đáy mắt chợt hiện lên tia bất ngờ nhưng vẫn không biểu thị ra bên ngoài, trời hôm nay không nắng nhưng người con trai ấy đã đủ khiến nó phải nhũn mắt vì trời, làn da trắng sáng không tỳ vết, môi đỏ ửng, mắt to hơi sắc, mái tóc màu bạch kim được chải chuốt gọn gàng

giây phút ấy đáy lòng nó bỗng chốc không yên ổn, cứ bồn chồn lo lắng, ngoài kia học sinh bu kín cả cửa sổ học sinh trong lớp “chết” lâm sàn, nó cứ mãi mê đắm mắt với người ấy mà chẳng nghe thấy mọi người xung quanh đang nói gì

“có phải tao đang mơ không mà? Ảnh Đế của tao, siêu idol của tao”

“híc! không thể tin được ngoài đời còn đẹp hơn cả trên tạp chí nổi tiếng nữa”

...vvvv

chàng trai đó chính là Ken _ người được mệnh danh là Ảnh Đế diễn viên nổi tiếng, ca sĩ nhạc sĩ tài năng, người mẫu quốc tế nổi tiếng đang làm mưa làm gió trong vòng 1 năm gần đây.

Nó lấy lại bình tĩnh tháo tai nghe ra đặt nhẹ nhàng xuống bàn, ánh mắt hồ hững quét xung quanh người trước mặt, Ken bỗng đứng dậy đến trước mặt nó mỉm cười thân thiện: "xin chào! em tên là Từ minh, chỉ có thể gọi em là ken"

nó im lặng lạnh lùng, ken lại tiếp dang tay ra định bắt tay với nó: "em là em trai của Từ Hy, từ hôm nay sẽ bắt đầu học ở đây rất vui khi được biết chị" tất cả h/s bên ngoài lớp "ồ" lên một tiếng và hét ỉnh ỏi

thiên băng nhìn đôi bàn tay rồi lại nhìn thẳng vào mắt ken, đôi đồng tử tím than tựa làn nước mùa thu khẽ gợn sóng, nó không nói không rằng lạnh lùng bỏ đi, những người bên ngoài nín thở đợi thiên băng đi khuất mới một phen tròn mắt kinh ngạc rồi tiếc nuối

h/s1 "khổ thân idol của tôi đừng ai không đừng lại đừng chúng nữ hoàng băng giá"

h/s2 "híc! nhìn oppa đáng thương quá muốn nhào tới mà an ủi quá đi mất"

h/s3 "huhu ai bảo người ta đẹp vậy chứ? người ta đẹp thì người ta có quyền thôi, tội mỗi oppa của tôi"

một số khác thì "thật không là em trai của từ hy á? đúng là anh em ruột có khác đẹp y trang nhau"

"trời ơi! idol tôi tên thật là Từ minh< cái tên hay quá"...vvv

Khi nó bỏ đi, ken lặng người nụ cười trên môi cũng chợt tắt ánh mắt dõi theo thiên băng cho đến khi nó khuất khỏi tầm nhìn mới thôi

vui mừng có, buồn đau cũng có, nhóc vừa nghe anh trai mình nói về việc gặp một người tên Thiên băng có gương mặt, giọng nói giống y Hạ vy liền lập tức gác mọi công việc mà bay về việt nam, trước khi đến đây từ hy cũng có dặn tuyệt đối không được gọi nó là Hạ vy nên ken mới có thể bình tĩnh được như vậy. Giấy phút nhìn thấy nó trong lớp học, tim nhóc như ngừng đập, khó khăn lắm mới kìm nén không nhào vào ôm nó, tuy đã được nhắc trước về tính cách hiện tại của nó nhưng ken vẫn khói bất ngờ, hiện tại cậu dám chắc rằng đó chính là Hạ vy.

Thiên băng đi một mạch vào xe của Hàn Vũ khởi động đóng kín lại, bấy giờ nó mới thở phào nhẹ nhõm, ken chính là điểm yếu của nó vừa thấy nhóc mọi kí ức xưa kia lại thi nhau hiện về Nó ghét cái cảm giác hiện tại của mình nó ghét cái việc cứ phải nhìn lại quá khứ điều ấy khiến thiên băng mệt mỏi và điều quan trọng hơn nó sợ ken sẽ bị vướng vào kế hoạch trả thù của mình, nó sợ ken bị tổn hại thật sự rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quỷ Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 71

cốp...cốp...! tiếng gõ cửa kính ô tô vang vào trong khiến thiên băng bừng tỉnh nó ngược mắt nhìn, bên ngoài là Hàn vũ anh khom người cúi xuống nhìn vào phía trong xe, nó nhấn nút mở cửa lập tức anh đã yên vị ngồi bên ghế lái cạnh nó.

Thiên băng thở dài ôm chán ngả người vào lưng ghế,

- có chuyện gì khiến em hốt hoảng vậy? _ Hàn vũ hỏi

- có sao?

- thấy khá rõ đấy, là vì nhóc đó sao?

thiên băng im lặng hướng ánh mắt về phía xa,

“em đừng đánh giá thấp khả năng của mình chứ? anh tin rằng em có thể bảo vệ được nhóc đó” nói rồi Hàn vũ mỉm cười, khởi động xe chạy ra khỏi trường

nó nhìn anh bằng ánh mắt trầm mặc, đúng vậy! sao nó phải sợ hãi kia chứ? bao nhiêu năm qua không thể để trôi đi một cách lãng phí được nếu như nó còn tiếp tục lo sợ thì chưa bắt đầu đã biết trước kết thúc thua cuộc rồi. Nhưng sợ ken bị vướng vào chuyện này không phải là tất cả điều sợ hãi nhất chính là sau những chuyện nó chuyện bị làm sợ nhóc ken sẽ nhìn nó bằng ánh ghê sợ, thiên băng vẫn còn nhớ cái cảm giác khi phát hiện Hàn vũ và Lãnh phong giết người không ghê tay, chắc hẳn khi ấy hai anh cũng chẳng dễ chịu gì, đó cũng khoảng thời gian khó khăn của cả ba vì vậy thiên băng không muốn nhóc ken cũng phải trải qua cảm giác ấy bởi đối với nó mà nói Ken còn quan trọng hơn cả người nhà.

trời dần phủ một màu buồn vào thời tiết chớm đông như thế này buổi tối thường đến rất nhanh mang theo bầu không khí mát lạnh, từng đợt gió khẽ thổi, đến cùng hơi sương chiều muộn, đèn đường đã lên từ khi nào, dòng người trở lên đông đúc tấp nập tiếng còi xe hỗn loạn làm nó và anh phải chọn cho mình một con đường khác. Chiếc xe vun vút về phía ngoại ô thành đến một đồng cỏ xanh mướt, phía xa xa là những hàng cây đại cô thụ

Hàn vũ mở cửa xe đón gió thiên băng tựa mình vào thành mệp cửa ngắm nhìn khung cảnh có chút buồn bã để gió tùy ý mon man lướt qua từng lọn tóc.

Hàn vũ khẽ cười ánh mắt long lanh như biết nói: “thế nào tâm trạng tốt hơn chưa?”

khép mắt tìm lại trạng thái yên bình thiên băng nhẹ giọng: “nếu có một ngày cả thế giới quay lưng lại với anh thì sao?”

Anh chợt bật cười: “nếu vậy anh cũng sẽ quay lưng lại với họ cũng giống như việc anh đầu nhất thiết phải níu kéo một người không cần đến mình, phải không?”

thiên băng trầm nghĩ con người này thật sự có lối sống rất hồ hởi, vô cảm nhưng như vậy cũng rất tốt nó là một người khá nhạy cảm tuy rằng thời gian và những biến cố cuộc đời khiến bản thân thay đổi, trở lên tàn nhẫn, gai góc và vững trãi hơn bao giờ hết nhưng sâu thẳm trong đáy lòng vẫn tồn tại một nỗi đau đớn tột cùng, để bảo vệ không cho người khác chạm vào niềm đau ấy và không cho phép bất kỳ ai gây thêm tổn thương cho mình nó buộc lòng phải tạo ra những rào cản thật tốt.

nghĩ về sự tổn thương miền ký ức lại trôi về khoảng thời gian nó mới đến Anh quốc, vào buổi tối đầu tiên hôm ấy vì không ngủ được nên quyết định ra ngoài đi dạo, chợt thiên băng nghe âm thanh cãi vã liền tò mò tiến lại nghe thử

- Mình đang nói gì vậy?

- tôi nói sai hay sao? rõ ràng đột nhiên thiên băng quay trở về cướp đi mạng sống của Hani (thiên Anh), cho dù tôi đã cố gắng hiểu cố gắng tỏ ra yêu thương con bé nhưng không được ông à

- nhưng chúng đều là con của chúng ta

- 10 năm, 10 năm trôi qua tôi tin rằng thiên băng đã chết, tin rằng mình chỉ có một đứa con gái là Hani, ông có biết cái cảm giác khi tôi hay tin Hani chết là gì không? chính là cảm giác giống 10 năm trước khi mà thiên băng rời xa chúng ta, trái tim tôi như chết đi một lần nữa đau đớn tột cùng

- Nhưng giờ con bé đã quay trở lại rồi, nó sẽ thay thế Hani

- không đâu chúng ta đã xa cách gần 10 năm nay quãng thời gian đó đủ giết chết mọi tình cảm, nó đã không còn là thiên băng của chúng ta nữa

- bà là mẹ tại sao lại nói ra được tàn nhẫn như vậy?

- Tôi sẽ không như vậy nếu như Hani không chết vì con bé, ông dám nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói: ông không hề mong người sống là Hani không?

- tôi... tôi

...vvv

sau khi nó nghe được toàn bộ câu chuyện cảm giác khi ấy nhói nhói ở tim không thể khóc cũng không thể giận dữ nó chỉ lạnh lùng lặng người quay đi, ngoài trời tuyết lạnh buốt vẫn không ngừng rơi đóng băng mọi cảm xúc, không hận cũng chẳng trách bất kỳ ai có điều những ngày sau đó và cả cho đến tận bây giờ thiên băng đều không thể mở miệng nói chuyện cùng ba mẹ mình, luôn tìm cách tránh mặt, những chuyện không cần thiết tuyệt đối không hé răng nửa lời những lần có việc cần gặp mặt tự giác Dương Kỳ sẽ thay nó làm tất cả.

“em nghĩ gì mà thần người ra thế?” _ Hàn vũ xoa đầu nó cất tiếng hỏi kéo thiên băng về thực tại

nó lắc đầu, nhận ra trời đã tối muộn liền đáp lại: “không! chúng ta về thôi”

Những ngón tay thon dài lướt nhẹ thoăn thoắt trên bàn phím laptop kết thúc là một nút enter cuối cùng đầy dứt khoát, cô gái trước màn hình laptop sáng mờ liền mỉm cười nửa miệng ánh mắt tím than như hòa cùng bóng tối.

Sáng ngày hôm sau nó đến trường sớm hơn mọi khi, Hàn vũ cũng đã đến nhưng anh lại quyết định dạo quanh khuôn viên trường một lúc, lớp S1 cũng khá đông học sinh mỗi người một việc hoặc cùng nhau tụ tập bàn tán

Thiên băng bước về phía bàn của mình khi này, từ xa đã nhận ra dưới ngăn bàn có vật thể lạ nó cúi người lấy ra một chiếc hộp màu trắng khá đẹp mắt còn có nơ thắt cẩn thận phía trên nắp hộp, không chán chờ lâu liền mở nắp ra xem thử lập tức có một thứ chất lỏng màu đỏ bắn đầy lên khắp mặt,

trong đó có một tấm ảnh của thiên băng bị rạch nát mặt và một con dao găm, lưỡi dao còn dính đầy thứ dung dịch đỏ tươi trông như máu, trên nền trắng của chiếc hộp thứ dung dịch đỏ tươi kia trở nên nổi bật trông thật thích mắt đúng màu mà nó thích, cái cảm giác khoan khoái ủa về.

thiên băng cười lạnh, cùng lúc ấy học sinh trong lớp cũng chợt nhận ra ai nấy đều hét toáng lên sợ hãi đặc biệt là các bạn nữ sinh, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai dám lại gần thiên băng để tò mò hóng chuyện “hot” chỉ dám dãi cổ ngó nhìn, đùa chứ thời khắc này vớ vẫn là chết như chơi

nó lạnh lùng cầm hộp quà đứng trước lớp “Là ai đã làm chuyện này?”

cả lớp im bất không một ai dám ho he chỉ nghe thấy những tiếng thở dồn nén hết sức nhẹ nhàng, một vài người sắc mặt trắng bệch đi cắt không còn giọt máu, nó chợt bật cười “thôi nào đâu cần phải sợ hãi như vậy? nếu như ai là người tặng tôi món quà này thì yên tâm đi tôi sẽ đáp lại bằng một món quà khác khá hậu hĩnh đấy”

nói rồi thiên băng cười nhếch mép hướng ánh mắt về phía cuối lớp nơi mỹ ngọc đang ngồi, cả lớp thờ phào nhưng mọi người đều sồn da gà, lạnh gáy không phải vì thời tiết mà là vì nụ cười đầy quỷ mị ấy.

Vừa lúc Từ hy và Ken bước vào lớp

tự hy hốt hoảng vội ào đến bên cạnh nó: “cậu làm sao vậy?”

Nó gạt tay cậu ra khỏi mặt mình “không sao chỉ là một trò đùa vớ vẩn thôi mà”

chẳng biết khi ấy Lãnh phong và Hàn vũ đã đến từ khi nào, Hàn vũ thì lặng lẽ về chỗ ngồi còn lãnh phong anh cũng lạnh lùng bước về phía thiên băng rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay lau đi thứ màu đỏ dính trên mặt nó, tiện tay cầm hộp quà vừa rồi vứt vào thùng rác sau đó lại cao sang lấy một chiếc khăn khác chùi kỹ càng từng ngón tay cuối cùng ném cả hai chiếc khăn vào thùng rác.

Thiên băng trầm lắng đầu với bản tính ưa sạch sẽ của anh nó bỏ ra ngoài không thèm liếc nhìn Ken một cái, sau 15’ quay trở lại lớp học với một bộ đồng phục khác sạch tinh tươm

giờ ra chơi...!

“chào chị _ nhóc ken lại đến trước mặt nó mà mỉm cười rạng rỡ”

thiên băng lạnh lùng gật đầu, nhóc ken cười mở

- chúng ta xuống căn tin ăn trưa được không? em mời

- xin lỗi tôi không thích ăn trưa

"không sao đâu đi thôi nên làm quen một chút chứ"_ Hàn vũ chồm người dậy cướp lời

nhóc ken vui mừng ra mặt: “phải đấy, rất vui được gặp anh em tên từ mình”

“Chào tôi tên Hàn vũ (chỉ vào lãnh phong) còn đây là Lãnh phong, mau! chúng ta xuống ăn trưa thôi

Căn tin...!

trái với các trường khác căn tin ở Royal rất chật tự mọi người ai nấy đều xếp hàng order món rồi vài phút sau sẽ có phục vụ đem đến chẳng khác gì nhà hàng

ken vừa gọi món về, vài giây sau phục vụ đã dọn đến một bàn ăn ngon lành, nhóc đặt trước mặt nó một suất đùi gà chiên giòn: “chị, chị mau ăn cái đi rất ngon đấy”

“xin lỗi nhưng tôi thật sự không thể ăn”

nó không hề nói dối thật sự Thiên băng không có thói ăn trưa cả ngày nó chỉ ăn duy nhất bữa sáng còn bữa tối thì nhẹ nhàng với chút hoa quả,

“vậy chị ăn kem nhé?” ken lại đẩy đến trước mặt nó một hũ kem, thiên băng trầm mặc đã bao lâu rồi nó chưa ăn lại món này, thật sự không thể nhớ nữa

“bụng cô ấy không được tốt lắm”_ lãnh phong ngồi bên cạnh nó lên tiếng lập tức không khí dơi vào căng thẳng

Hàn vũ liền mỉm cười “sao không ai mời tôi thế? tôi cũng rất thích ăn kem đấy” anh lập tức cướp lấy hũ kem trên tay nhóc ken bóc ra ăn thử

Sự gương gao trên nét mặt ken thiên băng đều thấy rõ có điều nó càng đẩy nhóc ra xa mình bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Điện thoại của nó vang lên một đoạn nhạc phá vỡ sự im lặng, người gọi đến là Dương kỳ thiên băng đứng dậy tìm một góc khuất nghe máy

- alo em nghe

- hàng em đặt riêng có rồi

- vậy anh chuyển đến ngay cho em đi

- em mau ra ngân hàng của anh nhận đi

- anh đưa em?

- không đâu, em nên nhớ đây là khẩu súng tự chế chưa có giấy phép nếu để cảnh sát bắt được thì không hay đâu, nên biết chẳng ai vào ngân hàng để tìm hàng buôn lậu cả, anh đã dặn quản lý rồi đây em mau ra đó đi để lâu không tốt

- được, em biết rồi

Nó cúp máy, đây là khẩu súng hiếm có chức năng tự tìm mục tiêu để ngắm bắn không những thế còn có tia laser có thể gây sát thương rất lớn, loại đạn của khẩu súng này cũng vô cùng đặc biệt, với một người thích sưu tầm vũ khí như nó thì tuyệt đối không thể bỏ qua khó khăn lắm mới đặt mua được nếu không may trên đường vận chuyển gặp vấn đề thì cũng rất rắc rối có lẽ vì vậy mà Dương kỳ quyết định dùng cách này, cũng không sao cả ngân hàng do anh làm chủ tịch chắc chắn đáng tin cậy và an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 72

Mời các bạn đọc tiếp phần 2 tại đây: *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần 2*

Bạn đang đọc truyện *Trước Khi Trở Thành Ác Quý Tôi Đã Từng Là Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.